

NGUYỄN DINH THIỀU

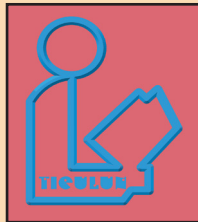
bão mùa TRUẬN

MINH CƯỜNG XUẤT BẢN

BẢO MÙA XUÂN

NGUYỄN ĐÌNH THIỀU

MỤC LỤC

PHẦN THỨ I	5
PHẦN THỨ II	152
PHẦN THỨ III	456
PHẦN THỨ IV	470

PHẦN THỨ I

Sau khi đã xuống đủ ba mươi tám bậc thang từ cửa phòng Hạnh, Thành chợt cảm thấy như anh vừa uống một ly át xít.

Thành đứng lại, ngược mắt nhìn lên dãy lầu cao, ở đó giữa những khung cửa sổ sáng đèn có một căn phòng nhỏ của Hạnh, một người đàn bà đẹp và lẳng lơ. Nàng sắp sửa lấy chồng, lấy một anh Ba Tàu giàu có và lùn tịt.

Đàn ông có thể được quyền phạm vào đủ thứ phóng dăng, nhưng với Thành thì đàn bà đẹp không thể yêu đương lấy những anh lùn, người đàn bà đẹp thường có cặp giò cao và thon lấy những anh chàng cẳng như điều thuốc lá Ruby đó là một sỉ nhục lớn cho những nhà thẩm mỹ học.

Thế mà Hạnh sắp lấy chồng, lấy một anh Ba Tàu chỉ đứng đến nách nàng, béo ụt ịt.

Nỗi buồn của Thành không phải vì nhà anh vừa cháy, cháy nhanh và kịch liệt đến nỗi Thành chỉ mang theo được một bộ quần áo trên người cái bíp và cái bóp có đủ mọi thứ giấy tờ linh kính có trong thời loạn.

Người ta, nếu đã giang hồ kiếm cơm trong nửa đời người, nếu đã được trường đua đốt đi cho một vài cơ nghiệp, người ta không buồn khi lại trắng tay lần nữa. Nhưng người ta buồn vì yêu một người đàn bà đẹp rồi nàng xa mình thật dễ dàng vì một lý do :

- Anh rách quá, anh đói rồi. Lấy anh thì em bỏ mẹ !

Và những khi như thế, người ta có quyền buồn, buồn nhiều, buồn kỹ và buồn lâu. Có quyền chửi bới vung vít những kẻ giàu hơn, may mắn hơn, có hạnh phúc hơn mình.

Thành ngửa mặt lên nhìn những ô ánh sáng hơi lâu rồi mới cặm cúi đi trên vỉa hè vắng.

Thời loạn, cuộc chiến tranh xảy ra rất gần đã làm cho phố phường hiu hắt, người ta không thể đang tâm dìu nhau đi dạo phố, đi ăn đi nhậu. Người ta không thể làm được như thế mặc dù người ta muốn.

Nhưng người ta vẫn không chịu khó giúp đỡ kẻ khác, một số lớn những người trong thị thành thường ít khi hy sinh cho người khác lấy nửa cái lông chân, ít giang hồ ra khỏi ngoại ô, nên lòng hảo tâm cũng chỉ thu hẹp trong phạm vi gia đình. Nhiều hơn nữa là để dành cho những nơi giải trí có những người con gái đẹp, nhậu

những bước chân bay bướm và đầu hót thần sầu. Hoặc cho những sông cò bịch mà khi máu cay cú đã bốc lên, người ta đặt cả một ngôi nhà, một chiếc xe hơi xuống chiếu, xuống mặt bàn ru lét hay vừa run tay vừa rút một cây bài thứ năm trong một ván sì hung hãn mê ly...

Đến góc đường, Thành bị kêu giật lại, ánh sáng của đèn đường hấp hìn soi một bộ mặt phấn son bừa phứa, cắm trên một bộ ngực trông kít tồ như hai quả dưa xiêm.

Nàng cười :

- Anh đi đâu về thế ?
- Phát phơ Jane đi đâu mà son phấn nặng thế này ?
- Em đi lăng nhăng cho đỡ buồn.
- Sao lại buồn ?
- Hope nó ngỗm rồi.

Thành thấy lòng anh dừng dừng dung, hơi nheo mắt ra cái điều cảm động Thành hỏi :

- Hình như thằng Hope có một thời gian được mô tả như là chồng của em ?
- Mười lăm ngày.

- Thế cũng đủ để có con với nó rồi.

- Sức mấy.

- Ở với em mười lăm ngày thì con vợ nó sang bắt ghen ghê quá. Cu cậu đành đứng trước... bước ! Rồi một hôm nó đến, giao cả gia tài sản nghiệp cho em rồi tự tử !

Nàng cười, nụ cười không biểu diễn được gì cả, giọng nàng hơi nhỏ.

- Tính ra em có gần ba triệu. Kể ra từ khi anh bỏ em anh đi, em cũng «được giá» đấy chứ anh nhỉ.

Thành chắc lưỡi :

- Thôi, thời buổi loại lạc thế này, trông thấy nhau là quý. Mỉa mai nhau làm gì.

- Hồi ở với em anh yêu cô bé Hạnh lắm cơ mà. Bốn giờ đêm anh còn vụng dậy mặc quần áo đòi về. Bây giờ thì... «anh chị» ra sao ? Vẫn còn yêu nhau đủ để không choảng nhau đấy chứ ?

- Xin em... Anh van em... Thời loạn người ta chết và đói hơi đông. Mỉa mai anh làm gì cho phải tội.

- Em đâu có dám mỉa mai ai...

Nàng cúi mặt xuống nhìn via hè. Trong ánh sáng cà lơ của những ngọn đèn thành phố, Thành nhìn thấy vai nàng hơi khom, như nặng trĩu những khổ đau. Kể ra làm được một người đàn bà đẹp phải đau khổ vì mình cũng đâu có dễ.

Rồi nàng ngừng lên, cặp mắt nàng như hai vì sao sáng, cặp mắt nàng đủ nội lực để làm cho năm bảy anh thi sỹ đang tập làm thơ sẽ giỏi làm thơ.

Và nàng xử dụng cặp mắt ấy như hai lưỡi câu liềm ngoặt vào cẳng tâm hồn Thành giật cho nó ngã ngửa vào vũng đá tình yêu brou đầu, vỡ trán. Nhưng Thành bình tĩnh không thể mua được bằng tiền, nó là một ngón đòn phải luyện tập công phu, phải chịu đòn của những người mình yêu đá lên đám xuống mà cứ phải cắn răng mỉm cười đi dự đám cưới của nàng.

Những người đàn bà thích làm khổ đàn ông, bao giờ thì cũng hay nghịch ngâm, cũng vẫn thích nhớ cho ra tên và địa chỉ của những người tình cũ để gởi cho chàng một hay dăm bảy tám thiệp hồng, để mong được chàng đau khổ mà làm thơ đăng báo, viết truyện ngắn truyện dài hoặc nữ non trách móc bằng một lá thư.

Lá thư của những người đàn ông đau khổ viết cho người tình trước hoặc sau ngày nàng lấy chồng, đều có

những thứ tạp pí lù như tim, gan tình yêu nước mắt hạnh phúc đắng cay tình bạn và nhất định phải có hàng trăm kí lô cái gọi là kỷ niệm !

Và những người đàn bà đùa dai ấy, trong những ngày mưa gió, những ngày chồng bỏ đi chim gái hay hút thuốc phiện, nàng thường đóng cửa đọc thư để băng khuâng, để khóc rung rức vì ân hận :

«Biết thế hồi đó mình lấy anh ấy còn hơn !»

Nhưng lúc ấy gã đàn ông khôn khổ đáng thương ngày cũ, hoặc đang rửa dít cho một lũ con, hoặc đang tay trong tay với những người con gái khác.

Những lá thư tình «sái nhất». Ôi ! Những lá thư càng dài, càng nhiều nước mắt, nước mũi, người ta lại càng dễ quên nhau, ghét nhau.

Chỉ khi nào gã đàn ông cả đàn, suốt một đời người chỉ được một người đàn bà phát cho một tý tình yêu, những gã ấy mới có đủ thì giờ và kiên nhẫn mà đau đớn lâu ngày, mà khóc lên rung rức khi nghĩ về kỷ niệm, bởi vì nếu không nghĩ về kỷ niệm ấy, gã cũng không có gì đề mà nghĩ đến, mà nhớ nhưng.

Và Thành, gã đàn ông phóng đảng bình tĩnh trước cặp mắt cú vọ của Jane, người đàn bà khôn ngoan và

đẹp dễ đang tiếp tục sụt sùi :

- Trước kia em ghét, em khinh nhà văn. Nhưng từ khi gặp anh, yêu anh, em càng cảm thấy hơn lúc nào hết em có bốn phận phải yêu nhà văn. Nghĩa là yêu anh. Bởi vì trong một trăm nhà văn thì có đến chín mươi anh chỉ gãi khê một cái cũng vê ra được dăm ba lạng sái... Dĩ nhiên anh !

Thành cay đắng cười, Jame tiếp :

- Hôm đó trời mưa, anh nhớ không ? Khi em ngoảnh lại thấy anh chào mọi người, bước vào chùi chân trên thềm cửa. Em thấy anh, thấy cả mũi giày anh rách há mồm, em biết ngay rằng từ đó em sẽ chết với anh... Và...

Nàng thở dài, hạ giọng :

- Rồi thì... đúng như thế thật.

Nàng rơm rớm nước mắt, thứ nước mắt ái tình thật dễ dàng chảy ra thánh thót.

Thành định rút khăn mùi xoa ra biểu diễn với Jane một đường an ủi vật, nhưng anh chợt nhớ ra mình vừa hỉ mũi vào khăn. anh ngượng ngập bàn tay lóng ngóng thừa thãi không biết làm gì hơn là nắm lấy tay Jane :

- Đừng khóc nữa em... Chung qui cũng chỉ vì duyên số.

Cách an ủi đàn bà hay nhất, linh nghiệm và ăn tiền nhất luôn luôn Thành vẫn đem câu duyên kiếp ra loè.

Duyên kiếp ! Đã gọi là duyên kiếp thì bố ai tránh được chia ly.

Và Jane, trong một đêm gặp lại người tình cũ. Được gã đàn ông phóng đảng một cách dễ thương nắm lấy tay mình, lòng nàng rít lên những bồi hồi, xúc động.

Trong một phút say đờn, Jane thút thít :

- Anh còn ở với Hạnh không anh ?
- Hạnh cho anh «đi chơi» chỗ khác mất rồi.
- Sao thế ? Anh chị yêu nhau lắm cơ mà...
- Tại vì... tại vì...

Thành định bịa đặt ra rằng anh nhất định đuổi Hạnh ra khỏi cuộc đời anh, nhưng trót nhớ đã thế này rồi, Thành đành tắc kỳ ngôn nan ba hoa.

Jane dịu ngọt hơn :

- Hình như nhà anh đã cháy cả rồi...

Thành gật. Nếu trên đời có một bộ mặt nào đau đớn thiếu nảo thì khuôn mặt ấy bắt buộc phải là bộ mặt của Thành.

Jane động lòng thương. Người đàn bà nào cũng rất dễ thương người. Vì lòng thương hại ấy, bao nhiêu tay cao thủ ái tình đều nói với nàng về thân phận mình một cách rất bi ai để khi nàng đã thương hại chàng rồi, từ tình thương đi đến tình yêu chỉ cách nhau có vài sợi tóc...

Thành đã áp dụng đúng chiến thuật bấy đào. Jane tự dưng thấy lòng nàng rào rạt một niềm thương hại bao la, gã đàn ông này, đã một lần trong đời sống với nàng lâu và khuya, nói với nàng toàn những lời đường mật dẻo như kẹo kéo va ni.

Cũng hẳn, khi gặp Hạnh, chính hẳn đã trở mặt vèo vèo nhất định nằng nặc về sống chung với Hạnh. Nhất định bỏ nàng sống cô đơn què quặt tình yêu trên một đồng tiền tài.

Tiền...

Thứ đó chỉ quý đôi với những người rất rách. Với Jane nó lại rất tầm thường. Người ta chỉ quý tiền khi

khó khăn chật vật mới kiếm ra, đằng này Jane chỉ gãi một cái nhẹ nhàng cũng đủ ra năm bảy vạn. Gia tài của bốn đời chồng nàng gộp lại, đủ cho Jane sống ung dung, nhàn hạ nguyên cả đời nàng.

Nhưng Jame thiếu tình yêu, thứ tình yêu bản xứ nguyên chất không pha phách lem nhem. Thứ tình yêu O-ri-din mà xã đàn ông phải dâng hiến cho nàng không được ăn gian, để dành phát thêm cho người khác !

Thế mà rút cục Jane lại đau khổ vì Thành, Jane vẫn yêu Thành, yêu đến chết thôi, mặc dù Jane biết rằng trong quả tim Thành, hình ảnh nàng chỉ là một cái vỏ sò của...

Thành im lặng nhìn Jane, người đàn bà lai Pháp, đẹp và thơm chắc chắn đang thương hại chàng đây. Với những kỷ niệm xương máu trên đấu trường tình ái, Thành bắt mạch đàn bà bách phát bách trúng.

Và cũng từ đó lòng Thành gợn lên những lớp sóng tình cảm lẫn lẫn i ọp vồ vào lương tâm chàng ướm sưng bần khoản...

Thành không bần khoản vì trong quá khứ ảm thấp chàng đã bỏ Jane - Chuyện bỏ Jane là chuyện dĩ nhiên - Người ta không thể cứ sống mãi mãi với một người đàn

bà khi đã hết yêu nhau, khi nằm bên nhau không còn thiết tha ngọ nguậy dờ dờ. Nhất là hai người lại không con, nghĩa là không bị ràng buộc vớ vẩn, có nghĩa là trời đã ban cho hai kẻ một sợi tơ hồng nội hóa muốn dứt lúc nào cũng rất dễ dàng.

Thành bán khoán vì bắt đầu anh bị Jame hấp dẫn.

Không gặp lại Jane, có thể Thành sẽ dừng dừng sẽ phớt tỉnh Ảng Lê khi có người nhắc đến tên nàng.

Và Thành bán khoán khi tự hỏi rằng không biết đêm nay chàng có nên về phòng của Jane không.

Phòng của một con đi thượng lưu, một Poule de luxe chắc chắn là phải hấp dẫn, phải mê ly về đứt chẳng muốn về.

Hơn thế nữa từ khi Jane thành góa phụ khi nàng thành đi thượng lưu vì ngựa ngái hơn là cần tiền. Thành không gặp nàng ! Thành đã quên nàng quên nhanh và quên lâu - thỉnh thoảng có ai nhắc đến tên nàng. Thành giữ được thái độ tỉnh bơ và rồi không nghĩ đến không thắc mắc về nàng nữa.

Bây giờ gặp lại Jane gặp lại giữa lúc chàng muốn thay đổi chỗ ở, muốn phiêu lưu những vùng đất mới, không phải là những vùng đất ái tình mà là một nơi

bắt buộc phải có nhiều chuyện hay ho, gay cấn hơn là chuyện ái tình.

Và trong khi Thành còn đang phân vân nửa ở nửa đi thì gặp lại Jane, Thành mềm yếu và tầm thường như tất cả những người đàn ông khác chỉ có thể bỏ Saigon khi không còn gì ở Saigon làm chàng lưu luyến nữa, nhất là mục thất tình với Hạnh đã giúp chàng quyết định bỏ đi xa.

Lúc này gặp Jane, đương đầu và sắp gục ngã vì những mời mọc khêu gợi của nàng. Thành đâm ra băn khoăn, đâm ra suy tính đến việc nên ở hay đi.

Nhưng chàng chợt nhớ ngay đến hoàn cảnh của chàng. Chàng đã hai bàn tay trắng, Jane dù muốn, dù không cũng đã được cuộc đời ăn chơi coi như một thứ «Poule de luxe»

Và nếu chàng nghe theo lời chiêu hồi tha thiết của nàng điều đó có nghĩa là chàng trở thành một thứ mao tảo tối tân sống bám vào gấu quần đàn bà để sống.

Thành đâm ra cương quyết đến tàn nhẫn :

- Anh bằng lòng về ngủ với em đêm nay. Nhưng ...

Tiếng nhưng chàng phát âm thật nhỏ, coi như chàng

không tha thiết đến việc ngủ với Jane.

Và Thành ngừng lên cười, tiếng cười to tỏ vẻ cóc cần đời.

- Ở với em vài hôm rồi anh đi chưa muộn.

- Anh đi đâu ?

Jane lo lắng và tiếc nhớ hỏi Thành bằng một giọng quan tâm đặc biệt.

Thành lại biểu diễn một vẻ cóc cần đời :

- Anh muốn thay đổi cuộc sống.

Giọng chàng thật thà hơn, tử tế hơn và cũng rung động hơn :

- Anh đã có lịch gọi từ lâu nhưng... anh trốn. Bây giờ trong tình thế này trốn cũng không được nữa !

Thành chuyển sang giọng khôi hài :

- Tiền bạc dạo này khó kiếm, nhớ có ông bạn nào kẹt tiền rút xì chúng nó dám đem anh ra mà tố lấy năm ghim.

Jane sau khi tròn mắt nhìn Thành cũng không hỏi chàng về vụ thiên hạ có thể đem bán chàng lấy năm

ngành. Nàng chỉ nhẹ nhàng phủ dụ :

- Đi anh.

Hai người đi với nhau đến một góc đường.

Jane ngừng lại cạnh một chiếc xe hơi kịch cỡm kèn càng nhác trông cũng biết là xế của xứ sở Hoa Kỳ. Nàng liếc Thành thật nhanh với khoé mắt cực kỳ vui vẻ :

- Anh lái cho em nhé.

- O.K.

Thành ngồi vào trước tay lái, chàng mở máy, vào số dơ chân, dơ tay đem xe ra ngoài mặt nhựa. Chiếc xe lướt đi êm ái làm Thành bằng lòng.

Cạnh chàng, mùi nước hoa thơm ngọt của Jane lạc vào khứu giác. Thành tâm tắc khen :

- Đạo này ở em cái gì cũng thấy tối tân. Em thay dầu thơm rồi phải không Jane ?

- Vâng.

- Em đi sửa mũi và bơm ngực ?

- Vâng.

- Nhất.

- Anh tính... thời này...

Thành hiểu ngay là Jane định nói về cái tính ham thanh, chuộng lạ của cuộc đời. Thành hiểu rằng nàng định thanh minh cho việc sửa sang sắc đẹp của nàng, cũng chỉ là để thỏa mãn một thứ nhu cầu thời trang vóc dáng.

Chiếc xe lượn qua vài con phố ngừng lại trước một buynh đình sang trọng và rất nhiều đèn.

Jane chỉ tay vút lên cao

- Phòng em ở trên kia.

Chàng và nàng ríu rít xuống xe, âu yếm dắt nhau vào thang máy. Jane đứng tựa lưng vào vách thang, tóc nàng bay phơ phới vì chiếc quạt nhỏ từ trần thang máy thổi xuống. Trông Jane như một con thú đẹp dễ man rợ bị nhốt trong lồng, Thành có cảm tưởng như chàng là người dạy thú !

Chợt Jane cất tiếng nói giữa âm thanh soèn soẹt của những sợi dây cáp rút thang máy lên cao :

- Anh bảo anh định thay đổi cuộc sống. Trong sự thay đổi ấy chắc chắn rằng sẽ có những chuyến đi xa ?

- Không những đi xa mà anh còn đi lâu. Có thể là đi mãi, đi muôn năm không thềm về.

- Anh ra ngoại quốc ?

Thành dựa đầu vào vách thang máy cười :

- Sức mấy ! Anh trình diện nhập ngũ.

- Anh trình diện nhập ngũ ?

Jane hỏi lại Thành bằng một giọng đầy vẻ ngạc nhiên.

Thành gật đầu.

Jane cất vắn :

- Anh đã ở nhà binh hơn bốn năm rồi. Hình như anh giải ngũ chưa lâu...

Thành chợt buồn phiền. Những lời nói của Jane như có một ma lực thần bí nào đó khiến Thành cảm thấy hình như đang làm một điều gì phi lý, đang phải chấp nhận một gánh nặng mà chàng vừa trút khỏi đôi vai mệt mỏi, khô cằn và chai cứng.

Thành cúi mặt nhìn xuống sàn thang máy rung rinh, trước mắt anh là một tấm thảm đen dày, những sợi cói to và thưa được nhuộm màu nham nhở. Thành đi đi mũi

giày trên mặt còi :

- Anh không biết mình nói thế nào bây giờ. Anh chỉ nghĩ rằng mình phải chấp nhận lấy số phận của mình Jane cười.

- Có. Có một người có thể thay đổi được cả số phận và cả cuộc đời anh.

- Thượng đế ? Đấng tối cao ? Jane đùa đùa. Chúng ta đang ở trong một xã hội mà các đấng linh thiêng đang dần dần đi vắng... Chỉ còn lại chúng mình. Còn lại anh và em, còn lại cuộc đời xung quanh và chúng mình phải nhận lấy cuộc sống ấy, nhận lấy thân phận của mình...

Jane vuốt tóc mai bằng những ngón tay thon dài :

- Vâng.

Thành chợt quên anh đang nói chuyện với một con đĩ thượng lưu, một thứ đĩ hạng sang dành cho những chánh khách và tỹ phú ngoại kiều.

Thành say sưa nói thì thang máy ngừng lại. Cửa mở, trước mặt Thành là dãy phòng dài đứng thẳng tắp trên một hành lang trải thảm và những ngọn đèn sáng choang. Trước vài cửa phòng là những đôi giày đen bóng nằm ngay ngắn, thanh lịch chờ người làm trong

khách sạn đem đi đánh sạch.

Jane bước ra, cái bóp đeo trên cánh tay nàng vung mạnh, cử chỉ của Jane vẫn vô tư và tinh nghịch như xưa:

- Đi anh. Phòng của tui mình ở cuối dãy này.

Thành im lặng bước ra. Anh không xa lạ với khung cảnh mới, nhưng đã lâu Thành không bước vào những khách sạn hạng sang như khách sạn này, anh không khỏi nhìn quanh để kịp thích ứng với hoàn cảnh và điều kiện mới do Jane đem lại.

Hai người đi hết dãy hành lang, Jane đứng trước một cánh cửa gỗ vàng, hai chữ số màu đỏ ghi S 36 Jane tra chìa vào ổ khóa, đẩy cửa bước vào. Thành theo sau, anh quay lại đóng cửa và khi quay mặt lại nhìn căn phòng Thành không khỏi bàng hoàng.

Căn phòng rộng, bày trí cực kỳ sang trọng và ấm cúng. Tủ rượu lớn với những dãy chai dài đặc đến tận cuối phòng. Bộ bàn ghế kiểu mới bọc nhung hồng. Ván phòng được soi sáng bằng một hệ thống ánh sáng nghiên cứu khá công phu.

Jane cười, cặp mắt nàng ngời lên niềm hãnh diện :

- Bằng lòng chứ anh Thành. Căn phòng này...

Nàng nhún vai nói tiếp :

- Một anh chàng đại sứ thuê cho em. Mỗi tháng anh chàng đến đây hai lần vào hai chiều thứ bảy.

- Đại sứ !

Thành mỉm cười nhắc lại hai tiếng đại sứ rồi khôi hài:

- Và căn phòng này !...

Jane cười đùa cợt :

- Bất khả xâm phạm theo đúng quy ước ngoại giao. Anh có quyền coi như anh đang đứng trên một phần đất của nước...

Nàng ngừng lại kịp và lấp liếm bằng một tiếng cười :

- Một nước mà em có hứa phải giữ kín cho dù với anh cũng vậy. Nhân tiện em thông báo để anh rõ : Em hiện nay là...

Jane ngừng lại để câu nói lôi kéo sự chú ý đặc biệt của Thành rồi mới tiếp :

- Em hiện nay là bà đại sứ thứ nhì...

Theo đúng phản ứng bị tiêm nhiễm từ các cuốn sách điệp viên, Thành nhìn quanh để chắc chắn rằng hàng

không có vệ sĩ túc trực trong phòng, cũng không có máy chụp hình hay máy ghi âm dấu diêm trong một xó xỉnh nào đó.

Sau khi đã bài lòng với sự quan sát tài tử của mình, Thành yên tâm đến ngồi vào bộ sa lông của ngài Đại sứ một nước nào đó đã sắm cho Jane.

Đầu Thành ngã ra sau, mắt anh nhìn những ngọn đèn mắc trên trần. Ý nghĩa đầu tiên của Thành dành cho Jane, cô nàng thế mà tốt số từ địa vị của một con đi thượng lưu trở thành vợ bé của một ngài đại sứ nào đó cũng biết ăn chơi, biết trò vợ lẽ, con riêng ra rít.

Thành chợt cảm thấy đàn bà thời loạn có những may mắn và thay đổi không ngờ.

Ngày xưa khi chàng yêu Jane, con bé mới lớn, vừa tròn tuổi dậy thì, bỏ nhà đi bụi đời với thật nhiều ước vọng. Ở với nhau ít lâu, chán nhau bỏ nhau mỗi đứa đi một ngã, gặp lại nhau mĩa mai nhau, quần lấy nhau và Thành mới biết rằng vào phút chót chàng đang đánh đu với tình, đang biểu diễn trò ái tình với một người đang được coi như một V.IP. tương lai.

Phải rồi một ngày nào đó, trong một đêm tăm tối hay một buổi sáng đẹp trời, bà vợ già via khú đế của vị

đại sứ kia tự nhiên quay cu lơ hai tay cuống quýt bắt chuồn chuồn, hoặc cũng tự nhiên mối tình già lỏng lẻo, vôi vữa tình yêu lả tả long ra để xây thành hai chữ ly dị trước tòa. Ngày đó, chắc chắn rằng Jane sẽ bỏ căn phòng này, có thể nàng sẽ theo chồng về chính quốc, ở trong những dinh thự nguy nga, thứ yếu thì cũng có quyền rời bỏ phòng này để dọn về sửa túi, nâng khăn cho ngài Đại sứ ở tư gia đầy lính gác đêm ngày...

Jane đứng giữa phòng ngắm Thành. Chàng đang lim dim ngủ gật nhưng không bắn mắt như những bác cu ly há học mồm để ngáy nước rãi chảy ròn ròn. Giấc ngủ gà, ngủ vịt của Thành trông mệt mỏi một cách rất hay !

Nàng đến cạnh chàng. Rón rén ngồi cạnh. Rón rén hôn chàng :

- Anh !

Thành mở mắt. Khuôn mặt Jane thật gần, mũi Thành đầy mùi phấn son, chàng ôm lấy đôi vai tròn và đẹp như vai một pho tượng. Tay chàng xoa nhẹ xuống lưng nàng.

Hai người hôn nhau nồng nàn ra rít.

Jane run rẩy như một con chim non, như một con mèo tam thể nhỏ bị chìm xuống nước rồi được vớt lên.

Tùng thối thịt xung rung chuyển, như căng chứa toàn những cảm xúc.

Jane âu yếm gọi :

- Anh !

Thành cười :

- Em vẫn không thay đổi. Vẫn hấp tấp và vội vàng. Yêu ! cứ nghĩ thấy mùi đàn ông là em dúm tứ túc !

Jane nũng nịu ngã đầu vào ngực chàng. Bộ ngực lép, mỏng và lưng cũng toàn những mấu xương :

- Đạo này anh gây quá !

- Dĩ nhiên.

- Anh lo lắng gì mà rộc cả người đi ?

- Có nhiều chuyện để lo trong thời buổi nhiễu nhương này.

Jame hôn lên lớp vải áo sơ mi ngay ngáy mồ hôi.

- Đi tắm đi anh.

Nàng đứng dậy kéo chàng vào phòng tắm. Nàng mở nước vào bồn sập trắng men, kỳ cọ cho chàng như một

cô gái Nhật yêu chồng, hầu hạ cho chồng và sung sướng được thế.

Thành cầm tay Jane đặt lên thành bồn nước ấm thơm mùi dầu tắm «New Yorker's» chàng nói :

- Em ra pha cho anh một ly Bournon in Water.

Nàng ra ngoài. Cánh cửa phòng tắm khép lại trả cho Thành sự im lặng dễ chịu. Thành ngã đầu, ghi lên thành bồn nước. Chàng nghĩ đến ngày đi.

Thế nào cũng phải đi, chần chờ, do dự mãi rồi ! Dù có trốn cũng không được !

Thành đẩy miếng cao su mousse cho trôi về phía cuối bồn nước. Anh gọi to :

- Xong chưa em ?

- Chút xíu nữa anh.

Thành nghe có tiếng lanh canh của cổ chai rượu chạm vào miệng ly, tiếng những cục nước đã khua vào lớp thủy tinh trong vắt.

Phải đi ! Sống mãi trong không khí thành phố rồi ! Rượu mãi, gái mãi, cò bịch và áp phe mãi nản quá ! Lại mới trắng tay xong. Không đi thì còn đợi đến bao giờ.

Ngượng gì nữa !

Jane vào ly rượu trên tay. Nàng đã thay quần áo. Nàng lột trên thân thể một bộ đồ ngủ màu hồng, may cắt công phu, diềm dứa bằng thứ vải Tê tơ rông.

Trông Jane, Thành có cảm tưởng như nàng là một trái táo, cắn vào sẽ ứa ra trong miệng chất nước chua chua, ngon ngọt. Thành há miệng cho Jane đặt ly rượu vào cặp môi chàng. Hơi rượu cay làm nóng thực quản râm ran như kiến đốt trong dạ dày.

Thành gật :

- Rượu khá.

- Chuyện !

Jane vẫn quỳ bên bồn tắm cầm ly kê vào môi cho Thành uống.

Mẹ kiếp ! Thành nghĩ thầm như là một ông vua con !
Thế này mà mình bỏ đi sao ?

Jane hỏi :

- Anh nghĩ gì mà thộn ra thế ?

- Anh định tái ngũ. Em nghĩ thế nào ?

Hỏi xong Thành ngượng. Việc quan trọng như thế mà chàng chờ đợi quyết định của một con đĩ thượng lưu ư? Nhảm !

Thành nói ngay để chặn lời Jane :

- Anh có lẽ sẽ đi vào sáng mai, thông cáo người ta chỉ còn cho phép anh chân chờ được vài hôm nữa.

Jane ngược mặt lên, con mắt nàng có vẻ buồn hơi kiêu ngạo :

Có thực lòng anh muốn đi không ? Có nhiều cách để khỏi tái ngũ. Vả lại cũng có năm bảy đường tái ngũ.

- Anh hiểu ! Có thằng tái ngũ vì sợ tù tội, có thằng sợ đói rách, có thằng thích là anh hùng, có thằng vì thất tình muốn quên người yêu đã quăng nó ra khỏi cuộc đời rằng.

Jane tỉnh nghịch :

- Thế còn anh

- Anh hả ?

Thành ngửa mặt cười :

- Chẳng có lý do gì cả.

Thành ngừng nói uống một hớp rượu cuối cùng :

- Mà thôi ! Anh thích thì anh tái ngũ chuyện của người khác anh cóc cần !

Giọng Jane buồn hơn :

- Bao giờ thì anh đi ?

- Sáng ngày mai !

- Sáng mai ?

Thành gật. Jane lườm chàng :

- Bộ sợ ở lâu em ăn thịt anh sao.

- Em muốn anh ở lại với em bao lâu ?

- Eor Ever !!

Thành cười dễ dãi :

- Thế này ! Anh ở với em cho đến ngày cuối cùng của lệnh gọi tái ngũ. Anh nói trước...

Thành vẩy những giọt nước ẩm vào mặt Jane tỉnh nghịch :

- Nói trước để em biết mệt lắm đó nghe !

- Em đâu có ngán !

- Xong rồi ! Đưa cho anh cái khăn lông, chúng mình bắt đầu ngay bây giờ chứ ?

- Khỉ cái anh này !

* * *

Thành đứng rất lâu bên cạnh chiếc giường nệm êm ái còn vương lại hơi hướng của chàng. Suốt đêm Jane vẫn bình yên ngủ một nhọc bù đắp lại những cảm xúc tốt cùng trong những giờ thức với Thanh hai ba lượt đêm qua.

Trên tấm drap xô lệch, nhàu nát, thân thể Jane trắng phau ửng dưới một lớp chăn mỏng đắp thiếu kín đáo, mái tóc nàng đen mun, xoa trêm mặt gối, che nửa bộ mặt nhật phần son.

Thành nhìn Jane lần cuối anh muốn ghi lại hình ảnh bất động này của Jane, của một người đàn bà chàng không yêu nhưng sẵn lòng chiều ý muốn. Chỉ trừ một điều chàng không thể ở lại với Jane.

Phải đi ! Thành nghĩ chàng không thể ở lại được. Không khí nhàm chán, quen thuộc của thành phố, lệnh gọi tái ngũ hàng loạt, khẩn cấp và thống thiết, sự nghiệp

đã trắng tay, Hạnh lấy chồng... Chẳng còn gì để cho Thành luyện tiếc thành phố nữa. Chẳng còn gì để cho Thành phải ngần ngại khi quyết định trở lại với binh đội, trở lại với những gian nguy, cũng trở lại với những ngày lương bổng chỉ vừa đủ cho chàng ăn tiêu vô cùng dè sẻn...

Thanh muốn cúi xuống hôn Jane, thói quen của Thành khi chia tay với người đàn bà nào cũng vậy, lần nào chàng cũng hôn, hôn say đắm, nồng nàn như để mãi mãi không bao giờ gặp nhau lần nữa.

Nhưng cúi xuống nửa chừng, hơi thở của Jane làm mát một bên má Thành, chàng lại đứng thẳng nhìn nàng. Thành không muốn Jane thức giấc giờ này.

Chàng nghĩ khi nàng tỉnh dậy, những giọt nước mắt lưu luyến, những lời nỉ non, những hôn giỗi oán hận sẽ làm Thành mòn dần ý định ra đi. Thành biết rằng anh rất hèn vì nước mắt đầu bà, anh không thể tàn nhẫn với những người nếu, Jane cũng vậy. Thành nghĩ rằng nếu Jane ôm chặt lấy chàng, khóc trên vai và xin chàng ở lại, Thành chắc chắn sẽ bằng lòng, sẽ ở lại và không bao giờ của đủ can đảm để xa nhau.

Mà một cuộc sống như thế, cuộc sống với đầy những lo âu, đầy những hồi hộp khi nghe tiếng còi cảnh sát,

khi có người gõ cửa rồi trốn tránh lẫn lút hốt hoảng trong những lần xét sổ gia đình... Thành không thể sống trong những bấp bênh và hãi hùng như vậy.

Và Thành buộc nốt sợi dây giày, rón rén nhặt những vật dụng cần thiết của chàng bỏ vào túi áo, túi quần. Mở bóp coi lại số tiền cuối cùng chàng có.

Thành cố gắng nhẹ nhàng đi ra cửa. Chàng xoay nhẹ vòng khóa, ân hận vì không kịp để lại vài chữ cho Jane, rồi chàng chắc lưỡi lách ra ngoài hành lang sáng trưng ánh điện.

Khi chàng quay lại khép cửa, Thành nghe tiếng Jane hốt hoảng gọi :

- Anh ! Anh Thành.

Nàng vùng dậy, chạy nhanh ra cửa, Thành biết rằng chàng không kịp trốn nàng. Chàng đứng lại ở hành lang, ráng nuốt nước bọt chờ nói với Jane những lời cuối cùng.

Cửa mở, Jane thò đầu ra. Cặp mắt ngây ngủ của nàng nhìn chàng đầy kinh ngạc.

- Anh đi đâu giờ này ?

Thành định nói dối anh đi ăn sáng, nhưng rồi anh chặc lưỡi, giọng Thành hơi run :

- Anh đi.
- Anh đi đâu ?
- Đi việc hôm qua nói với em rồi.

Jane nheo mắt nghĩ. Nàng sừng sốt ngừng lên giọng đầy hoảng hốt :

- Tái ngũ ? Anh đi vào trại ?

Thành gật :

- Trước hay sau thì cũng phải đi. Anh không muốn trốn.

Jane rên rỉ :

- Nhưng anh bảo anh ở lại với em cho đến ngày cuối cùng.

Thành thở dài. Chàng nhìn Jame bằng cặp mắt xin lỗi. Jane mở rộng cửa phòng.

- Vào đây anh.
- Thôi...

Giọng nói của Thành đầy những ngậm ngùi :

- Anh phải đi. Trước hay sau thì cũng phải đi. Bước vào với em anh sợ rằng anh không đủ can đảm mà đi...

- Anh hứa...

Jane bắt đầu khóc, những giọt nước mắt chảy thật nhanh và dễ dàng. Nàng ngẹn ngào :

- Anh hứa ở với em.

Thành cúi nhìn xuống mũi giày.

- Xin lỗi em.

- Sao anh không ở với em vài hôm nữa ?

Thành nghẹn ở cổ, yết hầu anh móng rục. Giọng nói của Jane làm Thành xúc động và đau lòng. Thành im lặng thật lâu, chàng nhìn qua cánh cửa mở rộng, ánh đèn mờ nhạt trong phòng, soi mặt nệm bừa bộn gối chần, chiếc áo ngủ của Jane vắt ở đầu giường, chiếc khăn lông Jane quơ vội, quần hờ hững trên khúc giữa thân thể khi chạy theo Thành... Cảnh vật trước mặt làm Thành phân vân cực độ.

Ở lại hay đi ?

Thành biết rằng nếu giờ này anh bước vào căn phòng ẩm cúng, chỉ ba bước chân anh chạm vào thân thể Jane còn ẩm hơi chăn gối, còn thơm mùi phấn son, nhập vào ánh sáng mờ khiêu gợi, cánh cửa sẽ bị Jane đóng ập lại, rút chìa ra nắm chặt tay nàng. Nếu thế Thành sẽ ở lại đây luôn. Thành sẽ không đủ can đảm để đi, để nhập cuộc với những hiểm nguy, những gian nan đã trở thành những ước lệ thông thường mà ai đã sống với nghiệp binh đều biết trước.

Thành cúi đầu, hai hàm răng chàng nghiến chặt, Thành cảm thấy đầu anh thật nặng, chàng muốn gục đầu vào bộ ngực êm ái mát rượi của Jane. Lòng Thành bốc lên rất nhanh ngọn lửa si mê và thèm muốn, Thành thở dài chặc lưỡi. Anh bước tới một bước, cánh cửa Jane mở sẵn được nàng mở rộng hơn, tất cả sẵn sàng, tất cả chờ đợi Thành trở lại với khối lượng không khí quen thuộc, ẩm cúng nồng nàn mà chàng vừa mới đi ra...

Jane thúc dục :

- Vào đi anh. Đứng đây ai trông thấy kỳ chết !

Thành phân vân. Jane dục đã thiết tha hơn :

- Nhanh lên anh !

Nàng buông tay cho chiếc khăn lông rơi xuống mặt thảm, thò cánh tay ra nắm tay chàng, cánh tay Jane trắng ngần, Thành rùng mình. Chàng đứng sững, có cảm tưởng như đang bị chụp bắt bởi một cái vòi của loài bạch tuộc. Nó quấn lấy chàng tha thiết, say đắm và dìm chàng xuống những đau đớn, thê thảm, những giây phút khủng khiếp, kinh hoàng...

Thần kinh Thành bị căng thẳng đến cực điểm, căng như một sợi dây đàn mà mỗi lời nói của Jane, mỗi cử động của nàng như gây mạnh, làm vang lên trong tâm hồn sâu thẳm của Thành những xúc động hoang mang và do dự phải chọn một quyết định : Đi hay vĩnh viễn ở lại với Jane.

Rồi Thành ngửa mặt hát đầu lên cao :

- Anh đi ! Anh sẽ ráng về thăm em mỗi tuần... Nếu...

Jane nghẹn ngào bật khóc.

- Anh nhất định đi ? Anh nhất định bỏ em ở lại một mình ?

Thành nắm chặt hai bàn tay :

- Anh hứa anh sẽ về thăm em. Nhất định anh sẽ về thăm em.

Jane gục đầu vào cánh cửa vẫn mở rộng, chiếc khăn lông nằm cuộn dưới chân, thân thể nàng trần truồng áp vào mặt gỗ, Jane khóc to, tiếng nói đứt quãng, nứt nẻ :

- Anh ! Tàn nhẫn lắm !

-Em. Jane ! Xin em hiểu anh. Anh không trốn được nữa ! Thời loạn, người ta cần đến anh, người ta bắt buộc anh phải chấp nhận lấy thân phận, chấp nhận lấy số kiếp. Anh có muốn khổ đau ! Anh có muốn khổ đau ! Anh có muốn chết, có muốn đau đớn, có muốn tàn phế đau. Nhưng anh phải đón nhận những bất hạnh ấy. Anh bắt buộc phải nhận, phải đi. Anh không thể trốn tránh hèn nhát, khổ sở, khốn nạn như một kẻ phạm pháp, như một thằng sát nhân. Anh phải nhận lấy những mất mát, những đổ vỡ. Không phải anh gây ra những cái đó! Jane! Em phải hiểu cho anh chứ. Em phải hiểu rằng anh đi thế này, anh có sung sướng gì đâu. Anh có hạnh diện gì đâu !

Jane khóc to hơn. Nàng đóng sập cửa phòng :

- Anh đi đi ! Anh đi đi !

Thành nước nước bọt, mắt anh cay xè vì thiếu ngủ, vì nước mắt.

Trước khi bước vào thang máy xuống lầu, Thành quay lại nhìn cửa phòng Jane, nàng đang thò mắt ra nhìn chàng, ánh đèn hành lang sáng, soi tỏ khuôn mặt phờ phạc vì xúc động và đau đớn cực điểm của nàng. Cặp mắt Jame ám ảnh Thành không nguôi. Cặp mắt theo anh từng bước, từng bước trên ướt sương khuya giữa giấc ngủ muộn lười biếng mệt mỏi của thành phố Sài Gòn.

Và Thành cảm cúi đi bộ trên vỉa hè vắng. Điều thuốc anh ngậm trên môi bốc khói làm Thành cay xè cặp mắt. Thành rẽ sang đường Lê văn Duyệt. Ngừng lại ở một góc đường, nhìn băng quơ trên mặt lộ đen bóng lác đác vài ba chiếc xích lô máy chạy qua. Một chiếc taxi từ xa đến ngừng lại sát lề đường. Ông tài nhô đầu ra hỏi.

- Thầy đi đâu ?

Thành trả lời như một cái máy :

- Tân Sơn Nhất !

Chiếc xe khởi hành từ đường phố còn ẩm hơi sương. Mỗi lần qua một khúc quanh, vào một con đường mới, Thành nhìn thấy mặt trời lên cao hơn, nắng nhiều hơn và lòng anh càng nặng nỗi buồn.

Thành nghĩ đến Jane, người con gái đẹp giờ này chắc đang nằm sấp trên giường, hàm răng cắn chặt góc gối, nước mắt trào ra. Có thể nàng đang chửi rửa Thành, oán hận chàng vì đã ra đi lén lút, đi như một thằng tù trốn khỏi phòng giam.

Thành nhếch miệng cười cay đắng. Chàng đã vượt khỏi ràng buộc của những người đàn bà, nhập cuộc với những trói buộc khắt khe hơn, tàn nhẫn hơn.

Xe ngừng lại ở cổng Lãng. Trong ánh nắng cao âm và dịu của buổi sáng thành phố nhiều người ngồi đứng lô nhô chờ đợi thể, đi làm.

Thành xuống xe, trả tiền, chàng ghé vào một tiệm tạp hóa, mua một cái túi, hai bộ quần áo lót, một đôi dép, bộ dao cạo, lược, xà bông, khăn mặt, bàn chải và thuốc đánh răng, tút thuốc lá...

Suy nghĩ một lát Thành chắc lười mua thêm bao thư và giấy trắng. Thế nào Thành cũng phải viết thư cho Jane, cho nàng biết Thành không yêu nàng.

Thành muốn dứt khoát với những tình cảm vắn vơ, chàng cần yên tĩnh, cần cô đơn để đối phó với những gian nan sắp xảy ra. Chàng không muốn ai thương hại hay bận bịu vì mình.

Hút tàn một điếu thuốc. Thành bước vào cổng phi trường. Anh quay lại nhìn qua lớp dây thép gai, thành phố đẹp đẽ và ấm cúng bên kia rào gậy cho Thành chút ít băng khuâng. Chàng biết rằng một trăm thước sau lưng có một văn phòng thường trực. Ở đó sẽ hỏi Thành đi đâu. Chàng ngỏ ý tái ngũ và kể từ đó chàng không còn là một Thành phóng đảng, tự do. Chàng sẽ là một chiến sĩ, sẽ phải sống với tất cả những ràng buộc, khắt khe của đời quân ngũ.

Thành quăng điếu thuốc hút dở ra khỏi vòng rào. Mẩu thuốc rơi xuống chân lớp kẽm gai, tóe ra những tàn lửa đỏ. Cuộc đời mình cháy đỏ rồi ! Và chàng sắp sửa đi qua mặt các đàn anh Quân cảnh dao, súng đầy người. Sắp sửa trình đủ mọi thứ giấy tờ, xuống kho lãnh quân trang, choàng vào người ba thước ka ki, hót tóc cao lên, giày buộc dây và bắt buộc phải đánh bóng, gập các liên anh «hoa lá cành» phải nghiêm chỉnh chào, và nếu các anh liên gọi sẽ phải dạ và bảo sẽ phải Vâng. Nếu không? Tù bỏ mẹ !

Thành quay mặt lại nhìn vào cổng lằng.

Lòng chàng xao động một thứ cảm giác khô, nóng rã rời. Mẹ kiếp chiến tranh hoài ! Đánh đấm mãi ! sao không nghỉ ngơi tý tít đi. Bao nhiêu thằng đã ngòm. Bao nhiêu thằng sắp đi ? Sắp chấp nhận hiểm nguy và

bỏ lại sau lưng những đầm thẳm, những túi cực, những tan vỡ, bỏ cả những mối tình lớn, nhỏ, đẹp đẽ hoặc cà lờ !

Thành chặc lưỡi một lần nữa, quả quyết xách túi hành trang bước vào cổng Lăng cha cả !

Người đầu tiên Thành gặp là một ông Quân Cảnh trang bị kỹ lưỡng và tối tân không thua gì Quân cảnh Hoa kỳ.

Với nét mặt đầy đủ những nét lồi lõm khô khan, đại diện cho quân kỹ và quân chủng. Đàn anh Quân cảnh mở mắt nhìn Thành :

- Ông đi đâu mà không đeo thẻ thông hành ?
- Tôi không phải nhân viên sở Mỹ !
- Ông cho coi giấy xin tiếp kiến.

Thành lắc đầu :

- Tôi tái ngũ.

Mắt người Quân cảnh sáng lên, anh ta nhìn Thành từ đầu đến chân cặp mắt ngừng lại hơi lâu ở mái tóc...

Thành hiệu rằng người Quân cảnh không ưa mái tóc dài và rậm của chàng. Thành chép mép nhũ thâm :

- Đòi mình còn cóc tiếc nữa là mái tóc.

Chàng nghiêm trang hỏi.

- Tôi vào được chứ anh ?

- Ông ra đằng kia - Ngón tay người Quân Cảnh chỉ về phía một dãy nhà dài - Đằng có là phòng giao tế dân sự. Ông gửi thẻ kiểm tra ở đây rồi vào trình diện Khôi Nhân Viên.

Thành quay lại, đi trên con đường đất sỏi, chàng nhìn cảnh chen lán của những nhân viên làm cho Mỹ và liên tưởng đến những con kiến bu quanh một cục đường.

Chàng đi qua cổng nhỏ, vào văn phòng trực gửi thẻ căn cước và xin giấy vào trình diện Bộ tư lệnh Không quân. Người hạ sĩ quan nhận thẻ căn cước của chàng. Chăm chú đọc tên rồi ngừng lên hỏi nhỏ :

- Ông là Nguyễn nhật Thành.

- Vâng.

- Ông có người nhà đợi.

Người hạ sĩ quan đứng lên đến một căn phòng nhỏ, gõ cửa và quay lại mời Thành :

- Mời ông vào.

Thành ngạc nhiên :

- Ai đợi tôi trong đó !

- Tôi không biết. Đại úy trưởng đoàn kiểm soát dặn tôi mời ông vào.

- Để gặp người nhà tôi !

- Vâng.

Thành cau mặt. Chàng không thể đoán ra được người nhà của chàng là ai. Chàng cô độc hoàn toàn, bao nhiêu họ hàng của chàng đều ở lại ngoài kia.

Chợt ốc Thành loé lên một tia sáng : Jane !

Thành lùi ra nhưng không kịp nữa. Cửa phòng đã mở và Jane bước ra, theo sau nàng là Đại úy Hàn. Jane hớn hở :

- Anh !

Đại úy Hàn xoè tay ra xiết chặt bàn tay Thành :

- Mày lảng cháng vào trại làm gì khỉ ! Bộ tái ngũ sao?

Thành gật. Hàn cười to vui vẻ :

- Vào phòng tao uống nước đã. Bà xã mày đợi từ nãy tới giờ. Tái ngũ mà vội vàng đến nỗi quên cả chìa khóa tủ không đưa cho vợ !

Hàn quay sang Jane :

- Mời chị vào chơi. Đó ! Tôi đã tóm được ông xã nhà bà đây nhé.

Jane vịn ngay lấy cánh tay Thành, kéo vào căn phòng của đại úy Hàn.

Thành biết rằng anh đã thua Jane. Cả Hàn bạn anh cũng vậy : Jane đã nhận là vợ của Thành, đã bịa ra chuyện Thành quên không để lại chìa khóa tủ để đến chộp chàng ngay tại cổng trại Phi Long.

Thành đâm ra bức bối, chàng bước theo Hàn vào văn phòng. Jane mừng rỡ vào theo, nàng luôn đi sát với Thành. Cảnh âu yếm làm cho Hàn cười lớn :

- Bà cứ lúu tíu tiu thế này thì làm sao nó dứt đi cho nổi !

Jane tỉnh bơ :

- Ấy các ông phi công là ghê lắm ! Không giữ lấy thật chặt các ông bay đi mất.

Nàng nhìn Thành :

- Phải không anh ?

Thành nhăn nhó gãi đầu. Chàng không biết phải làm sao để Jane khỏi bám sát chàng. Thành đâm ra lúng túng. Chàng đã nhất định đi. Không thể trốn tránh được lệnh gọi. Chỉ còn một cách là tái ngũ cho yên.

Hàn vẫn yên chí lớn Jane là vợ chính thức của Thành gã vui vẻ kéo ghế cho vợ chồng bạn :

- Ngồi đây... Ngồi tạm đây ông bà.

Vẫn giọng vồn vã, mừng rỡ vì được gặp Thành, Hàn vui vẻ hỏi :

- Lấy vợ bao giờ mà kín thế ! Mà chả cho tao biết gì cả ! Lúc nãy bà đem mày vào đây tao mới biết mày cưới vợ rồi ! Nhanh thật !

Thành nhìn nụ cười của Hàn nghĩ thầm ! Mà có biết rằng mày đang bị vào xiếc của Jane không ? Mà hại đời tư của tao lại còn hí ha hí hửng ! Điên cả ruột !

Nhưng Thành bỗng nghi ngờ, Hàn dường như đã biết rõ hoàn cảnh của chàng, nó từ trước đến giờ vẫn nổi tiếng là láu vật và hay khôi hài, những nụ cười của nó chưa biết chừng là những nụ cười khoái tử khi thấy Thành bị lú lú tiu tiu vì bị Jane mò lên chụp được.

Thành hỏi dò mìn :

- Mà thích chí gì mà cười loạn cả lên ?

- Thấy chúng mày hạnh phúc tao mừng...

Câu nói của Hàn đi kèm với một cái nháy mắt, làm Thành buột ruột. Chàng cắn nhả :

- Sư mày nữa !

Jane cười to.

- Anh chửi anh Hàn vì tội vô anh cho em phải không? Nói cho anh chán, em đã làm mối cho anh Hàn lấy cô vợ của anh bây giờ đây.

Hàn gật :

- Thực quả trăm sự nhờ bà. Cũng nói cho bà chán, mẹ vợ tôi bây giờ rất chăm chỉ uýnh bài. Bắt đền bà đây.

Thành cúi đầy ruột, thì ra khi chàng ra khỏi phòng Jane, nàng cũng lồng ngay đi theo chàng, nàng lại cao hơn, nàng vào gặp Hàn và thế là Thành hết cựa.

Tự dưng Thành oán đàn anh Quân Cảnh, nếu gã đừng thi hành lệnh một cách quá tối tân, gã cứ để chàng vào trình diện Bộ Tư lệnh Không Quân thì mọi việc kể như đã xong rồi.

Bây giờ Jane đã tóm được chàng, chắc chắn nàng không cho Thành vào trình diện sớm hơn lệnh gọi.

Thành cảm thấy số chàng thật vô cùng bận bịu vì đàn bà, những người đàn bà cứ mỗi lần xuất hiện là lại làm cho đời Thành thay đổi, long đong... đứng dừng lại giữa phòng, giọng chàng cương quyết :

- Em với Hàn định xô anh vào con đường bất phục tùng hay sao đây ?

Hàn cười :

- Đừng có nóng ! Jane than với tao rằng mày dạo này càng lúc càng lảm cẩm. Thử hỏi rằng mày ở lại với Jane vài hôm nữa còn kịp cơ mà. Quân ngũ cần mày, chúng tao cũng đợi mày, nhưng việc gì mà phải cuống quýt cả lên ! Miễn rằng mày sẽ trình diện, mày sẽ vào với chúng tao, thế là đáng quý rồi.

Jane hí hửng.

- Anh thấy chưa ? Việc gì anh phải vội.

Thành ngồi phịch xuống ghế :

- Em biết rằng anh vốn dĩ tính. Anh dễ đam mê, mà đã đam mê thì dứt ra không nổi.

- Em hứa với anh rằng em sẽ để anh đi trình diện.

Nàng mở bóp đưa danh thiếp cho Hàn :

- Địa chỉ của em đây, nếu ngày cuối cùng của lệnh gọi mà anh không thấy anh Thành, anh cứ việc cho An Ninh Quân Đội bắt tội vì tội tán trợ đào binh !

Jane quay sang hỏi Thành :

- Như thế anh đã hài lòng chưa ?

Thành thở dài, Jane vẫn không thay đổi. Vẫn một lối sống mê đắm đến cùng, bất chấp dư luận để thực hiện cho bằng được sự ham muốn của mình.

Trong trường hợp này, việc nàng làm trở nên trở trên và đáng thương. Thành tự nhiên xúc động. Chàng hiểu rằng Jane yêu chàng si đắm, yêu chàng cóc cần cả trường hợp Hàn có thể khinh nàng, hiểu lầm nàng là

một người đàn bà chỉ biết có dục vọng và coi thường phẩm giá.

Nhưng ngược lại Hàn có vẻ thú vị trước hành động của Jane. Gã gật gù :

- Thằng thẩn mà yêu nhau đến thế là nhất rồi. Thôi mày về cho bà ấy bằng lòng. Đúng hôm cuối cùng của lệnh gọi tao sẽ đích thân đem xe đến cổng mày đi. Đồng ý chứ ?

Hàn đứng lên :

- Đi ăn sáng chứ các cụ ?

Jane gật phăng phăng. Nàng cầm lấy cánh tay Thành:

- Đi anh.

Ba người ra ngoài.

Thành hỏi bạn :

- Mày dạo này đã ly khai được chiếc xe Mô bi lét sòng sọc như bát điều thuốc Lào chưa ?

- Rồi...

Hàn nói với một giọng nhuốm buồn :

- Đạo này tao tối tân hơn tỵ. Tao đi Honda mua lại của một anh Trung sĩ. Nó bán xe cho tao khá rẻ để bắt xe hơi. Vừa bán vừa cho !

- Nó làm dưới quyền mày ?

Hàn gật. Thành đưa cọt :

- Sư anh nữa. Bộ đang tập ăn hồi lộ hay sao.

Hàn cười, nụ cười thật chán nản :

- Đâu có đáng cái thứ mình ăn ! Vả lại ăn uống lem nhem tù bỏ bố.

Jane dí dỏm pha trò :

- Quân đội ai cũng được như anh Hàn thì nhất !

Thành im lặng mở cửa xe cho Jane và Hàn. Chàng ngồi trước tay lái. Câu nói của Jane làm cho Thành nuốm nỗi buồn nhẹ nhàng nhưng dai dẳng.

Chàng nghĩ tới mình, tới Hàn, tới những thằng bạn phi công.

Chàng ngậm ngùi khi nghĩ đến những thằng bạn đã mất, chúng nó đã chết cho nghiệp bay, chết để làm cho quân chủng thêm hào hùng. Có lẽ trước khi nhắm mắt,

lòng thẳng phi công nào mà chẳng mong cho cái chết của mình làm đẹp, làm hùng cho bằng hữu cùng đơn vị, một phi đoàn.

Người lính dù ở bất cứ cấp bậc, binh chủng nào khi chiến đấu coi thường cái chết, họ không nghĩ tới những danh từ cao xa và trừu tượng như tổ quốc, như độc lập, hòa bình. Người lính chiến đấu coi nhẹ thân mình phần lớn cho đơn vị, cho những chữ thật gần như Trâu điên, Cọp rần. Tiểu đoàn Ba, thiên thần mũ đỏ phi đoàn 516 hay phi đoàn thần phong...

Chính đơn vị, chính phi đoàn là những thứ gần gũi nhất, quan trọng nhất để cho lính chiến coi nhẹ thân mình giữ thơm cho toàn đội.

Và như vậy, thật là buồn cho lính văn phòng. Ở văn phòng cuộc đời họ trầm lặng, bình thường đến dễ trở thành những con ốc trong một guồng máy ! Bởi thế những người lính văn phòng không thể bao dung, hào hiệp và hy sinh như những quân nhân chiến đấu. Chưa kể đến những bon chen bản chất, những cảnh xu thời, nịnh hót để ngồi được lên cao, để bắt đặc ân, thăng thưởng...

Thành đã ngồi ở văn phòng, đã chứng kiến nhiều cảnh đáng buồn cho những con người được ủ trong những bộ

ka ki, điều đó làm cho chàng xin giải ngũ. Bây giờ tái ngũ, Thành vẫn sợ hãi cho tương lai nếu phải dính liền vào bàn giấy.

Thành mở máy, vào sổ rồi hỏi bạn :

- Mày nghĩ thế nào khi tao tái ngũ hả Hàn ?

- Tao hả ? Tao nghĩ mày trình diễn đẹp.

- Sur anh !

- Nói đùa chứ chuyện tái ngũ gần như bắt buộc rồi !

- Dĩ nhiên... Nhưng tao muốn hỏi cảm tưởng của mày?

- Thương cho mày. Tui cho phận tao. Chúng mày đang phây phây ở si vin mà còn phải hùng hục lao vào, tao đang ở trong này thì sức mấy mà ra. Mười ba năm lính rồi. Tất cả tuổi thanh xuân tao cho quân ngũ chỉ tiêu gần hết. Đôi khi tao mơ xa xôi và vẫn mơ tới chuyện lập thân ; tới một sự nghiệp để dưỡng già... Chán bỏ mẹ.

Jane góp chuyện :

- Thời loạn mà anh.

- Chính vì thế mà mình phải vui với những thứ đạm bạc mà mình đã có. Chính vì thế mà mình phải xin ở nhờ nhà chính phủ mới đủ ăn tiêu. Còn sự nghiệp tương lai đành trông vào số phận. Tuy nhiên, nên phải nói thật lòng, tao đã đủ rồi. Đóng góp đến hết tuổi thanh xuân cho binh đội tao nghĩ rằng nhân dân và nước cũng không muốn đòi hỏi gì thêm. Nên cho mình ra cho được việc !

Thành đập thêm ga :

- Đồng ý.

Chàng xoay mặt lại nhìn Hàn :

- Mày có tin rằng sẽ có hòa bình để chúng mình giải ngũ không nhỉ ?

- Tao tin... Hòa bình không phải là một con rồng trong cổ tích. Chúng mình chỉ mất công chờ đợi nó thôi. Chờ đợi cho đến bao giờ người ta tìm ra được một thị trường mới để tiêu thụ xe tăng, tàu bò súng đạn và linh tinh ở một nơi nào đó bên ngoài quê hương mình.

- Bi quan hơi kỹ !

- Chứ mày nghĩ sao ?

- Tao tềch nghĩ gì cả. Mình tái ngũ, mình chiến đấu mình sống hay chết chắc chắn là vì quê hương và cơm áo của mình rồi.

Giọng Hàn trở nên mơ mộng.

- Hạnh phúc lớn nhất mà tao mơ ước là mua được một căn nhà. Căn nhà không lớn không sang trọng, nghiêm trang như nhà hoang, cũng không ngoắc ngoéo, sờ sảng hay bí hiểm trong ngõ hẹp. Một căn nhà ngoài đường vắng, có bóng cây trước cửa, có điện, nước không thường xuyên bị cúp và gần trường học lũ con tao.

Thành cảm động :

- Mà để dành được khá vốn chưa ?

- Để được một trăm ngàn.

Jane bật lên cười :

- Một trăm ngàn thì có họa mua nhà ở miệt Cầu Hàng Gò Vấp cũng chưa xong.

- Nhưng khôn nổi có còn đâu. Vừa ty toe có tý tiền còm thì vợ tôi tính chuyện đi buôn, chả biết bà ấy buôn bán hàng Mỹ thế nào mà đi đứt hết.

Jane nổi máu tò mò, nàng hỏi Hàn với một thái độ quan tâm đặc biệt :

- Lỗ vốn hả anh ?

Hàn thở dài :

- Từ độ ấy đến giờ, bà xã buồn, tối ngày chỉ rình rình mình đi là vào sòng tứ sắc !

Thành an ủi bạn :

- Làm ăn nó là cái số. Buồn bã cũng cóc kéo lại được.

Chàng mở cửa xe cho Hàn và Jane xuống. Thành tắt máy gài số. Chàng đóng mạnh cửa trút theo tiếng động được nhiều bực mình.

Ba người vào tiệm, ngồi xuống ghế, Hàn đưa mắt nhìn Thành, giọng Hàn man mác buồn :

- Màý nhớ những ngày mình học ở Nha Trang không? Màý có nhớ những lần đi ăn phở Chặt và ngồi chơi đồ ruồi.

Thành cười, chàng nói với Jane :

- Em biết không ? Hồi ở Nha Trang tụi anh mỗi lần kéo nhau đi ăn sáng là chọn một tiệm có thật nhiều ruồi.

Mỗi thằng móc ra một tờ giấy 200 đặt ở một góc bàn. Hè ruồi đậu vào tiền của thằng nào trước là thằng ấy trả. Anh bị trả nhiều lần nhất. Hai thằng ông mãnh Hàn và Học chúng nó ăn gian, chúng nó quẹt mỡ vào tiền từ lúc còn ở nhà để sẵn trong bóp như ruồi...

Hàn cười thoải mái nhưng chột bụi ngùi :

- Tội cho thằng Học.

Không khí đang vui bỗng chùng hẫ xuống, một nỗi buồn. Học thằng bạn phi công thật trẻ và thật hăng. Nó đi bay để nuôi một ông bố nghiện nặng ở Saigon. Không tháng nào nó bớt của bố một đồng, cho dù tháng đó nó có phải biệt phái lên công tác ở Pleiku và ăn bánh mì trừ bữa.

Cũng vì nuôi bố mà nó không bao giờ để dành được tiền cưới vợ. Người yêu nó chờ đợi quá lâu, nàng cảm thấy suốt đời chắc nó vẫn nghèo, nàng lấy chồng và Học thất tình một cách khổ sở, tối tăm tương như nó có thể tự tử dễ dàng. Học xin bay tất cả mọi phi vụ để quên người yêu. Không ai nỡ hẹp hòi với nó, hơn nữa thời ấy chiến tranh chưa lan rộng, phi xuất bay hành quân tương đối ít và không mấy gay go.

Trong một chuyến bay thả dù cho cứ điểm Khe Sanh, Khe Sanh thời đó, chưa sôi nổi như bây giờ, Khe Sanh ngày xưa chẳng mấy ai biết đến trừ những phi công, những người lính hoặc thân nhân có con em đóng ở địa danh xa lạ và hoang vu ấy.

Học hoàn tất phi vụ và bay về bình yên, khi hạ cánh ở phi trường, nó đáp lệch ra ngoài phi đạo, phi cơ sụp xuống đường mương, nó gãy chân và may mắn khỏi chết cháy, nhưng bên mặt nó bị lửa đã nhãn nhún như lớp da người cùi.

Người phi công xấu số ấy được giải ngũ trở về Saigon, nó cùng với ông bố già nằm suốt ngày cạnh khay đèn.

Bao nhiêu gia sản dần dần khánh kiệt.

Học đành phải mang bộ mặt tang tóc ấy đi làm cho một cơ sở tiếp liệu thực phẩm của Hoa Kỳ. Từ đó Học cắt đứt hẳn mọi liên lạc với đám bằng hữu phi công : Học sống riêng rẽ bên lề cuộc đời cùng với người bố và khay đèn. Gã không muốn ai đến thăm vì lý do độc nhất Học muốn sống riêng trong thế giới sâu thẳm của gã, và chỉ đón tiếp những người không biết dĩ vãng của mình !

Thành thử dài, chàng chán ngán nhìn ba tô bún ốc thơm ngọt ngào vừa được cô gái hầu bàn đem ra. Chàng

đón đôi đũa Jane đưa, nhúng chiếu lệ vào tô bún rồi ngừng lên hỏi Hàn :

- Mà còn gặp nó không ?

- Có. Thỉnh thoảng bọn chúng nó có được tý tiền vẫn gửi tao đem cho cha con nó. Lần nào nó cũng tiếp tao vội vàng và miễn cưỡng, lần đầu nó không nhận tiền, nhưng khi nó đi tiểu thì bố nó nhận ! Lần sau, mỗi khi tao đến nó lánh mặt, những món tiền chúng nó gửi cho Học tao đều đưa cả cho ông già nó.

Hàn ngưng nói để cho ớt vào tô bún, gấp một con ốc nhồi vàng lên ngắm nghía rồi thả cho rơi nhẹ xuống tô bún đang bốc hơi :

- Lần cuối cùng tao đến nhà nó cách đây hai tuần. Nghe ông cụ bảo rằng dạo này nó choác...

- Chích nha phiền ?

Thành hơi nhồm lên hỏi bạn. Hàn gật đầu :

- Bởi vì thuốc phiện đắt và tiền bạn bè đưa ít dần không đủ cho hai cha con cùng hít. Như mày biết, dạo này bọn chúng tao làm ăn rất đắt.

Thành nhấp một ngụm cà phê nóng và nghe Hàn nói như một tiếng thờ đài :

- Đòi nó tàn rồi !

Sau câu ấy, Thành cảm thấy cổ anh nóng hực lên. Ngệm cà phê nóng như một cục than hồng.

Chưa lần nào Thành cảm thấy cà phê đắng đến nỗi rùng mình.

* * *

Thành càng ngày càng ân hận vì đã bằng lòng theo Jane trở về sống trong căn phòng quá đầy đủ tiện nghi này.

Chàng đâm ra nao núng kinh khủng, bồn chồn đến bực mình mỗi lần nghe tiếng máy thu thanh nói về quân đội, đọc báo thấy tin chiến sự, và nhất là Jane nhắc đến trăm phương ngàn cách để chàng ở lại bình yên đời sống dân sự.

Thành cho rằng sự chàng đã đẩy dọa cuộc đời chàng, tự chàng đã làm chàng lâm vào những khủng hoảng đến kinh hoàng !

Thành biết rằng suốt trong cuộc đời chàng, những phút bốc đồng hy sinh cho người khác, cho luật pháp thực sự là hiếm hoi. Thế mà chàng đã bỏ lỡ lần bốc đồng oanh liệt, khi chỉ còn mười phút là nhập ngũ, là đủ

có hồi hận thì cũng đã hết giờ và vô phương thay đổi.

Chiều nay một buổi chiều cuối cùng của lệnh gọi. Thành cảm thấy cả cơ thể chàng bị ngập trong những nôn nao, bức dọc đến cái kinh. Thành chỉ muốn giờ tay đập vỡ tất cả mọi thứ xung quanh. Muốn được coi lửa cháy, khói bốc cao, người khác quần quai, đau đớn...

Nếu có Jare ở nhà chắc chắn rằng Thanh đã cố gắng kiếm chuyện để được nói to, hét lớn, cãi nhau kịch liệt với nàng cho hả những bối rối lạ kỳ.

Nhưng Jane đi vắng nàng ăn mặc thật sang trọng, thật diêm dúa nói với Thành cùng một lúc với ánh mắt long lanh tin tưởng và khích lệ chàng. Jane bảo rằng nàng phải đi lo cho Thành xong việc, nhất định phải xong !

Nàng đứng bên cửa mở rộng chỉ cười, xoay nghiêng khuôn mặt phấn son lộng lẫy, duyên dáng thừa thãi như một cô đào sân khấu :

- Anh cứ yên chí ! Nhất định xong mà... Nếu cần em sẵn lòng trút hết số tiền em gửi trong băng, đổi lấy sự có mặt anh bên cạnh em, luôn luôn ở cạnh em trong phòng này.

Thành nằm im nhìn Jane. Đầu óc Thành lúc đó trắng xóa không một xúc động hoặc ý nghĩ nào. Chàng gật.

Nửa như đồng ý với Jane, nửa như chào nàng.

Bây giờ sau giấc ngủ trưa thừa mứa.

Xuống đường và chột tự trách hành động vô lý của mình.

Đi đâu ?

Thành tự hỏi chàng sẽ đi đâu buổi chiều nay ? Sáng sớm mai bắt buộc Thành phải trình diện nếu không muốn trở thành một kẻ bất phục tùng.

Doanh trại, những hàng kềm gai phòng thủ, những bộ quần áo được đem ra khỏi kho tiếp liệu đặt vào tay Thành. Những ngày cầm trại trăm phần trăm rất dài, những tờ giấy cho phép chỉ được ra khỏi trại ba giờ đồng hồ...

Rồi đến những phút đợi chờ thuyền chuyên chàng sẽ ở đâu ? ở với Sài Gòn trong một văn phòng ? ở một phi đoàn trong tỉnh lẻ miền Trung, hay những thành phố trù mật lục tỉnh ?

Thành nghĩ đến những thằng bạn chưa giải ngũ, chúng nó còn bình yên hay đã cô đơn bỏ cuộc vĩnh viễn? Đã có thằng nào vinh thăng thiếu tá ? Đã có thằng nào thành thương phế binh.

Hai chữ phê bình làm cho Thành nhớ Học. Những lời kể của Hàn về thằng bạn xấu xố ấy như còn văng vẳng bên tai Thành, cùng với hơi bún ốc rất thơm ngon :

- Thỉnh thoảng bọn chúng tao có được tý tiền gửi đến cho cha con nó, lần nào nó cũng tiếp tao vội vàng và miễn cưỡng. Lần đầu nó không nhận tiền, nhưng khi nó đi tiểu thì bố nó nhận. Lần sau, mỗi khi tao đến nó lánh mặt, những món tiền chúng nó gửi cho Học tao đều đưa cả cho ông già nó...

Lần cuối cùng tao đến nhà nó cách đây hai tuần. Nghe ông cụ bảo rằng dạo này nó «choác»... Tiền thuốc phiện không đủ cho hai bố con cùng hút. Như mày biết, dạo này làm ăn khó khăn...

Giờ này Thành cúi xuống nhìn mũi giày no si ra, bóng loáng và thở dài thật buồn. Vía hè xám một lớp bụi, những vết nứt cắt mặt xi măng thành những hình kỷ hà nhăng nhít... Cuộc đời những người lính cũng chẳng khác gì những mảnh vỡ sứ mẻ, méo mó, kỳ quái này...

Thành móc cuốn sổ tay có địa chỉ của Học. Anh gọi xe bảo tài xế taxi chạy về phía Bàn Cờ.

Đến nhà Học, căn nhà cũ, bẩn, tồi tàn thụt vào sâu trong hẻm chùa Phước-Trường. Thành băng khuâng vì

căn nhà Học hơi khác ngày xưa, một mụ to béo đánh đá nguýt Thành một cách chua ngoa khi chàng sông sông vào nhà. Mụ hất bộ mặt phì nộn lên hỏi :

- Hỏi gì ?

Thành cảm thấy hình như đã vào lộn nhà người khác. Chàng nhẹ nhàng :

- Xin lỗi bà đây có phải nhà ông Học ?

- Nhà ông Học...

Giọng mụ chủ trở nên dịu dàng và tử tế hơn khi nhìn thấy y phục đắt tiền và thơm tất của Thành :

- Không phải nhà ông Học đây ông ạ.

Mụ mỉm cười :

- Tôi đã mua lại căn nhà này và đang sửa soạn phá đi xây lên ba tầng lầu. Ông coi nhà gì mà nát đến nỗi mục cả tường, cái điều này chỉ ở được vài tháng là nó sập xuống, đề chết người chứ bộ chơi sao. Tôi đang...

Thành sốt ruột không muốn nghe thêm về mục sửa nhà, xây lên ba hay bốn tầng lầu của mụ. Chàng hỏi thăm.

- Thưa bà thế thì...

- Vâng. Tôi biết là tốn lắm ạ. Mời ông ngồi chơi. À dạo này cái gì cũng đắt thớt thuyền thì khan hiếm, họ đâu có thềm làm nhà cho Việt Nam, họ đi làm sở Mỹ cả ạ ! Mời ông ngồi chơi tạm... Ấy ông bỏ lỗi cho, thỉnh thoảng gió to, một tờ trên mái lại rơi xuống làm bẩn cả quần áo đấy ạ... Thưa ông với cha con cậu Học là thế nào...

- Thưa bà, tôi là bạn thân của Học.

Thành đứng lêm dút khoát câu chuyện :

- Thưa bà Học đã dọn đi rồi ?

- Vâng. Tôi đã xiết nợ căn này đấy ạ. Ông tính ai đòi.

- Thưa chắc bà biết chỗ ở của Học ?

Môi mụ đàn bà đánh đá trề ra :

- Vâng... Trốn nợ tôi thế nào được. Nhà của cha con lão ấy ở tít tận cây Đa Xà.

Thành thắc mắc :

- Cây Đa Xà ?

- Vâng... Thưa ông chỗ đó là ổ thuốc phiện đấy.

Thành chợt nhớ vùng nhà cửa nghèo nàn sắc khói thuốc phiện ở ngoại ô thành phố. Cha con Học đã xuống đó ư ? Thành hơi run giọng vì cảm xúc khi hỏi mẹ chủ nhà.

- Chắc bà biết nhà của bạn tôi ?

- Vâng...

Mẹ nhìn Thành chăm chú hơn :

- Chắc ông hỏi để xuống đòi nợ cha con lão ấy ?

Thành nói dối :

- Thưa bà không. Tôi hỏi để đem xuống cho Học món tiền tôi thiếu Học ngày trước.

- Tôi hỏi khi không phải... Ông thiếu cậu ấy bao nhiêu cả thầy ạ ?

Thành tự dưng bực mình - Đã muốn biết, đã muốn tò mò thì, ông nói cho mà y uất - Chàng mỉm cười thật tươi :

- Thưa bà khoảng vài trăm ngàn !

Mẹ chủ nhà kêu lên. Phải nói là reo lên mới đúng.

- Nam mô a di đà Phật !

Mụ sít xoa sung sướng.

- Thật là phúc đức quá đây ạ ! Ông ngồi chơi tạm. Ông làm ơn chờ tôi mặc áo rồi dẫn hầu ông xuống gặp cụ Học ở dưới đó...

Mụ quày quả vào trong. Tiếng «Cụ Học» mụ vừa nói làm cho Thành muốn nhỏ nước bọt xuống nền nhà khi nhớ rằng chỉ trước đây vài phút, mụ chủ nhà nói với giọng đầy khinh bỉ về gia đình Học bằng tiếng : Cha con lão ấy !

Thành nuốt nước bọt cho khỏi nhỏ xuống đất. Chàng lợm giọng muốn nôn. Thành rút thuốc lá ra hút và chờ đợi mụ chủ nhà. Chàng nhìn căn nhà của Học, căn nhà thật là nát. Vách tường như sắp rã từng mảnh, nền đất mòn vẹt, trũng nhiều nơi, mái tôn cong cớn, thâm đen như sắp bật ra khỏi những vết đinh đóng vội.

Chàng sờ tay vào túi quần, trong túi chàng còn khoảng ba chục ngàn Jane đưa. Chàng yên tâm.

Thành đứng lên, vừa lúc mụ chủ nhà lê đôi guốc vệt gót xoèn xoẹt từ trong nhà tắt tưởi đi ra, mụ vừa đi vừa cài nút áo dài, chiếc áo màu đà của những người đi chùa sính lễ Phật cùng với chuỗi tràng hạt to và đen choàng quanh cổ khiến Thành có cảm tưởng như chàng đang

đứng trước hiện thân của tất cả những trò lừa bịp ở thế gian.

Mụ cười tươi như hoa nở, lưng mụ hơi khom xuống mời mọc.

- Kính ông...

Thành ra cửa, lần này chàng nhỏ nước bọt xuống vĩa hè. Mụ chủ nhà lĩnh kính khóa cửa, Thành ngạc nhiên tự hỏi tại sao một mụ đàn bà ba que như mụ lại sẵn lòng, vui vẻ dẫn chàng xuống tận vùng Cây Đa Sà để tìm nhà Học cho chàng.

Thành nghĩ có lẽ mẹ muốn lấy chút tiền công. Chàng móc túi lấy ra tờ giấy năm trăm, chìa ra :

- Gửi cho các cháu ăn quà...

Mụ già ngần ngại một lát rồi cầm lấy năm trăm cổ tình làm ra vẻ miễn cưỡng nhăn mặt nói :

- Ông cứ vẽ vờ... Bẩm... Ấy chết... Thưa ông các cháu chắc gặp ông chúng nó mến ông lắm đấy ạ. Trong ông thực to béo, phúc hậu hơn hẳn những ông nhà giàu trong chánh phủ...

Một tý nửa thì Thành phì cười vì cách nịnh bợ trắng trợn và ngu ngốc của mẹ chủ nhà. Chàng tủm tỉm :

- Cảm ơn bà, Thưa chúng mình đi ngay chứ ạ.
- Vâng... Thưa chắc ông đậu xe ở ngoài ngõ ạ ? ‘

Thành nói dối một cách thật tự nhiên :

- Xe nhà tôi lấy đi rồi. Tôi với bà đi taxi vậy. Hay là ghé qua nhà tôi lấy xe đi cho tiện.

Thành nói xong liền cầu nguyện cho mẹ chủ nhà đừng nhận lời về nhà chàng lấy xe.

Quả nhiên mẹ ngần ngừ, có lẽ mẹ ngại mất nhiều thì giờ. Thành tiếp ngay :

- Thôi mình đi taxi bà nhé !
- Vâng...

Chiếc taxi chạy vù vù qua các ngã đường thành phố, mẹ chủ nhà luôn mồm hỏi thăm gia thế của Thành. Chàng vì Học, vì muốn bạn được cuộc đời kính trọng nên không ngần ngại bịa đặt ra một cuộc đời nhung che, gấm phủ mỹ miều.

Nào là bố làm Đốc phủ Sứ, Mẹ là con Tổng đốc, vườn ruộng bát ngát, đang làm Bác sĩ, mở bệnh viện tư trên Đà Lạt v.v...

Mụ há hốc cái miệng đỏ quạch quét trầu, chăm chú nghe một cách vô cùng vinh hạnh.

Từ đó, hễ mở mồm là mụ phong ngay cho Thành danh hiệu Bác sĩ một cách rất sung sướng và hân hoan, coi như mụ được quen với Thành là một sự rất hả hê, long trọng vô cùng...

Xuống xe ở ngoại ô, đứng trước những căn nhà lụp sụp, những mái tranh xen lẫn vào những mái tôn, mái ngói, những người đi đường mặt búng, da chì, co ro trong những bộ áo quần nhàu nát, bẩn thỉu. Thành không khỏi bàng hoàng cho cảnh ngộ của Học.

Học phải dọn xuống vùng dân cư xơ xác, nghiện ngập này ư ? Có thực Học đã đi làm cho một cơ quan tiếp liệu ngoại kiều ? Sao số lương của Học không thể thuê nổi một căn nhà trong một khu tương đối sạch sẽ và gần thành phố hơn ?

Những câu hỏi luôn luôn quay cuồng làm rối loạn đầu óc rã rời của Thành, chàng âm ừ trả lời nhát gừng những lời xít xoa tán tụng liên miên và dai như giẻ rách

của mẹ chủ nhà đang phăng phăng luôn từ ngõ nọ sang ngõ kia, dẫn chàng vào nhà cha con Học.

Rồi mẹ đứng lại trước một căn nhà lá kín đáo và tồi tàn đến thảm hại. Cửa đóng bằng những tấm ván thùng để trắng không sơn, lỗ chỗ những vết đinh, nam nhở những giòng chữ ngoại quốc đã nhòa vì mưa nắng.

Mẹ giơ ngón tay cốc vào thớt gỗ :

- Ông cụ Học ơi.

Mẹ gọi ba lần mới nghe tiếng dép lép kẹp lê từ trong nhà tiếng hỏi rề rề như mắc đờm trong cổ họng :

- Bà Tư hử ?

Mẹ chủ nhà dịu giọng :

- Dạ tôi đây ạ.

Cửa mở. Một khuôn mặt hốc hác đầy lo sợ và bối rối thò ra. Thành nhận được người đó, thân xác tiêu tụy đó là ba của Học và khuôn mặt tái mét vì lo sợ kia chắc hẳn vì gặp mẹ Tư giá đành đá này...

Rồi cặp mắt lơ dờ kinh hoàng ấy nhướng cao lên qua vai mẹ Tư thấy Thành. Giọng nói của ông cụ run lên :

- Bà Tư thương cho hoàn cảnh của tôi. Món nợ năm ngàn của bà thế nào cháu nó lãnh lương tôi cũng trả bà. Bà nỡ vào dẫn lính kia để bắt bàn đèn của tôi. Cả hai bố con tôi...

Mụ chủ nhà cười toe toét, mụ để một bàn tay cực kỳ thân ái lên vai ông cụ :

- Ấy chết... Bầm cụ cứ quá lời chỗ tôi với cụ ai nỡ nào cư xử với nhau như thế... Bầm cụ tôi dẫn thần tài phúc đức đến cho cụ đây...

Mụ quay sang chỉ vào Thành, giọng mụ gần như những tiếng reo vui quá đáng :

- Cụ nhận được ông đây không ạ ? Đây ông Bác sĩ Thành ở Đà Lạt vừa về tìm con cụ. Cụ thực có con quý tử. Ông con của cụ với ngài Bác sĩ đây vốn vẫn là bạn thân, ngài Bác sĩ đem một trăm ngàn đến trả nợ cho ông Học nhà ta đây ạ...

Cặp mắt đã lạc hết tinh anh chợt sáng rực lên nhìn Thành, rồi cùng cặp mắt ấy của cha Học xâm ngay xuống thiếu nữ :

- Bà còn chế nhạo tôi, chế nhạo cha con tôi làm gì nữa bà. Cơ khổ cho tôi. Bà chủ nhủ lòng thương cho hoàn cảnh của tôi một tý. Suốt đời quả thực tôi không

dám quên lượng cả của bà đâu.

Thành thở ra một hơi dài. Mắt chàng như mòng mòng những giọt nước mắt đắng cay.

Chàng bước lên gần ông cụ thân sinh ra thẳng bạn mình :

- Cụ ạ. Con là Thành. Con đã đón cụ một lần từ Saigon lên Đà Lạt ăn giỗ nhà bà con cách bốn năm đây ạ. Thưa cụ hồi đó Học nó còn...

Ông cụ nhướng mắt lên mừng rỡ rất nhanh :

- Ông Thành ! Trời ơi ông trông lạ quá thế này. Ông mặc đồ sơ-vin tôi chịu không nhận ra được. Ông vào chơi ! Ông vào chơi... Em nó đi làm chưa về.

Ông cụ ngừng lên nhìn nền trời hanh nắng :

- Ấy cái điệu này nó cũng sắp về... Ông vào chơi, Ông vào chơi. Quý hóa quá đi...

Thành bước vào nhà. Mắt chàng tối sầm ngay lại vì bóng tối trong nhà. Dần dần vật đầu tiên Thành nhận ra là ngọn đèn dầu lạc đặt giữa chiếc đi văng rộng trải chiếu cặp điều.

Hơi thuốc phiện thơm còn phảng phất trong gian nhà chật. Đồ đạc chỉ có hai chiếc ghế gỗ đặt cạnh chiếc bàn linh kính chất đầy chai lọ lem nhem.

Thành quận ruột lại, đầu óc Thành như nhói lên một cơn nhức buốt đột ngột. Chàng bùi ngùi khi Học còn ở chung một phi đoàn với Thành, khi nó chưa giải ngũ vì phỏng nát một nửa mặt và gãy giò.

Ngày ấy cha con Học sống đầm ấm trong một căn phòng trang trí sơ sài nhưng u nhã, ông cụ còn vững những nét u mặc, quắc thước và nho phong của một trong những người già cả sung túc.

Giàn hoa lan trước cửa luôn luôn được cụ săn sóc chu đáo và công phu, lúc nào cũng có vài bông hoa nở thơm ngát trong phòng tiếp khách với trà tàu ngon, tử sách ghế tràng kỷ, ghế khảm xà cừ và câu đối...

Giờ này mọi thứ thay đổi thật nhanh, mọi thứ mang đầy đủ những nét nghèo khó cùng tận của một gia đình khánh kiệt đến mức cuối cùng. Điều đó cùng với tai nạn của Học làm cho Thành muốn ngã vật ra giường, nhắm mắt lại để khỏi nhìn thấy những gì xung quanh, để thân thể được nghỉ ngơi, chịu đựng nổi những nỗi buồn ồ ạt thất quần tâm hồn chàng.

Tiếng xít xoa kéo ghế mời mọc của mẹ chủ nhà tên Tư đem Thành ra khỏi cảm giác nhầy nhụa buồn phiền :

- Mời ngài ngồi chơi tạm ạ.

Và ông cụ thân sinh của Học khàn khàn :

- Ông ngồi chơi... Em nó cũng sắp về.

Thành ngồi xuống ghế cảm thấy chàng giống như thân cây gục xuống dưới nhát búa cuối cùng của gã tiểu phụ khỏe mạnh. Chàng nhìn mặt bàn cũ, mục để khỏi nhìn quanh.

Mẹ Tư nhanh nhẩu nói ngay không chờ đợi, không ngưng ngừng ! Mẹ nói với Thành :

- Tôi nói với ngài Bác sĩ thế này khi không phải, nhưng mà nhin mãi nó tằm tức trong lòng phát ồm vì phiền. Thừa ngài nguyên là cụ đây...

Mẹ chỉ vào ông cụ thân sinh ra Học.

Ông cụ hốt hoảng lắc đầu rồi năn nỉ :

- Bà Tư... Bà Tư... Bà đừng...

- Ông cứ để tôi thưa chuyện với ngài đây. Dạ chả dẫu gì ngài, ông cụ đây với lý ông Học có thiếu của tôi

năm ngàn bạc đã hai tháng này rồi... Tôi đòi mãi không được. Mà lấy tiền lãi thì chả đáng bao nhiêu, lại vì vốn tôi cứ nát mãi ra ở đây... Cũng đáng thương cho gia cảnh ông Học, vì nợ tôi ba vạn bạc mà để lại cho cái căn nhà ông vừa ghé thăm đây ạ... Bây giờ nhân tiện ba mặt một nhời đây, nếu ông... Ấy chết ! Nếu ngài Bác sỹ đã thương thì thương cho trót.

Thành đâm ra cáu, chàng nói giọng đầy hằn học :

- Bà muốn đòi tiền ?

- Dạ thế thì hơi...

- Không hơi hám gì cả. Bà tính đi ! Cả vốn với lời tất cả bao nhiêu.

Ông cụ thân sinh Học ôn tồn nhưng quả quyết :

- Bà Tư ! Ít ra thì bà cũng phải có một chút nhân đạo và lương tâm của con người chứ. Bà cứ để yên việc ấy giữa bà với tôi. Ông này... Bạn của con trai tôi... Chả có nợ nần gì nó cả bà nghe chưa ! Bà đừng có tôi tệ đến thế này... Bà...

Ông cụ nghẹn ngào cực độ. Ông run bắn thân thể gầy đét và thở hổn hển một nhọc...

Chàng xua tay đẩy mù Tư đang sắp chồm lên chu chèo âm ỹ. Thành móc túi lấy ra xấp bạc. Chàng đứng lên lại gần người cha già nua của Học :

- Con xin bác cho con được làm việc này cho Học. Cho nó vì nó là bạn của con, nó đã nhiều lần giúp đỡ con...

Thành ngượng ngùng vì lại nói dối, lần này chàng đã bịa ra sự giúp đỡ của Học với người đàn ông khôn khổ này. Chàng cố gắng nói nhanh :

- Bác vui lòng cho con được đền đáp lại ơn của Học...

- Ông hiểu cho tôi. Ông đừng làm việc này... Đó là việc riêng của con chúng tôi...

Mụ Tư cong cớn :

- Tôi nói thật chứ ông đừng có làm phách. Người ta đã rũ lòng thương đến ông lại còn làm bộ.... Tôi nói cho ông biết chứ...

Thành xấn đến trước mặt mụ. Cánh tay mụ hoảng hốt dơ lên che lấy mặt, mồm mụ há hốc ra định kêu gào làng nước... Thành nghiêng răng ấn cả xấp bạc vào cái mồm đỏ lòm của mụ :

- Mẹ kiếp ! Đồ súc vật ! Đó ! Lấy hết đi rồi bước ! Ở lại ông đá bỏ mẹ bây giờ !

Trước hành động bất ngờ của Thành, mẹ Tư đứng đực ra, mặt mẹ đỏ bừng lên rồi xám ngoét lại. Thành hồi hận. Chàng đã cư xử quá đáng với một người đàn bà đáng tuổi cô chàng.

Thành cúi xuống nhặt xấp bạc năm trăm lên :

- Xin lỗi bà. Bà làm ơn tính xem Học nó thiếu của bà tất cả bao nhiêu.

- Năm ngàn vay với hai tháng tiền lãi chưa trả. Tất cả là bảy ngàn đồng. Không có cái món tiền ấy thì cái ông lão này đã chết mất xác rồi. Tiền mồ hôi nước mắt của người ta cố vay cho bằng được để chữa thuốc chữa bệnh rồi thì.....

- Bà đừng nói nhiều. Tởm quá ! Đây...

Thành đưa cho mẹ Tư một xấp tiền : Gửi bà tám ngàn. Biểu luôn bà một ngàn để đi xe về. Từ nay tôi còn thấy bà xuống đến đây thì đừng có trách. Cút !

Mẹ tư vô lấy tiền, quay lưng đi ra, Thành muốn dơ chân đá thật mạnh vào cái mông nhún nhẩy của mẹ. Chàng nuốt nước bọt, nhét số tiền còn lại vào túi quần.

Ra gài cửa rồi quay vào đứng ở giữa phòng. Ông cụ thân sinh ra Học ngồi ở mép chiếu nhìn lên :

- Ông Thành.

Bàn tay ông cụ đưa lên chùi nước mắt. Thành nhức đầu như có một người nện mạnh vào gáy một khúc củi tạ. Thành bước đến ngồi cạnh ông cụ. Chàng nhìn mâm đèn :

- Bác nằm đây với con. Những người như cụ Tư đó không đáng để cho bác phải nghĩ ngợi đến.

Ông già nằm giật xuống chiếu. Những đốt xương chạm vào mặt đi-văng kêu côm cộp.

Thành nằm nghiêng hai chân chàng đạp vào nhau, tụt đôi giày cho rơi xuống đất. Thành nhả cây tiêm. Ông già run giọng hỏi :

- Ông làm thuốc ?

Thành cảm thấy lúc này chàng cần thiết phải nói dối :

- Cháu... Vâng... Cháu nghiện từ ba năm nay.

Thành nhúng cây tiêm vào cồng thuốc phiện. Tay chàng run. Hơn một năm nay Thành mới cầm tiêm.

Chàng rút cây tiêm ra khỏi cồng thuốc phiện, nướng thuốc trên ngọn đèn dầu lạc. Giọt thuốc phòng lên, chũu xuống ngọn lửa, Thành xoay vôi đầu tiêm, điều thuốc xẹp xuống rồi lại phòng lên, bốc hơi thơm ngậy ngát.

Thành ấn giọt thuốc phòng lớn xuống thành khay, nhúng điều thuốc đã nướng khô vào cồng lấy thêm và đưa lên đèn.

Ông cụ thân sinh của Học nằm nghiêng, một bên mặt áp xuống gối, cặp mắt ông theo dõi điều thuốc được Thành nướng đều trên ngọn đèn. Ông cụ khen :

- Ông làm thuốc có vẻ giỏi.

Thành cười, chàng đưa mặt diện lên ngọn lửa, đánh điều thuốc cho thật chín quần vào tiêm, phóng vào nhĩ. Điều thuốc mềm, xoắn chiều mũi tiêm cuộn thành một hình «trôn quýt» trong lỗ nhĩ.

Thành chuyển đầu dọc tàu cho cha của Học :

- Mời bác.

Ông cụ không từ chối. Ông bắt đầu xe dịu dàng và nhanh nhẹn, kê lại mặt gối cho vừa với đầu tiêm và bắt đầu kéo thuốc phiện. Thành tiêm «chặt chân» trôn quýt.

Nhả đầu dọc ra, ông cụ ngóc đầu với ly nước chiêu nhanh một ngụm.

Khói bị hãm trong phổi từ từ được thở ra bằng hai lỗ mũi, bốc lên cao làm mù cả ngọn đèn.

Ông cụ gật gù :

- Ông Thành tiêm giỏi thật.

Thành tiếp tục nường thuốc phóng vào lỗ nhĩ và trước khi chuyển đầu dọc cho ông cụ chàng hỏi :

- Mỗi ngày bác hút chắc nhiều ?

- Mỗi ngày hai chỉ ông ạ.

- Bác hút thuốc không ?

- Dạo này tôi phải bao thêm sái nhất. Cháu nó làm ăn có vẻ khó khăn.

- Học nó làm ở đâu thưa bác ?

- Nghe nói hình như nó làm ở công ty thực phẩm gì đó của Hoa Kỳ.

- Thưa bác lương bổng ra sao ?

- Chừng mười ngàn.

Thành cố nén tiếng thở dài. Học làm một tháng khoảng mười ngàn, số tiền đó thực quả là thiếu hụt ghê gớm với nhu cầu mỗi ngày gồm hai chỉ thuốc của ông cụ thân sinh ra nó.

Hai chỉ thuốc ít nhất cũng phải mua năm trăm đồng. Như vậy chỉ riêng tiền thuốc phiện cho ông bố già, lương của Học thiếu năm ngàn mới đủ cung phụng cho cha mỗi tháng sáu mươi chỉ thuốc : mười hai ngàn đồng!

Thành tiếp tục làm thêm cho ông cụ thân sinh ra Học năm điều thuốc thật ngon thì cóng thuốc cạn. Thành nhún ngón tay vào ly nước, nhỏ một giọt vào cóng thuốc để vết điều cuối cùng.

Chàng hỏi :

- Thưa bác gần đây chắc có chỗ bán thuốc ?

- Vâng.

Mặt ông cụ sáng lên. Thành phải nhắm mắt lại để khỏi phải nhìn cặp mắt đang chăm chú đợi chờ cử động của Thành, chàng ngồi dậy, móc túi lấy ra một ngàn :

- Bác làm ơn mua thuốc về cho con với bác cùng đong !

Ông cụ cầm tiền, đứng lên mặc áo. Hai vai ông cụ nhô lên cao, cái lưng khòm xuống làm Thành bỗng đứng buồn vì hình ảnh ấy.

* * *

Học gõ vào khay đèn rồi tiếp giọng nói đều đặn đến vô cùng cảm xúc :

- Cái này dù sao nó cũng làm cho mình dẻo dai để nhận lấy bất hạnh với một thái độ bình tĩnh không ngờ. Tao không oán hận gì sự việc nghiện ngập của tao bởi vì tự tao bắt buộc tao phải nghiện. Tao cũng như mày có thể hơn mày nữa vì tao chỉ còn một nửa thân thể, sự quyến rũ cũng bớt được năm chục phần trăm. Tao sẽ bỏ hít khi nào tao thấy nó không an ủi được tao nữa.

Học cúi xuống giơ tay xuống gầm giường lôi ra cái nạng bằng kim khí trắng toát. Hấn vịn chiếc nạng đứng lên ra nhà sau :

- Tao tắm một cái đã. Mày cứ nằm chơi. Ông bố tao chắc sắp về.

Thành ngồi im nhìn bạn chống nạng đi ra nhà sau. Cái chân cụt được bọc bằng lớp vải quần, ống quần phát phới bay tạt ra sau mỗi lần Học đu mình dướn bước tới.

Thành xót xa theo dõi từng bước Học đi. Đầu nặng bọc cao xu chống thật êm xuống nền nhà, bóng Học in lên vách gỗ lung linh, cao lêu đêu một bên người hấn dồn lên tay nặng, trông cậy vào sự chống đỡ để giữ thăng bằng cho một chân đưa về phía trước.

Rất nhanh, hình ảnh của Học những ngày chưa bị tàn phế hiện đến với Thành.

Cảnh nó hớn hở lái Vespa lạng vùn vụt giữa phố đông đến cửa trường TV đón Phương về sau mỗi chuyến bay. Những chiều chàng và nàng dắt nhau đi nhảy «Martine», đi ăn và dạo mát trên hè đường vừa đổ tối.

Nhưng buổi sáng nó đeo đầy đủ dụng cụ an phi, đi một vòng kiểm soát máy và microphone cho các phi tuần viên đem theo ra phi đạo khởi hành.

Và khi trở về, phi cơ xuống thấp, nó bung Cockpit gát một chân lên thành tàu hút thuốc, mở máy VHF nghe nhạc đài phát thanh...

Những hình ảnh ấy trong lúc này đến với Thành rõ ràng và thân thiết. Tưởng như người đàn ông tàn tật bèo nhèo kia không phải là Học.

Gã là một người lạ mặt nào đó chợt có mặt trong thời gian này, trong căn nhà u ám này và không có một mầu

chốt nào dang dúi với người bạn đồng ngũ ngày xưa của Thành ! Tiếng Học vang lên sau lớp cửa gỗ :

- Mày đem giúp tao cái khăn mặt Thành ơi !

- Ở đâu ?

- Treo ở trên sát vách đó.

Thành đứng lên mò mẫm trong bóng tối càng lúc càng dày vì ngọn đèn cạn dầu. Chàng tìm được cái khăn khô cứng và đen đui. Cái khăn bẩn làm Thành có ý nghĩ như đang sờ mó được một phần đời của Học. Ngày xưa nó có lười đến thế này đâu ! Từ cái áo thun cho đến cái quần đùi lúc nào trên người nó cũng trắng tinh, sạch sẽ. Râu cũng không được quyen lún phún xanh trên mép và từ sợi tóc luôn luôn được vuốt «gôm» cho nằm cứng ngắc trên đầu.

Chàng hé cửa đưa khăn cho Học. Dưới ngọn đèn mờ của căn bếp. Học ngồi trên chiếc ghế thấp, cái chân cụt chìa ra lớp thịt nhen nhúm, choắc lại ở đầu trông như một cành củi mục.

Thành nói :

- Mày dạo này ở bẩn bỏ cha đi !

- Bẩn ! Thì giờ đâu mà lo diện nữa. Một ngày phải làm mười hai tiếng, phải có tiền Overtime mới đủ cung cấp cho tao và ông cụ cả cơm trắng lẫn cơm rang !

- Tất cả được bao nhiêu ?

- Mười ngàn lương căn bản và tám ngàn Overtime.

- Dù sao cũng tốt tiền hơn là những lúc đi bay.

Thành cười nhạt :

- Mẹ kiếp ! phi công thời chiến mà lương bổng ít hơn cả những chú thợ mộc hãng RMK.

Thành trở lại giường nằm cạnh khay đèn đang nhấp chồn muốn tắt, chàng hỏi Học đội nước ào ào kỳ cọ sao vách ván :

- Nhà còn dầu không mây ?

- Hết dầu hả ?

- Ừ.

- Mày chịu khó lục ở góc nhà. Nếu chai hết thì chịu khó đi mua dầu tao ở ngay đầu hẻm, OK ?

Thành mò mẫm trong góc tối đầy tiếng muỗi bay vo ve. Chàng lôi ra được một chai còn lưng nửa lít dầu,

chàng chế dầu, ngọn lửa bốc cao, đem lại cho căn phòng sạch sẽ hơn.

Học tắm xong, dầu hắt ướt sũng nước. Học vào lấy khăn lau mặt, vừa lau tóc vừa nhìn lên nhà :

- Tao có mấy cuốn sách ở dưới gối. Đọc đỡ mà chờ ông cụ đong thóc về.

Thành ngã lưng xuống chiếu :

- Tâm trí câu mà đọc ! Đang mãi lo ngày đi !

- Lo gì ?

- Tái ngũ.

- Đau nhĩ ! Tái ngũ thật à ?

- Màỵ không theo dõi tin tức hay nghe đài phát thanh à ?

- Tao ?

Học ngồi xuống giường :

- Nghe làm gì cho thêm bận tâm tao đóng góp như thế này là đã thừa rồi. Phần còn lại để cho tự màỵ lo.

Có tiếng mở cửa rồi ông cụ bước vào. Học hỏi :

- Ba mua được rồi ạ

- Rồi. Đắt hơn hai chục.

- Vâng. Tụi họ vừa bắt được hai xe chở đầy thuốc từ Ban mê Thuật về.

Mặt ông cụ lo lắng và lẩm bầm :

- Cái điệu này lại sắp chết mình thôi ! Nó đã đem giá lên thì không bao giờ hạ cả !

Thành đỡ lấy cục hàng khô, chàng gác chiếc kéo lên đèn. Bỏ cục thuốc khô vào cái chảo nhỏ, đổ nước và bắc lên đèn.

Học khen :

- Mày có vẻ nghề nghiệp quá, mới chơi mà đã giỏi rồi !

Ông cụ thêm :

- Ông Thành tiêm giỏi hơn mày nhiều !

- Vâng nó tài hoa nhiều thứ lắm ạ.

Cả ba người cùng cười, Thành cảm thấy hài lòng vì đã đến làm vui được bạn.

Chàng cảm thấy Học không bị thấm đến nỗi như Hàn nói. Hình như nó luôn luôn không hề nghĩ tới đời nó nữa, nó cho đời nó trôi chảy tới đâu hay tới đó. Hình như Học đã chia đời nó ra thành nhiều ngăn. Mỗi ngăn đựng một mảnh tâm hồn, và ngăn nọ cách biệt hẳn ngăn kia để đẩy những ngăn đựng yên vui, dù là thứ yên vui gượng gạo được xếp rất gần tâm trí Học.

Học rũ rũ mái tóc ẩm ướt. Dựng chiếc nạng kim khí vào vách, một nửa khuôn mặt nó bị phồng nhẵn nhúm, giữ lại một vài khoảng da ướt chưa kịp khô phản chiếu ánh đèn loang loáng những giọt nước long lanh thoát trông như nước mắt.

Thành bỗng rùng mình. Chàng tưởng tượng đến một ngày nào đó, nếu chẳng may khuôn mặt của Thành cũng như thế này. Không hiểu chàng có đủ nghị lực để sống như Học hay không ?

Thành nói :

- Mày nằm bên đó với bác để tao tiêm cho.

- Đồng ý !

Hai bố con Học nằm xuống cạnh đèn. Ông cụ có vẻ mệt. Những hơi thở dốc kéo môi cụ trề xuống thiếu não.

Học im lặng nhìn lên trần nhà hút thuốc lá. Thành ngồi xồm theo dõi những đợt bong bóng thuốc sủi lên trong chiếc chảo nhỏ đầy thuốc phiện đang nấu cho sôi.

Thành hạ chảo thuốc xuống. Chấm đầu tiêm lấy thuốc và bắt đầu nằm xuống nướng trên đèn.

Chàng đưa dọc cho ông cụ. Ông cụ đẩy cho Học :

- Mày hút đi cho đỡ lạnh.

- Thôi được ba cứ hút đi ba.

Ông cụ bắt dọc, tiếp tục kéo một hơi mười hai điều, đến lượt Học. Nó hút mười điều rồi nằm lim dim bảo Thành :

- Mày hút đi tao đã lẩm rồi !

Hút xong bốn điều ruột gan Thành đã nôn nao khó chịu. Đầu anh nặng chịch, mũi nghẹt và ngọn đèn trở nên lung linh sáng thật mơ hồ.

Thành biết chàng đã say. Thành gác dọc tẩu lên thành khay đèn. Ông cụ thân sinh của Học ngồi dậy :

- Nồi ngẹt rồi đấy. Ông sang bên này để tôi «xên» rồi tiêm đỡ tay ông.

Thành ngồi dậy. Mặt đất chột như lún xuống, lún xuống mãi để thân thể Thành chột như bị người nhấc bổng lên. Đặt vào một đám mây ngũ sắc bay êm đềm đi về một hướng nào đó thật xa...

Chàng lắc đầu cố xua đuổi hết cảm giác lâng lâng ấy. Phải cố hết sức Thành mới đổi chỗ nằm cho ông cụ mà không lão đảo.

Học chép miệng :

- Mày say rồi phải không ?

- Ừ.

- Sao yếu thế ?

- Cữ tao chỉ có thế thôi. Hít thêm là mưa !

Cảm giác lâng lâng bay bổng lại đến với Thành khi chàng nhắm mắt lại. Lần này đầu óc Thành không nặng nữa. Nó nhẹ tênh tênh tưởng như trong đầu Thành chỉ có một khoảng chân không. Thành bỗng tỉnh táo không ngờ. Chàng nhớ đến những chuyện cũ với từng chi tiết nhỏ nhất.

Và Thành vui vẻ :

- Tao nhớ hồi tụi mình biệt phải lên Pleiku. Trời lạnh, nửa đêm đi mua bánh mì nóng ăn thích thật !

Học im lặng Thành say mê tiếp :

- Con bé Trầm Mi không biết dạo này còn làm ở hội quán Phụng Hoàng không ?

Học vẫn im lặng như người ngủ say. Thành vỗ vào vai Học :

- Ngủ hả mày ?

- Đang phi ! Đừng nhắc đến chuyện cũ nữa Thành ạ !

Thành chột ân hận. Nhắc đến Trầm Mi là nhắc đến những ngày Học còn khỏe mạnh và Trầm Mi yêu nó đến si mê. Đêm nào con bé cũng tìm đủ cách để bắt Học phải ngủ với nó. Chỉ trong một tháng người Học xanh xao má hóp, mắt lúc nào cũng lơ lơ chỉ muốn nhắm híp lại ngủ một giấc thật dài.

Và Học đụng đầu nằm đó. Hấn ngủ gà ngủ gật cả những lúc dự Briefing trước giờ bay. Để ra đến phi cơ là nó ngửa cổ dốc bi-đông nước vào mồm chiêu hai viên Maxiton cho tỉnh.

Tình trạng ấy sau một tháng đến vị chỉ huy trưởng căn cứ, Học được gửi trả về đơn vị gốc khẩn tốc và bí mật. Trầm-Mi ngẩn ngơ, cúi kính, sê nọc và trả thù Học bằng cách ngay đêm đó ngủ với Thành.

Hai ngày sau Học gửi lên cho Thành một mảnh giấy và hai hộp maxiton : Tặng mày hai hộp thuốc. Nhường lại «võ tắc thiên» cho mày. Chúc mày tỉnh ngủ mà bay. Ở dưới này tao đang ăn cơm giã bữa cho lại sức.

Sau một tháng sau ở với Trầm Mi Thành gục. Chàng khai bệnh, xin đi Đà Lạt nghỉ bồi dưỡng và vĩnh viễn tránh mặt người con gái Huế đùa dai mặt hồng hào, lông mi rậm và mắt lá dăm.

Chợt Học xoay mình nằm ngửa :

- Bao giờ mày tái ngũ hả Thành.
- Sáng mai.
- Đã biết sẽ chuyển đi đâu chưa ?
- Chưa.
- Dám được gọi đi học về JET lắm.
- Sức mấy !

- Hôm kia thằng Tăng đến gặp tao ở sở. Nó đi Mỹ học JET về. Nó hân hoan cho tao ba sín.

- Đạo này chắc nó ở với con Tâm. Không biết chừng chúng nó lấy nhau mà ạ.

- Tâm nào nhỉ ?

- Em Tâm bán ở chợ Bến Thành. Anh chị yêu nhau từ ngày thằng bé vừa nhập ngũ và còn đeo binh nhì.

- Không ! Tâm béo lấy chồng rồi. Lấy một cậu giáo sư vừa tốt nghiệp sư phạm ra.

- Còn Phương của mày ?

Thành hỏi xong lại hối hận vì trót vui mồm nhắc lại chuyện mà Học muốn quên.

Không ngờ Học mỉm cười bình thản.

- Em Phương cũng sắp lấy chồng. Nghe nói chồng em đủ giàu để khỏi lo về sinh kế.

Học nói xong, nằm nghiêng bắt dọc tẩu của bố vừa tiem xong Học đưa cho Thành :

- Làm đi mày.

- Thôi mày làm đi !

Trong tiếng thuốc cháy o o trên ngọn đèn, Thành nghe có tiếng gõ cửa. Chàng vùng dậy quơ chân tìm đôi dép của Học. Đầu ông cụ thân sinh ra Học hơi ngừng lên :

- Ai đó ?

Một giọng đàn ông vọng vào :

- Cháu ạ.

Học buông dọc tàu, thở khói lên trần nhà chán nản :

- Lại thằng Hàn !

Thành ra cửa lục đục mở then. Khuôn mặt Hàn ló vào và cặp mắt Jane hoảng hốt nhìn Thành, Hàn reo :

- Ông ấy đây rồi !

Thành đứng nép vào vách nhường lối cho Hàn và Jane.

Chàng hỏi :

- Em xuống làm gì ?

- Tìm anh.

Jane bước vào nhà. Mũi nàng chun lại vì hơi thuốc phiện đầy căn nhà chật. Thành lão đảo đến cạnh giường.

Học khó nhọc ngồi dậy nhìn Hàn :

- Mày kéo dùm tao chiếc ghế cho cô gì đó ngồi chơi tạm.

Sự có mặt của Jane và Hàn làm cho không khí yên tĩnh và thân mật của căn nhà bị loãng đi. Thành bắt buộc phải ngồi dậy thẳng thắn :

- Việc gì gấp mà em phải xuống tận đây giờ này.

- Em không biết số quân và ngày nhập ngũ của anh. Anh Hàn cũng không biết. Em với anh Hàn đi tìm anh từ chiều cho đến bây giờ.

- Làm gì mà lính kinh số quân, số lính.

- Em cần ngay để đưa cho người ta.

Thành thắc mắc :

- Đưa cho ai ? Đưa làm gì ?

Jame có vẻ hài lòng vì sự ngạc nhiên của Thành, nàng nói với một giọng cao và vui :

- Để cho anh miễn dịch, nếu không thì ít nhất anh cũng được ở Saigon và làm việc nhẹ.

Thành nhìn Hàn :

- Hình như bạn có dính dáng vào mục này ?

- Không !

Jane dục dã :

- Nhanh lên anh. Anh đi với em ! Đến nhà người ta ngay bây giờ để họ biết mặt anh.

- Anh không đến.

Jane kêu lên kinh ngạc. Nàng vẫn đinh ninh, chờ đợi sự hưởng ứng nồng nhiệt của Thành, bây giờ Thành quả quyết không đi làm Jane bực bội, nàng kể lể :

- Em đưa tiền cho người ta rồi.

- Bao nhiêu ?

- Năm chục ngàn ứng trước. Một trăm năm chục ngàn đưa sau.

- Em bị bịp rồi !

- Không ! Họ là người đứng đắn và lương thiện.

- Đứng đắn và lương thiện. Đứng đắn và lương thiện thì đã từ chối tiền của em rồi !

- Việc người ta làm ăn mà anh !

Thành nằm xuống trước cặp mắt kinh hoàng của Hàn. Gã nhìn xúng khay đèn, coi đó như là một vật rất đáng ghê tởm và cực kỳ nguy hiểm cho những kẻ đến gần.

Hàn đứng lên nói với một giọng vô tội và để cho mau được ra khỏi căn nhà tù mù này :

- Hai ông bà thu xếp với nhau đi. Liều liệu cho nhà cháu an tâm còn bước !

Thành dứt khoát :

- Anh sẽ trở về tái ngũ ! Nhất định tái ngũ.

Jane van nài :

- Anh đi đến người ta với em đi anh. Họ đang chờ em với anh. Nếu anh không đi thì anh cho em số quân và ngày nhập ngũ của anh cũng được.

Học từ nãy vẫn nằm im hút thuốc lá chợt lên tiếng bảo Thành :

- Thì biên cho bà ấy lo cho ! Bao nhiêu thằng muốn được lo mà không biết chỗ chạy thuốc !

Thành quay lại phân trần :

- Nhưng tao muốn tái ngũ.

Học mĩa mai :

- Anh hùng gớm !

- Tao thích thể thôi. Ở dân sự mãi chán rồi...

- Mà muốn thay đổi cuộc sống ?

- Có lẽ thế !

- Rồi sẽ như tao ! Thay đổi cuộc sống đến thể này chắc rằng mày thích !

- Nếu rủ ra có như mày thì tao cũng đành phải chịu.

Hàn cau mặt, giọng hằn có vẻ hơi bức mình :

- Mày muốn vào nhà binh. Tốt !

Hắn quay lại với Jane :

- Tôi biết tính nó, nó thích thì không ai cản nổi.

Jane buồn phiền đứng lên :

- Xong anh về ngay nhé. Em đợi anh ở nhà.

Thành gật :

- Khuya nay anh về.

Chàng bắt tay Hàn, tiễn Jane và hắt ra cửa. Đóng cửa lại quay vào. Học nằm nghiêng bên đèn, miệng gã ngậm điều thuốc hờ hững, mắt gã có vẻ cay cú vì suốt từ lúc vào cho đến lúc về Hàn với Học không trao đổi cho nhau một lời nào.

Sự cay cú ấy của Học làm buồn hẳn khai đèn, Thành nằm xuống bắt đọc, nướng, đánh và phóng thuốc vào nhĩ chàng hút liền một lúc mười điều. Chuyển tàu cho ông cụ của Học, Thành nằm ngửa hút thuốc. Thân thể chàng bỗng như được dâng lên cao, trôi nổi bồng bềnh trên một đám mây êm ả. Thành nói với Học :

- Tao «phi» ! thú thật.

- Cứ tiếp tục phi đi.

Học ngồi dậy dụi điều vào đĩa. Gã quơ chân tìm chiếc dép, vớ nặng gượng đứng lên ! ông cụ hỏi :

- Anh đi đâu ?

- Con ra nhà tiêu.

Thành nhìn theo bóng Học. Chàng lắng tai nghe không bắt được âm thanh nào của công việc bài tiết ấy cả, Thành chỉ nghe tiếng giấy bóng mở ra gói vào soạn

soạt, rồi tiếng nước dội ào ồ đánh lừa chàng.

Thành suy nghĩ và tự hỏi Học ra nhà sau mở gói giấy bóng để làm gì ?

Trong sự yên tĩnh dễ chịu nhưng thật đìu hiu của xóm nghèo ngoại ô, Thành nghe tiếng đầu nạng khua trên nền nhà nặng nề mệt nhọc, khuôn mặt nhăn nhó nhưng thỏa mãn của Học hiện ra. Một tia sáng lóe lên trong đầu Thành về hành động của bạn : Nó «thầu» !

Thầu có nghĩa là nuốt thuốc phiện để hút cho mau say và đỡ tốn thuốc. Điều đó đã làm cho Thành nhận biết rằng «đô» thuốc phiện của Học đã nặng quá !

Gã đã hút hơn hai chỉ mà vẫn chưa say, phải nuốt thêm cho đã.

Thành buồn. Buồn thắm thía và rũ hăn người như dán chặt lưng xuống chiếu. Nỗi buồn bây giờ, trong cơn say thuốc này không đọng lại lâu, nó thoáng qua, ở lại trong ý nghĩ của Thành một lát rồi từ từ mờ đi, bay biến, mòn mỏi dần để chỉ còn một cảm giác là mơ sung sướng.

Rồi Thành ngủ thiếp đi mệt mỏi lạ lùng.

Buổi sáng Thành dậy muộn. Ánh nắng đã rực lên ở ngoài. Thành ngồi dậy, chàng nhận thấy ông cụ thân

sinh của Học nằm bên kia khay đèn đã hết dầu và tàn bấc. Ông cụ đang ngủ ngon lành mặt hồng hào và vui thỏa.

Thành nhìn quanh căn nhà vắng. Chàng không thấy cái nạng của Học. Nó chắc đi làm rồi.

Thành ra sau nhà. Chàng nhẹ nhàng rửa mặt. Vuốt lại áo gấm cho thẳng nếp. Lên nhà chải đầu và thấy khát khô cả cổ chàng mang vội giày, cảm thấy túi quần cộm. Thành móc ra số tiền hơn hai chục ngàn còn lại.

Chàng nhìn căn nhà Học, nhìn khay đèn rồi đếm ra năm ngàn bỏ vào túi mình. Số tiền còn lại Thành nhét vào trong áo gôi của Học và chòng lên đó một cái gói khác.

Thành ra bàn viết cho Học vào một tờ giấy lịch bằng ngoại ngữ. Tao để lại biếu cho mày chút ít gạo ở chỗ gói đầu. Bây giờ tao vào trại. Sẽ thăm mày sau. Chàng rón rén mở cửa ra đường.

* * *

Jane giơ tay giữ Thành lại với nàng trên mặt nệm :

- Anh đi đâu anh ?

- Đi tắm.

Nàng nũng nịu, thứ nũng nịu của những đàn bà muốn trở thành trẻ con.

- Không.

Môi nàng chu lên phụng phịu, hờn giận :

- Không cho anh đi tắm bây giờ.

Thành khó chịu nằm xuống. Chàng ghét nhất là những phút sau khi ái ân mà còn phải ôm khư khư trong tay người đàn bà.

Ý nghĩ ấy làm cho Thành hơi cau mặt lại khi đầu Jane như thường lệ - gối lên cánh tay chàng Jane hỏi :

- Anh khó chịu lắm sao ?

Thành im lặng Jane có vẻ buồn và hờn :

- Anh khó chịu thì thôi.

Chàng đặt tay lên vai nàng.

- Xoay lại anh hỏi em cái này !

- Hồng thèm !

Thành cúi, anh gất gồng lên :

- Bảo em quay lại mà ! Người ta có chuyện cần nói !

- Hồng nghe !

- Em nói cho anh nghe vì sao anh bị chê là thiếu sức khỏe nhập ngũ trong khi anh khỏe như thế này.

- Em không biết...

Nàng mở to mắt tinh nghịch và thách thức nhìn chàng:

- Em đàn bà con gái biết gì !

- Anh chịu thua em rồi.

Thành cố gắng mỉm cười trong khi chàng muốn tát mạnh vào khuôn mặt phấn son kia :

- Nói cho anh nghe đi cưng.

- Anh muốn nghe gì ? Chuyện cổ tích chẳng ?

- Thôi đừng đùa ! Từ hai tuần nay, từ khi anh bị nhà binh chê không nhận anh vẫn thắc mắc...

- Thắc mắc vì em làm cách nào để phôi anh khi rọi kiếng xong thì bảo kết quả nát như tương phải không ?

- Đúng. Phải em tráo phim không ? Phải em đã bỏ tiền ra để làm việc ấy không ?

- Anh hỏi để làm gì ?

- Biết chơi thôi.

- Em làm thế thực. Em chỉ tốn hai trăm ngàn. Em cần có anh ở với em. Không ai có quyền bắt anh đi cả. Cả anh cũng không có quyền xa em nữa.

- Em yêu y như lính Pạc ti Dăng.

- Anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Em cần anh. Em không chịu được cô đơn nữa rồi...

Thành nuốt nước bọt anh cảm thấy thương hại cho Jane, nàng yêu chàng si mê và liều lĩnh, nhưng Thành biết rằng chàng không yêu nàng, không có cả cảm tình với nàng nữa.

Chàng muốn đi xa, muốn rời khỏi căn phòng này, thành phố này nhưng rồi vẫn ở lại vì sự khẩn khoản gìn giữ của Jane, vì lòng chàng vẫn đầy ấp những tình cảm thương xót cho nàng...

Thành ngồi dậy, chàng quyết định dù thế nào thì trong ngày hôm nay cũng phải nói với Jane về chuyện tình cảm giữa hai người, Thành muốn kết thúc những rắc rối, những bận bịu với Jane để được làm mọi việc theo ý chàng. Jane hình như cũng cảm thấy sự thay đổi kỳ lạ của Thành, nàng nhồm dậy :

- Anh làm gì bây giờ mà không nằm ngủ với em ?

- Anh muốn nói với em một chuyện...

Thành nuốt nước bọt, dang hắng để lấy trớn cho những câu nói sẽ làm cho Jane sửng sốt và kinh hoàng. Giọng Thành cố tạo cho thật thiết tha và nhẹ nhàng :

- Anh muốn nói với Jane một chuyện mà trước hay sau anh với em phải nhìn nhận nếu còn sống chung với nhau. Anh cần phải nói thực với em về tình cảm của anh...

- Anh muốn nói anh không yêu em chứ gì ?

Jane ngồi dậy, nàng tiếp bằng một giọng bình tĩnh để cố che dấu xúc động, bình tĩnh đến nỗi Thành không ngờ người đàn bà đã yêu anh cuồng nhiệt say đắm lại có thể nói được như thế :

- Em biết rằng anh không yêu em thì anh chỉ yêu trong mấy ngày đầu. Nửa tháng nay em thấy anh thay đổi, anh cố dấu kín sự thay đổi ấy có lẽ vì lịch sự, vì thương hại em, nhưng với linh tính thiên âm của một người sống nhờ vào đàn ông như em, em biết rằng anh chưa nói với em vì chưa có dịp hoặc vì anh còn cảm thấy thương hại cho em mà chưa nói...

Thành ngồi im. Anh biết rằng trong trường hợp này tốt hơn cả là ngồi im cho Jane nói. Nàng tiếp lần này nước mắt đã nhòa lên má hồng.

- Em vẫn lo sợ ngày mà anh nói ra với em để rồi anh đi, lý do đó làm cho em cố gắng vận động chạy chọt để giữ anh lại với em, em tưởng rằng gã đàn ông nào thì cũng sợ sống trong quân ngũ gã đàn ông nào thì cũng yêu thương, trù mến tự do của mình và bảo vệ sẵn sóc nó...

- Đúng anh vẫn yêu quý tự do của anh, thú thật là chẳng yêu gì cuộc sống binh lính, anh không oán hận em, vì em đã giúp cho anh ở lại được ngoài dân sự... Nhưng có lẽ em không hiểu rằng những người đàn ông như anh tuy yêu tự do nhưng lại thích sống sôi nổi, thích tranh đấu với những bất ngờ, những thách đố của số mệnh hơn là hưởng một đời sống tiện nghi và trầm buồn...

- Nghĩa là anh vẫn muốn đi lính ?

- Bây giờ thì chưa. Con bồng bột sôi nổi của anh đã qua rồi có những ngần ngại từ khi anh biết rằng anh được miễn dịch vì lý do sức khỏe.

- Thế thì anh muốn thay đổi cuộc đời anh thế nào đây?

- Ít ra thì anh cũng phải xa Sai Gân trong một thời gian. Anh muốn đến những nơi khác.

- Để làm gì ?

- Anh không biết để làm gì nhưng anh lúc nào cũng cảm thấy muốn đi xa, muốn thay đổi chỗ ở...

- Em sẽ đi với anh ? Dù đi với anh trong một thứ tình cảm như là bạn bè. Em muốn săn sóc cho anh, muốn gần anh, dù gần gũi của trong thứ tình cảm anh em cũng được !

Thành bắt đầu gập gờ một khó khăn mới sau câu nói của Jane, câu nói đầy run sợ, van xin mà Thành biết rằng anh khó lòng từ chối.

Bỗng dưng Thành nghĩ đến những ngày đã qua những kỷ niệm giữa chàng và Jane, sự mê say nồng nhiệt của nàng dành cho chàng.

Thành đứng bật lên nói nhanh :

- Đồng ý ? Chúng mình sẽ đi xa, không cần phải đi với nhau trong thứ tình cảm của anh em. Mình đi với nhau trong tình vợ chồng.

- Hả ?

Thành cố gắng nói nhanh cho hết ý chàng :

- Anh sẽ lấy em... Anh nhất định lấy em, tuần sau mình làm đám cưới. Anh chán cuộc sống lén lút, tạm bợ này rồi. Anh muốn anh có bốn phận để sống hơn là cứ kéo dài mãi cuộc đời lêu lổng thế này.

- Anh.

Jane kêu lên tiếng kêu mừng rỡ đến nỗi âm thanh vút lên như tiếng rú thất thanh. Nàng ôm choàng lấy Thành:

- Anh tuyệt quá ! Nhất anh rồi...

Thành vạt nàng ra nệm. Lần đầu tiên từ ngày ở với Jane chàng cảm thấy cuộc ân ái giữa chàng và nàng có «chính nghĩa» đi kèm và nâng niu cẩn thận...

Lấy Jane ? Chàng sẽ lấy nàng ? Sẽ có những bức bối, cả những bó buộc vì cuộc đời có hai người chung nhau. Lấy nàng, lấy một poule de luxe làm vợ ? Cuộc đời chàng rồi sẽ có những thay đổi gì đây ? Cuộc đời chàng sẽ có những phiền nhiễu gì đây ?

Mẹ kiếp ! Sự quyết định của chàng đã nổ ra vũ bão và Thành không muốn nghĩ tới chuyện ăn năn nữa.

Ăn năn mà làm gì ! Cuộc đời vẫn có những nếp gấp không thay đổi được. Thành tin rằng biến chuyển tình cảm của mình âu cũng là một ngõ hẻm bất ngờ trên con đường định mệnh, con đường mà chàng đã đi qua, đã ngoảnh lại và không tìm được một vết tích nào đáng lưu luyến, đáng nhớ thương hay kiêu hãnh. Đoạn đường trước mặt khởi từ quyết định lấy Jane vẫn nằm chờ đó, nó sẽ dài, ngắn thế nào Thành chịu không thể nào biết trước.

Chàng bắt gặp Jane đang nằm úp mặt xuống gối. Cặp vai trần của nàng rung lên. Thành hơi ngạc nhiên khi tự hỏi rằng có phải Jane đang khóc hay không ?

- Jane !

Tiếng chàng gọi âu yếm và lo âu như đã thực sự là người chồng rất yêu quý vợ.

- Sao em khóc ?

- Em mừng quá !

Nàng ngoi lên rúc đầu vào giữa đùi Thành, nước mắt Jane nóng hổi chảy dài từ bắp đùi xuống gót chân Thành tạo cho chàng sự nhột nhạt thích thú.

Jane dụi mắt vào da thịt người yêu nàng nói :

- Anh không hiểu được sự vui mừng của em đâu.

Thành vượt tóc Jane. Anh hiểu rằng Jane đã vượt được hoàn cảnh khó khăn nhất để từ một người đàn bà lang chạ trở thành một người đàn bà tâm thường.

Sự vượt được ranh giới giữa hai cuộc sống không phải là chuyện dễ dàng cũng không thể nào thực hiện một mình tất cả những người đàn bà đều cần phải có một sự hỗ trợ nào đó để trở lại với cuộc sống bằng phẳng. Thứ mạnh nhất, tốt nhất hỗ trợ cho họ bao giờ cũng là tình yêu cho dù là một thứ tình yêu không lấy gì làm cao quý lắm.

Với Jane, nàng chưa thực sự chìm hẳn xuống đáy của vực thẳm đam mê và truy lạc, nàng bập bênh, chới với và đang cần một bàn tay để bám lấy, để được kéo lên tham dự với cuộc sống gia đình, cuộc sống có lo lắng, có cực nhọc, có bận tâm với một người đàn ông yêu và yêu nàng nếu cần nữa là một đàn con làm cho Jane khổ nhưng lại là những mắc xích buộc nàng vào một biên giới khác, biên giới của thế giới đàn bà hạn hẹp, ích kỷ nhưng đáng yêu, ích kỷ cho chồng, con và hẹp hòi cho những mơ ước tiện nghi của họ...

Sự đồng ý kết hôn của Thành chính là một bàn tay đã đưa ra, kéo Jane vượt được vùng bóng tối của cuộc đời nàng và sự thay đổi ấy xúc động đến nỗi làm cho Jane phát khóc. Những giọt nước mắt của Jane bây giờ làm cho Thành nghĩ đến giọt lệ vu quy của những cô dâu mới, khi từ giả thế giới bé bỏng nhưng quen thuộc, đầm ấm để khởi hành vào cuộc đời đầy bất trắc mà phải tự mình đón lấy nó cùng với mỗi một người đàn ông !

Cũng từ đó nỗi bất hạnh lớn nhất của đời đàn bà là không có chồng hay có chồng mà không yêu chồng. Jane đã trải qua những bất hạnh ấy - hơn cả những người đàn bà khác - nàng giàu có nàng mưu sinh bằng nỗi bất hạnh cho tới khi gặp Thành, yêu chàng mơ ước được chàng trao cho những lo âu những tính toán và nhọc nhằn của một người vợ nhưng nàng vẫn mang trong lòng một nỗi tuyệt vọng đích thực nhưng vẫn phải che dấu nó làm lu mờ nó để đủ can đảm tự lừa dối nàng, hầu có đủ can đảm để tự tin tạo dựng trong tâm hồn Thành một tín ngưỡng mới yêu Jane...

Hơn ba mươi tuổi rồi còn gì. Khoảng thời gian son trẻ của chàng đi qua thật là mau, những ngày phung phí sức lực cho mãi tới bây giờ mới làm cho Thành cảm thấy chàng ngày đó đã lợi dụng và hành hạ quá mức cơ thể chàng...

Những đêm thức suốt sáng để xoa mạt chược, đánh xì với các bạn cùng một phi đoàn, sáng sớm mắt nhắm mắt mở nuốt vội hai viên Maziton để tỉnh ngủ đi bay, những đêm biệt phái lên Pleiku. Đi nhảy, đi ăn đấu hót cho đến khi cơ thể chịu đựng không nổi những nhọc mệt ban ngày rũ xuống thiếp đi lúc nào không biết...

Rồi những ngày nghỉ phép bồi dưỡng mười lăm ngày, thay vì ăn ngủ du lịch... Năm nào Thành đem theo một vũ nữ yêu chàng, một cô gái bán bar cũng được để cùng nhau nằm trong khách sạn, ái ân, âu yếm tưởng như cả hai đứa cùng là những kẻ cuồng dâm cùng sức khỏe ngang với hai con voi trong một cánh rừng già.

Sự mệt mỏi ấy làm cho Thành thấy khó chịu, khi Jane tắm xong, nàng leo lên nằm cạnh chàng, áp mãi lớp thịt da mát rượi vào cơ thể rời rã của Thành, tưởng như chàng đang nằm cạnh một tảng thịt héo hơn là nằm cạnh một giai nhân mà những chú nhà giàu khác cho là tuyệt diệu...

Jane hình như say lịm đi trong hạnh phúc, nàng cũng như tất cả những người đàn bà khác đã si mê thì si đắm cho đến tận cùng, nàng không muốn để Thành yên, Jane bắt Thành phải hôn nàng phải nựng nịu nàng như việc đó là bổn phận bắt buộc của chàng đối với nàng.

Thành cố gắng chiều ý của Jane, chàng cảm thấy những cử chỉ ve vuốt âu yếm của chàng lúc này trở nên là một cực hình chứ không còn là lạc thú.

Hơn bao giờ hết, chàng cảm thấy việc này có lẽ là một khó chịu đầu tiên trong cuộc sống vợ chồng. Đời sống vợ chồng chỉ riêng công việc chán ngấy và nhiều khi cũng đã làm cho Thành tiếc những ngày tự do bay nhảy, ngủ với ai xong là thôi, không thắc mắc, không lo âu, không cả cố gắng để làm vừa lòng nàng - coi như một thứ cảm ơn tha thiết nhưng miễn cưỡng về sự dâng hiến của nàng để sau này vì thế nàng sẽ chịu vô vàn cực khổ, đón đau cho mỗi lần sinh hạ một chú nhi đồng...

Thành chợt nhớ những danh ngôn dí dỏm nói về hôn nhân, trong trường hợp khó chịu này Thành cho rằng những câu nói ấy đúng, quả thực là tình yêu chỉ đẹp khi hai người tìm cách chinh phục nhau và khi cả hai người tan vỡ còn hôn nhân đứng là một thử thách để xem ai sẽ chán ai trước và bỏ cuộc sự dai dẳng từng giờ...

Jane vẫn phẩy phẩy quán chặt lấy Thành.

Chợt nàng đuổi mạnh Thành ra xa, tay nàng dưới gáy, mắt Jane nhìn mơ mộng và ưu tư lên trần nhà, giọng nàng trịnh trọng và khó khăn, từng âm thanh phát ra với một thái độ quan trọng và đắn đo đặc biệt :

- Em lo việc của anh xong rồi nhưng vẫn cứ sờ sợ thế nào ấy anh ạ.

- Em sợ anh nhập ngũ chẳng ?

Jane gật đầu :

- Người đàn bà nào cũng muốn bình yên và mong cho chồng được bình yên em chắc rằng chả người đàn bà nào muốn chồng con lại thử thách với những nguy hiểm...

Nàng chợt quay ngang ôm lấy đầu Thành :

- Chưa bao giờ em mong hòa bình như những lúc chúng mình ở với nhau sẽ có con...

- Cả nước ai mà không mong thế...

- Nhưng tại sao cứ đánh nhau mãi hả anh ?

- Tại vì có những lý lẽ riêng của chiến tranh, những mục tiêu riêng của kinh tế và thị trường tiêu thụ...

- Thế thì bao giờ mình mới có hòa bình anh nhỉ !

- Đó là một giấc mơ chung.

Jane mơ mộng :

- Thời loạn này có nhiều cái ly kỳ ghê anh...

- Dĩ nhiên.

- Đàn bà, con gái thời này họ sống có vẻ tạm bợ và vội vàng ghê. Đàn ông, con trai thì lác lõng và rên rỉ... Anh biết không ? Đàn ông thời này có giá trị nhất là những anh chàng được miễn đi lính hoặc đã đi lính xong rồi và trở về nguyên vẹn... Khôi bà có con gái lớn cứ hằm hè giành nhau những anh chàng như thế.

- Chắc... Cha mẹ nào mà chẳng thương con.

- Nhưng loại đàn ông đó hiếm quá...

Jane dí dỏm :

- Anh cũng có «giá» lắm đấy chứ bộ chơi à... Đâu phải ai cũng được miễn dịch như anh... Còn khuya đó bỏ.

Thành khó chịu :

- Anh biết. Anh nói thực với em anh cũng chả sung sướng, hãnh diện gì về việc đó... Không phải là anh thích chém giết, thích làm anh hùng cũng không phải rằng anh có tinh thần cao...

- Thế thì anh thích gì ? Nhà binh có cái gì mà quyến rũ anh hoài vậy ? Em thấy sống một ngày trong quân đội chả khác gì một ngày trong nhà tù...

- Bậy... quân đội tuy chẳng sung sướng, tốt đẹp hoàn hảo nhưng nó có nhiều niềm vui cho những người biết chụp lấy hoàn cảnh để mà vui.

- Vui như thế em cho là vui gượng... Đến vui mà cũng phải gượng thì còn gì chán hơn !

Nàng có vẻ hờn dỗi và bức mình, giọng Jane tiếp với vẻ mặt năn nỉ người chồng sắp cưới nhưng đã quá quen thuộc với nàng

- Em không muốn xa anh, em không muốn mất anh. Em ước chúng mình cứ được ở với nhau như thế này hoài. Nghe anh...

Con mắt cầu khẩn và đầy ấp hy vọng của nàng làm cho Thành cảm động và miễn cưỡng gật đầu.

Mẹ kiếp cuộc đời phải chăng là một canh «sì phé» vĩ đại, những cảnh thâu cày, ăn non ăn gian bịp bợm ghê tởm... Chàng kể như đã cạn láng rồi... Kể như vô dụng trong một tình thế xao động và cay đắng này... Hèn, chàng đã hèn. Tại sao ? Thành không đủ can đảm từ chối ân huệ của con đĩ thượng lưu này đã đưa cho, tại

sao chàng không dám quyết liệt tái ngũ, xé vụn tờ giấy Jane mua bằng tiền với bốn chữ đáng phỉ nhổ : Bất lực vĩnh viễn... Miễn dịch vĩnh viễn...

Thành vùng dậy.

Jane nằm nghiêng, một cánh tay nàng chống trên mặt nệm. Kiểu nằm của Jane như một bức tranh tuyệt đẹp của một họa sỹ chuyên môn sống bằng nghề vẽ đàn bà.

Thành tự nhiên ngượng vì cặp mắt của Jane theo dõi từng cử chỉ của chàng. Thành vớ áo quần mặc vội vàng. Chàng nhìn lên khung trời xanh bên ngoài cửa sổ, khung trời hứa hẹn, những cơn gió mát và một buổi chiều đẹp đủ để dong chơi không hối tiếc thời gian.

Jane hỏi

- Anh đi với em không ?

- Mục gì mà rủ nhau bắt tử thế này ?

Mắt Jane sáng lên mời mọc :

- Tụi mình đi nhảy nghe anh. Lâu lắm em không nhảy với anh.

Thành vội nhìn Jane rồi quay mặt đi vì chàng lại nảy ra ý định nhảy lên giường.

- Kể ra chiều đẹp thế này mà đi đăng xình thì hơi phí Jane à.

- Thì mình đi chơi phố, đi ăn rồi đi nhẩy.

- Đồng ý.

Jane vào phòng tắm. Tiếng nước dội trên thân thể nàng chảy xuống nền gạch nghe như một trận mưa rào. Những âm thanh ấy làm cho Thành cảm thấy hơi lạnh lạnh, chàng thêm một ly rượu cay, thêm hút một điều thuốc và nằm đắp chăn đến cổ đọc sách cho qua ngày.

Thành leo lên giường kéo chăn đắp ngang người, chàng mỗi điều thuốc, thở những ngum khói lên trần, trí óc Thành lâng lâng, thoải mái và chột có cảm tưởng như đầu chàng giờ này trong suốt như một trái cầu thủy tinh.

Jane mở cửa phòng tắm ra ngoài, nàng nhìn Thành ngạc nhiên :

- Ô... Anh ngủ nữa đấy à !

Thành miễn cưỡng trả lời :

- Không... Em sửa soạn rồi đi.

Nói xong Thành mong mỗi cho Jane từ chối, nhưng nàng vẫn phẩy phẩy ngồi trước bàn phấn, lịch kích bày phấn son ra.

Jane hơi dướn người cho khuôn mặt nàng sát vào tấm gương, nheo mắt ngắm lượt phấn lót vừa thoa đều trên mặt, rón rén chấm ngọn bút lông vào lọ thuốc kẻ lông mày...

Thành lệch bệch ngồi lên, cả thân thể chàng mệt mỏi kỳ lạ, những đốt xương như rời rã, máu như chảy chậm lại và Thành chỉ muốn nằm ngủ một giấc thật dài.

Chàng dụi mắt vào tay đứng lên cầm chiếc khăn mặt ướt đắp lên mặt. Mảnh khăn ướt làm cho Thành dễ chịu tỉnh ngủ.

Thành vớt khăn lên nệm, đến cạnh tủ thay áo quần. Jane đã làm mặt xong, nàng cầm cái nịt vú hảo hạng đưa cho Thành :

- Anh mặc giúp em đi.

Thành cầm lấy, choàng qua ngực Jane, gái móc lên lưng nàng :

- Xong rồi...

Nàng đặt tay phía dưới nâng bộ ngực lên cao cho căng chiếc nịt vú ra phía trước :

- Ngực em vẫn còn ác liệt phải không anh ?

- Đó là cái chắc.

Jane cười, nàng vỗ nhẹ vào má Thành :

- Ở với anh ba tháng nữa là nát bét... !

Thành im lặng kéo quần. Chàng cảm thấy mệt mỏi loang mãi ra trong người, chàng muốn ở nhà nhưng sợ rằng điều đó sẽ làm cho Jane mất vui. Nàng đang náo nức muốn đi, tuổi của nàng là tuổi phải dành nhiều thì giờ cho những đám đông, nhộn nhịp hơn là nằm trong phòng với những cuốn sách.

Jane mặc áo xong, nàng đứng trước gương chải đầu. Thành nhận thấy rằng Jane đẹp thật, thân thể nàng cao và trắng, chiếc áo may khéo làm nổi lên nhiều đường cong nét gãy mỹ miều và kêu gọi...

Jame vút lược xuống bàn phấn quay sang dục Thành:

- Đi anh.

Chàng và nàng ra cửa, Saigon vừa lên đèn, mặt đường bắt đầu mát với những cơn gió mát, mùi nhựa

trải đường bốc lên nồng nặc mùi hắc ín pha với hơi đất sau một ngày chịu nắng hừng hực của miền Nam.

Jane tung ném chiếc sắc nhỏ của nàng lên cao, bắt lấy, bước chân càng nhúng nhẫy, tung tăng như cặp chân của một đứa trẻ con khi gặp một điều gì thích chí.

Thành đi cạnh nàng, mặt chàng cúi nhìn vĩa hè, Thành tự hỏi rồi đây sẽ thế nào ? Chàng sẽ đi đâu ? Đến thành phố hay vùng quê nào... Ở đây không được nữa rồi. Thành biết rằng chàng không thể nào ở lại được với thành phố, chàng muốn đi xa, đến bất cứ một nơi nào đó để sống với Jane trong một xã hội đơn sơ và xa lạ, đừng ai biết chàng là ai, Jane làm gì, đừng ai đến thăm, dò hỏi hay thắc mắc về những điều có liên quan đến cuộc đời của Thành và Jane.

Jane đi sát vào Thành, nàng hỏi :

- Anh có gì không bằng lòng mà buồn thiu ra thế ?

- Anh đang nghĩ xem chúng mình nên đưa nhau đi ở nơi nào. Anh muốn sống với em ở một chỗ không có người nào quen biết chúng mình, anh muốn anh và em lập lại cuộc sống mới...

- Thế thì buồn chết.

Thành hơi khó chịu vì nhận xét của Jane. Chàng hơi nhăn mặt, Jane như hiểu ý nàng vội vã nói ngay :

- Nhưng có anh đi với em thì cũng ở được.

- Anh cũng mong mỗi thế...

- Anh định đi đâu ?

- Anh đang phân vân lựa chọn giữa Đà Nẵng và Nha Trang. Cả hai thành phố ấy cùng ở gần biển...

- Em ghét nghe tiếng sóng biển đổ vào bờ...

Một lần nữa Thành khó chịu vì những ý thích của Jane hoàn toàn khác với chàng. Thành đâm ra ăn năn về quyết định lấy Jane làm vợ...

Chàng ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Vậy thì tại mình cùng đi với nhau ra Đà Nẵng. Thành phố cách bờ biển khá xa, xa đủ để được hưởng gió muối nhưng không phải nghe tiếng sóng đổ vào. Em chịu chứ ?

- Sao anh không ở Sài Gòn, bao nhiêu người ở các tỉnh xa muốn về ở tại Sài Gòn mà không được, đằng này anh lại muốn đi...

Thành bực bội, chàng có cảm tưởng như khi quyết định lấy Jane chàng đã tự buộc vào đời mình những rắc rối, nhưng bây giờ từ chối, bây giờ nói với Jane rằng chàng không muốn lấy nàng ư ? Thành biết chắc rằng chàng không yêu Jane, chàng thích ở với nàng để có một người đàn bà đẹp bên cạnh, để có những «việc làm» thích thú thế thôi, hơn thế nữa, Thành thương hại Jane, chàng muốn kéo nàng ra khỏi những ngày nhầy nhụa, muốn tạo dựng cho nàng một cuộc sống lành mạnh và tốt đẹp hơn cuộc sống bây giờ chàng chợt nhận thấy đạo này Jane đã thay đổi nhiều so với ngày xưa.

Jane bây giờ có những lúc đổi thay ở nàng, lúc nào cũng là hai con người, một con người muốn trở thành một bà nội trợ gương mẫu và một con người vẫn thích sống đến đáy những đam mê, và từng lúc con người nọ lấn át được con người kia để nàng nói ra những lời mà trước đó nửa giờ Thành không thể nào tiên đoán được.

Lúc này, có lẽ Jane đã hoàn toàn bị che phủ vì những ham thích cuộc sống tiện nghi và sung túc, bao nhiêu lời nàng nói với Thành trong phòng ngủ; nói với những giọt nước mắt và nàng đã làm mờ và ảo lả hẳn đi.

Thành nói :

- Anh có cảm tưởng như bây giờ em là con người khác. Lúc nãy trong phòng ngủ, em nói với anh những gì bây giờ em nói ngược lại tất cả những lời ấy...

Jane ngạc nhiên :

- Ở trong phòng em có nói gì đâu.

Thành câu :

- Em quên thực hay là giả vờ quên. Em có nhớ rằng em đi theo anh trong tình anh em...

- Vâng. Và anh bảo rằng anh sẽ lấy em làm vợ, anh sẽ cùng với em cử hành hôn lễ cấp tốc nội trong tuần tới.

- Đúng. Nếu như vậy thì em cũng phải biết trước rằng anh và em sống dĩ nhiên là phải tùy thuộc vào nhau phải chia xẻ với nhau những tính toán và hòa hợp những bất đồng... Không lẽ em lại không biết đến điều tầm thường và phổ thông như thế hay sao,

- Em biết thế... Em biết rằng hễ làm vợ anh thì phải chiều anh. Nhưng thú thực với anh là em ngại đi xa. Em muốn anh ở với em tại Saigon, ở đây em đã thích hợp với cuộc sống và bằng lòng với nó. Đi xa em sợ rằng sự thay đổi ấy sẽ làm cho em và cho anh khổ sở. Em tưởng rằng anh tính chuyện chúng mình đi nghỉ mát...

- Không ! Anh muốn thay đổi cuộc đời mới. Anh muốn xa hẳn Sài Gòn...

Jane băn khoăn :

- Điều đó em xin anh đừng vội vàng. Chúng mình nên thảo luận với nhau kỹ lưỡng và lâu dài. Em có cảm tưởng như anh bao giờ cũng quyết định những điều hệ trọng thật vội vàng cứ y như là bốc đồng.

Thành phác một cử chỉ cố gắng chịu đựng nói tiếp :

- Trong trường hợp này anh không bốc đồng một chút nào, anh muốn sống thế và nói với em như thế, ở mãi trong thành phố này, sống mãi trong những khung cảnh quen thuộc và những điều mình muốn xa lánh là một cực hình, anh có tự do, em cũng thế tại sao chúng mình không đủ can đảm để đi xa, để khỏi phải chung đụng với những thứ mà mình ghê tởm.

- Thành phố này có gì cho anh phải ghê tởm đâu. Mà nếu đã ghê tởm thành phố này thì anh đi đâu cũng như vậy cả, bộ anh tưởng vài ba thành phố ven biển của anh là nó hoàn toàn tốt đẹp à, em nghĩ nó cũng chẳng là vùng đất hứa hẹn của anh đâu...

- Đồng ý. Nhưng anh muốn xa Saigon, muốn xa những người quen thì đúng hơn. Nếu anh không lấy em

thì lại khác. Thì anh không việc gì phải lánh mặt cuộc đời cả.

Jane đứng sững lại :

- Thế ra anh muốn đi vì anh sợ mang tiếng là lấy một con đĩ phải không ?

Thành im lặng, có lẽ chàng muốn nói như thật nhưng không tiện và không nỡ nhìn nhận thẳng với Jane.

Jane cúi mặt nhìn xuống vĩa hè, dáng điệu tung tăng, vui vẻ của nàng được thay bằng một vẻ ưu tư đau đớn.

- Phải rồi, anh lấy em làm vợ chính thức anh sợ bè bạn chê cười là lấy một con đĩ làm vợ, em biết... Trước đây anh tưởng rằng anh có thể sống không cần dư luận, sống cho nhau, nếu em biết anh trọng dư luận trọng danh giá đến thế này thì em không khi nào dám bắc bậc trèo cao...

- Anh không sợ nhưng anh muốn lánh mặt một thời gian, anh muốn khi nào chúng ta đã ở với nhau xong, đã hạnh phúc rồi, bấy giờ chúng mình sẽ trở lại với Saigon.

Jane lắc đầu chán nản

- Chẳng bao giờ cả. Ngay từ khi khởi đầu anh đã có mặc cảm thì ở với nhau càng lâu anh càng cảm thấy

phải chịu đựng chứ không phải thụ hưởng... Em biết ! Hạnh phúc sẽ chẳng bao giờ tới được với anh và với em.

- Anh không tin.

- Tốt hơn hết dù anh tin hay không thì chúng mình...

Nàng nghẹn ngào rồi khóc. Thành ngại ngần :

- Anh xin lỗi em. Anh không có ý nghĩ bi thảm đến nỗi như em vừa nói ra. Anh nhận rằng anh đã muốn cưới em làm vợ nhưng anh lại muốn chúng mình đi xa...

- Nếu quả thực yêu nhau, nếu anh yêu em hơn tất cả mọi thứ thì không việc gì chúng mình phải chạy trốn dư luận và những đạo đức giả này của anh và của em...

Nàng nhún vai :

- Em ân hận là đã gây cho anh xúc động để phải nhận lấy em làm vợ. Thà rằng anh cứ nhận em là em gái của anh, em đã hứa theo anh lúc đó nhưng bây giờ nghĩ lại em thấy rằng đi với anh như vậy là tự mình lừa gạt mình, đi như thế là đi vào dần vật, vào gian lao, vào những đau đớn mãi mãi và phải đóng những vai tuồng tuy dễ nhất nhưng làm cho mình cay đắng mãi mãi nhất, đó là vai một cặp vợ chồng tư cách, tử tế và yêu thương nhau nồng nàn...

Thành nhận thấy Jane khôn ngoan trước đây nửa giờ nàng như một cô gái nhà lành sợ tình nhân bỏ rơi sau khi đã mượn tạm trinh tiết, nàng bằng lòng, nàng ao ước được đi với chàng, cóc dám mong trong tình vợ chồng, chỉ mong được đi trong tình anh em, lúc đó nàng là một người đàn bà hoàn toàn nhờ không khí quyền rũ và đầm ấm trong phòng ngủ....

Bây giờ, khi ra đường Jane đã bình tĩnh, đã lấy được «phông» của một người đàn bà vẫn coi đàn ông như cỏ rác, yêu ai tha thiết tưởng như chết sống vì nhau nhưng chỉ ít ngày là lại cảm thấy chán nhau như cơm nếp nát.

Nàng, loại đàn bà này có thể làm bất cứ gì để giữ được tình yêu, nâng niu sẵn đón nó khi nó chưa hoàn toàn thuộc về mình, nhưng khi đã cảm chắc được tình yêu trong tay nàng bỗng cảm thấy tầm thường và trở nên một người dửng dưng hành hạ nó...

Thành tin rằng chàng suy đoán về con người của Jane đúng, và tốt hơn cả lúc này chàng nên tự biết thân phận của mình, vị trí của mình đối với Jane mà từ tạ nàng đi. Thành nói :

- Anh biết rằng loại đàn bà sống loạn như em có thể chết vì tình lúc này nhưng lúc khác thì lại sung sướng ném tình yêu xuống đất và dẫm lên trên. Nửa giờ trước

đây có thể là em đã yêu anh số zách, nửa giờ sau, bây giờ em cóc cần anh...

- Em không thay đổi đến như thế.

- Đồng ý. Chỉ cần em thay đổi phân nửa cũng đủ bỏ mẹ anh rồi !

Jane đứng sững lại sau câu nói trang trọng và hết sức đứng đắn của Thành. Nàng mở to cặp mắt ngạc nhiên :

- Anh có thể nói với em như thế được à.

Thành cảm thấy lúc này là lúc chàng phải làm cho trọn vẹn vai trò của mình để dứt khoát với nàng, kéo dài mối tình âm ờ này có ngày vỡ mặt !

Bởi vì lẽ ở với nhau cho đến khi con sông có, con chết có rồi nàng bốc máu liều, nàng chán cuộc sống chồng chồng, vợ vợ, nàng bảo rằng không thích ở với chàng - lúc ấy - phải biết là lĩnh kinh đủ trò !

Và Thành nhún vai bằng một điệu bộ đều cẳng nhất mà chàng có thể diễn xuất được.

- Anh có thể nói với em những lời hơn thế nữa một khi chúng mình đã nhất định chia tay. Trước hay sau thì mình cũng phải chia tay nhau vì mỗi người thích sống một cuộc đời khác biệt hẳn nhau...

- Anh lắm ! Em không đòi hỏi sống thế nào cả. Em chỉ muốn nói rằng anh hèn anh muốn bỏ Saigon để đi rồi mới dám ở với em. Anh không đủ can đảm để sống lên trên những lời ác ý của những đứa thói mồm...

- Đúng. Anh không muốn ở Saigon.

- Vì sợ tai tiếng chứ cóc phải vì lý do nào khác cả.

- Em muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Anh mệt mỗi đến nỗi hết muốn cải chánh rồi...

- Dĩ nhiên...

Giọng Jane thêm mai mĩa :

- Bây giờ thì anh mệt rồi. Mệt lắm rồi. Mệt vì anh đã hưởng thụ phút ngây thân thể em rồi. Em có còn gì mà làm cho anh vui, anh khỏe nữa !

Thành vẫn phây phây đóng trọn vai trò họ Sở :

- Em muốn nghĩ thế nào thì nghĩ !

- Cóc nghĩ gì. Đếch thèm nghĩ thêm gì cả...

Thành nhếch mép cười ruồi, hỏi nàng :

- Như thế là việc xong xuôi chứ ?

Jane xoay người lại nhanh như một cao thủ võ lâm. Ngay khi Thành nhân thấy tay nàng động đậy thì nó đã bay một phát tóe lửa vào má chàng ngay giữa phở đông người.

Thành đứng sững lại sau cái tát tai rất mạnh của Jane, chàng cố bình tĩnh để ra vẻ cóc cần đời trước mắt những người đang tung tăng, hạnh phúc dắt díu nhau đi trên đường phố.

Có lẽ Jane cũng không ngờ phản ứng tàn bạo của nàng. Nàng có vẻ bối rối :

- Anh...

Thành xoa má bị đòn, giọng anh rất hách, hách như một vị anh hùng sắp sửa hạ sát người yêu vì tổ quốc.

- Em làm thế cũng chả ích gì. Mỗi người mình đã chọn một thái độ và quyết định chia tay nhau rồi. Anh chỉ muốn sống bình yên như thế, em thích chung đụng với những người bạn cũ, anh thì không. Mình chia tay nhau bây giờ chứ ?

- Em xin lỗi anh.

Jane bậm môi suy nghĩ một lát rồi ngừng lên, khuôn mặt nàng đầy vẻ đau đớn, tuyệt vọng khi nàng nói :

- Bông ! Anh đi đường anh, tôi đi đường tôi.

Thành tiếp tục cà lơ :

- Em không thay đổi chứ ?

- Có thể thay đổi nhưng chắc chắn rằng không thể thay đổi với anh. Với anh ! Anh nghe rõ chưa ?

- Dĩ nhiên là phải nghe rõ.

Tay Jane dơ lên một lần nữa nhưng Thành nắm lại kịp :

- Chúng mình là những con người lịch sự, nói chuyện với nhau hay yêu nhau bằng mồm là đủ rồi...

Nàng hạ tay xuống chán ngấy và uất ức trào ra trên cặp má hồng những giọt lệ long lanh :

- Tôi... Tôi đã làm... quá làm anh.

- Có lẽ.

- Anh trước hay sau cũng vẫn chỉ là một thằng điếm đực ! Từ khi anh bỏ tôi để theo con Marie Hạnh rồi thất cơ lỡ vận, rồi bị nó cho anh đi chơi chỗ khác, bị nhà binh thầu... Tất cả những bất hạnh ấy của anh tôi đều lẫn lung vào gánh lấy để chỉ mong rằng anh nghĩ tới

lòng tôi đối xử với anh.

Thành xúc động trước những lời lẽ kể khổ của Jane chàng vốn hay nhẹ dạ và xao xuyến lĩnh kinh vì những giọt nước mắt đàn bà. Thành dịu giọng cho có vẻ tử tế hơn :

- Anh biết. Anh không có ý đề cho em... Nhưng anh với em hai đứa cứ như mặt trăng với mặt trời. Mỗi đứa thích một cái và đứa nào cũng nhất định theo ý thích của mình... Thú thực là anh muốn lấy em làm vợ, em tính xem, gần ba mươi tuổi rồi, anh vẫn cứ lang thang trên những bãi mìn công danh và sự nghiệp anh vẫn ngất ngơ trong những vũng ái tình vớ vẩn chả đi đến đâu cả ! Có một người nào sống như thế mà cảm thấy vui đâu... Anh đã muốn, muốn rất nhiệt thành lấy em, xây dựng với nhau một cuộc đời tương đối hạnh phúc...

- Nhưng anh vẫn không dám nhìn nhận sự thực. Anh vẫn bị ám ảnh và đe dọa những lời bình phẩm về cuộc đời và lầm lỗi của em. Em nghĩ rằng nếu anh đi điều đó có nghĩa là anh không dám nhận rằng anh lấy một con đi làm vợ.

Thành phát một nét đau đớn trên khuôn mặt nhăn nhó sẵn :

- Không hẳn về điều đó. Anh chỉ biết rằng anh muốn đi khỏi Saigon trong ít lâu, anh thú thực là anh không giải nghĩa được ý thích ấy nhưng anh biết rằng nó ám ảnh anh, nó thúc dục anh hàng ngày... Hay là thế này...

Chàng nghiêm giọng và thực thà hơn để nói :

- Em cứ ở đây cho anh đi có thể là một tuần, có thể là vài ba tháng..... Xa nhau vài ba tháng không đến nỗi lâu.

- Việc gì mà anh cứ nằng nặc ra đi ?

- Anh đã nói rằng anh không hiểu được ý muốn ấy.

Jane cúi xuống nhìn mũi giày :

- Anh vẫn yêu em và muốn lấy em ?

Thành gật. Jane nói :

- Em sẽ chờ anh. Anh định đi đâu ngày mai ?

- Có lẽ Nha Trang.... Anh muốn về thăm lại thành phố anh đã ở đó trong nhiều năm ngày còn trẻ, còn đi học và rất yêu đời...

- Em chờ... Em đã tin rằng anh không thay đổi. Anh cần bao nhiêu tiền để đi Nha Trang ?

- Anh còn tiền. Cám ơn em.

- Anh không giận và buồn vì những lời em mới nói chứ ?

- Anh cũng định hỏi em như vậy.

Jane bắt cười :

- Cả hai đưa mình vẫn còn là trẻ con. Cãi nhau đấy rồi lại yêu nhau đấy... Em tưởng rằng tụi mình chắc chắn bỏ nhau mất rồi...

Thành mỉm cười. Quả thật chàng và Jane như hai đứa trẻ con. Những quyết định xoay đổi nhanh như chong chóng. Mới buồn phiền, nhất định trở mặt với nhau rồi lại tha thiết với nhau. Tình yêu ! Mẹ kiếp ! Cóc ra cái thá gì cả.

Jane chợt nắm lấy tay Thành, dáng điệu của nàng tươi vui nhí nhảnh hoàn toàn. Cặp mắt nhìn chàng trong sáng tin tưởng đến nỗi Thành có ý nghĩ rằng từ khởi điểm của mối tình, lúc nào chàng và Jane cũng đều cảm thấy hạnh phúc «bỏ» người...

Jane ríu rít :

- Đi anh ! Ăn lè lẹ không em đói quá trời !

Thành theo nàng rẽ qua đường Lê Lợi. Tiệm ăn mát lạnh, vắng người, những dãy bàn phủ khăn trắng nằm ngay ngắn, mời đón và mặc nhiên tố cáo rằng chủ nhân của nó đang hân hoan chờ đợi để chém khách hàng những món tiền buột ruột.

Jane ngồi vào bàn, quen thuộc và duyên dáng. Hai anh bồi như đều đánh hơi được người khách quý, cùng đến, mỗi anh cầm một tấm thực đơn tay châu chực một cây bút và cuốn sổ, thông qua y như hai vị sinh viên y khoa mặc áo trắng đi ghi nhiệt độ bệnh nhân ở mỗi đầu giường bệnh.

Jane phán lia lịa một lô món ăn, nàng cóc cần hỏi xem Thành có muốn ăn những món ấy hay không. Xong xuôi Jane bình thản nói với Thành :

- Ăn những món ấy bổ nhất trên trần đời. Em phải ép anh ăn để bù vào mấy hôm liền tui mình nằm lì trên phòng ăn toàn đồ nguội, bánh mì.

Thành gật đầu. Đối với chàng chuyện ăn uống không tới cần thiết và công phu kén chọn.

Thành chỉ cần có thức ăn để ăn cho xong bữa, những ngày ở trong quân ngũ đã tập cho Thành được nhiều tánh tốt kể cả cách chọn đàn bà sao cho «được việc» thì

thôi.

Trong khi đợi chờ ăn uống Jane nhẹ nhàng bóc vỏ những hạt đậu phộng rang đưa cho Thành nàng hỏi :

- Anh có thích em tô son môi màu này không anh ?

Thành bắt buộc phải nhìn cặp môi tô son hơi đậm của Jane. Chàng nhận thấy môi Jane đẹp thật nhất là sau khi đã được nàng nhúng vào ly nước cam tươi cho mòng mọng ướt. Thành gật :

- Đẹp nhất nước rồi.

Jane cười sung sướng :

- Thế mà hồi chiều suýt nữa em thay màu đỏ tươi cho giống hai cánh hồng nhung. À ! Anh yêu hoa hồng nhung không nhỉ ?

- Có cũng vậy mà không cũng vậy. Anh chẳng yêu riêng một thứ hoa nào.

Jane tỉnh nghịch :

- Còn đàn bà ?

Thành bắt đầu khó chịu. Chàng trả lời cho xong

- Đã có em rồi !

Chàng nhìn ra cánh cửa mở rộng hơi lâu. Thành không nghe được Jane vừa hỏi chàng câu gì. Đầu óc Thành nhói lên một cảm giác buồn bã, chàng quay nhanh mặt lại nhìn Jane để khỏi phải trông thấy lâu hơn người đàn bà vừa vào tiệm với gã Hoa Kỳ công kênh lực lưỡng như một anh phu vác gạo bên tàu.

Jane hơi nhô người lên hỏi :

- Anh quen cô ấy hả ?

- Cô nào ?

- Cô vừa vào với thằng Mỹ đó.

Tại nó ngồi bên kia, Thành liếc nhanh theo đuôi con mắt của Jane.

Người bàn bà và gã Hoa kỳ đang lục đục chia nhau ngồi vào bàn rất gần chàng. Cặp mắt người đàn bà chập ngay vào mắt Thành. Chàng bối rối nửa muốn chào, nửa muốn ngó lơ. Sau cùng Thành gật đầu nhẹ và nhanh, không chờ đợi người đàn bà ấy chào lại, chàng nhìn Jane và nói để có chuyện mà nói :

- Em quen cô ấy à ?

- Không. Tưởng anh quen nên mới chào nhau chứ.

Thành miễn cưỡng trả lời :

- Có quen sơ sơ...
- Sơ sơ thế nào anh ?
- Vợ của một anh bạn... Nó chết rồi !

Jane chép miệng :

- Tội nghiệp ! Phi cơ rớt hạ anh l
- Không. Nó ở bộ binh. Nó đi phép về thăm gia đình nửa đường đoàn công voa bị phục kích.

Jane ái ngại nhìn nhanh người quả phụ vừa bắt đầu đầu tiếng Mỹ ăn dong với gã Hoa kỳ xí xô, giọng nói của Jane có vẻ bức bối :

- Bạn anh chết lâu chưa anh ?

Thành cộng thêm một năm để câu chuyện về người quả phụ ngồi bàn bên cạnh đỡ phần bi thảm :

- Một năm sáu tháng rồi !

Jane nhăn nhó :

- Chưa mãn tang mà anh !

- Thì chắc chắn thế rồi... Thời bây giờ mà cái gì cũng được thay cho hợp với chiến tranh.

- Hỏi thật anh nghĩ thế nào về bà ta hả anh ?

Thành bị đặt trước một câu hỏi mà anh không muốn nghe ai hỏi.

Nghĩ gì ? Nghĩ thế nào trước tình trạng ấy ?

Thành trả lời né tránh câu hỏi của Jane :

- Mỗi người có một hoàn cảnh. Chị ấy có một đứa con... vợ chồng xa nhau hằng năm nên tình nghĩa cũng nhạt nhẽo dần...

Thành thở dài khi bắt gặp khuôn mặt bức dọc của Jane. Ừ ! Em có quyền bức dọc, em có quyền sỉ vả người khác nữa ! Bởi vì em là em, em có cuộc đời riêng của em, người ta có cuộc đời của người ta ! Kẻ thiệt thòi không phải là kẻ sống mà là của người chết. Đã chết là xong. Là chấm dứt tất cả tuyệt mỹ của nhân gian, là bỏ lại những đau đớn, nhọc nhằn mà mang đi sự vui thú nghỉ ngơi.

Và người sống phải nhận lấy tất cả di sản bất hạnh, thiếu vắng, trống trải. Rồi mỗi người tìm quên bằng một cách, điều quan trọng không phải là tìm quên bằng

cách nào mà là có thực sự quên được nhau không.

Với Thành, chàng tin rằng người ta có thể quên nhau. Lâu hoặc chóng sẽ quên được người đó lại bắt đầu khởi hành vào một công cuộc tìm kiếm hạnh phúc mới theo ý mình.

Jane chợt nói với Thành :

- Chưa hết đại tang đã đủ đờn với kếp thế này em thấy chương quá !

- Chương mắt thì hẵn rồi ! Có thể chị ấy cũng cảm thấy mình làm chương mắt người khác nữa nhưng biết đâu chị ấy vẫn phải làm hoặc vẫn thích làm.

- Anh nói gì mà phải làm ! Có ai lại phải đi chơi với trai khi chưa mãn tang chồng !

- Sao không ! Em không biết à ? Nhiều người đàn bà đi với trai ngay cả khi chồng họ còn sống nữa là khi đã chết !

- Bộ chị vợ của anh bạn đã chết của anh như thế sao ?

- Cũng gần như thế.

- Thật là tởm.

Jane nhún vai biểu diễn một sự ghê tởm nồng nhiệt làm cho Thành bực mình, chàng nói bằng một giọng hơi gay gắt.

- Anh không thích kết án ai cả. Mình không thể hiểu được người khác bằng chính họ.

- Nhưng mình có một thứ luân lý chung.

- Thời nào ? Có thời nào luân lý chung được tôn trọng tuyệt đối đâu. Hơn nữa trong thời này, luân lý còn đó, vẫn thế nhưng người ta đã thay đổi nhiều.

Chàng bồng mĩa mai :

- Em mà cũng quan tâm đến luân lý thì hơi lại.

Nàng tròn mắt :

- Em !

Và giọng nàng cay cú :

- Phải rồi ! Anh nghĩ rằng em vô luân chứ gì ! Nhưng nghĩ ra thì em cũng bắt đầu có luân lý từ khi gặp anh. Đó là điều bắt buộc phải không anh ? Hẳn là anh không thể hài lòng khi thấy em nằm trong tay người khác.

Thành chụp ngay lấy cơ hội để nói.

- Vì thế mà anh muốn chúng mình đi xa.
- Để mờ hẳn những vết tích dĩ vãng của em chẳng ?
- Gần như thế.

Thành dụi điều thuốc vào đĩa gạt tàn :

- Anh không muốn ai nhắc đến nghề nghiệp của em với anh cả !

Jane cúi mặt xuống buồn rầu :

- Em hiểu.
- Anh muốn chúng mình hưởng được những ngày hạnh phúc tràn đầy và tuyệt vời. Anh và em trong một cuộc sống riêng biệt, những người chung quanh đừng ai biết mình.

Thành chợt trông thấy hai giọt nước mắt rơi xuống bàn. Jane khác nhanh như máy. Nàng xúc động thật hay đang đóng vai tuồng bi thảm ?

Thành tiếp tục nói, hy vọng rằng chàng sẽ kéo được Jane ra đi với mình.

- Anh yêu em, thú thực là không yêu trước đây. Anh đã yêu em bắt đầu từ lúc này.

- Anh nói thật.

- Anh tin rằng anh nói thật.

Thành chầm điếu thuốc mới, chàng thâm ngạc nhiên với chính mình. Tại sao con người chàng lại có thể buồn cười vì đổi thay như thế được. Có phải vì hai giọt nước mắt của Jane đã làm âm ư và mềm mại sự cương quyết của chàng. Đã như một cơn sóng lớn đẩy chàng từ nơi đang lênh đênh dạt vào bến của thương yêu.

Thành tự dung lo ngại vì sự đổi thay đột ngột của chàng.

Tại sao chàng lại yêu Jane nồng nàn như lúc này ? Tại sao trước đây vài mươi phút, khi cãi nhau với nàng trên đường phố chàng đã lục soát tình cảm mình, biết rằng nó không vướng víu một sợi dây tình cảm nào với Jane !

Và cái tình yêu đột ngột vô lý này sẽ làm Thành bàng hoàng như chàng không phải là chàng ! Thành phải chăng đã trở thành con người khác.

Hay sự xuất hiện của vợ thằng bạn mới chết đã thay đổi hẳn lòng chàng vì sự ngăn ngại, phù du, phản trắc của kiếp người !

Chàng cố gắng giữ quyết định sẽ lấy Jane, yêu nàng và từ bỏ ý định tìm cách xa nhau. Thành tự an ủi chàng rằng dù có xa Jane, dù có thay đổi thành phố thì sự di chuyển ấy cũng chẳng hữu ích gì. Nó vẫn chỉ là một lớp vỏ tự khoác cho mình để đánh lừa bằng hữu và đánh lừa cả bản thân.

Phải rồi ? Có lẽ đúng như Jane đã nói với Thành. Nếu chàng yêu nàng, yêu với thứ tình cảm tuyệt vời thì chàng phải nhìn nhận thực tế như hai vết thương đau đớn mà hai người cùng hợp tác với nhau để chữa cho lành.

Chàng phải can đảm và trơ trẽn để nhận rằng chàng đã kết hôn với một con đĩ hạng sang, phải nhìn nhận rằng vợ chàng đã từng là một thứ đồ chơi của những gã đàn ông giàu có và động cởn. Phải tỉnh bơ trước những cặp mắt chế giễu của mọi người mỗi lần đi phố với Jane. Và khó khăn hơn cả là phải quên hết để bình tĩnh xây dựng những ngày tương lai...

Nỗi khó khăn là ở đó. Là có quên được quá khứ của nhau không. Có thể là Thành quên được bây giờ hoặc lâu hơn - một vài năm - chẳng hạn. Rồi sau đó, suốt trong những ngày còn lại, những vết tích dơ bẩn của cuộc đời Jane hiện hạnh phúc có thể tẩy xóa được không ?

Và nếu lấy nàng, hạnh phúc như một loại chim hiếm. Xuất hiện, đậu lại rồi hiện có bay đi ?

Thành nghĩ rằng Jane cũng như những người đàn bà lãng mạn và đa tình khác. Nàng yêu mê say, yêu cóc cần đòi. Dễ tự tử hay giết người vì tình rồi cũng dễ phui tay gạt hết vào quên lãng.

Tất cả những cố gắng của nàng chỉ là để thỏa mãn tự ái chiếm đoạt. Khi đã có và đã chán. Nàng sẽ lại khởi hành vào những say mê mới.

Lúc đó có thể nàng sẽ để lại cho Thành một lũ nhóc con. Và chàng không hiểu rằng sẽ xử trí thế nào ?

Cũng có thể nàng đang thực tâm muốn xây dựng một cuộc đời mới. Muốn thành công trong cuộc sống của một người đàn bà bình thường. Và nếu nàng cố gắng với tất cả say mê và nghị lực, Thành tin rằng Jane sẽ trở thành một người vợ tốt, chàng sẽ có hạnh phúc và thế là xong ! Là chấm dứt những lông bông, vui thú của một đời sống độc thân, cu ly, và đói rách nhưng không mấy bận tâm vì đói rách một mình...

Thành ân hận vì đã có lần chàng nghĩ rằng chàng là kẻ đang dơ tay kéo Jane ra khỏi vùng lầy. Có thực thế không ? Hay là với cuộc tình này chàng chỉ là kẻ bị lôi

cuốn trong những phiêu lưu mù mịt ?

Jane cắt đứt mọi ý nghĩ của Thành bằng một câu nói hơi lớn :

- Em nghĩ kỹ rồi. Em nói anh nghe nhé ?

- Ừ. Em nói đi.

- Em quyết ở lại đây chờ anh. Anh cứ việc đi. Bao giờ anh chán giang hồ thì trở lại. Cũng tùy ở anh hiện có thể sống với em được thì sống. Em biết rằng cả hai đứa chúng mình chẳng đứa nào nên ép uổng đứa nào. Phải để cho tự ý quyết định hạnh phúc mới có thể có và lâu bền phải không anh ?

Thành gật. Giọng chàng đều đặn :

- Anh đi ra Nha Trang vài tuần thôi, thế nào thì anh cũng về. Anh muốn nói trước để em biết rằng chúng mình sẽ lấy nhau. Anh không muốn và cũng không ép uổng em phải đi đâu theo anh cả. Chúng mình sẽ ở lại Sài Gòn. Chắc chắn như vậy, anh xin thề là đúng như vậy.

Chàng chặc lưỡi :

- Cóc cần phải đi đâu cả. Tại mình cứ ở với nhau ở đây. Đứa nào muốn nói gì thì nói.

- Anh ra Nha Trang vài tuần làm gì ?

- Thực ra anh có nhiều việc ở ngoài ấy. Anh không muốn nhưng vẫn phải ra. Ở ngoài đó có ông bạn của bác anh. Có lẽ anh phải nói qua với ông ấy về chuyện hôn nhân của chúng mình.

Jane mỉm cười, nụ cười vừa chế riễu lại vừa sung sướng !

- Anh dạo này kỳ quá nhỉ ! Có đầu, có đuôi cẩn thận !

- Chắc ! Ấy mình bây giờ đâm ra lĩnh kinh để lấy em.

Jane nhìn Thành. Cặp mắt nàng thoáng một nét lo âu:

- Hay là anh lại gạt em !

Jane thở dài :

- Em không thể nào hiểu được anh nữa ! Những việc làm, những lời nói của anh mỗi lúc thay đổi. Lúc thì thế này. Lúc thì thế khác làm cho em hồi hộp theo dõi và chịu không đoán được quyết định sau cùng của anh sẽ thế nào....

- Lấy em !

- Chắc chắn không ?

Thành gật, chàng không còn muốn nghĩ ngợi gì nữa.
Chàng cảm thấy dù trước hay sau thì cũng phải lấy vợ.

Mẹ kiếp ! Lấy đại đi cho xong !

PHẦN THỨ II

Trang trại nằm sát chân đèo. Cách thành phố Khánh Hòa sáu cây số. Từ quốc lộ đi vào. Thành bằng lòng với con đường trải sỏi và hai bên đường san sát những cây mai vừa bắt đầu trổ lá.

Chàng nghe tiếng dê kêu từng chập trong trại vắng ra. Tiếng máy bơm nước chạy sinh sịch và vòi nước phun lên cao, những giòng nước trắng xóa.

Cả hai con đường vào trại ướt sũng nước. Hần lên vết bánh xe. Thành nghĩ thầm có lẽ bác Tâm phun nước ướt đường để tránh bụi.

Chàng dừng lại trước cổng vào. Một tấm bảng gỗ gác ngang trên cao : «Hảo tâm trang», phía dưới là một dòng chữ đỏ : Chuyên bán sỉ trái su, rau cải, xu hào, heo và sữa dê.

Thành rút khăn mùi xoa lau mồ hôi. Rút lược chải đầu. Bẻ lại cổ áo và dùng một góc khăn đập bụi bám trên lớp vải quần. Chàng muốn ngay phút gặp gỡ đầu tiên, ông bác họ xa của chàng phải bằng lòng về đứa cháu hư hỏng ngày xưa.

Chàng dơ tay kéo dây chuông. Lũ chó xuất hiện, chúng chạy lồng ra cửa trại sủa nhặng lên. Một vài con chồm hai cẳng lên cao như muốn nhảy qua cửa ra ngoài.

Rồi người làm vườn đi ra, cái cuốc kéo lê soèn soẹt trên lớp cát cứng lơ thơ vài đám cỏ. Thành lên tiếng :

- Bác Tâm tôi có nhà không hả ông ?

- Ông chủ tôi đang ngủ. Ông hỏi gì ?

- Tôi là cháu ông Tâm. Tôi ra thăm.

- Vâng.

Người làm vườn mở cửa xua lũ chó cho Thành vào.

Chàng rẽ vào con đường xi măng thấp thoáng qua mấy cành lá những cây mãng cầu và ỏi chàng nhìn thấy căn nhà ngói đỏ tường gạch quét vôi xám. Khoảng sân trước cửa đầy luống hoa long lanh những giọt nước vừa tưới bám trên cành lá... Tiếng máy bơm nước sinh sịch, sinh sịch nổ ròn rã. Những giọt nước mỏng như mưa bụi rơi xuống phủ thân thể Thành trong một thứ khí hậu mát lạnh.

Chàng vuốt mặt, bàn tay chàng ẩm những nước. Người làm vườn vượt lên đi trước, gõ cửa.

Thành đặt va ly xuống đứng dưới mái hiên thơm ngát mùi hoa, chàng cảm thấy lòng thanh thản lạ lùng.

Cửa mở. Một người con gái gọn ghẽ trong bộ quần áo trắng hỏi người làm vườn, giọng nàng cao và thanh tao.

- Gì thế ông sáu ?

Chợt nàng thấy Thành. Cặp mắt nàng chớp mau nhìn vội đi chỗ khác.

Người làm vườn gác cán cuốc vào tường nhà, chỉ Thành :

- Cháu của ông chủ ra thăm ông đó bà.

Nàng gật đầu chào Thành :

- Anh vào chơi.

Thành cảm thấy ràng hơi quen. Nhất là giọng nói, nó gợi cho Thành hình ảnh một vài người đàn bà chàng gặp gỡ và trò chuyện. Nhưng Thành chịu không nhớ được nàng. Chỉ một điều chàng biết chắc rằng người đàn bà này biết trang điểm và ăn diện thur một con gái thành phố, nàng không phải là gái nhà quê.

Chàng bước vào nhà. Phòng khách mát và rộng. Bộ bàn ghế cổ, khảm xà cừ. Bộ trà xưa màu xanh dịu đặt

ngay ngắn trên chiếc bàn đen mun, bốn cạnh đều chạm hình long ly, quy, phượng.

Trên tường, xem giữa những câu đối cổ là những tấm hình phong cảnh chụp đen trắng, toàn cảnh ngoài Bắc và cảnh Nha Trang.

Thành chú ý đến một bức hình khá lớn, khung hình mạ vàng. Sau mặt kính là hình nửa người của một cặp vợ chồng quàng vai nhau, mỉm cười thật tươi với mọi người nhìn họ. Hình ông bác của Thành và người đàn bà đang kéo ghế mời chàng ngồi.

Thành hỏi :

- Thừa bà chắc là vợ của bác Tâm tôi ?

Nàng gật :

- Vâng. Tôi kết hôn với nhà tôi được hơn sáu tháng nay.

Chàng định hỏi về người vợ cũ của ông bác chàng. Một bà vợ hiền hòa lịch sự và phúc hậu nhưng lại thôi. Có lẽ gia đình của bác chàng đã có một vài thay đổi.

Thành nghiêm trang hỏi :

- Thừa bác chắc bác trai đang ngủ ạ ?

- Vâng.

- Cháu là Thành ra thăm hai bác ít lâu.

- Chắc là anh làm việc ở Saigon ?

- Thừa bác cháu làm trong đó. Thừa thế đạo này công việc trồng trọt của hai bác vẫn tiến triển như thường ạ ?

- Vâng cũng sống được anh ạ.

- Hỏi cháu ở đây...

Thành nhìn ra ngoài vườn và tiếp :

- Dãy cây măng cầu còn mới trồng. Bây giờ trái nhiều và cao vọt hẳn lên.

Người đàn bà, bà vợ ông bạn của bác Thành mỉm cười :

- Bao lâu tay anh mới trở về đây nhỉ ?

- Dạ tám năm rồi. Thỉnh thoảng cháu có viết thư thăm bác trai.

- Anh có nhận được thiệp mời ?

- Dạ không.

- Tôi nhớ tôi có gửi cho anh.

- Chắc bác gửi ở địa chỉ cũ ?

Nàng cười :

- Vâng. Gửi cho anh theo địa chỉ ở Đakao. Anh không còn ở đó sao ?

- Dạ không.

- Thế còn Huyền ?

Thành ngạc nhiên, sao lại có Huyền cô nữ sinh trường Trưng Vương dính dáng vào đây ?

Chàng nhìn người đàn bà trẻ tuổi hiện đang là vợ của ông bác chàng. Thành tự hỏi giữa bà này với Huyền có liên hệ gì đây ? Thành nói :

- Huyền ! Bác nói Huyền nào ạ ?

- Cô Huyền tóc dài học Trưng Vương ngày xưa đó. Thành à một tiếng. Chàng nhớ ra người đàn bà này. Ngày trước đã rất xa xưa - nàng còn trẻ ở cái tuổi trên hai mươi tuổi, nàng rất chịu khổ kiếm chồng. Nàng quen nhiều bạn gái mỗi người bạn gái ấy lại giới thiệu cho nàng một đàn ông để cho nàng giờ ngón võ ái tình ra bấy các chàng vào cuộc hôn nhân.

Đòn phép của nàng cao nhưng với nhan sắc trung bình và nhất là không có của hồi môn, bọn đàn ông có vẻ không mấy «mê tín» nàng cho lắm. Thành hồi đó cũng là một trong những gã đàn ông mà nàng dở ngón võ khều chàng yêu nàng xin cưới nàng...

Nhưng thuở đó chàng yêu Huyền muốn lấy Huyền, dĩ nhiên khi nàng không lấy chàng, Thành không thể vì vậy mà đau khổ đến nỗi lấy những bất cứ ai để trả thù Huyền.

Và sau nhiều năm không còn một lưu luyến nào để nhớ nhau, không nghĩ tới nhau nữa, bây giờ Thành lại gặp nàng, người bạn gái mà ngày xưa chàng chỉ gặp độc có một lần, khi nàng theo Huyền đến nhà chàng ngồi chơi soi nước.

Quả thực Thành không thể ngờ được rằng ông bạn của bác chàng, một vị túc nho u mặc, một người hay chữ bói vung vít bất cứ chính quyền nào nếu chính quyền ấy không mời ông tham chính, một ông già gần năm mươi tuổi, lúc nào cũng hậm hực, cũng bất mãn tưởng đến chung thân lại có thể thay đổi đến nỗi lấy vợ trẻ và «vãm» như thế này !

Chắc phải có chuyện gì quan trọng lắm đây ?

Thành tự hỏi như vậy nhưng không tìm được câu trả lời, ông vẫn ngủ, bà vợ trẻ tuổi mà ngày xưa suýt nữa thể có thành vợ Thành nếu chàng ngỏ lời cầu hôn dĩ nhiên không phải là người để hỏi những chuyện ấy. Thành biết rằng đành phải chờ đợi ông bác dậy để hỏi về những linh kinh trong cái gia đình hiền hòa và nhỏ bé này, gia đình có một cặp vợ chồng già, một cậu con trai lúc nào cũng bướng và mơ mộng trở thành văn sĩ trứ danh. Ba người đó sống ồn ào với một toán thợ vườn, trong trang trại trù phú tưởng như đời họ sinh sản tươi tốt và tàn lụi tự nhiên như cỏ cây.

Thế mà bây giờ, trong trại có những thay đổi không ngờ, việc làm Thành ngạc nhiên nhất có lẽ là sự có mặt của cô vợ trẻ thay chỗ cho người bác gái già nua, an phận của chàng cùng với sự vắng mặt của gã con trai mà chàng phải gọi gã bằng anh.

Thành rút bao thuốc lá ra hút cặp mắt người đàn bà bạn cũ của Huyền đương kim bác gái, của chàng nhìn thuốc lá có vẻ quen thuộc, Thành buộc lòng phải giơ ra mời :

- Mời bác...

Nàng rút điều thuốc lá thành thạo và thích thú. Thành thêm một ngạc nhiên, chàng bật quẹt mồi lửa cho nàng.

Chàng nghĩ tới ông già, một nho gia lắm cảm, không hiểu vì sao lại có thể chấp nhận cho cô vợ trẻ hút thuốc phây phây ?

Chàng gấn điều trước lên môi, hơi khói đầu tiên chàng thở mạnh lên trần trong khi bà bác của Thành chúm môi lại thở ra những vòng tròn đều đặn và ngon lành đến nỗi Thành có cảm tưởng rằng chàng đang ngồi trước mặt một phụ nữ ngoại quốc nghiện thuốc lá hạng nặng và thú vị sung sướng với thú hút thuốc ấy.

Chợt nàng ngừng lên hỏi :

- Anh thú vị với khí hậu ngoài này chứ ?

Thành gật đầu. Chàng khó chịu vì sự tương phản.

Và từ những suy tưởng bi quan ấy Thành bỗng dưng buồn bã, chàng muốn ra ngoài, nhìn những vết tích thơ ấu xưa cũ để lát nữa khi ông bác chàng thức dậy, lỡ có phải chứng kiến một con người xa lạ ở ông thì Thành dù sao cũng đỡ băng khuâng tiếc những cảnh vật mà chàng quen thuộc trong thời niên thiếu đã ở đây cùng với gia đình ông bác để đi học cho gần.

Chàng đứng lên :

- Bác ngồi chơi, xin phép bác cho cháu ra vườn.

Sự cung kính của Thành làm cho nàng khó chịu :

- Vâng... Anh tự nhiên... Chúng mình còn trẻ tuổi...

Rồi nàng đứng lên :

- Để tôi dẫn anh ra thăm vườn.

Thành bắt buộc phải đồng ý. Chàng đi theo nàng ra khoảng sân đầy nắng những bông hoa đỏ tươi trông dọc theo sân tường xòe ra rực rỡ, Thành nói :

- Bác vẫn thích trồng hoa mười giờ...

- Hoa mười giờ là hoa gì hả anh ?

Thành chỉ những bông hoa đỏ thắm, cánh nhỏ và xen kẽ chỉ chút với nhau. Nàng à một tiếng :

- Tôi gọi đó là hoa hồng cỏ.

Thành nhắc lại :

- Hoa hồng cỏ ! Bác đặt ra tên đó phải không ạ ?

- Vâng, Trông như một loại hoa hồng, anh nghĩ đúng không ?

Thành gật. Bà bác vui vẻ tiếp :

- Nó mọc nhiều trên cỏ, chỗ nào cũng mọc được như những người con gái đẹp chỗ nào cũng có và cũng sống được. Anh nghĩ thế nào về cái tên hoa hồng cỏ ?

- Hay chứ ạ.

Nàng cười. Vượt lên đi trước, hai người đi giữa những hàng trái cây xum xuê và ướm sủng nước vừa tưới xong. Những giọt nước long lanh trên cành lá, thỉnh thoảng rụng xuống lộp độp trên vai áo Thành.

Chàng chú ý đến những trái cây nặng trĩu trên cành. Ngày xưa khi chàng ở trại này, những cây ăn trái vừa được bà bác gái trước chăm chỉ trồng, vun sới, bón phân và bắt sâu. Bây giờ những thân cây nhỏ bé, non nớt đã lớn vụt lên, trổ lá, sai trái nặng trĩu cành thì bà bác ấy không có ở đây... Không hiểu rằng bác có được nhìn kết quả của công việc bác làm ? Không hiểu rằng sự vắng mặt của bác, người đàn bà quê mùa, thực thà và trung hậu ấy, đã xảy ra cách đây bao lâu và trong trường hợp nào ?

Thành hồng ân bạn vì chàng đã lười biếng không thư từ, liên lạc với gia đình này trong nhiều năm.

Bà xuân trẻ đẹp và đa tình, da thịt căn phòng lên dưới lớp vải áo mỏng vẫn nhún nhảy đi trước và chỉ trở huyền

thiên.

Luống này tôi đang định bảo ông ấy để dành trồng hoa cẩm chướng và hoa hồng nhưng thay vì trồng những củ su hào cục mịch, lá lỗ chỗ sâu ăn trong bản cả mất. Anh tính thế có phải là hơn không ?

Thành buồn thêm một lần nữa, chàng nhớ bà vợ cả già nua, chăm chỉ, cả đời lo nghĩ chuyện làm ăn chẳng bao giờ dám tư tưởng đến việc dùng đất vườn vốn ít mẫu để trồng hoa cho đẹp mắt, bà đã tận dụng diện tích khu vườn để trồng những thứ có thể bán được nhiều lời.

Lúc nào bà cũng chỉ lo rằng tương lai bi thảm, đói rách, loạn lạc còn có tiền, có vàng mà dắt theo để khỏi vất vưởng, lang thang, để sau này khi con trai lớn có đủ tiền cưới vợ cho nó, khi hai vợ chồng về già có tiền mà lo tròn được việc ma chay, mộ chí.

Bây giờ bà không có mặt ở đây, người đàn bà xa lạ, phây phây này lại đi ngược hẳn lại với những toan tính của bác. Thành thở dài thật nhẹ và kín đáo.

Bà bác trẻ tuổi lại hỏi :

- Anh nghĩ thế nào ? Trồng hoa có phải đẹp hơn không?

- Thừa thế bác trai định ra sao ạ ? Bác ấy đồng ý chứ ?

- Ông già ấy hả ?

Nàng nhún vai :

- Ông ấy thì ba phải, có bao giờ ông ấy dám quyết định điều gì được một mình đâu. Thường tôi bảo sao thì ông ta nghe vậy...

Thành gật đầu. Chàng hiểu tại sao ông già trở nên một con người nhu nhược, sợ vợ, khác hẳn với phong thái hách sì sảng của bác ngày xưa, ngày mà trong gia đình phong kiến này, bác độc đoán như một ông vua. Ả Rập râu xồm ! Bác hệnh học, bắt bẻ bà vợ nhà quê cả đời lúc nào cũng lo cho chồng cho con no ấm lo cho gia đình được tiếng thơm với xóm, với làng.

Bà bác hờ trể tuổi lại nhí nhảnh tiếp :

- Còn khoảng đất kia tôi định trồng một dàn nho, đất ở đây phần nhiều là đất cát, trồng nho có vẻ tốt hơn.

- Vâng.

- Còn góc này tôi đang định bứng hết đi để xây một cái bể bơi nước ngọt.

Thành nhìn dây măng cầu mà có thể là trong tương lai chúng sẽ bị nhổ bứt lên để có đất cho bà này xây cất bể bơi. Chàng chợt thấy như hình ảnh những ngày xa xưa hiện lên rõ rệt, bóng dáng bà bác ngày trước cúi húi chiết cành, phun thuốc trừ sâu rồi nâng niu từng trái măng cầu non một cách vô cùng thích thú sung sướng.

Chàng cảm thấy không nên tiếp tục thăm viếng khu vườn với người đàn bà này, Thành nói :

- Bác cho cháu thăm giếng nước.

Giếng nước ở gần nhà. Thành hy vọng rằng sau đó chàng sẽ trở vào gặp được ông bác ngủ dậy để hỏi ông về những biến chuyển có vẻ phi lý và lạ lùng trong cuộc đời ông.

Điều chàng nóng ruột và thắc mắc muốn biết hơn cả là tại sao mà bà lại vắng mặt ở khu đất mà bà đã đem hết sự say mê với vô vàn mồ hôi, cực nhọc để gây dựng nên thửa vườn đầy cây sai trái và những luống rau cải, xu hào, hành tây rộng, dài bát ngát này.

Đến bờ giếng Thành cúi nhìn xuống lớp nước đầy và trong vắt, ống sắt hút nước đã hoen rỉ ra từ thành giếng. Chàng hỏi :

- Chắc giếng vẫn như ngày xưa bác nhỉ ? Chắc chả bao giờ cạn nước ?

- Vâng. Vì thế tôi mới định hút nước ở giếng lên bơm vào trong hồ bơi. Nước mát và trong, tắm thì thích lắm.

Thành gạt đầu cho xong chuyện. Bà bác trẻ chỉ tay ra một góc vườn :

- Anh coi, công việc trồng trọt thì ít mà ông bác anh vẫn cứ thuê đủ năm người thợ vườn. Đây ! giờ này hết việc rồi, họ tụm vào nhau vừa làm cỏ vừa tán gẫu phí tiền...

Thành nhận ra năm người thợ vườn già nua, gầy gò và nhăn nhúm trong những bộ quần áo rách. Những người đã làm vườn từ khi khu này đã còn là những thước đất hoang đầy cỏ và cát nóng. Chàng nhẹ nhàng nói nhỏ :

- Chắc bác trai biết thế đấy, nhưng dù sao thì họ cũng đã biến đổi được khu đất này từ đất hoang thành một khu vườn sầm uất cây trái sum xuê, bác cũng không đến nỗi hẹp hòi quá, cháu đề nghị với bác cứ thuê họ để gọi là giúp cho họ trong những lúc về già như thế này cho họ đỡ tủi thân.

- Nhưng như vậy là tiêu tiền vô ích...

- Thực ra thì đó là một sự thi ơn hơn là thuê họ bác ạ.

Nàng im lặng không nói gì. Có lẽ nàng bằng lòng vì câu nói bốc thơm của Thành. Bàn tay trắng muốt của nàng đặt lên thành giếng :

- Trời bắt đầu nóng gắt đấy ạ.

- Vâng. Bác với cháu có lẽ nên vào nhà thì hơn.

- Phải đấy. Đứng mãi ở ngoài này đen chết ! Ra đây tôi sợ nhất là đen da.

- Bác chắc ít đi tắm biển ?

- Có chứ... Nhưng đi tắm tôi thường đi vào buổi chiều, nắng dịu làm cho da xinh đẹp và khỏe hơn.

Hai người quay vào nhà. Thành nghe tiếng ngáp và giọng nói của ông bác tỏa ra trong căn nhà vắng.

- Dung ơi !

Tiếng gọi đầy vẻ nũng nịu lồ bịch làm cho Thành có ý nghĩ như ở đây, căn trại này hoàn toàn xa lạ, không có ai là người thân thích và khoảng thời gian quá khứ của chàng như tan biến không còn để lại một vết tích gì.

Thành tự dưng buồn, chàng không muốn và không còn nao nức muốn gặp lại ông bác già khả kính ngày xưa. Chàng muốn xách va ly đi khỏi căn nhà này và không bao giờ trở lại đây một lần nào nữa.

Tiếng nũng nịu thêm một lần nữa văng ra :

- Em Dung đâu rồi. Dung ơi...

Lần này bà bác trẻ tuổi của chàng lên tiếng, giọng nàng cũng đầy những thanh âm cố tạo cho tha thiết :

- Em đây anh.

Nàng bước vào nhà trong, dáng đi nhún nhảy, điệu bộ đóm đàng quá mức trở thành lộ bịch như một trò hề.

Thành chán ngấy người. Chàng nghe tiếng ông bác cười vui thỏa trong nhà và tiếng Dung bà bác trẻ nói với chồng.

- Có cháu Thành ra thăm anh đấy.

- Thằng Thành !

Thành không thể đoán được tiếng «thằng Thành» ông bác chàng vừa thốt ra là một tiếng kêu kinh ngạc, bực bội hay mừng rỡ.

Rồi tiếng Dung thúc dục chồng :

- Anh rửa mặt đi rồi ra tiếp khách.

Thành nghe tiếng dép da lê lệt bệt, tiếng cửa khép lại rồi Dung bà bác trẻ lại nhí nhảnh đi ra cười với Thành, cặp mắt nàng nheo nheo tinh nghịch :

- Lão ấy ra ngay. Lão cở vẻ mừng rỡ khi được tin anh ra thăm và ở lại với chúng tôi.

- Vâng...

Nàng ngồi xuống ghế, bắt chéo chân, cặp đùi tròn lẳn đỏ hồng hằn lên sau lớp vải quần tê tơ rông mỏng dính...

Thành nhìn vội đi chỗ khác. Chàng nghe tiếng nước dội ào ào phía sau nhà, Dung cười tủm tỉm :

- Trông anh có nét mặt hao hao như mặt Marlon Brando trong cuốn phim Sayonara. Anh coi phim đó chưa nhi ?

Thành gật. Dung gật gù :

- Mọi tình thật là tuyệt diệu phải không anh ?

Thành gật như máy chàng ngao ngán không muốn nói gì thêm, chàng chỉ mong ông bác chóng xuất hiện để hỏi thăm về những biến chuyển trong gia đình này.

Dung tiếp tục hỏi Thành :

- Kỳ này anh ra ở có lâu không ?

- Thừa bác chừng một tuần.

- Thích nhỉ ! Anh đã dự định đốt thời gian bằng những mục gì chưa ?

Thành lắc đầu. Dung tiếp :

- Thế thì yên chí. Tôi sẽ hướng dẫn cho anh đủ mục. Chỉ sợ anh không đủ sức mà đi.

Thành cười. Chàng biết chắc rằng bà bác chàng với cặp mắt lá dăm như thế này, với hông tròn trịa và to lớn, cặp lông mày rậm và vút cong, nước da bánh mật và đôi chân dài. Ngàn ấy thứ đủ cho một nhà nho lớn tuổi như ông bác chàng vất vả và chết non.

Chàng ngao ngán với ý nghĩ ấy và cảm thấy ông bác hờ quả đã nhằm lẫn ghê gớm, phản bội và «mo phú» cả thánh hiền khi lữ bước sang ngang với một người đàn bà mà phải bốn người như Thành mới có thể làm cho nàng hài lòng ngủ cho yên giấc !

Rồi ông từ nhà trong đi ra. Gầy còm và xanh mướt trong bộ đồ ngủ rằn ri, sắc sỡ may chật và lằng lơ.

Thành bàng hoàng, người đàn ông này quả thực đã thay đổi ngoài sức tưởng tượng. Có lẽ ông ta đã rũ bỏ hết dĩ vãng để đuổi theo mù quáng một cuộc đời còn lại bị khuấy động dữ dội và nhảm nhí vì cô vợ trẻ.

Chàng đứng lên, chìa tay đỡ lấy bàn tay ông bác.

Cặp mắt ông nhìn Thành không nghiêm khắc như xưa, nó ánh lên những cái nhìn duyên dáng và đầy cảm tình. Ông nói :

- Thế nào cháu ? Cuộc đời cháu vẫn lông bông giang hồ đấy chứ ?

Thành không hiểu đó là một câu trách móc hay thăm hỏi với một sự thông cảm sâu xa và dễ dàng tha thứ. Ngày xưa với câu này - chắc - nó phải là một câu trách móc Thành vì những cuộc tình không mấy đứng đắn trong đời anh.

Ông Bác nhắc lại câu hỏi :

- Cháu đã vợ con chưa ?

Thành nhẹ nhàng :

- Thừa bác chưa ạ.

Câu trả lời của Thành làm Dung sáng bừng cặp mắt. Nàng nhìn Thành như khuyến khích chàng nói tiếp để được nghe những âm thanh xác nhận rằng Thành vẫn độc thân, vẫn có toàn quyền phát chân ái tình cho bất cứ ai không hề lo sợ những đường bắt ghen rùng rợn.

Thành nhìn xuống đáy ly trà đậm để tránh cặp mắt bốc lửa của Dung.

Chàng nhìn được cặp mắt chàng trong đó. Cặp mắt đen long lanh như hai viên ngọc. Thành nghĩ tới câu chuyện Phương Chi, gã đàn ông yêu đương đến thế là cùng. Phải chăng ông già với cái diện mạo héo úa kia, thân thể già nua ấy. Rồi đây cũng sẽ thất tình, cũng sẽ bị cô vợ trẻ hăng hái cấm sừng, phây phây đi tìm lạc thú ái ân với những gã đàn ông khoẻ mạnh.

Thành buồn rầu hơn vì ý nghĩ ấy. Chàng ít lắm khi xét đoán đàn bà. Với bà bác còn trẻ có cặp mắt đa tình, có thân thể lúc nào cũng căng đầy sinh lực, với lối nhìn đầy ắp lãng lơ chàng biết chắc rằng ít nhất trong sáu tháng lấy ông bác già của chàng, Dung chắc chắn đã nhiều lần phải cúi vì không thỏa mãn được đến đáy đam mê.

Tiếng ông cất lên vui vẻ :

- Thế định bao giờ lấy vợ để hai bác lo cho ?

Thành cười. Dung khuyến khích :

- Bao giờ anh lấy vợ ? Lấy nhanh lên đi không chờ mấy lúc mà già !

Ông bác xen vào :

- Chắc chắn còn đang kén ! yên chí ! Để bác làm mai cho một đám

Thành tiếp tục cười. Nụ cười buồn vì ông bác đã thay đổi quá nhiều, đã trở thành một con người khác hẳn ngày xưa khiến cho Thành bỡ ngỡ khi nghĩ rằng phải chăng ông ấy đang cố gắng trở thành người bạn của chàng hơn là đóng vai một ông bác già khả kính.

Chàng bực mình vì cách vồ lạt tuổi thanh xuân quá lộ của ông bác già, chàng ngao ngán rồi im. Bụng tách trà uống từng hớp ngán mùi trà đắng nghét làm cho Thành rùng mình.

Dung chợt nói :

- Anh mệt phải không ?

Thành gật, Dung tiếp

- Đề tôi lo cho anh chỗ nghỉ.

Nàng quay sang nói với ông chồng già :

- Lâu lâu anh ấy ra chơi, chiều nay ông định tổ chức mục gì chăng ?

- Em muốn mục gì ?

Dung hỏi Thành :

- Tùy anh định đấy.

Thành chắc lưỡi; càng lúc chàng cảm thấy ngôi nhà này xa lạ, những người xung quanh đang cố gắng để làm bạn chàng, sự cố gắng mệt mỏi và gượng càng làm cho Thành nghĩ rằng chàng đang xa dần họ, chàng xen vào một thế giới riêng tư của một cặp vợ chồng sống với nhau trong một thứ tình nghĩa rất mong manh.

Thành nói :

- Dạ tùy hai bác.

Dung cười :

- Đi tắm rồi đi ăn nhé.

Nàng chép miệng :

- Ông thấy không ? Bão lấy đại chiếc xe cortina cho xong thì không lấy. Cứ chờ xe nhập cảng về thì biết đến bao giờ. Chiều nay đi ba người đón xe thật khó.

- Mình đi mượn bên nhà bác Lợi.

- Xe thằng cha ấy mà đi gì, xe chở rau chứ chở người à.

- Thì đi đỡ cho nó tiện.

- Ông thì lúc nào cũng cứ thích nhờ vả người ta !

Ông bác im lặng rồi cười hên hêch. Thành khó khăn trong từng hơi thở. Chàng đã thấy ông bác ngày xưa hách xì xằng ăn hiếp người vợ quê mùa lam lũ bao nhiêu thì ngày nay đã nhũn như con chi chi trước bà vợ trẻ.

Chàng uể oải theo Dung vào nhà trong. Nàng yêu điệu mở cửa một căn phòng nhỏ.

Thành bằng lòng ngay với căn phòng mát mẻ và nhiều ánh sáng này.

Chiếc giường nệm nhỏ kê ở gần cửa sổ nhìn ra khoảng đất rậm những hàng cây măng cầu. Phía trước sát vách là những luống nhài trắng muốt thoảng hương thơm dịu

nhặt vào phòng.

Dung quay lại hỏi :

- Anh hài lòng chứ ?

- Vâng.

Nàng chỉ chiếc giường nệm nhỏ.

- Tôi thường ngủ ở đây. Ngủ với ông ấy bức cả mình, người gì mà ngáy ầm ầm như sóng vỗ vào ghềnh !

Thành im lặng không có ý kiến. Dung mỉm cười cúi xuống vỗ mạnh lên mặt drap trắng phau :

- Đêm nằm đây mát hăng nhất. Khuya thơm ngát mùi hoa nhài. Thỉnh thoảng tôi nằm mơ thấy mình như một loài hoa.

Thành gật, chàng ngồi xuống chiếc ghế gỗ cạnh bàn. Thành nhìn thấy trên bàn ngổn ngang những cuốn tiểu thuyết diễm tình và hàng xấp phong thư.

Dung cười ròn hơn, vui hơn :

- Tôi thích ở phòng này. Nhường cho anh là nhất anh rồi đấy !

Nàng nhìn Thành lâu hơn. Cặp mắt long lanh đầy ưu ái :

- Còn gì nữa không anh ?

Thành lắc đầu :

- Dạ thôi. Cảm ơn bác.

- Ừ. Cần gọi tôi nhé.

Dung ra khỏi phòng. Cánh cửa khép cặp mắt nàng nhìn vào thiết tha.

Thành cởi áo. Chàng ra giường nằm. Hai bàn tay lót dưới gáy làm gối. Bầu trời trong xanh cao vút, những vết nắng đã loang ra đầy ngập và rực rỡ trong những cụm mây xa.

Rồi Thành nhắm mắt ngủ một giấc ngon lành, những cơn gió mát từ bãi biển thổi vào run rẩy cây xanh rào rào như tiếng nước mưa đổ xuống.

Chợt Thành bị đánh thức vì tiếng kẹt cửa. Chàng nằm im. Mùi dầu thơm ngào ngạt tản ra trong phòng. Tiếng dép lê lếtбет đến chiếc bàn thấp để ở đầu giường.

Thành vẫn nằm im chàng hé mắt nhìn, bà bác trẻ đang nhẹ nhàng ôm trên tay một bó hoa vẫn đáng điệu rón

rén nàng cầm chiếc bình ở trên bàn, đem nó ra bàn viết, từng cử động dịu dàng duyên dáng bà bác trẻ cầm vào bình từng cánh hoa một trên tay, nghiêng nghiêng đầu ngắm nghía rồi hài lòng mỉm cười.

Nàng đến cạnh giường với bình hoa trên tay.

Trước khi đặt bình hoa xuống mặt bàn Dung nhìn Thành, mỉm cười âu yếm một mình.

Càng ngắm nghía, sửa lại những cánh hoa cho đẹp mắt. Đứng lại bên gương nhìn gã cháu họ của người chồng già. Lòng nàng rộn lên đầy những cảm xúc dồn dập. Nàng muốn nằm ngay xuống cạnh, muốn vòng tay khỏe mạnh kia ôm xiết lấy nàng với tất cả mê đắm và nồng nàn. Nàng ao ước được lẫn lộn, rên xiết trên mặt nệm êm ái và lệch, gục mặt lên bộ ngực nở nang của gã đàn ông khỏe mạnh.

Gã đàn ông đã xuất hiện như một cơn gió lạ đem đến cho nàng những giờ phút xáo động mãnh liệt những cảm giác thèm muốn được thỏa mãn yêu đương và những nôn nao, những dục đã phải chinh phục cho bằng được, gã đàn ông có bộ mặt khắc khổ, phong trần, đáng điệu tư lự, liêu lĩnh và đam mê quyến rũ nàng vào một khoảng đời xa lạ nồng nàn hứa hẹn những ngày đầy khoái cảm...

Dung nhìn gã đàn ông đang cựa mình cặp mắt gã nhấp nháy làm cho Dung đứng lùi ra xa cạnh giường. Cố gắng tự nhiên và bình thản.

Nàng mỉm cười nụ cười đẹp và thật tươi như khi Thành mở mắt.

- Anh ngủ ngon không ?
- Dạ ngon.
- Tôi đem bình hoa vào cho anh.
- Cảm ơn bác.

Dung khó chịu vì tiếng bác của Thành vừa gọi nàng, nhưng Dung không biết phải nói thế nào. Chẳng lẽ bảo chàng gọi tên nàng như chàng và nàng là một đôi bạn trẻ.

Nàng đã có cuộc đời riêng của nàng, cuộc đời của một người đàn bà có chồng nhưng không yêu chồng. Dù vậy nàng nghĩ rằng Thành vẫn chưa dám vượt qua đạo đức và lễ giáo để ôm nàng trong tay, dù anh chàng này muốn thế.

Bỗng dưng Dung ân hận vì đã bằng lòng lấy chồng già lắm cẩm, bây giờ nàng tiếc nhớ những ngày cũ, những ngày còn đầy ước mơ một tương lai hạnh phúc,

một người tương xứng với nàng để ở với nhau vì tình yêu và lũ em thơ ngây đùa nghịch. Những ước mộng ấy chả bao giờ Dung thực hiện được. Qua lần bị lừa gạt vì một gã thanh niên đang điểm, qua những ngày chịu đựng dày vò, lạnh nhạt của gia đình, nàng bỏ ra Nha Trang ở nhờ gia đình người bạn, rồi bằng lòng kết hôn với ông bác của Thành một nhà nho đứng tuổi và hiền lành. Nàng muốn nghỉ ngơi, muốn có một nơi nương tựa để khỏi long đong. Hơn thế nữa, Dung hài lòng với tài sản của ông chồng, nàng tự an ủi rằng đành chịu phí khoảng đời son trẻ, để sau đó thừa hưởng gia tài có tiền sẽ sống bù lại cho những ngày uống phí với người chồng già đáng tuổi bố nàng.

Và Dung an ủi nàng luôn luôn như vậy, nàng bắt buộc chồng phải thay đổi nếp sống, phải ly dị người vợ cũ để lập hôn thú với nàng, để sang tên tất cả gia sản cho nàng. Nàng đã thành công.

Rồi những ngày buồn tẻ kéo dài, ông chồng già không thể cho Dung thỏa mãn những đòi hỏi sinh lý nồng nàn, không thể làm cho nàng hãnh diện, sung sướng khi sánh vai đi ra ngoài.

Và sự thiếu thốn tuổi trẻ, sinh lực của chồng làm cho Dung thấm thía hiểu rằng đã lầm, đã thật lầm lẫn tưởng rằng khi giàu có, khi nhiều phương tiện và tiền tài trong

tay, nàng có thể bằng lòng để sống mà chờ đợi ngày ông chồng già tạ thế.

Dung thở dài nói với Thành.

- Khí hậu ở ngoài này tốt nhưng cảnh vật và đời sống ở đây yên quá chắc làm cho anh buồn ?

- Thừa bác ở mãi với Saigon ra đây cháu thấy thích.

- Còn tôi ở mãi ở đây không vào được Saigon !

Nàng mỉm cười lắng lơ :

- Đất Nha Trang nhiều cát, sỏi. Cây còn khó mọc nữa là người với tình yêu, Saigon, Đà Lạt mới là nơi để bọn trẻ như mình nên sống.

Nói xong bà bác trẻ nhìn đăm đăm theo dõi những biến chuyển trên khuôn mặt của Thành. Giọng nàng dịu dàng hơn :

- Tôi có cảm tưởng rằng ở mãi xứ này, tâm hồn mình sẽ khô đi, thân thể sẽ rã tan như một khúc bánh mì.

Cặp mắt nàng ngừng lên đầy vẻ lắng lơ :

- Anh có cùng một cảm tưởng như tôi không nhỉ ?

- Dạ chưa. Có lẽ cháu với Nha Trang chưa quen đến nỗi chán nhau. Thưa bác, bác trai đi đâu rồi ạ ?

- Ông nhà tôi đi mượn xe. Ông đã bảo mua xe mà ông ấy cứ sợ đắt cứ nằng nặc «com măng» mãi tới giờ này chưa thấy xe về. Hể muốn đi đâu là phải năn nỉ ỉ ôi người ta cho mượn bọc mình ghê.

Thành đứng lên :

- Xin phép bác cháu đi tắm.

Dung hớn hở :

- Anh đi tắm biển ?

Thành lắc đầu

- Dạ không.

Dung nghĩ một lát rồi ngừng lên, mắt nàng nhìn Thành đầy vẻ van nài.

- Tôi với anh, mình đi tắm bây giờ nhá.

Nàng chỉ tay ra cửa sổ cho Thành trông thấy mặt biển phía xa :

- Từ đây ra bãi rất gần. Bờ biển khúc này tôi nghĩ là đẹp nhất miền Trung.

- Vâng.

- Đi nhé ?

Nàng bước vội ra cửa như sợ phải nghe lời từ chối của Thành.

- Để tôi sửa soạn đi ngay.

Thành gọi :

- Bác !

Dung quay lại. Nửa người nàng đã nhô ra ngoài cửa. Thành ngập ngừng :

- Cháu hơi mệt.

- Đi tắm hết ngay.

- Nhưng trời còn nắng, tắm giờ này chắc bác sẽ đen thui !

Dung cười.

- Hôm nay vì anh tôi phá lệ một lần.

Nàng khuất sau lưng cửa hẹp. Thành chép miệng. Chàng đứng lên ra sân, nhìn về phía con đường dẫn ra khỏi trại. Chưa bao giờ Thành mong ông bác già trở về

như lúc này. Chàng không muốn đi tắm với Dung khi vắng mặt chồng nàng. Mặc dù tình họ hàng cách xa và lỏng lẻo, mặc dù nếu Thành có «công» Dung đi mất thì cũng chả ai kết án được chàng là kẻ loạn luân. Dù vậy Thành vẫn không muốn bận bịu, vướng víu với nàng !

Thành ra đây với mục đích nghỉ ngơi trong ít lâu để tránh những phiền toái của thành phố, chàng muốn xa Jane để bình tĩnh lo đến tương lai hoạch định một đời sống mới trước khi cử hành hôn lễ với nàng.

Chàng cũng muốn gặp ông bác, nhờ ông lo cho chàng việc cưới Jane mặc dù - thực ra - điều đó không cần thiết và có vẻ khôi hài. Đã vậy Thành vẫn làm. Làm để cho chàng cảm thấy những ngày ở với Jane quan trọng, khoảng đường trong tương lai không làm Thành chán nản mà bỏ cuộc để lại dấn thân vào cuộc phiêu lưu không biết tới bao giờ.

Thành đã quá mệt mỏi trong cuộc đời. Chàng muốn có nơi cho chàng an nghỉ, có những bồn phận để cày cấy đáng và những đứa con để buộc chàng thật chặt bên trong ngưỡng cửa gia đình.

Và đám cưới Thành dự định nhờ ông bác chủ hôn, cũng là một khung cảnh mà Thành cần có, như một chứng cứ thị nhận cho sự cương quyết của chàng để từ

đó Thành không lùi, không đổi thay được nữa.

Thế mà bây giờ, việc chưa khởi sự thì chàng đã lâm vào một cuộc gặp gỡ phiền nhiễu, một người đàn bà luôn luôn tìm cách lôi kéo Thành vào nỗi đam mê hư hỏng của nàng. Thành thở ra một hơi dài để ngực chàng bớt nặng. Chàng chúc mũi dép đá tung những viên sỏi lên cao.

Ngày mai chàng sẽ từ giã cặp vợ chồng linh kinh này, chàng sẽ mượn một phòng ngủ trong thành phố rồi vào thăm ông bác, nhờ ông lo cho xong việc của chàng.

Phải rồi ! Nhất định Thành phải đi, càng sớm càng hay. Chàng không muốn làm khổ ông bác già, chàng không muốn ở lại lao vào việc làm những tình cảm rắc rối với một người đàn bà liều lĩnh đam mê nào nữa ngoài Jane.

Và Thành đi thẳng ra ngoài tìm ông bác chắc đang quanh quẩn ở trại bên lo việc mượn xe cho tròn ý muốn của cô vợ trẻ.

Rẽ qua con đường sỏi đỏ, đi qua nhà thờ xứ đạo Hòa Lạc, Thành nhìn thấy một đàn dê đông đảo hàng trăm con từ chân núi đổ xuống về trại Vĩnh Lợi.

Ông đang hăm hở đi với một ông Tàu già trong lớp bụi mù. Cánh tay ông giơ lên đường như đang biểu lộ một điều gì vô cùng bức bối.

Thấy Thành ông vẫy chàng đến với ông và vị Tàu già. Thành băng qua đường, len lỏi giữa đàn dê béo tốt. Chàng bắt tay ông bác, bắt tay ông Tàu già và được biết đó là ông sân trại chủ trại chăn nuôi Vĩnh Lợi.

Ông ta nhìn Thành với cặp mắt hiền từ, hỏi chàng bằng tiếng Việt rất sõi :

- Ra ngoài này có vui không ông ?

Thành cười và gật đầu.

Ông bác Thành góp chuyện :

- Ở Thành phố lâu lâu về đồng quê thú lắm. Còn tôi quả tình tôi chán sống đây quá.

Ông Vĩnh Lợi gật gù, cây roi dài ông cầm trên tay vung vẩy :

- Tôi thích ở đây.

- Ông có mục đích, tôi thì không.

Thành đi giữa ông Tàu Vĩnh Lợi và ông bác phục dịch cô vợ trẻ gầy nhom và xanh muốt. Chàng có cảm tình với ông Vĩnh Lợi, dáng người cao lớn, da dẻ hồng hào, dáng đi quả cảm và khoẻ mạnh đã làm cho Thành kính mến ông già Tàu này bằng thứ tình cảm vẫn dành cho những nhân vật võ hiệp Trung Hoa.

Chàng nghe ông bác chàng hỏi ông Vĩnh Lợi :

- Công việc ấy có hy vọng gì không ông ?

- Chưa. Ba người của tôi đi về họ cho biết là chưa tìm được vết tích gì cả.

- Ông vẫn tin là có kho vàng ?

- Tin chớ.

- Tôi bắt đầu nản chí rồi.

Cái roi dài trong tay ông Vĩnh Lợi đập vào hông một con dê đực vừa tấp vào lề gặm lá non. Giọng ông ta bình thản :

- Tôi mong ông đừng ngã lòng. Tôi làm việc này ba năm nay rồi mà. Gia tài tôi hao hụt một nửa rồi.

Giọng ông bác Thành đầy vẻ lý tài :

- Còn vốn liếng tôi kẹt với ông cũng đã quá lâu !

- Bộ ông muốn rút vốn về sao ?

- Vợ tôi cô ta muốn.

Vẻ mặt ông Tàu Vĩnh Lợi vẫn không thay đổi.

- Nếu ông cương quyết lấy tiền về thì kẹt tôi quá. Có lẽ tôi phải bỏ dở việc này.

- Bốn trăm ngàn đáng là bao nhiêu ông vay được mà.

- Sợ vay rồi không trả được chớ.

- Như vậy là ông cũng tuyệt vọng với việc tìm vàng rồi.

Mắt ông Vĩnh Lợi vụt sáng lên một say mê, cương quyết khi nhìn ông bác Thành :

- Không ! Tôi tin rằng tổ tiên tôi không nói dối.

Thành quay sang hỏi ông bác :

- Sao bác không để bác cả ở đây !

- Ở chung đây không ổn.

- Đúng ra bác nên để bác gái ở đây. Cô Dung dù sao cũng vẫn là người đến sau bác cả.

Ông bác nhăn mặt :

- Nhưng tính của Dung lại quật cường. Cô ta yêu bác không muốn sống chung với bác cả !

- Cháu nghĩ rằng cô ta ích kỷ !

- Bác không đồng ý với anh.

Thành im lặng, chàng biết rằng ông bác chàng hoàn toàn đã bị cô vợ trẻ mê hoặc xúi dục để đuổi bà vợ già chất phác về ở với cô cháu gái.

Chàng chép miệng :

- Tội nghiệp bác cả. Bác cả, Bác ấy lo gầy dựng khu vườn từ khi nó còn là một khoảng đất hoang.

Giọng ông bác có vẻ khó chịu :

- Nhưng bà ấy gàn lắm ! Hơn nữa tôi không hợp. Ở với nhau cứ phải chịu đựng nhau thật khổ tâm.

- Thế bây giờ bác không phải chịu đựng cô vợ trẻ sao ạ ?

- Không.

Thành không nói nữa. Chàng cảm thấy như vậy là đã hơi hỗn với ông bác già. Nhưng dù vậy Thành cũng không mấy ân hận. Chàng đã bắt đầu coi thường ông bác họ yêu cô vợ trẻ đến nỗi u mê.

Giữa hai bác cháu sau câu chuyện gia đình, một bầu không khí khó chịu buông xuống, làm nhạt hẳn tình gia tộc và khiến hai người ngồi nhìn đi mỗi phía để khỏi bắt gặp cặp mắt nhau.

Ông Vĩnh Lợi bước ra giải thoát cho Thành và ông bác tình trạng khó khăn, giọng ông chủ trại người Tàu vui vẻ :

- Các ông vào nhà uống trà.

Thành nhường ông bác vào trước. Chàng vừa nhìn thấy hai con ngựa đang từ sườn núi trọc đỏ xuống. Hai người cưỡi ngựa đều giật cương vượt qua những bụi rậm một cách liều lĩnh và có vẻ thành thạo làm cho Thành say mê.

Cặp ngựa xuống gần hơn, khuất sau những rặng cây lô nhô sau mái nhà.

Thành vào phòng. Ông bác và ông Vĩnh Lợi đang cúi đầu trên tập chi phiếu, bình thản xé đưa cho ông bác Thành. Thành đến gần, ngồi xuống cái ghế gỗ vừa được

ông Vĩnh Lợi kéo ra. Chàng nghe ông bác nói bằng một giọng khách sáo :

- Ông thông cảm nhé. Đàn bà nhiều lúc làm cho chúng ta bức mình.

Ông Vĩnh Lợi gật đầu :

- Vâng. Tôi không buồn gì đâu ạ.

Ông vội đứng lên vội vàng. Bắt tay ông Vĩnh Lợi và bảo Thành :

Anh về với tôi chứ ? Thành ngần ngừ, Ông Vĩnh Lợi nói ngay.

- Thôi ông để cho ông ấy ở chơi với tôi.

Thành tiếp :

- Vâng. Bác về trước lát nữa cháu về ngay.

Ông ra ngay. Hình như ông ta ngượng vì quyết định lấy lại số tiền đã hùn hợp với ông Tàu già.

Thành kéo ghế để chống hai tay lên bàn. Chàng nâng ly uống một hớp nhỏ. Mùi trà thơm ngon, trôi qua cổ họng để lại một vị thơm, ngọt dịu dàng.

Ông Vĩnh Lợi hỏi :

- Trà uống được thừa ông ?

- Dạ ngon tuyệt.

Thành nhìn ra cửa sổ. Chàng để ý đến những căn trại dài.

Ông Vĩnh Lợi vuốt râu khoan khoái hỏi :

- Dường như ông thích việc chăn nuôi ?

- Vâng, tiếc rằng tôi cứ bận bịu ở thành phố.

Thành chợt nhớ đến câu chuyện dở dang hồi nãy và hỏi nhỏ :

- Thừa ông, ông tin rằng sẽ tìm được số vàng của các cụ ngày xưa để lại ?

Mắt ông Vĩnh Lợi lại sáng rực lên.

- Vâng ! Đó là niềm hy vọng và an ủi độc nhất cho tôi trong tuổi già. Câu chuyện nói ra có vẻ dị đoan là không mấy ai tin, nhưng với tôi, tôi cho rằng trước hay sau gia đình tôi cũng tìm thấy. Sở dĩ tôi không dấu diếm việc tìm vàng như các gia đình khác là vì theo di chúc của tổ tiên tôi thì việc tìm vàng chỉ được khởi sự nếu có một người Việt Nam hợp tác.

- Nếu không ?

- Không thì phải tìm cho bằng được mới khởi sự tìm kiếm kho vàng.

- Lạ thật !

- Vâng !

Ông Vĩnh Lợi thở dài sau câu vâng gọn và tiếp :

- Tôi vẫn đọc gia phả thì biết rằng kho tàng ấy không phải là của riêng của họ nhà tôi. Đó là một số vàng của tổ tiên tôi chôn dấu chúng với một vị quan người Việt. Ông quan ấy không có con cái nối dõi nên chúng tôi phải tìm bất cứ một người Việt nào đó để cùng tìm kiếm và chia đôi số vàng ấy.

Thành bắt đầu nghi ngờ câu chuyện và cảm thấy ông bác chàng rút tiền ra là đúng chứ không phải hồ đồ.

Ông Vĩnh Lợi tiếp :

- Ông định hợp tác với chúng tôi.

- Vâng.

- Để chia vàng ?

- Không hẳn thế. Tôi thích phiêu lưu.

Thành suy nghĩ một lát rồi nói tiếp :

- Tôi có thể có số vốn bốn trăm ngàn như tôi đã nói hồi nãy. Nếu không làm phiền ông chủ, tôi mong được biết thêm chi tiết về kho vàng.

Ông Vĩnh Lợi dịu dàng :

- Xin mời ông theo tôi.

Thành theo ông Tàu già vào một căn phòng nhỏ. Chàng để ý đến bức bản đồ được vẽ lại và phóng lớn trên tường.

Ông Vĩnh Lợi thắp đèn để cạnh bức họa đồ kéo ghế mời Thành. Giọng ông Tàu già nói đều và nhỏ cùng lúc ngoài sân vang lên tiếng ngựa hí :

- Tổ tiên tôi ngày xưa khai khẩn đất ở đây. Công việc gặp may mắn vì tìm được suối đem cát có lẫn vàng chảy gần trang trại, ông tổ tôi khám phá ra liền trình ngay với quan cai trị trong khu này vì ông quan ấy với ông tổ tôi là hai người bạn khá thân, lập tức công việc đãi cát lấy vàng được khởi công trong lúc mọi người nhà của ông quan ấy cùng với gia đình tôi đi ngược dòng suối tìm lên mỏ vàng có thể có ở thượng lưu giòng nước.

Toán người đi tìm mất tích không ai trở về. Trong khi đó ở khu đất này việc đãi vàng càng ngày càng thành công tốt đẹp.

Ông Vĩnh Lợi ngừng lại đằng hắng rồi tiếp.

- Đến chỗ này gia phả nhà tôi bị đứt ngang. Đoạn cuối cùng cho biết là sau đó giòng suối tự dung không đem vàng về nữa, số vàng đãi được lúc đó là đã đầy một chum lớn và lập tức được chôn dấu ngay vì loạn lạc đảng trong và đảng ngoài. Và cho đến đời chúng tôi, chúng tôi từ Cho Lon ra đây lập trại và để tiếp tục việc tìm hiểu mà mấy đời trước gia tộc tôi không một ai tin tưởng để đi tìm.

- Như vậy vì sao ông lại tin ?

- Vì tôi tin rằng có thật. Một phần lớn cũng vì những giấc mộng huyền bí gần đây. Những giấc mộng mà dù có nói ra ông cũng không tin là thật.

Thành cảm ơn ông Vĩnh Lợi, chàng theo ông già ra ngoài sau khi đã xem xét kỹ bản đồ chỉ chỗ chôn vàng một cách mơ hồ.

Chàng nghĩ thầm : một là chuyện này có thật và hai ông Vĩnh Lợi là một tên bịp còn non !

Chàng ra vườn, nhìn thấy cặp ngựa buộc ở góc cây trầm duộc trước nhà.

Hai người cưỡi ngựa đang lom khom xem móng. Một thanh niên và một thiếu nữ buộc tóc thành hai giòong rẽ xuống vai.

Ông Vĩnh Lợi tăng hắng một tiếng làm họ ngừng lên.

Thành nhận ra gã thanh niên là Nhã, con trai ông bác chàng và thiếu nữ đẹp tuyệt vời, đẹp tinh quái và láu lĩnh như hình ảnh của nhân vật Triệu Minh trong một pho truyện võ hiệp Trung Hoa.

Nhã đứng lên và giơ tay cười với Thành :

- Chú ra chơi ?

- Vâng. Em mới ra.

Người con gái Trung Hoa nhìn Thành rất nhanh rồi cúi xuống nhìn cái quần jean xanh hơi chật của nàng.

Ông Vĩnh Lợi đến gần cô gái :

- Đi chơi vui chứ con ?

Nàng trả lời bằng tiếng Quảng Đông làm cho Thành tịt không biết cô bé ấy nói gì !

Chàng bắt tay Nhã.

- Anh dạo này có vẻ khỏe ghê !

Nhã cười :

- Chú già đi nhiều quá nhỉ ! Làm ăn khá không ?

- Cũng thường.

Nhã vỗ vai Thành :

- Vợ con rồi đấy chứ ?

- Chưa anh ! Còn anh ?

- Cũng thế.

Hai người cùng cười. Thành nhận thấy Nhã lớn bằng hăn lên và không còn ngốc nghếch như xưa. Gã đang cố tập làm người từng trải và thực hành một cách khá âm ỹ với Thành.

Hai tay Nhã xoa đều trên chiếc quần Jin xanh đậm, bó thắt lấy cặp mông lép và đôi chân cao nhòng khỏng khiu như chân loài cò, vạc.

Hình ảnh của Nhã làm cho Thành thú vị. Ông anh con ông bác có vẻ thích chí với bộ quần áo chần bò, và nhất là con ngựa cao lớn của mình, Nhã hỏi :

- Chú thấy tôi thế nào ?

Thành khen cho vừa lòng Nhã :

- Trông anh hùng lắm.

Chàng nói xong, bắt gắp cái bữu môi của cô gái Tàu. Thành nhắm mắt giễu cợt với nàng. Cô gái nguỷ ngay đi. Nàng quay lưng lại phía Thành, tháo hai sợi giây thun buộc tóc. Mái tóc dài của nàng xỏa xuống bay lên theo gió chiều đem cho nàng vẻ đẹp của một thứ dung nhan thần thoại.

Nhã tiếp tục giữ nụ cười hơn hờ sau cái khen ngợi khách sáo của Thành. Anh chàng đến cạnh cô gái Tàu :

- Lý Minh cười ngựa giỏi ghê.

Người đẹp Lý Minh mỉm cười. Thành ngây ngất vì nụ cười của nàng. Nụ cười đẹp như một bức tranh Tố Nữ Trung Hoa. Cái gáy trắng của Lý Minh lộ ra khi nàng vòng tay vén tóc, làm cho Thành và Nhã cũng ngẩn ngơ.

Nhã như bị thôi miên đứng đờ người nhìn Lý Minh nhún nhảy vào nhà. Thành tỉnh ngộ mau hơn, chàng nhớ ra còn có ông Tàu Vĩnh Lợi đang đứng sau.

Thành quay lại thấy ông Vĩnh Lợi đang cười.

Nụ cười làm cho Thành cảm mến. Chàng nghĩ nhanh đến vụ tìm vàng và một lần nữa tự hỏi mình rằng : có nên nhập cuộc hay không.

Nhã đến cạnh Thành. Anh chàng chào ông Vĩnh Lợi và nói với Thành.

- Anh em mình về chứ chú ?

Thành gật, chàng bắt tay ông Vĩnh Lợi. Bàn tay ông Tào già cứng và nóng hực chứng tỏ sức khoẻ của ông ta không thua gì những cậu thanh niên.

Nhã tháo dây buộc ngựa, dắt theo sau. Tiếng vó ngựa lịch bạch trên mặt cát cùng với bước chân của hai người. Nhã hỏi :

- Chú ra hồi này thấy gia đình tôi thế nào ?

- Có vẻ thay đổi hết !

Nhã gật :

- Đúng ! chắc chú buồn ?

Thành nói thực ý nghĩ của chàng.

- Buồn thật ! Tôi không ngờ bác thay đổi nhanh như thế.

Nhã buồn rầu :

- Tôi nghiệp cho mẹ tôi. Bà cụ phải bỏ về Ba Ngòi. Bà bắt tôi phải ở lại để giữ cơ nghiệp này nhưng tôi bất tài. Tôi nghĩ đó là nghiệp chướng ! Ba tôi gặp cô ấy chỉ một lần khi ông đến thăm ông bạn, rồi ba tôi đến luôn, sau cùng thì ngày nào ba má tôi cũng cãi nhau, ba tôi đuổi má tôi về Ba Ngòi và một tuần sau ông lấy vợ.

Giọng Nhã thêm ghen ngào :

- Ba tôi đã sang tên tất cả cho cô Dung. Tôi không dám nói cho mẹ tôi biết !

Thành buồn lây cho cảnh ngộ gia đình ông bác, chàng thắc mắc :

- Chắc phải có gì thúc đẩy bác trai mới cưới cô vợ trẻ và xảo quyệt như Dung ?

Nhã chép miệng ngậm ngùi :

- Má tôi từ Ba Ngòi xuống gặp cảnh ấy bà lặng người khóc chán rồi nhảy xuống giếng. May là ông Vĩnh Lợi nhảy theo vớt được lên, lập tức tôi phải đưa bà cụ về quê ngoại.

- Bác trai có thái độ gì sau việc ấy ?

- Chả thay đổi gì cả ! Má tôi thì nghĩ rằng cô Dung dùng bùa ngãi mê hoặc ba tôi, bà cụ tiêu hết vàng vòng, té nhuễn cho những anh thầy ngãi vắn vơ. Rút cục mọi chuyện vẫn như vậy.

Tôi thì nghĩ rằng vì suốt đời ba tôi sống khắc khổ, phải đè nén mọi tình cảm, cho đến bây giờ nó bật ra thì không ai cứu vãn được ! Hơn nữa, cô Dung là một người đàn bà khôn khéo, cô ta mê hoặc ba tôi bằng những thủ đoạn tinh vi, bằng nhan sắc, thân hình trẻ đẹp của cô ta để lấy tiền chứ không phải lấy chồng...

- Anh có nói ra với bác trai ?

- Chú hiểu là giữa hai cha con tôi có một nền luân lý khe khắt và cổ. Tôi đã được uốn nắn, dạy dỗ từ bé trong thứ luân lý ấy rồi... thành ra tôi không đủ can đảm để nói với ba tôi. Tôi vẫn sợ rằng nói ra chưa chắc đã thành công.

Nhã thở dài :

- Và nếu đã nói ra, thì tôi không thể nào lên ở đây được nữa !

- Thì anh về với bác gái. Gia tài đằng nào thì cũng chẳng giữ được cơ mà !

- Chắc ! khôn nổi tôi không đủ can đảm để đi khỏi đây...

Thành cười nhẹ hỏi Nhã :

- Phải tình yêu đã giữ anh không ?

- Đúng thế !

- Anh yêu cô Tàu Lý Minh ?

Nhã gật :

- Yêu bằng mọi tình đầu.

Thành đùa cợt :

- Nhưng liệu có ăn cái giải gì không ?

- Hy vọng !

Thành nhớ đến câu nói lúc nãy của bác chàng : «con bé nó nhất định không ưng thằng Nhã» ! và cảm thấy thương hại cho nét mặt sáng ngời đầy hy vọng của ông anh họ.

Chàng khuyên nhủ nhẹ nhàng :

- Yêu nhau quá đáng, khi thất vọng quả thực là địa ngục !

Nhã gật :

- Tôi biết vậy nhưng vẫn yêu cô ta, chính vì tình yêu hy sinh mà tôi hiểu và thương hại cho ba tôi hơn là chán ghét hay khinh bỉ... ông ấy cũng yêu. Tình yêu nào mà không mê muội !

- Nhưng chả lẽ anh cứ để bác tiếp tục sống thế này ?

- Chú nghĩ thế nào ? Nếu thay đổi thì thay đổi ra sao ?

Thành nói :

- Tôi nghĩ không nên để bác kéo dài mãi cuộc sống này. Cô Dung thuộc vào loại đàn bà lấy bác không phải vì tình !

- Chú dám nói với ba tôi chuyện ấy ?

Thành gật. Nhã bắn khoăn.

- Nếu ba tôi vẫn không thay đổi thì sao ?

Thành im lặng, chàng sẽ nói với bác về hành động lầm lẫn của ông, nhưng nếu ông ấy không nghe ? Nếu tình yêu dành cho Dung của ông bác chàng làm mờ mọi lý lẽ của Thành ?

Nhã bỗng đứng dừng lại kéo tay Thành :

- Thế này.

Mắt Nhã bỗng sáng lên, bàn tay Nhã vuốt ve trên bờm ngựa rồi nói với Thành :

- Chỉ có chú mới giúp cho má tôi được. Chỉ có chú mới đủ hy vọng làm cho ba tôi tỉnh ngộ.

- Tôi ?

- Chú ! Không phải bằng lời nói mà bằng việc làm.

- Anh định bảo tôi...

Thành bật cười :

- Nhảm đấy nhé !

Nhã mím môi suy nghĩ một lát rồi cương quyết :

- Tụi mình không cần tiểu tiết ! Tôi mong chú giúp cho má tôi, bà cụ độ này càng ngày rũ đi như một tàu lá úa.

Nhã vung tay lên hăng hái :

- Chú phải chinh phục cô ta ! Cô Dung chắc chắn sẽ yêu chú bỏ ba tôi.

- Như thế là anh xúi tôi làm khổ một người đàn bà.

- Thà khổ một người để cứu 3 người, cứu cả gia đình tôi. Chú nghĩ coi, nếu cứ thế này, tất cả mồ hôi, nước mắt mà ba má tôi gây dựng sẽ về tay của mù đàn bà tai ngược và tinh quái ấy. Rồi khi ba má tôi già, khi tôi không còn một chỗ đứng để vươn lên tạo sự nghiệp...

Nhã nghiêng răng :

- Lúc ấy sẽ chả còn ai cả ! Vì vậy ông Vĩnh Lợi đã phải dàn cảnh để bày ba tôi càng nhiều tiền càng tốt để dành đầy cho má tôi làm vốn sau này.

Óc Thành chợt lóe lên một ánh sáng và chàng rũ ra cười cười đến nỗi Nhã ngạc nhiên.

- Có gì mà chú cười ghê thế ?

- Chuyện kho vàng cà lơ mẹ kiếp ! Anh Tàu Vĩnh Lợi ghê thật. Nói cứ y như thật ! Bịp đến thế kể như là lừa bán đi không hết ! Đến tôi còn tin nữa là bác trai và cô vợ cứ híp mắt lại vì tiền !

Nhã lắc đầu :

- Ông Vĩnh Lợi là ân nhân của gia đình tôi đây ! chỉ tiếc là con Dung nó khôn thật. Nó nhất định thúc ba tôi rút lại bốn trăm ngàn.

- Để thâu đá núi ?

Nhã gật :

- Vâng ! Thầu đá núi. Công việc giao cho một thằng anh ruột của Dung. Anh em nhà nó bịt mắt ba tôi để lấy hết tiền lời, mỗi tháng chúng nó bố thí cho ba tôi vài vạn bạc !

Rồi Nhã nắm tay Thành lắc nhanh :

- Tình cảnh gia đình tôi như vậy anh mà không giúp thì không còn ai giúp được !

- Đã chắc gì tôi chinh phục được Dung !

- Chắc được.

Nhã nghiêng đầu ngắm Thành tỏ vẻ hài lòng :

- Cỡ như chú là mẫu người các em choai choai và các bà ưa thích.

- Anh có vẻ rảnh về đàn bà đấy nhỉ.

Nhã cười :

- Làm sao bằng chú được ! Tôi nghe vài anh bạn nói về những cuộc tình của chú ở Saigon.

- Họ chê chứ anh ?

- Không hẳn là chê. Họ quen chú không thân nên nhận xét có khi thiên lệch.

Thành im lặng đi với Nhã về trại, chàng bắt đầu có những băn khoăn khi lựa chọn thái độ đối với bác trẻ mà Nhã muốn chàng chinh phục để đem êm ấm cho vợ chồng ông bác già mê gái.

Thành đã dự định sáng mai chàng rời trang trại, ra ở trong khách sạn Nha Trang để tránh cho ông bác già khỏi những chuyện ái tình lảm cẩm. Bây giờ với sự khẩn khoản của Nhã, với một công việc mà Thành cảm thấy không thích thú vì chắc chắn sẽ làm khổ một người đàn bà ham sống và yêu đời như Dung.

Sự im lặng của Thành làm cho Nhã nôn nóng hỏi :

- Chú bằng lòng chứ ?

- Kể ra cũng ngại ! Hơn nữa việc ấy chưa chắc có kết quả như anh em mình tính toán.

Nhã hăng hái :

- Sao không ! Ba tôi dù mê gái thì cũng vẫn còn tiết tháo của một nho gia. Thời gian này tiết tháo có thể ngủ quên nhưng nếu gặp chuyện gì khích động nó sẽ phùng sống lại ngay.

Giọng Nhã hạ xuống trầm buồn :

- Tôi đã nghĩ đến một số bạn bè nhưng lại thôi. Dù sao thì việc danh dự gia đình mình cũng không thể nhờ vả người ngoài được. Có ông con trai Vĩnh Lợi có thể nhờ được nhưng ngại vì ông ấy «ngghệt» quá, đem vào việc chỉ làm cho bà Dung cười cho cả lũ.

- Ông Vĩnh Lợi tán thành việc của anh ?

Nhã gật :

- Tán thành một cách thích thú. Ông ta ta già nhưng còn chịu chơi hết mình. Tôi hiện giờ là học trò của ông.

- Anh học chữ Nho ?

- Không ! Tôi học võ Thiếu Lâm.

Thành hài hước :

- Anh và Lý Minh cô nương là tình sư huynh sư muội! Đòi bây giờ mà anh sống như trong võ hiệp Tàu kẻ cũng hay ho đấy !

Nhã cố nén tiếng thở dài :

- Chỉ ngại rằng mình không sống mãi được những ngày đẹp để thế này.

Hai người cùng im lặng. Mỗi người đuổi theo những ý nghĩ của mình.

Vào qua cổng, con ngựa Nhã dắt sau hý rộn lên mừng.

Dung đâm nhào ra nhìn Thành và Nhã. Nàng mặc quần Jean, áo thun BanLon, tóc cột gọn và cao để chia cái gáy trắng ngần. Cặp mắt nàng nhìn Thành trách móc âm thầm.

Nhã cúi đầu :

- Dì ạ ! Chắc dì đã biết chú Thành ?

Dung gật, giọng nàng nhạt nhẽo :

- Vâng !

Nhã tiếp tục hờn hờ :

- Chú ấy là đại thương gia ở trong Sài Gòn, cựu phi công khu trục của Không lực Việt Nam và được bạn bè còn gọi chú ấy là Casanova Việt Nam.

Thái độ hòa nhã, vui vẻ của Nhã làm cho Dung ngạc nhiên, mọi ngày gã thanh niên con riêng của ông chồng nàng ít khi nói được với nàng một câu lễ phép, hòa nhã chứ đừng nói đến chuyện hờn hờ, cãi mở, lễ độ như chiều nay.

Dường như Nhã hiểu nỗi thắc mắc của Dung. Nhã cố gắng hết sức tự nhiên để nói :

- Có chú Thành chú ấy ra trại chơi nhà mình tha hồ mà vui nhộn. Mới hồi chiều chú ấy đã giúp cho cô bé Lý Minh thêm mến con rồi !

Dung nhẹ nhõm sau câu của Nhã. Nàng yên chí về thái độ của cậu con chồng, tình yêu đã biến đổi được gã thật mau. Chắc cô bé Lý Minh đã phát cho gã nhiều hy vọng vẫn vợ nên gã bốc đồng muốn mọi người cùng chia xẻ niềm vui.

Nhã tiếp :

- Dì sẽ thấy cuộc sống ở trại hơn khi trước nhiều. Các cô làng Hòa Lạc này cứ gọi là chết với chú Thành.

Nhã nói xong cười lớn, dắt ngựa vào chuồng ở tít cuối vườn. Còn lại Thành đứng với Dung, chàng biết rằng màn kịch đã được Nhã quả quyết kéo màn. Nhã khởi đầu hơi vội vã hơi lố làm cho Thành lo ngại Dung sẽ hiểu những gì sắp xảy ra.

Ý nghĩ ấy làm Thành muốn vào nhà gặp Nhã. Nhưng Dung đã giữ chàng lại bằng câu nói :

- Anh Thành !

Thành đứng lại. Dung nhìn chàng bằng cặp mắt trách móc nhẹ nhàng, nũng nịu :

- Anh làm tôi chờ anh quá ! Tưởng cô nào bắt cóc anh rồi.

Thành cười cho qua chuyện. Dung vui vẻ tiếp :

- Bây giờ mình đi tắm chứ ? Đi tắm rồi về ăn cơm là vừa.

Thành ngần ngại trả lời.

- Cháu mền mệt !

- Đã nói là đi tắm về là hết mệt ngay mà !

Thành im bặt. Hai người đi song song với nhau trên lối đi sỏi đỏ lơ thơ vài cọng cỏ xác xơ, héo úa.

Dung dục đã.

- Đi nghe !

Thành đành gật :

- Vâng !

Dung đi vượt lên trước vào nhà. Bước chân nàng tung tăng, như một đứa trẻ con.

Nhã xuất hiện với nụ cười trên môi. Nụ cười tán thành hoan nghênh việc Thành nhận lời đi tắm với Dung. Nhã nói :

- Mọi việc bắt đầu từ bây giờ. Tôi trông cậy hết vào chú.

Thành thở ra một hơi dài :

- Quả tình là tôi bị anh ép buộc làm một điều không mấy hay ho !

Nhã im lặng chịu đựng. Anh chàng tiếp tục xoa hai tay vào nhau tỏ vẻ hài lòng và tin tưởng rằng Thành đủ sức quyến rũ bà dì ghẻ, để cho ông bố tình người mà trở lại với bốn phận đã quên, quên một cách hăng say và nồng nhiệt.

Rồi Nhã nói với Thành :

- Con người của bà dì tôi thuộc vào típ người ham khoái lạc, yếu tình cảm dễ bị lôi cuốn vào đam mê và bất chấp dư luận, bốn phận, lương tâm để thỏa mãn bằng được ý mình.

Mỉm cười, Nhã tiếp :

- Và chóng chán. Yêu thì rất dễ chết vì tình, mà đã chán thì không gì ràng buộc được, bởi thế Dung đã yêu

chú, cô ấy sẽ bỏ ngay ba tôi để đi theo chú, chỉ đến lúc đó họa may ba tôi mới tỉnh ngộ mà nghĩ tới má tôi.

- Thế còn tôi với cô Dung ?

- Chú chưa vợ chuyện chú lấy hay bỏ một người đàn bà nhất là loại đàn bà như Dung có lẽ cũng chẳng có gì quan trọng.

- Mọi việc sau này không dễ như anh nói vậy đâu.

Nhã im lặng chịu đựng. Thành hiểu rằng Nhã không biết nói gì khi nhờ vả Thành một việc mà có thể - sau này - làm cho Thành vương phải những điều ân hận.

Thành nghĩ đến Jane chắc đang cố gắng để sống một quãng đời bình thản, cố gắng từ chối những quyến rũ vật chất để đợi chờ Thành trở về cử hành hôn lễ.

Jane đã đặt tất cả hy vọng vào chuyến đi này của Thành. Nàng có vẻ đang đếm từng ngày, chờ từng tiếng gõ cửa để gặp Thành, để nghe chàng nói rằng mọi việc thu xếp đã xong, ông bác đã cùng vào để đứng chủ hôn.

Thế mà bây giờ Thành chưa bắt đầu được việc của chàng, lại bắt đầu vào việc của người khác. Một việc chắc chắn sẽ làm cho Dung khổ sở để đem lại cảnh đoàn tụ cho một cặp vợ chồng già.

Nhã ngần ngừ một lát rồi chột nói.

- Như vậy chú nhất định giúp cho gia đình tôi chứ ?

Thành nhăn nhó :

- Anh và tôi chúng mình thử tìm ra giải pháp khác xem nào !

- Giải pháp nào thì cũng nhắm vào mục đích tách Dung ra khỏi ba tôi để cho má tôi trở về trong trại này, chú chắc cũng hiểu rằng má tôi mong từng ngày để được về đây. Về với mảnh đất mà bà đã gây dựng, vun trồng từ thuở hàn vi.

Giọng Nhã trầm buồn :

- Chú có nhớ ngày chú ở đây. Xây xong căn nhà này thì không còn tiền ăn Tết. Ngày ba mươi Tết mà gia đình tôi chỉ còn hai trăm bạc để mua chiếc chiếu hoa. Mùa xu hào năm đó hồng. Ngày Tết mà má tôi vẫn mặc chiếc áo rách ra bón cây ở ngoài vườn. Như vậy mà bây giờ má tôi phải bỏ đây để về sống trong một xóm thuyền chài ở Ba Ngòi. Chú hiểu má tôi đã đau khổ thế nào...

Nhã thở dài, rơm rớm nước mắt.

- Và vì vậy má tôi đã nhảy xuống giếng tự tử. Tất cả chỉ vì Dung. Vì ba tôi mê say cô vợ nhỏ, đến nỗi xua đuổi người vợ đã chịu bao nhiêu khổ cực với ông, để gây dựng nên cơ nghiệp giàu có này, và người đàn bà ở tận đâu đâu, bay tới hưởng. Nói thực với chú, có những khi trần trọc nghĩ đến má tôi nhiều lần tôi định giết cô Dung để má tôi trở về được với ba tôi. Nhưng mình hèn! Mình không dám làm việc ấy !

Thành đặt tay lên vai Nhã :

- Đó là một việc nông cuồng ! Tôi tin rằng chỉ ít lâu nữa bác trai sẽ nghĩ đến bốn phận của mình. Người đàn ông có thể mê say, đắm đuối trong một thời gian rồi sẽ trở về với gia đình cũ, nếu người vợ vẫn ngoan ngoãn nuôi con, thủ tiết đợi chờ. Người đàn ông chỉ dứt khoát hẳn với dĩ vãng và gia đình, nếu người vợ lớn không xứng đáng để họ trở về. Bởi vậy tôi tin rằng bác trai sẽ có ngày đem bác gái về đây, lúc đó chắc chắn là cô Dung phải ra đi. Bác gái không hư hỏng, không cờ bạc, không phản bội chồng thì thế nào cũng đoàn tụ. Sự mê đắm của bất cứ người đàn ông nào cũng vậy, là một cơn mưa bóng mây...

- Nhưng biết đến bao giờ ? Chú thấy đó, ba tôi đã già má tôi cũng vậy. Nếu không may bá tôi mất đi, cô Dung có bao giờ chịu lép vế trả cho má tôi sản nghiệp này.

Trước pháp luật cô ấy là người có hôn thú với ba tôi, và má tôi chả có gì để chứng minh được bà là vợ cả !

- Hai Bác không lập hôn thú với nhau à ?
- Ngày xưa các cụ lấy nhau có ai để ý đến hôn thú.
- Bậy quá !

Nhã nói tiếp bằng một giọng bùi ngùi :

- Khi về ở với ba tôi, cô Dung xúc tiến ngay việc làm hôn thú và ép ba tôi sang tên tất cả cơ nghiệp này cho cô ấy.

- Vâng. Anh đã nói rồi.

- Bởi vậy mới khổ cho má tôi đó chú nghĩ coi ! Còn cách nào hơn là cách mà tôi đề nghị với chú. Bởi vì khi Dung yêu chú thì tình yêu đủ sức mạnh để cho cô ấy dứt khoát bỏ đi mà không thềm đòi hỏi hay làm phiền nhiều gì ba tôi cả.

- Nhưng anh cũng thừa hiểu rằng tôi không yêu Dung. Tôi ra đây với mục đích xin bác đứng chủ hôn cho đám cưới của tôi sắp sửa cử hành.

Nhã ngạc nhiên :

- Chú lấy vợ ?

- Ai mà chả phải lấy vợ !

- Bao giờ thì hôn lễ của chú cử hành ?

- Tùy ở bác chọn ngày. Có lẽ không thể trễ lâu hơn ba tháng.

- Hôn thê của chú đã có bầu à ?

- Không...

Thành cười :

- Để lâu sợ tôi không đủ máu liều để kết hôn. Tôi vẫn ngại hôn nhân vì nó sẽ hủy diệt hết tự do và các thói quen của mình.

Nhã bần khoản

- Dù vậy chú vẫn giúp gia đình tôi nhé.

Thành nhìn ra xa. Nắng bắt đầu ngả dài xuống mặt cát, chỗ chàng đứng đã bớt ẩm và bắt đầu bốc lên những làn hơi nhẹ nhàng nồng mùi đất ải.

Chàng nhăn mặt nghĩ đến Dung. Giờ này mà nàng nằng nặc bắt chàng dẫn nàng đi tắm biển. Một là Dung lắm cảm, hai là nàng động cởn ! Nàng đã khát đàn ông

khỏe và trẻ đến nỗi vô được Thành là cuống quýt lôi đi.

Thành tiếc giấc ngủ trưa ngon lành. Tiệc buổi xế chiều đầu tiên ở Nha Trang phải bỏ dự định đi một vòng thăm xóm cũ để chiều Dung.

Nhã nhắc lại câu hỏi :

- Mọi việc sẽ tiến hành tốt đẹp nghe Thành !

Thành ngập ngừng nhưng chưa nỡ chối từ thì Dung ủa ra sân như một đứa bé con. Nàng kéo lê cạnh nàng một cây dù lớn, rồi rít gọi Thành :

- Anh Thành phải vác cây dù này đây !

Dung im bặt khi nhìn thấy Nhã.

Nhã nói ngay :

- Dì phải bảo chú Thành dạy dì bơi. Chú Thành là một cây biểu diễn đẹp mắt vô cùng.

Dung gượng gạo gật đầu. Thành nói :

- Anh Nhã đi với tôi và bác gái cho vui nhé ?

Nhã chối phắt ngay :

- Không. Tôi bận đón Lý Minh. Chú và dì tôi ra bãi trước. Nếu Lý Minh chịu tắm thì chúng tôi ra sau.

Thành ngại ngùng. Chàng biết rằng nếu đi tắm với Dung chắc chắn là ông bác chàng không mấy hài lòng. Có thể là ông không dám phản đối vì bị Dung át giọng, nhưng ông tất nhiên là khó chịu khi nghĩ đến cảnh cô vợ trẻ của mình phô trương gần hết thân thể với đứa cháu hờ đẹp trai và khoẻ mạnh.

Nhã dục dã :

- Chú dẫn dì ra bãi đi. Chần chờ lát nữa trời tối mất.

Ông bác xuất hiện trong ngưỡng cửa nhìn ra. Vẻ mặt bớt khó chịu khi thấy đứa con trai ông đứng chung với Thành và dì ghẻ đang nôn nao dục dã :

- Đi anh Thành. Tắm đại còn về ăn cơm và đi phố... Đêm nay bỏ mục đi ăn, mình ăn cơm nhà rồi ra phố nhảy.

Thành nhìn thấy ông bác hờ đang ngoảnh chàng. Thành hớn hờ nói to :

- Bác đi tắm với tụi cháu đi bác.

Dung cau mặt lại nhưng xóa được sự khó chịu rất nhanh để quay lại nói với chồng :

- Đi chứ mình ? Mình sao lười tắm quá.

Ông bác già của Thành hơi nhúu mày lại suy nghĩ.

Thành khuyến khích nồng nhiệt :

- Bác ngại tắm thì ra bãi chơi.

Dung bắt buộc phải nói vào :

- Đi mình ! chả mấy khi... cháu nó ra chơi.

Cái gật đầu của ông chồng già làm cho vai Dung hơi lệch xuống vì cây dù có lẽ trở nên nặng nề hơn.

Thành cúi xuống đỡ cây dù :

- Bác để cháu vác cho.

Chàng đem cây dù đến dựa vào vách tường :

- Để cháu vào thay đồ tắm.

Thành trở ra khi ông bác đã đứng trong sân chờ đợi cạnh cô vợ trẻ.

Chàng mặc quần chèn, áo ngắn tay. Cặp đùi trắng, những bắp thịt căng phồng, cuộn cuộn làm cho Dung nhìn ngấm say mê.

Thành nhắc bỗng cây dù, và vui vẻ :

- Đi bác.

Ba người ra cổng. Dung và ông chồng già đi trước. Cặp mông nàng nhún nhảy làm cho Thành thương hại cho cái lưng đã hơi khòm của ông bác chàng và mái tóc sau ót của ông đã ngã màu muối tiêu sắp bạc.

Thành nhớ đến sự vắng mặt của Nhã. Chàng hỏi :

- Anh Nhã đi rồi hả bác ?

Ông bác Thành trả lời không mấy hứng thú vì đã bắt đầu thở dốc.

- Thằng ấy cứ hờ ra là sang trại lão Vĩnh Lợi. Ăn cơm nhà vác ngà voi nửa năm nay rồi đấy !

Dung cười khúc khích :

- Ông phải cho tụi trẻ nó giồng cây si nhau chứ !

Nàng quay lại nháy mắt với Thành.

- Phải không anh ?

Thành vâng một tiếng gọn và cung kính làm cho Dung nhăn mặt và ông bác già lộ vẻ hài lòng.

Đến bãi. Cát lún sâu hơn. Ông bác già mệt ra mặt mồ hôi ông đã ra từ hai bên thái dương, chảy ngoằn ngoèo trên lớp da nhăn những vết già nua.

Dung phăng phăng vịn tay lên vành mũ chạy ào xuống bờ nước, Thành đi bên cạnh ông bác già, ông chợt nói :

- Bác gái của anh nhiều khi như đứa trẻ con. Lắm lúc bực cả mình vì cô ấy.

Giọng nói của ông bác họ đầy vẻ hài lòng, vui thú nhiều hơn trách móc.

Thành cười cho ông bác vui hơn, chàng nói :

- Cháu ra để nói với bác về đám cưới của cháu.

- Anh định lấy vợ hả ? Cô ấy làm gì ?

Thành khựng lại một lát rồi trả lời :

- Dạ hôn thê cháu buôn bán nhì nhằng.

- Con nhà tử tế chứ ?

Thành miễn cưỡng :

- Vâng.

Ông bác chàng trở lại với những nét nghiêm nghị ngày xưa làm cho Thành hài lòng, ông hỏi :

- Cô ta còn đủ bố mẹ không ?
- Dạ không.
- Cha mẹ chết cả hay ở lại ngoài kia ?
- Chết cả.
- Thế họ hàng ?
- Cũng chả còn ai ạ. Cô ấy có một mình.
- Thế thì lấy ai làm họ nhà gái ?

Thành cười :

- Thừa bác kể ra cũng hơi rắc rối. Chúng cháu định nhờ một người bạn lớn tuổi của Jane làm bên gái.

- Ai ? Jane là ai ?
- Dạ là hôn thê cháu ạ.

Ông bác có vẻ ngạc nhiên :

- Người Pháp à ?
- Dạ Jane lai Pháp.

Thành nói thêm :

- Ba của Jane người Pháp, mẹ người Việt.

- Thế thì cô ấy chắc không biết lễ nghĩa của người Việt mình.

Thành bắt đầu có những lo âu, y như một chàng trai cố gắng thuyết phục cha mẹ mình chấp thuận người mà chàng sắp cưới.

Thành ngần ngừ một lát rồi quả quyết

- Jane sống ở Việt Nam từ nhỏ thừa bác.

Chàng thêm cương quyết :

- Cháu tin rằng Jane chả khác gì một cô gái Việt chính tông.

Ông bác già cười mỉm :

- Anh chắc yêu cô Jane ấy lắm ?

Thành gật bừa cho xong. Ông bác nói tiếp :

- Yêu thì cứ việc lấy. Tôi hiểu rằng dù tôi có phản đối thì anh vẫn cử hành hôn lễ như thường.

- Thừa như vậy có nghĩa là bác...

- Tôi hả ?

Ông bác già nhè nhẹ lắc đầu :

- Tôi không thấy có gì để từ chối việc anh nhờ tôi đứng chủ hôn.

- Cám ơn bác. Nhờ bác chọn ngày cho tụi cháu, khoảng từ giờ cho đến cuối tháng sau.

Ông bác gật, mắt ông đang nghech lên nhìn theo cô vợ trẻ. Thành có cảm tưởng rằng việc hôn nhân của chàng và Jane không phải là mối bận tâm của ông bác, ông đang có nhiều mối lo âu khác và ông ấy bằng lòng chủ hôn giúp Thành cho xong chuyện. Thế thôi ! Còn thì mọi việc khác mặc Thành !

Thành tự dưng buồn. Ông bác thay đổi nhiều về cô vợ trẻ. Đến nỗi ông gần như cắt đứt không luyến tiếc những tình cảm gia đình. Có lẽ lúc nào ông cũng đầy mặc cảm : Tất cả con cháu ông coi ông chả ra gì !

Thành cảm thấy thương cho bà bác già. Ở Ba Ngòi có lẽ bà héo rũ ra đúng như lời Nhã nói. Tuổi già của bà đáng lý ra thì phải được bình yên thì lại đầy sóng gió. Đáng lẽ phải được nghỉ ngơi thì lại long đong...

Ông bác già đi bên Thành chợt nói trong hơi thở phì phò mệt nhọc :

- Anh dựng dù ở đây đi. Bác muốn hỏi anh một việc.

Thành dừng lại giương cây dù lớn cắm xuống bãi cho cán dù hơi nghiêng để lấy bóng mát cho ông bác vừa ngồi trên mặt cát lau mồ hôi trán.

Rồi Thành ngồi xuống cạnh ông. Mặt biển trước mắt trải rộng mênh mông. Cuối bãi xóm chài Ba-Làng phơi lưới đầy trên cát. Những mũi thuyền bập bênh theo từng cơn sóng đổ vào bờ.

Dung lom khom ở phía bờ nước nhặt những con ốc nhỏ. Hình ảnh cặp mông tròn xoe, đầy đặn của nàng làm cho Thành hiểu sự yếu đuối của ông bác già đang vã mồ hôi ra như tắm.

Ông bác ngừng tay lau mồ hôi trán, ông giơ tấm khăn cho bay phấp phật trong gió, tiếng nói của ông mệt nhọc cất lên :

- Có lẽ anh ra đây thăm bác với nhiều ngạc nhiên khi thấy sự có mặt của cô Dung ở trại ?

Thành thực thà gật :

- Vâng. Quả thực là cháu ngạc nhiên.

- Chắc anh cảm thấy cả mai mĩa và khôì hài vì tình giữa tôi với Dung ?

Thành gật một lần nữa. Chàng tự hỏi ông bác nói để làm gì đây ? Để cắt nghĩa cho nhẹ những mặc cảm tội lỗi hay đã biết được âm mưu của Nhã nhờ Thành quyền rũ Dung bỏ trại ra đi cho bà bác già của chàng trở lại nơi này đoàn tụ với chồng con.

Ông bác nói tiếp không chờ Thành trả lời, giọng ông đều đều buồn nản :

- Bác yêu Dung ! Tình yêu lạ lùng vô cùng. Yêu gần như một tình nhân và cũng gần như tình cha con. Tình yêu tuyệt diệu cháu ạ !

Thành suýt nữa bật lên cười vì hình ảnh trước mặt chàng :

- Một ông già xuất thân từ cửa không, sân trình, trong ba bốn chục năm sống nhiệt thành theo thể thức nhà nho, thế mà bây giờ ngồi với đứa cháu thanh niên, tâm sự về tình yêu một cách say mê như một người tuổi trẻ vừa đủ tuổi làm người đã vội vàng mê gái !

Thành cố quên cảm giác khôì hài để cố gắng ngồi ôm gối, nghiêm trang và kính cẩn nghe ông bác chàng nói tiếp :

- Bác biết rằng khi quyết định cưới Dung là bác đã phá hủy danh dự và phẩm giá của mình. Là bác đã dấn thân vào một cuộc phiêu lưu cô đơn và nhục nhã.

Ông bác thở dài :

- Nhưng nói thực với anh là bác đã trôi nổi không kèm hãm được lý trí của mình nữa. Bác đã bất chấp mọi người, mọi tình cảm để cưới Dung và bằng lòng với việc làm ấy. Bác nói đại khái như vậy và tin rằng anh hiểu vì anh đã sống nhiều đã lang bạt và nhảm nhí cũng nhiều. Anh đã có thể hiểu bác và bác cũng chỉ có thể nói chuyện thẳng thắn được với anh thôi.

Thành sốt ruột xen vào :

- Vì bác yêu Dung ! mối tình của bác đúng là mối sâu!

Ông bác gật đầu :

- Như thế thật đấy !

Bằng một giọng tâm sự, ông bác kể với Thành như nói với một người bạn già hơn là một thanh niên thuộc hàng con cháu :

- Như anh biết, ngày xưa các cụ không bao giờ nghĩ đến tình yêu giữa trai và gái. Chuyện lấy vợ, gã chồng hoàn toàn do các cụ định đoạt với nhau. Tôi lấy bác gái anh vào lúc mười một tuổi. Bác gái anh năm đó mười lăm. Hai cụ lấy vợ cho tôi để có người làm việc đồng áng hơn là có một cô con dâu.

Ông thở ra một hơi dài hồi tiếc :

- Suốt đời thanh niên tôi ép mình trong đạo lý, vợ chồng sống với nhau hoàn toàn vì nghĩa hơn vì tình. Anh hiểu rằng tính tôi lãng mạn và như vậy thật là khổ cho tôi đến thế nào !

- Thừa... Sao bác không thay đổi đời sống từ ngày còn trẻ ?

- Đó là những ngày hai cụ tôi còn sống. Khi hai cụ mất thì tôi đã ở tuổi trung niên, tiếp theo đó là cuộc di cư và những ngày hàn vi đặng đặng. Khi đã lập nên sự nghiệp, khi có thì giờ để giao thiệp với xã hội xung quanh thì tôi gặp Dung ở nhà một ông bạn Dung ra đó ở nhờ, và từ đó không ngày nào là tôi không ra đó đánh tổ tôm hay đánh chắn. Rồi tôi sống hẳn vào một thay đổi tình cảm với sự khích lệ ngấm ngấm nhưng mãnh liệt của Dung.

- Rồi bác cưới người con gái ấy ?

Ông bác gật :

- Tôi không thể làm khác được !

- Thưa bác có nói cặn kẽ cho bác gái nghe ?

- Có. Nhưng bà ấy ương ngạnh đến cùng. Tôi đành phải lựa chọn giữa bà ấy và Dung.

Thành vực bàn tay xuống lớp cát mềm đang hâm hâm nóng. Cát luồn qua những kẽ tay chàng chảy dồn xuống như một nguồn nước đặc sền sệt. Chàng nghĩ đến cảnh sa lầy của ông bác trong tình yêu thứ nhất trong đời ông.

Tình yêu đến muộn và càng muộn lại càng làm cho ông bác hồi hải tận hưởng cho kịp với mớ tuổi còn sót lại, cho xứng đáng với sự nghiệp vững vàng.

Thành không nở trách móc, mai mĩa ông bác già lẫm mẫm. Chàng thương hại cho ông đã đặt tình yêu vào một người còn quá trẻ, không đoan chính và dễ đổi thay.

Thành nhớ đến câu chuyện với Nhã. Đây là dịp độc nhất để chàng nói với ông bác già về hành động của ông, với Thành hành động ấy không làm lỗi nếu xét theo tình cảm thực của con người, nhưng nó bị chê cười

vì những khuôn phép, luật lệ của hôn nhân và xã hội.

Rồi Thành cúi đầu nhìn bàn tay đang vục vào cát nóng. Chàng đã bị sa lầy vào lời hứa sẽ cưới Jane, ông bác chàng cũng đang sa lầy vào thứ tình cảm sôi nổi dành cho cô vợ trẻ.

Nhã thì bị ràng buộc vì Lý Minh nên không dám tự giải quyết lấy việc gia đình. Dung đã chọn lựa lối đi của nàng là phản trắc, hưởng thụ và chờ đợi nôn nóng nhiệt thành ngày ông chồng già chết trước nàng.

Tất cả mọi người trong cái trại tù phú ven biển này đều có những lo lắng và mục đích của mình để noi theo...

Thành đứng lên, vừa lúc Dung từ triền nước chạy lên, tay nàng đầy vỏ ốc, hai ống quần sưng nước dán sát vào cặp đùi dài đỏ hồng da thịt.

Nàng xà vào lòng ông chồng già với một điệu bộ đầy kịch tính, mắt nàng liếc Thành khiêu khích, tình tự rất nhanh rồi trở về địa vị ngoan ngoãn và yêu chồng.

Dung nũng nịu với ông chồng gần đất xa trời.

- Anh xuống bãi tắm với em đi !

Ông chồng già mỉm cười nhân hậu. Dung trề môi :

- Đi !

- Chịu !

- Anh không chiều em chút nào ! Xấu quá !

Nàng vò đầu ông chồng. Thành quay đi. Chàng nhìn ra biển, thèm muốn được vùng vẫy trong vùng biển đã xa cách quá lâu, và bây giờ trở lại không tìm được một vết tích kỷ niệm nào.

Chàng cởi áo sơ mi, vươn vai, dang tay làm vài động tác thể dục. Ông bác ngợi khen :

- Trông anh khỏe thật. Mãn lính trong anh rắn rỏi hơn trước nhiều.

Thành quay lại cười. Chàng bắt gặp cặp mắt của Dung nhìn như xoáy vào từng phần trên thân thể mình. Ánh mắt ngời sáng ve vuốt, thèm muốn của Dung làm cho Thành bực mình nhiều hơn thú vị.

Người đàn bà này quả tình lãng mạn và không đoan chính một ly ông cụ nào. Cặp mắt ấy đã khiến Thành nghĩ rằng - ít nhất - thì đây không phải là lần thứ nhất Dung nhìn một mình chàng như vậy.

Có thể rằng trong những ngày Thành chưa ra đây, Dung đã hăng hái cắm từng dãy sừng lên đầu ông chồng

già quê mùa và cổ dẫu bay biến hết vẻ đạo mạo để làm ra vẻ trai trẻ một cách mệt mỏi vô cùng...

Thành giữ ý nghĩ ấy để nhìn Dung lâu hơn, nhưng nhìn bà bác trẻ, lòng chàng không khỏi gợn lên những thềm muốn nhục thể vì thân thể tròn trịa, trắng nõn và gây cho chàng cảm tưởng như hễ bàn tay ai đặt lên lớp da căn phòng ấy của Dung cũng sẽ nảy phùng phùng như đập tay xuống một quả bóng bom căng...

Dung nhìn sâu vào cặp mắt Thành. Nàng lặn sang một chỗ, nằm nghiêng, kiêu nằm mà chắc chắn nàng phải luyện tập công phu để mỗi khi nằm xuống là một lần có đủ tác dụng làm cho bọn đàn ông ngứa mắt.

Ông bác Thành, một trong những cụ già thận còn tốt, gân còn dai, ông dướn hẳn người lên dưới cái dù dựng nghiêng trên cát, cặp mắt ông như hai cái vũng đọng đầy ắp tội lỗi thể nhân, cứ giương ra mê nhìn cô vợ trẻ nằm nghiêng, gió biển thổi những mảnh áo quần ướt nước dán sát vào người. Cái lối ăn mặc nửa kín, nửa hở của Dung, kiêu nằm khuyến khích người khác hiếp dâm của nàng không phải chỉ làm cho ông bác Thành bút rút mà làm cho cả Thành cũng điên người !

Thành lặn một vòng trên cát nóng xua đuổi những ý nghĩ lem nhem bằng cách để cho hơi nóng của mặt cát

làm rách lớp da trần. Rồi chàng đứng lên chạy thật nhanh xuống nước chạy như chưa bao giờ được chạy và dướn hết sức lao thật dài xuống nước, lặn một hơi dài, nhô lên sau một ngọn sóng hùng hục, hùng hục bơi ra xa bờ...

Khi Thành ngừng bơi xoay mình nhìn lại thì bãi cát đã khá xa. Dung và ông bác già chỉ còn nhỏ bằng hai đứa trẻ con. Chàng ước lượng khoảng cách từ bờ ra tới chỗ này cũng là ba trăm thước... Bỗng dung Thành rờn rợn, chàng nghĩ nhanh tới những tai nạn trong khi bơi, hơn thế nữa bãi biển ở đây thật vắng, chỉ có bọn Dung, Thành và ông bác già sợ nước ra tắm trên bãi này, bãi tắm đẹp nhất nước nhưng vắng người vì xa thành phố và xa cả Hòn Chồng...

Chàng hồi hải bơi vào, mặt úp xuống nước vùn vụt bơi như một chiếc thuyền độc mộc rẽ nước bắn vào bờ.

Khi Thành hạ hai chân chạm xuống cát, chàng thở dốc vì mệt, ngừng lên nhìn thấy Dung đang phát chiếc khăn tắm trắng xóa vòng quanh đầu chạy xuống với chàng.

Nàng đã thay bỏ bộ quần áo ướt để đi một đường Bikini may khéo và ít vải, thật ít vải đến nỗi Thành nghĩ rằng ghép tất cả bộ đồ tắm của Dung lại thì cũng khó mà được một cái quần đùi cho một chú lỏi tỳ hai tuổi !

Nhưng khi đến bờ nước, nhìn những cơn sóng nhỏ ì ọp đổ vào bờ thì Dung đứng lại, nàng gọi to :

- Anh Thành...

Nàng hạ thấp giọng hơn để chỉ vừa cho nàng và Thành nghe được :

- Anh xấu quá ! Anh tắm một mình hà ! Hồng chịu đâu !

Và Dung nguẩy người nũng nịu, cặp môi nàng cong lên, cặp môi nàng uốn ẹo, nhún nhảy và cặp mắt nàng nheo nheo như một cô bé đòi quà.

Thành biết rằng bắt đầu từ giờ phút này, cuộc đời của ông bác chàng bắt đầu khôn nạn !

Và cũng từ bây giờ chàng thực sự cảm thấy Dung quả là một người đàn bà hoàn toàn trên phương diện thân thể và nát bét trên hai chữ thủy chung...

Chàng ngửa mặt cười, nửa mình vẫn ngâm dưới nước.

Dung nhăn mặt làm nũng hách hơn :

- Hồng chịu đâu ! Anh Thành...

Nàng hạ giọng thật nhỏ, nhỏ để cho cặp môi mấp máy chậm và vô cùng âu yếm, để cho Thành không nghe được bằng tai nhưng đọc được bằng mắt hai tiếng anh Thành trên cặp môi nàng.

Dung vẽ lại trên môi hai tiếng : Anh Thành...

Lần nữa, lần nữa...

Nàng đứng bên bờ nước đầy bọt biển trắng xóa để gọi tên chàng, gọi tha thiết như muốn thôi miên gã đàn ông lực lưỡng và bảnh trai mà nàng cảm thấy chắc chắn rằng nếu chinh phục được gã thì cuộc đời của đáng tội cũng rất đỡ buồn và tỉnh ngủ...

Thành gật nhẹ. Chàng đạp chân trên mặt cát ướt đi dần vào bờ, nước sẽ ra ở hai bên hông, nước văng từ giọt lên mặt chàng, nước khô dần trên đôi vai Thành cảm thấy như chàng đang được bọc bằng một lượt muối mỏng và sẽ trắng phau phau...

Chàng đến gần nàng, đến gần bà bác trẻ tuổi, xuân sắc và động cồn không chê vào đâu được...

Thành tiến đến gần hơn, gần hơn nữa. Khi chàng chỉ còn cách màu trắng ngon lành, thơm tho ấy chừng hai sải tay thì ngẫu nhiên Thành trông thấy ông bác già đang phe phẩy cái khăn mùi xoa như một người ngời

đuôi muỗi.

Hình ảnh ấy làm cho chàng đứng sững lại, hoảng hốt và ra khỏi giấc mơ, ra khỏi sức thu hút kỳ lạ của Dung trên bãi biển vắng hoe tưởng như không còn ai ngoài chàng và nàng.

Thành kêu nhỏ :

- Bác... Bác Dung... Bác trai đang nhìn... bác kia kia.

Dung cười :

- Thì có gì lạ đâu. Anh lên dẫn tôi xuống tắm mà ngại gì...

Nàng chu môi lại, và một lần nữa bằng môi hai tiếng nhẹ và thoáng qua mắt Thành như một lớp tơ mềm.

- Anh Thành... Anh Thành...

Thành xững xờ tự hỏi : Mình tỉnh hay mơ ? Hay Dung có học thôi miên ? Hay Dung có bùa yêu Ấn Độ ?

Và chàng hơi hoảng kinh, chàng xoắn bàn chân ngâm xuống nước để trấn tĩnh. Nước lạnh làm Thành tỉnh táo hơn, chàng biết ngay rằng chàng đã bị mê hoặc vì thân thể của Dung lúc đó gần như lửa lò.

Chàng đột ngột cười lớn. Tiếng cười làm cho Dung thôi mấp máy môi, nàng hơi cau mặt lại nhìn Thành :

- Có gì vui hả anh ạ ?

- Bác tôi... Chết quên ! Thừa bác bác nhìn bác trai kìa.

Dung quay lại, nàng nhìn thấy ông chồng già đang hý hục đánh vật với cây dù vừa đổ xuống bãi. Ông đang cong lưng, đang cố gắng dựng cây dù lên, nhưng khi chiếc dù vừa nâng được lưng chừng thì nó bục gió và kéo ông già đi xềnh xệch.

Dung rũ ra cười. Tiếng cười của nàng làm cho Thành khó chịu. Chàng chạy nhanh đến chỗ ông bác già, nắm lấy cán dù và cắm thật mạnh xuống mặt cát. Thành dồn tất cả sức bực vào hành động ấy, cán dù lút xuống cát và cây dù đứng thẳng băng như một thân cây.

Ông bác già vừa thở vừa khen :

- Chết... Anh khỏe thật !

Thành ngồi xuống cạnh, ông bác lại rút khăn tay ra lau mồ hôi trán. Gió thổi trên da thịt Thành làm mát lạnh từng lỗ chân lông. Chàng thêm một giấc ngủ trên bãi cát. Thành ngã lưng xuống nhắm mắt lại và nói :

- Cháu ngủ bác ạ.

- Ừ ngủ đi.

Thành đỡ chiếc khăn tay của ông bác đưa cho chàng che mắt cho đỡ chói, chàng quần khăn bịt mắt, mùi mồ hôi từ chiếc khăn bốc ra chua ngòm làm cho Thành khó chịu nhưng đành phải nằm im.

Chàng nghe tiếng Dung huyết sáo từ xa rồi đến gần. Nàng ngồi xuống. Ông bác Thành hỏi vợ :

- Em không tắm à ?

- Trông sóng em sợ quá.

Chợt Thành nghe ông bác kêu lên kinh ngạc :

- Kìa... Ai như thằng Nhã nhà mình với con gái ông Vĩnh Lợi ấy mình nhỉ ?

Tiếng Dung lạnh lùng và khó chịu :

- Thì nó đây chứ ai. Suốt ngày lúc nào cũng bám lấy gấu quần con bé Lý Minh được thì lạ thật.

Nàng chép miệng :

- Anh phải bảo nó chứ đàn ông con trai như thế sau này còn làm được cái quái gì nên chuyện...

Giọng ông bác hiền từ :

- Kệ. Nó trẻ trung và nhàn rồi. Hồi anh trẻ chịu bao nhiêu khổ cực vì gia đình nghiêm khắc, bây giờ vẫn mình, mình phải cho chúng nó tự do và hưởng thụ với nhau tý chứ... em.

Thành nghe ông bác hôn chùn chụt cô vợ trẻ và Dung gắt :

- Cái anh này... nhột thấy mẹ người ra đi. Khỉ nữa.

Giọng cười vui thích của ông bác làm cho Thành tức thằm.

Chàng cảm thấy cát rơi xuống mặt, tiếng phủi quần soàn soạt rồi tiếng ông bác :

- Thôi em ở lại tắm với tụi nhỏ nghe. Anh về ghé qua ông bạn già chơi ván cờ còn thích hơn là ngồi phơi nắng ở đây.

Dung vui vẻ tán thành :

- Vâng. Anh về trước, chờ cơm em với tụi nhỏ nghe anh.

- Ủ.

Ông già nói lớn :

- Bác về nghe Thành.

Rồi tiếng cười nhẹ :

Cái thằng hay thật, vừa đặt mình xuống đã ngủ được rồi...

Thành kiên nhẫn nằm im. Chàng cảm thấy gió thổi lớn hơn, gió lùa qua những sợi tóc dài của Dung phát thành những tiếng vèo vèo, chàng cảm thấy ngực mình nặng những hạt cát đổ xuống, đầy ắp rồi chảy rào rào xuống cạnh sườn.

Chàng biết rằng Dung ngồi cạnh bốc cát cho chảy xuống ngực mình. Thành cố nằm im giả bộ ngủ. Dung cười khúc khích.

- Dậy đi anh..

Nàng dùng bàn chân mát rượi đập đập vào đùi một cái Thành :

- Giả bộ thế đủ rồi... cháu !

Tiếp theo đó, một giọng cười ròn. Dung tiếp :

- Ra đây nhớ Saigon ghê, nhớ bạn bè và thành phố trong đó đến điên lên, nhiều lúc chỉ muốn bỏ đây về...

Thành tháo khăn tay, chàng nhồm dậy. Chàng đã quyết định xong việc mình làm, chàng cảm thấy không thể đứng dung với biến cố của gia đình ông bác được. Dung quả thực là quá đáng đến gần như đã thỏa và trở trên, nàng đã đói khát đàn ông và cuồn hừng thụ những thú vui vật chất đến nỗi trở thành một con thú sẵn mồi và bắt cần cả đến những nề nếp đạo lý ít oi nhất, nàng đã bỏ cả tự trọng của một người đàn bà và sự kín đáo tối thiểu phải gìn giữ !

Chàng xoay nghiêng người lại nhìn mặt Dung để tìm xem ở nàng có một điểm nào chứng tỏ rằng nàng thác loạn thần kinh hay mất bình thường, chỉ những mụ điên, dở người hay sắp sửa khùng mới có thể hành động như Dung đã làm hồi nãy.

Nhưng Thành chỉ nhìn thấy khuôn mặt đẹp, lẳng lơ và cặp mắt nhìn chàng mời gọi, thách đố, suồng sã. Thành cười, chàng bắt đầu vai kịch của mình :

- Trông Dung dạo này đẹp hơn hồi ở trong đó nhiều.

Dung chu cặp môi lại như sắp sửa hôn Thành. Chàng bình tĩnh nhìn ra phía xa tìm Nhã và Lý Minh, bãi biển

vắng hai đứa, không hiểu đã khuất vào khoảng nào, có lẽ chúng nó ngồi sau một đồi cát thấp nào đó để tránh cặp mắt của bà dì ghẻ và Thành ở phía này.

Dung tiếp tục giữ cặp môi chu lên môi mọc, khêu khích và hơi ưỡn người tới gần Thành, đột nhiên nàng hỏi :

- Anh Thành có cảm tưởng thế nào về ông bác của anh ?

- Tốt. Ông ấy là một người chồng hoàn toàn.

- Không hẳn hoàn toàn như lời anh nói.

- Tôi hiểu. Ông ấy thiếu một thứ...

Dung tinh nghịch :

- Thiếu thứ gì hả anh ?

Thành nhìn ra phía xa. Ông bác chàng đã bỏ bãi cát và khuất sau ngả rẽ về thôn Hòa Lạc. Nhã và Lý Minh vẫn không xuất hiện, bãi biển không một người nào khác Thành và Dung ở khoảng này.

Dung nũng nịu một cách trơ trẽn nhắc lại câu hỏi :

- Anh bảo ông chồng già thiếu cái gì ?

- Cái này !

Thành hôn ngẫu nhiên trên cặp mắt Dung. Chàng ngồi dậy cạnh nàng. Dung phủi cát trên đầu nhăn mặt trách :

- Anh lúc nào cũng vậy. Xa anh mấy năm trời rồi mà anh vẫn liều lĩnh, ẩu tả như ngày trước.

Nàng có ý e ngại nhìn quanh :

- May không có người nào chứ gặp phải người quen thì thực là múi mặt. Thôi đấy nhé. Em sợ cái đức liều của anh rồi...

Thành dựa cằm vào đầu gối. Chàng chẳng có một cảm giác thú vị, khoan khoái nào sau khi đã hôn Dung. Thành lợm giọng vì những cái hôn nhầy nhụa ấy và muốn nhổ nước bọt xuống bãi sau câu trách móc vờ vĩnh của Dung.

Chàng tự hỏi chàng làm việc này liệu có ích lợi gì cho gia đình Nhã.

Dung không để cho Thành ngồi tỳ cằm vào đầu gối, nàng bắt Thành phải duỗi chân ra cho nàng làm gối.

Thành theo ý nàng như một cái máy, chàng đã bắt đầu, đã hôn Dung và như thế chàng đã đương nhiên trở thành một tình nhân của người đàn bà trẻ tuổi đầy máu nóng này.

Dung úp mặt lên đùi Thành nàng hôn nhè nhẹ dọc từ đầu gối chàng trở lên, Thành quần quai :

- Nhột quá Dung.

Dung nói :

- Nếu ở ngoài này không có anh chắc là nản lắm !

- Thế trước khi anh chưa ra đây thì sao ?

- Đành chịu cuộc sống như một nữ tù chứ sao nữa.

- Bộ ông chồng em, ông bác anh đó không làm nên cơm cháo gì sao ?

Dung mỉm cười :

- Có, nhưng ngủ với ông ấy, thấy ông ấy vất vả quá mình đâm ra thương hại.

Thành lặng người. Quả thực chàng không thể ngờ được rằng Dung có thể nói với chàng những câu như vậy, những câu mà dù nói ra với một bạn gái của Dung,

nàng cũng phải chọn một người bạn thật thân thiết và hiểu nàng, cùng một quan niệm luân lý và tình dục như nàng.

Nhưng Dung đã nói với Thành, nói thản nhiên và hơi điệu cợt, Thành nảy ra ý nghĩ chàng đang nói chuyện với một con đĩ hơn là với một người đàn bà, tuy không đứng đắn nhưng cũng đã có chồng và người chồng ấy là bác của Thành...

Dung nhìn trời đã bắt đầu có những vệt nắng ủa nàng đột ngột cười, tiếng cười ròn vang đi ngán vì tiếng sóng biển ì ọp đổ vào bờ.

Thành nhăn mặt :

- Tội cho ông bác của anh đấy nhỉ !

Nàng ngồi dậy, đâm mạnh ngón tay xuống các hạm hực :

- Anh có lẽ không hiểu được rằng một người đàn bà như em, không thể nào hài lòng với một ông già.

- Không thể nhưng cũng cần kín một chút.

- Như vậy là anh quê một cục !

Thành choáng người. Bây giờ chàng mới hiểu con người của Dung, một người đàn bà không còn là đàn bà, nàng là một con vật giống cái, nàng coi những cuộc ái ân như những bữa cơm hoặc ngon hoặc dở...

Thành ngậm ngùi :

- Đúng ra em nên sống bên xứ Thụy điển.
- Đó là nơi mà em vẫn mơ mộng được đi.

Thành bỗng dung cái, chàng nói :

- Nhưng hiện thời em đang ở Việt Nam.

Dung khiêu khích :

- Ở Việt Nam thì sao ? ở đâu thì mình là mình chứ ! Cuộc sống là của mình, mình có toàn quyền xử dụng nó như một người làm thơ có toàn quyền gieo vần.

Thành ơ một tiếng ngạc nhiên. Quả thực chàng đã ngỡ ngàng khi nói với Dung và nghe Dung nói về những chuyện ái ân, kín đáo và đáng lẽ phải dấu đi.

Dung tỉnh bơ :

- Tội mình là những người trẻ và mới, em không dấu gì anh bởi vì thực ra chuyện đó cũng chả có gì phải dấu.

- Em có vẻ vẫn minh hơi vội đấy...

- Xí ! Anh nghĩ coi, chuyện ân ái có khác gì là chuyện ăn uống, nó cũng như là một bữa cơm người ta có thể kể cho người khác về những thực đơn của bữa ăn thì tại sao lại dấu phẩm chất của những cuộc tình. Phải không anh ?

- Nói như thế có vẻ duy vật và hơi quá đáng.

- Còn anh ? Bộ anh coi những cuộc làm tình là thiêng liêng và đáng phải vụng trộm, dấu diếm hay sao ? Không lẽ một thi sĩ lại đi chép thơ của người khác rồi nhận là của mình cũng như em không lý em bắt chước đời sống của người khác hay sao...

- Chịu !

Thành lắc đầu chán nản :

- Càng ngày mình càng cảm thấy chả hiểu gì về những người xung quanh cả.

- Tại vì anh không nhập vào họ để cùng sống.

- Chưa nhập đã nửa đời nửa đoạn, nhập vào cuộc sống hoàn toàn buông thả để vỡ mặt à !

Dung nhìn Thành. Tay nàng vẫn choàng qua hông chàng. Đầu Dung gối tĩnh bơ trên đùi Thành :

- Anh đã thử chưa ?

Thành đóng cho tròn vai kịch thơ ngây để lắc đầu. Nàng vồn vã :

- Thử đi. Anh sống thử đi. Chả có gì gọi là nửa đời nửa đoạn như là anh đã quá bi quan và yếu bóng vía.

- Ấy cứ yếu thế cho nó chắc !

Dung nằm nghiêng, nàng áp má vào đùi Thành và bắt ngờ cắn chàng một phát.

Thành giấy nẩy người, chàng cáu nhưng vẫn phải cười :

- Đau anh !

Dung nhí nhảnh :

- Để em đền.

Nàng vít đầu chàng xuống lần thứ hai, hôn ra rít...

Thành hỏi :

- Tại sao em bằng lòng lấy ông ấy ?

Dung chép miệng :

- Cũng là duyên số cả !

Và nàng ngáp ngừng như muốn nói ra một điều gì vẫn âm ức nhưng thôi.

Thành nghe tiếng Dung thở dài mát hần một khoảng da đùi chàng. Thành đằng hắng nói bằng một giọng nửa đùa nửa thật :

- Sống với một người chồng ngoan như thế em quả là hạnh phúc tuyệt trần rồi.

Dung cay đắng :

- Vâng ! Hạnh phúc lắm ! Hạnh phúc lắm ! Hạnh phúc bán đi không hết ! Anh có cần em bán lại cho anh một ít mà để dành làm của.

Thành tỉnh bơ :

- Chứ còn em mong muốn những gì ! Em có nhớ hồi xưa, khi em với cô bạn đến nhà anh, em dường như đã nói rằng em không muốn phiêu lưu vào những cuộc tình bấp bênh, rằng em ao ước được sống trầm lặng với một người chồng hiền lành.

Dung cắt ngang :

- Vâng ! Hiền lành mà em nói đó không có nghĩa là ngu ! Nó không có nghĩa là chân chỉ hạt bột nhà quê !

Thành chọc tức :

- Thế sao em lại lấy ông ! Em thừa biết rằng ông ấy nhà quê mà !

Dung xì một tiếng, Thành nghĩ thầm : Nói ra đi ! Nói Mẹ nó ra là em lấy ông ấy vì tiền. Em cứ nói ra cho anh dễ xử. Anh đang lúng túng vì sợ rằng anh làm đòi em khốn nạn đây này ! Em mà nói ra em lấy ông ấy vì tiền, thì anh sẽ vui vẻ hân hoan và quyết tâm «dàn cảnh» cho ông già tỉnh mộng, để em phải buông tha cho ông ấy sống lại với đời sống khả ái, bình thường thương vợ, thương con.

Dung nói với giọng hằn học và buồn phiền :

- Em đã nói rồi mà !

- Em lại «đổ vạ» cho duyên số phải không ?

Dung đỏ mặt lên vì cáu, nằng vùng dậy :

- Ô ! sao anh cứ mĩa mai em !

Dung đâm thùm thụp xuống cát, hờn dỗi vùi vĩnh như một đứa trẻ con :

- Đều ! Anh đều với em nhé ! Anh cười mĩa mai cười chế riễu em nhé !

Nàng nằm lăn trên cát. Hai cái mông nàng cong cớn úp trên bãi, hai tay nàng vòng lại đỡ khuôn mặt và rên rỉ :

- Không nói chuyện với anh nữa. Anh kỳ cục lắm ! Anh đối với em không tử tế chút nào.

Nàng ngừng lên cố gắng nghiêm nghị nói :

- Không lẽ phép nữa ! Anh hơi hỗn đây !

Và Dung rũ ra cười, tiếng cười vui thỏa, hạnh phúc tưởng như nàng là người hạnh phúc nhất trên đời, nhất không còn gì nhất hơn được nữa.

Giọng Dung vút cao :

- Hỗn thật là hỗn ! Cháu mà dám hỗn bác gái tỉnh bơ. Dám ngã đùi cho bác gái gối đầu. Cháu gì mà lại có thứ cháu quý hóa như thế nhỉ.

Nàng lăn một vòng ngời dậy, tay nàng vò mái tóc chàng như vắn vò đầu chồng già lụ khụ :

- Anh cực lực vi phạm thuần phong mỹ tục của dân tộc nhà ta nhé. Em đi thừa phú lịch thì anh cứ gọi là rũ

tù !

Thành khó chịu vì Dung kéo dài mãi trò đùa giỡn mà nàng tưởng như thế là hay ho. Chàng nói :

- Đùa thỏa thích chưa ?

- Rồi sao bây giờ ?

- Xuống tắm rồi còn về.

- Ham về lắm !

- Chứ không lẽ ngủ với nhau cả đêm ngoài bãi cát này sao ?

Dung mơ mộng :

- Ừ... Sao lại không thể làm như thế nhỉ ? Anh ? Hay là tội mình về nhà đem toan đồ tặng ra cảng trên bãi này ngủ đêm nay. Coi bộ thú anh nhỉ ?

- Với tội mình thì thú là cái chắc... Nhưng....

Dung cắt ngang bực bội :

- Anh lại định nhắc đến lão già chồng em phải không, nói cho anh... chán ! Em muốn gì là lão ấy phải chiều ngay. Không chiều em sống mà ăn sắn !

- Ghê thế cơ à !

- Chứ sao ! Dậy chồng từ thuở bơ vơ mới về... Ngay mấy hôm đầu tiên em đã dạy được ông bác quý hóa của anh đâu vào đấy.

- Tại sao ông ấy lại ngoan ngoãn với em thế nhỉ. Ngày xưa ông ấy độc đoán, hách xì xằng như một đại vương Ả Rập cơ mà...

Dung dí dỏm :

- Anh không biết tại sao à ?

Thành chăm chú hỏi :

- Không ! Em có bùa gì mà phải thế ?

Dung ưỡn ngực ra phía trước, bộ ngực trắng nõn của nàng vương lên như muốn úp vào mặt Thành làm cho chàng hơi ngã ra sau. Dung cười, giọng nói của nàng thích chí.

- Bùa người. Bùa này !

Nàng chỉ tay vào ngực, vào mắt, vào cả bộ lông tròn và nẩy nở. Cử chỉ của Dung làm cho Thành lợm giọng, nàng quả thực trơ trẽn quá chừng. Nàng làm cho Thành dù cố xua đuổi những ý tưởng không hay, thì vẫn

ngâm ngẫm nghĩ rằng Dung không hơn gì những cô gái đứng bất khư ở những bến tàu.

Dung nói :

- Lấy thịt đè người ! Em kít-tô thế này nên hễ cái là em đè ngửa ông bác anh ra...

Thành mĩa mai hơi khinh bỉ :

- Đè ngửa ra làm gì ? Hiếp cảnh cáo cho ông ấy một trận chẳng ?

- Đều nhé.

Dung cúi chàng một phát nảy người lên vì đau. Nàng nhăn mặt :

- Anh vẫn cái giọng đều không chê vào đâu được ! Em muốn nói rằng em đè ngửa ông bác anh ra, em cầu, em cần, em làm cho ông ấy không cựa vào đâu được. Cứ cái lối đùa dai như thế là xong hết, xong tất. Ông ấy vừa sợ mà vừa thích ấy thế là mọi việc phải đẹp đề ngay.

- Gớm ! Khí giới ghê gớm thật.

- Chứ sao ! Đối với các ông chồng già, lối ăn hiếp hay nhất là nhong nhẽo và dọa ngoại tình với kếp trẻ.

- Dọa à ! em mà dọa. Chỗ người nhà nói thật, anh nghĩ rằng cứ cái điệu sống hoàn toàn theo bản năng và say mê như em, ít nhất em cũng phá hoại chữ chung tình mẽ đi năm bảy góc rất to rồi.

- Đều ! Em nói thật... Anh là người đầu tiên hôn em từ khi em lấy chồng. Em đâu phải hạng đàn bà dễ ngoại tình đâu. Với anh...

Dung cúi mặt, nàng có vẻ ân hận và xám hối :

- Quả thực em không có mấy thích ngoại tình vung vít...

- Đồng ý... Điều ấy có nghĩa là em chỉ ngoại tình có điều độ thôi phải không ?

- Không. Em không ngoại tình... Trừ với anh. Bởi vì anh có một lối khuyến khích ngấm ngầm nhưng lôi cuốn không chịu được. Hơn thế nữa ngày xưa em đã yêu anh rồi, ngày xưa chắc anh không biết rằng em bị tiếng sét ái tình vì anh và với anh đâu nhỉ... Thành ra hình ảnh của anh ám ảnh em hoài, nhất là khi lấy bác anh, khi biết rằng anh là cháu họ của ông ấy, thì em chỉ mong anh ra được xó xinh khi ho cò gáy này....

Nàng thở dài nói tiếp :

- Ngay khi anh bước vào nhà, em biết rằng đời em sẽ thay đổi, anh thấy đó, em đã cố gắng đạo mạo, cố gắng đứng vững để không ngã vào anh, nhưng rút cục chỉ sau một tiếng đồng hồ em bị anh hoàn toàn chinh phục... Nó như là một nghiệp chương đã chờ đợi và bây giờ gieo xuống đời em không tránh được...

Giọng nàng có vẻ thành thực và say mê hơn :

- Em biết rằng chưa chắc anh đã yêu em, có thể là anh khinh em nữa. Nhưng dù vậy em vẫn đi tới, đi tới hăng hái và vội vàng để ngã vào được vòng tay của anh, để thỏa mãn tình yêu mà em ôm ấp nó từ ngày xưa, mặc dù ngày xưa em chỉ được gặp anh có một lần... Anh có tin rằng dù chỉ gặp anh một lần mà em yêu anh tha thiết không ?

Thành miễn cưỡng gật đầu :

- Có thể...

- Không phải có thể mà là đã có. Sự thực là anh đã chinh phục được em. Anh tuy không hẳn là thần tượng của em, nhưng anh cũng là một phần của thần tượng ấy. Em cũng như nhiều cô gái khác chúng em thời này không có thần tượng để tôn thờ để yêu đương chúng em đành phải yêu một người có đại khái những nét của một

thứ thần tượng mà mình hằng mơ tưởng... Anh hiểu em nói gì không ?

Thành gật đầu. Quả đúng như lời Dung nói. Thế hệ phụ nữ bây giờ đang thiếu thần tượng để yêu hoặc để tôn thờ.

Ngày xưa thiếu nữ Hà Thành có đôi tượng yêu đương là những chàng sinh viên Cao Đẳng, Phi Cao Đẳng bắt thành phu phụ, sau đó là thời của những thanh niên theo kháng chiến và làm cách mạng...

Nhưng bây giờ, tất cả những thần tượng đều long vôi, lở vữa tróc sơn. Thần tượng theo nhau liên tiếp bị hạ bệ, bị lột trần truồng để trần ra những bộ mặt tầm thường và đôi khi khả ố !

Lớp thiếu nữ sau 1945 mất dần thần tượng để yêu thương và để tôn thờ, họ tạo ra những thần tượng mới những quân nhân vào sinh, ra tử, những du đảng khỏe mạnh, đẹp trai, những nghệ sĩ nổi danh người khô như con mực nướng, tóc rối tung trời như gã ma cô...

Nhưng những thần tượng ấy rồi cũng theo thời gian mà mờ nhạt, mà tầm thường... Rồi dẫn đến một tình trạng bơ vơ thê thảm, tình trạng không biết tin ở đâu, tin ở ai và yêu người nào cho đúng với hình ảnh thần

tượng lòng mình...

Và từ đó, chàng trai nào có đôi ba nét tượng trưng được đại khái cho thần tượng của các nàng lập tức chàng trai đó được yêu thương tức khắc nhưng rồi tình yêu ấy cũng chẳng bền vững, lâu dài...

Người thiếu nữ thực sự sống trong một trạng thái khủng hoảng tâm hồn thường trực hoặc giai đoạn và tìm quên khủng hoảng ấy bằng đủ mọi cách của nàng. Tìm kiếm hạnh phúc tuyệt vọng và khó khăn...

Dung cũng ở trong tình trạng ấy, Thành không hiểu thần tượng của nàng là mẫu người nào, nhưng khi Dung hỏi chàng có hiểu nàng không thì Thành có thể gật đầu mà không cảm thấy chàng giả dối.

Thành nói :

- Thần tượng của em, của phụ nữ bây giờ không phải là không có. Có chứ. Thời nào mà không có thần tượng, chỉ vất vả một điều là em có đủ thì giờ và kiên nhẫn để tìm kiếm thần tượng ấy cho bằng được hay không !

Dung hóm hỉnh :

- Em tìm được một mẫu người có thể đáp lại được phân nửa thần tượng của em.

Nàng một lần nữa vò tóc Thành cho rối tung lên, bàn tay nàng nắm chặt một nắm tóc của chàng, kéo mạnh đè ngửa mặt Thành ra phía sau rồi rất phây phây Dung cúi xuống đặt môi nàng lên môi Thành.

Dung hỏi :

- Anh bằng lòng chứ ?

- Dĩ nhiên.

- Không hiểu tại sao em cảm thấy yêu anh hơn hết. Yêu như chưa bao giờ yêu ai và mối tình này là mối tình đầu. Còn anh ?

- Anh hả ?

Thành suy nghĩ câu trả lời Dung. Chàng muốn đóng cho tròn vai kịch của mình như Nhã và Lý Minh đang rình rập chàng và Dung đâu đó rất gần. Cảm giác ấy làm cho Thành ngượng ngùng và khó chịu... Dung dục đã :

- Anh thì sao anh ?

- Dĩ nhiên là thích mê đi rồi !

- Em không hỏi anh về cảm giác, em muốn anh trả lời cho em biết tình cảm của anh đối với em thế nào cơ.

- Không gì trở ngại.
- Em không đùa...
- Nếu anh bảo rằng anh yêu em thì sao ?
- Anh yêu em thật không ?
- Thật !
- Anh...

Dung ôm choàng lấy Thành sung sướng và hài lòng cực điểm.

Nàng nói những tiếng reo vui :

- Có anh ở đây em mới biết rằng ở ven biển thực là thú vị !

Nàng nhìn ra từng đợt sóng lô nhô và tiếp :

- Trước khi anh ra đây, đêm nào tiếng sóng vỗ vào bờ cũng làm cho em mất ngủ. Em cảm thấy như đời em theo tiếng sóng đập vào bờ mãi mãi cho mòn đi, mòn mỏi cho tới một ngày nào đó không còn lại một niềm vui nào cả. Em sợ nếu cứ sống như vậy, đến một ngày nào đó khi tâm hồn đã quá quen thuộc với cảnh buồn rầu này, em sẽ chẳng còn cảm được niềm vui và sự yêu

đời thì hồng.

Thành thử dài thương hại cho nàng. Chàng hiểu rằng những ngày cô đơn, buồn bã, những đêm mất ngủ mà nghe sóng biển vỗ vào bờ thì đau đớn thật, tiếng sóng vỗ không như tiếng tíc tắc của đồng hồ, tiếng sóng lớn hơn, âm vang xa và buồn hơn, rùng rợn làm cho nỗi cô đơn như mong thêm nước mắt, dìm nỗi buồn sâu thẳm mãi xuống tận đáy tâm hồn...

Chàng nói nhỏ :

- Như vậy mà em chịu đựng được hơn sáu tháng nay thì giỏi thật !

- Chả giỏi gì đâu. Những ngày vừa qua em có cảm tưởng như em sắp phát điên, anh ra trước khi em nổi điên vì buồn bã và phải cắn răng chịu đựng nỗi buồn ấy như một cô gái già gượng vui nhìn lũ em gái mình thay nhau đi lấy chồng.

Giọng nàng chuyển sang lo ngại :

- Anh có định về Saigon không hả anh ?

- Có chứ... Không lẽ ở lại cả đời ở ngoài này !

Dung buồn bã nằm im. Vòng tay nàng ôm chàng loi dần ra như nỗi vui mừng sung sướng đã tắt lịm không còn đủ sức giữ cho vòng tay.

Rồi Dung ôm Thành thật chặt.

Nàng nằm im như vậy thật lâu. Hai giọt nước mắt trào ra trên gò má.

Thành nhìn được hai giọt nước mắt ấy, lòng chàng còn lên một nỗi ân hận và xót xa.

Chàng nghĩ rằng Dung đã khổ rồi. Nàng suốt đời khao khát tình yêu nhưng chưa tìm gặp được, lúc nào trong lòng nàng cũng bị thôi thúc, dục đã phải tận hưởng tuổi trẻ, phải yêu đương và càng thúc dục bao nhiêu thì những ngày sống với ông bác già của Thành càng là những ngày thê thảm.

Thành bỗng dung bỏ hẳn ý định dàn cảnh để cho ông già bắt gặp cảnh tình tự của chàng và Dung như Nhã hằng mong chàng giúp.

Chàng linh cảm dường như có những điều không hay rình rập xung quanh chàng lúc này. Giác quan nào đó của Thành dục đã chàng phải xa Dung ngay, phải đẩy nàng khỏi vòng tay ôm ấp này.

Chàng có cảm tưởng mơ hồ như có những cặp mắt thù hận sắp ấn sát vào mặt chàng để trách móc để phần nộ...

Thành đẩy Dung ra. Nàng ngạc nhiên chưa kịp hỏi thì Thành đã chạy thật nhanh xuống nước.

Chàng cầm củi bơi thật nhanh và ra thật xa. Dung đưa tay vẫy Thành nhưng chàng vẫn bơi càng lúc càng xa bờ...

Nàng chạy xuống bờ nước, những cơn sóng làm nàng sợ hãi, Dung ngồi phịch xuống mặt cát ướt, nàng đuổi chân cho từng cơn sóng đem cát vào, rút cát ra ve vuốt làn da đùi nàng thay cho bàn tay gã thanh niên nàng vừa ôm gọn trong tay hồi này.

Chợt Dung nghe tiếng lao xao trên bãi, nàng quay lại và suýt kêu lên một tiếng ngạc nhiên.

Ông chồng già của nàng đang ngồi trên mình ngựa, cạnh đó là Nhã, gã có vẻ bức bối khi nhìn thấy Dung ngồi một mình và Thành đang nhấp nhô ở những đợt sóng xa xa.

Dung ngồi im, tiếng vó ngựa xoải lại gần nàng rồi đi bước kiệu. Ông chồng già nhẩy xuống hơn hờ :

- Em có sao không em ?

Dung gắt :

- Vớ vẩn ! Sao vớ vẩn gì !

- Anh tưởng em cảm nắng.

- Ai bảo anh thế ?

Mặt ông chồng già nghệt ra thiếu não. Dung hỏi dồn :

- Ai bảo anh thế mà anh đâm bổ ra đây cuống cuồng lên như thế này !

- Anh thấy Lý Minh trúng gió thổi Nhã phải vục về thành ra anh sợ.

Dung gắt :

- Anh vớ vẩn vừa chứ !

- Ồ !

- Ồ vớ vẩn gì ! Anh định rửa em cũng trúng gió như con ranh ấy phải không ?

- Không !

Trả lời xong, ông chồng già không biết phải làm gì để che lấp cử chỉ lúng túng của mình.

Ông đứng im, mũi dép mết trên cát khô. Dung nhìn người chồng già càng thêm bức mình.

Nàng và Thành đang sống trong những giờ hạnh phúc tuyệt vời nàng chưa thỏa mãn sự thèm muốn được hôn hít, ve vuốt thì ông chồng già lúng ta lúng túng trước mặt nàng thừa thãi như vứt đi không hết.

Dung nói :

- Thôi anh về đi, tắm xong em về.

Ông chồng nhìn thân thể đầy đặn, nõn nà của cô vợ trẻ, mà bộ Bikini vẫn khô ran chưa thấm một giọt nước biển nào trên lớp vải hoa sắc sỡ.

Dung nháy mắt duyên dáng đầy gượng ép hỏi chồng :

- Anh nhìn gì giữ vậy ?

- Thân hình em đẹp thật !

Nàng phát mạnh một tay vào lưng chồng :

- Đừng có nhìn dâm.

Dung đứng sát vào cạnh ông chồng già. Nàng cố gắng vui vẻ, vuốt ve để đuổi khéo ông chồng già rời bãi cát :

- Anh và Nhã về trước đi. Lát nữa em tắm xong em về ngay.

Nàng giờ má về phía trước :

- Mi-Mi em một cái rồi mới được về !

Ông chồng già nhìn cậu con trai e ngại. Dung xấn tới, nàng hôn lên má chồng.

Nhã cau mặt quay nhìn ra biển. Thành đang bơi vào bờ. Dáng bơi đẹp và nhanh, bọt trắng xóa ở hai bên chân Thành đập nước tạo cho kiểu bơi sỏi của chàng hình dáng như một con tàu lướt sóng vào bờ.

Nhã nghe tiếng hôn chùn chục. Tiếng Dung nũng nịu với cha nàng :

- Nhớ đợi cơm nghe anh !

Nhã nghe tiếng ông bố già đại gái nói với chàng :

- Đỡ tao lên ngựa Nhã.

Nhã nhảy xuống, nâng cha lên ngựa. Chàng cố cười thật tươi với Dung :

- Dì tắm xong có cần cưỡi ngựa về không ạ ?

- Thôi anh cưỡi nó về, lát nữa tôi đi bộ về cho khoẻ.

Thành đang từ bờ nước đi lên. Nhã lên ngựa, giật cương cho ngựa chạy xuống bờ nước gò cương ngừng lại cạnh Thành.

Nhã cúi xuống :

- Chú tắm vui vẻ chứ ?

Thành cười mỉa

- Anh định dẫn bác ra bắt quả tang tôi nằm ôm ấp Dung phải không. Anh vội vàng quá. Lộ hết cơ mưu dần cảnh rồi.

- Chưa đâu chú ! Tôi bảo Lý Minh giả bộ trúng gió và vực cô nường về. Ba tôi sốt ruột bỏ dở ván cờ để ra bãi tắm. Chú yên chí ! chú làm ơn tiếp tục cho. Nhất chú đấy !

- Này !

Thành vẫy Nhã xuống ngựa. Chàng cảm thấy khó chịu vì dáng điệu trịch thượng, đàn anh của Nhã. Chàng muốn từ chối việc làm của mình vì ghét Nhã hơn thương xót ông bác già.

Nhã xuống ngựa Thành nói :

- Tôi không làm theo ý anh nữa.

- Thế chú làm gì ?
- Tôi làm theo ý tôi.
- Thế là thế nào ?

Thành chọc tức ông anh họ nông nhênh :

- Nghĩa là tôi không dàn cảnh để hại Dung nữa !
- Sao vậy chú ?
- Vì...

Thành ghét bộ mặt vênh của Nhã khi hỏi chàng.
Thành tiếp :

- Vì tôi không phải đàn em của anh ! vì tôi cảm thấy yêu Dung nữa là khác !
- Chú !

Nhã há hốc mồm ra nhìn Thành kinh ngạc đến cực độ. Thành thú vị với cử chỉ của Nhã. Chàng tỉnh bơ đi lên bãi với Dung. Nhã gọi lại :

- Chú Thành ! Chú Thành !

Thành đứng lại. Nhã dắt ngựa đến gần :

- Nếu chú giận tôi, tôi xin lỗi !

- Giận anh hả ? Không ! Nhưng ít ra cũng phải cho tôi biết việc anh làm. Anh nhớ cho rằng khi tôi nhận lời giúp anh, điều đó nghĩa là tôi bỏ cả danh dự của tôi để dính vào một việc mà cả đời tôi không lột hết được tiếng xấu !

Nhã bắn khoản ân hận :

- Vâng ! Tôi biết !

Thành dứt khoát :

- Bởi vậy tôi không muốn trở thành một con cò trong tay anh !

- Xin lỗi chú.

- Không sao !

- Nhưng chú vẫn nhận lời giúp cho gia đình tôi đây chứ ?

- Việc đó chúng mình sẽ xét sau !

- Chú Thành !

Thành dứt khoát bỏ mặc Nhã và con ngựa bên bờ sông. Chàng lên bãi. Ông già chêm chệ trên mình con ngựa hỏi Thành :

- Bơi khỏe đấy chứ cháu ?

- Vâng.

Ông già mỉm cười.

- Trông cháu lúc nào cũng như thừa sinh lực.

Dung tươi cười :

- Chứ có ai như ông !

- Cô này lúc nào cũng chọc người ta được ! Tắm nhanh lên anh chờ cơm đấy !

Ông thúc ngựa đi, giơ tay vẫy chào Thành :

- Đừng để bác gái anh chết đuối nghe !

Dung chợt dạ. Nàng nhìn thật nhanh vào mặt ông chồng già theo rồi phỏng đoán xem câu nói ấy có ý nghĩa nào khác nữa không. Nhưng vẻ mặt tươi sáng của người chồng làm cho Dung yên lòng. Nàng cười to để che lấp bối rối.

- Hể em mà chết đuối thì Thành ở tù !

Ông chồng già cười vui như tết :

- Anh về trước nghe cưng !

Dung nhẹ nhõm :

- Vâng ! Lát em về !

Nàng đứng nhìn theo vó ngựa hất tung từng nắm cát.

Nàng thúc cùi chỏ vào hông Thành :

- Chút xíu nữa thì em với anh vỡ mặt ! bị lão ấy bắt quả tang hai đứa đang ôm nhau thì gay cán đấy nhỉ !

Thành gật đầu. Chàng khó chịu nhìn Nhã ngồi trên ngựa, hậm hực thúc mạnh gót giày Bata vào hông cho con vật chồm lên xoải bốn vó theo kịp ông bố già.

Thành đột ngột hỏi Dung :

- Nếu chúng mình bị bác anh bắt gặp thì sao nhỉ ?

Dung thản nhiên đến tàn nhẫn để trả lời Thành :

- Có sao... ông ta sẽ ức học máu mồm ra mà chết. Không chết ngay thì cũng chết dần, chết mòn !

- Em tàn nhẫn quá !

Dung nhún vai :

- Tàn nhẫn vì anh. Bởi lúc đó, nếu em không tỉnh bơ, và nhìn nhận một cách thản nhiên việc làm do em gây

ra thì chả lẽ em lại sợ ông lão ấy đến nỗi đem anh ra thừa kiện là anh đã hiếp dâm em à.

Thành rùng mình. Dung nói đúng. Trong trường hợp đó nếu Dung tố ngược, nếu nàng khẳng khẳng là Thành cưỡng ép nàng, việc đó sẽ trở nên cực kỳ rắc rối, đối với pháp luật dĩ nhiên là Thành đã hoàn toàn đuối lý, không ai có thể có đủ bằng chứng mà đưa vào bằng có đó kết luận rằng Dung đã hân hoan và rất phồn ngoại tình với Thành theo đúng lý lẽ của những bộ ngực dày cộm cộm, cơ quan tư pháp sẽ dựa theo lời của nạn nhân. Dung tố cổ Thành vào khám. Mọi uẩn khúc sẽ được xét sau, dù xét tới tòa áo đỏ thì rút cục Thành cũng vẫn bị tù tội dễ như chơi.

Thành bỗng nhiên ý thức được sự hiểm nguy nếu Dung phản phé. Nhưng chàng cố gắng bình tĩnh để cười trừ.

Dung trợn mắt lên hỏi :

- Anh không tin như vậy sao ?

- Tin chứ... Nhưng anh không nghĩ rằng em hèn như thế, bởi vì nếu nghĩ và tin như vậy thì chả bao giờ anh dám yêu em. Yêu em để đi tù vì em thì thực là «nhà quéo» quá.

- Thì tại vì anh hỏi em trường hợp mà em cũng không muốn nghĩ tới.

- Anh có linh tính rằng nó sẽ xảy ra.

- Thôi đừng nghĩ tới nữa anh. Hôn em một cái rồi về.

Thành lo ngại nhìn quanh bãi cát. Chàng bắt đầu cảm thấy thương hại Dung hơn là ghét nàng, chàng không còn đủ can đảm và thú vị để nhận lời giúp Nhã hại Dung, mặc dù chàng vẫn thương cho số kiếp hẩm hiu của bà già đang sống cô đơn ở một vùng Ba Ngòi hẻo lánh buồn phiền...

Dung khuyến khích nồng nàn :

- Hai cha con ông ấy về trại rồi anh.

Nàng hấp tấp vít cổ chàng xuống. Cả hai người cùng hôn nhau vội vàng và tiếc rẻ.

Dung đứng lên, cặp đùi nàng đập vào mặt Thành. Chàng giơ tay lên vuốt dài theo lớp da trắng nõn nà của Dung. Nàng đứng yên cho chàng ve vuốt, mặt Dung cúi xuống mỉm cười :

- Cháu hôn với bác nhé !

Thành rút tay về, chàng nằm ngả trên bãi, buổi chiều đã úa vàng ở chân mây, đỉnh núi phía xa chỉ còn lại những vệt nắng mỏng và nhẹ sắp bị bóng tối nâng lên mãi cho sát tới đỉnh trời rồi tan biến vào ánh trăng đêm.

Chàng muốn tận hưởng một buổi chiều đầu tiên trên bãi cát vắng người, với một đàn bà «vắm» và đẹp, chàng không muốn nghĩ rằng nàng đã có chồng, không muốn nghĩ rằng trước đó nửa giờ chàng đã nhận lời với Nhã để đưa nàng vào cái bẫy ngoại tình cho ông bác già bắt gặ để ông ta đủ can đảm ly dị được Dung, để bà vợ cũ của ông trở về được trang trại do bà gây dựng.

Chàng không muốn nghĩ gì cả chàng muốn đầu óc thanh thoi và bình tĩnh và sung sướng như những ngày trẻ thơ đi học chiều chiều ra đùa trên bãi cát nô đùa với nỗi cô đơn buồn thảm của một đứa trẻ mồ côi. Những chiều mà chàng còn trẻ đến chưa ý thức chưa cảm thấy được nỗi buồn...

Dung lại xà xuống cạnh chàng vui vẻ nói :

- Anh nghĩ gì mà ghệt người ra thế anh ?
- Anh nhớ thời thơ ấu.
- Thôi mà !

Dung nắm tay chàng kéo dậy.

- Anh dẫn em xuống nhúng nước tý đi. Phải nhúng cho ướt bộ quần áo tắm này để lão già khỏi nghi ngờ linh tinh !

Thành ngồi dậy, chàng ngoan ngoãn theo Dung, xuống nước. Nàng bầu lấy chàng :

- Sao em sợ quá ! Chỉ sợ sóng cuốn em ra xa thì chết.

Nàng ôm chàng chặt hơn :

- Anh giữ em thật chặt đi anh ! sóng to quá cỡ !

Thành rạo rục :

- Dung !

- Dạ...

Nàng dạ ngoan và hiền như một cô vợ hiền cả đời chỉ biết có một người đàn ông.

Thành chột bâng khuâng. Chàng nghĩ rằng chàng phải chẳng lại bắt đầu bước vào một mối tình đầy đam mê, nóng bỏng không kém gì mối tình của chàng và Jane.

Dung rên lên nho nhỏ. Tiếng rên của nàng làm cho Thành phải cắn hàm răng vào môi để giữ bình tĩnh.

Dung tiếp tục rên cho đến khi nàng nhận thấy tiếng rên có vẻ làm Thành bấn loạn. Dung đổi sang sát xoa nho nhỏ :

- Nước lạnh ghê anh nhỉ !

Thành biết chắc rằng nước không lạnh, nhưng chàng cứ gật bừa đi, đầu óc Thành bây giờ không có gì ngoài cảm giác mê mê khi ôm trong tay một người đàn bà vạm, không chịu được.

Dung nhắc nhở :

- Anh tạt nước lên người em đi anh.

- Sao em không hụp xuống.

- Anh phải cần hụp xuống với em cơ.

- Đồng ý.

- Bịt mồm cho khỏi sặc nước nhé !

Và nàng bịt mồm chàng bằng một cái hôn. Chàng và nàng cùng hụp xuống. Họ nằm sát đáy, những lớp sóng đỏ bọt trắng xóa trên hai thân người cùng quần quai,

cùng quần lấy nhau dưới mặt sóng.

Rồi họ cùng đứng lên. Bộ Bikini của Dung sũng nước...

Dung vẫn ôm chặt lấy Thành. Hơi thở nàng dồn dập hòa trong tiếng sóng vỗ vào bờ, Thành như hoàn toàn chìm đắm vào một thứ tình cảm rạo rực nóng bỏng. Tim chàng đập mạnh hơn, mau hơn, chân tay Thành vuốt ve không mỏi trên lớp da trắng mịn của người đàn bà đang ôm cứng lấy chàng, mắt nàng nhắm híp lại không phải vì sợ sóng biển mà chỉ vì sợ cô đơn.

Nỗi cô đơn đã kéo dài gần như suốt từ ngày nàng khởi sự dậy thì cho đến hôm nay và Thành hơn bao giờ hết cảm thấy mãnh liệt một sự xót thương vô hạn, một thèm khát bỗng thấy chảy truyền vào tâm hồn qua hai bàn tay chàng mơn trớn vuốt ve trên lớp vỏ Bikini sũng nước.

Dung ghì chặt lấy chàng vòng tay nàng xiết mạnh đến nỗi nghẹt thở.

Dung rên nho nhỏ, từng tiếng một nàng dục dã Thành:

- Anh ! Lên bờ anh ! Em lạnh quá.

Và nàng nắm chặt tay chàng kéo lên bờ. Nàng bỏ cây dù chơ vơ trên bãi, bỏ hai bộ quần áo đầy cát phủ lên trên, nàng kéo Thành len lỏi giữa những bụi cây dại, đi sâu vào bãi cát rậm đầy cây cỏ.

Chàng và nàng hoàn toàn chìm trong bãi cây dại khi cùng nhau nằm xuống. Dung ôm choàng lấy Thành cả người cùng dính đầy cát, cát bám trên lớp da sùng nước của họ, thân thể hai người như hai pho tượng còn đắp dỡ...

Dung dục đã thiết tha, mặt nàng đỏ hực, cặp mắt như dại đi sau câu nói :

- Anh ! Anh yêu em nhé !

Thành biết rằng chàng không chối từ được lời mời mọc của nàng.

Chàng nghe tiếng gọi tên mình. Tiếng gọi réo cao, bức bối, liên tiếp, càng lúc càng dội đến gần.

Dung thở dài. Nàng nói khẽ :

- Phải có người gọi anh không ?

- Đó là cái chắc.

Dung nghe ngóng rồi cào nhàu.

- Thăng Nhã !

Thành chép miệng ngồi lên. Dung mím môi lại rồi bật ra một hơi thở dài.

Thành cảm thông được nỗi bức bối, tiếc rẻ của nàng. Chàng cảm thấy ảm ức vì bị chặn ngang đúng vào lúc chàng sắp bẻ gãy làm hai mảnh thủy chung của người đàn bà trẻ tuổi vẫn dành cho ông chồng già.

Dung bối rối :

- Làm thế nào bây giờ anh ?

Thành bình tĩnh nhìn ra ngoài bãi :

- May quá ! Chỉ có một mình Nhã.

Dung thâm thì :

- Anh bảo là tội mình đi bắt dế nghe anh.

- Giết ai ra dế trên bờ biển !

- Thế làm sao đây ?

- Yên chí ! Để anh nói cho. Không có gì phải sợ.

- Em đâu có sợ. Em thấy ngượng thôi !

Thành đứng lên. Chàng bắt gặp đôi mắt Nhã nhìn chàng tròn xoe, đôi mắt Nhã sáng rực lên, đi nhanh đến chỗ Thành đứng.

Thành bỏ Dung ngồi đó, chàng đi ngược lại phía Nhã. Bốn mắt cùng chập vào nhau rồi Nhã nói :

- Chú... với lại Dung đã.....

Thành cau mặt :

- Chưa ! Anh chuyên phá đám vội vàng và để lộ mưu của bọn mình.

- Chú vẫn giúp tôi ?

Thành thắc mắc buộc phải gật đầu, chàng kéo Nhã đến phía cây dù đã ngã bóng nằm nghiêng trên mặt cát.

- Cứ từ từ ! Anh cứ từ từ.

- Nhưng chú đã...

- Chưa, nước sôi gì cả !

Nhã có vẻ nghi ngờ :

- Tôi thấy chú thế nào ấy !

Thành cười nhạt :

- Anh nghi tôi có ý ngoại tình với Dung phải không ? Anh quên là tôi ra ngoài này để lo việc cưới vợ cho tôi cơ mà

- Vẫn biết thế nhưng...

- Nếu anh nghi ngờ thì ngay sáng mai tôi ra Nha Trang ở.

- Không ! Không...

Nhã im lặng bối rối. Thành hiểu rằng gã con Trai này không muốn chàng ngoại tình với Dung, ngoại trừ khi ngoại tình để cho cha con gã cùng bắt gặp quả tang.

Thành nói :

- Tôi hiểu ý anh. Yên chí !

- Bao giờ ? Đêm nay nhé ?

- Sớm quá. Dung không phải loại đàn bà dễ như là anh tưởng đâu.

- Như vậy chú định chừng bao lâu thì để cho cha tôi bắt được nó ngoại tình với... chú ?

- Làm sao tôi có thể hứa chắc với anh được chừng nào, giờ nào Dung cho tôi ngủ với nàng !

Thành hạ giọng :

- Tuy nhiên có lẽ chỉ trong vòng một tuần lễ nữa !

Mắt Nhã sáng lên.

- Và nửa tháng nữa là mẹ tôi có thể rời Ba Ngòi ở với ba tôi.

Thành im lặng không trả lời Nhã. Chàng không còn đủ ý chí để nghĩ tới việc ngoại tình có dự mưu với Dung để cho Nhã và nhất là ông bác chàng bắt được, chàng muốn ngoại tình với Dung êm đềm, thú vị và dĩ nhiên là kín đáo.

Và Thành nói ồm ồm :

- Vâng... Tôi hy vọng thế, nếu Dung vào bẫy đúng như tôi với anh ương nó ra...

Nhã tiếp tục tin tưởng :

- Thì chắc chắn như thế rồi...

Thành kéo nhã ra xa hơn để Dung có thể bình tĩnh ra khỏi bụi cây mà nàng còn đang phủ phục nằm trong.

Hai người đi dọc bờ biển về phía Ba Làng, cát lún dưới chân làm cho Thành khó chịu, chàng xoa tay trên lớp da trần đầy cát của chàng. Nhã lèm bèm :

- Tôi thấy việc này đối với chú đâu có khó gì

- Vâng, thực ra thì nó không khó nếu mê hoặc được Dung.

- Cô ta là người dễ mê hoặc cơ mà, thứ đàn bà đa tình ấy thì đâu đáng cho chú phải chịu hàng.

- Vẫn biết Dung đa tình, nhưng cũng như những người đàn bà đa tình khác, không phải bạ ai họ cũng chi tiêu cho mấy quả đa tình.

Nhã sốt ruột dứt khoát :

- Nhưng liệu chú có thành công không ?

- Anh nhờ tôi bay anh ra lệnh cho tôi ?

- Tôi... Tôi nhờ chú giúp cho tôi... cho gia đình tôi...

- Nếu vậy anh đừng gắt gỏng đừng thúc dục, việc tán tỉnh một người đàn bà để ăn nằm với nàng nó công phu, vất vả như thắng một vắn cờ thế... Như là anh với cô bé Lý Minh chẳng hạn, anh theo đuổi nàng hơi lâu nhưng không hiểu anh đã được cái giải gì chưa ? Chắc chưa !

Nhã cải lý :

- Tôi với nàng thì khác, chúng tôi yêu nhau trong sạch để dành cho hôn nhân, mỗi mỗi tình ở mỗi địa vị khác nhau chứ...

- Vâng... Mỗi tình của anh là mỗi tình thanh cao, trong sạch vì đó là tình yêu của tuổi dậy thì...

Nhã đỏ mặt vì giọng sỗ siên, đùa cợt của Thành gã gục gật :

- Chú có vẻ như là không ưa cô bé ấy phải không ?

- Đâu có gì không ưa cô ta !

- Tôi nghe giọng chú nói với vẻ chế riễu tôi thì phải...

Thành nhún vai, chàng và Nhã đi đã khá xa bây giờ là lúc nên tính việc quay về vì Dung chắc chắn là đã mặc xong hai mảnh Bikini cũn cốn.

Thành đứng lại nói :

- Đùa anh đấy thôi có gì đâu mà phải thanh minh thanh nga kỹ thế. Thôi mình quay về đóng nốt vở tuồng còn màn cuối chứ.

Nhã khoái chí :

- Vâng. Thôi thì trăm sự nhờ chú ! Chú ráng giúp tôi cho càng nhanh càng tốt. Không khí gia đình ngọt ngào đến nỗi tôi chịu hết nỗi rồi.

Thành gật đầu, chàng nhủ thầm rằng Nhã đúng ra không nên dục dã, khuyến khích chàng nhiệt thành như vậy, chàng cũng đã tự dục mình nên ngoại tình với Dung nhanh chóng và vội vàng hơn để còn đủ thì giờ thu xếp việc cử hành đám cưới với Jane.

Hai người đi trở lại chỗ cũ, từ xa Thành đã nhìn thấy Dung đang bì bõm nằm sấp trên bãi cát đón những đợt sóng nhỏ đổ vào, dâng lên, rút xuống trên thân thể nàng đã bắt đầu nhào vào bóng tối mờ nhạt vừa như từ mặt đất dồn ra mặt biển.

Khi thấy hai người đến gần Dung ngoảnh cổ nhìn lại gượng cười :

- Anh Nhã mới ra hả ?

Nhã bắt buộc phải vui vẻ :

- Vâng... Thừa Di tôi mới ra.

- Sao không dắt Lý Minh. ra cho vui vẻ cả làng ?

Nhã có vẻ mơ màng khi nghe nhắc đến người yêu :

- Lý Minh đau dì ạ.

Dung nhớ đến câu chuyện xảy ra hồi nãy, chuyện Lý Minh trúng gió làm cho ông chồng già hốt hoảng nhào ra bãi rồi chuyện Nhã vừa xuất hiện gọi Thành.

Nàng cảm thấy lo âu, dường như gia đình ông chồng già đã bắt đầu lo ngại và đề phòng cô vợ trẻ ngoại tình. Dung thở dài thật nhẹ, nàng biết rằng dù vậy thì nàng cũng không thể nào ngừng lại được trên con dốc đam mê dẫn xuống một vực thăm tội lỗi với gã thanh niên khỏe mạnh đang chìm mình bơi trong những lớp sóng nhấp nhô.

Cạnh nàng Nhã liếc nhanh thân hình núi của bà dì ghẻ trẻ đẹp. Nhã không khỏi rạo rục khi nghĩ tới chỉ ít ngày nữa Thành sẽ chiếm đoạt, hưởng thụ thân thể ngon lành này.

Nhã nghĩ tới ông bố già và hơn lúc nào hết gã hiểu lý do làm cho ông bố mê say cô vợ nhỏ, sự mê say ấy rõ ràng là nặng về vật chất và thú vui nhục dục hơn là nặng về tình nghĩa.

Bỗng Dung hỏi Nhã :

- Anh ra chơi hay có chuyện gì ?

- Dạ, tôi ra mời dì và Thành về ăn cơm.

Dung nhìn trời vờ vĩnh kêu lên :

- Chà... Trời tối nhanh ghê nhỉ !

Nàng vẫy gọi Thành vào. Thành hụp xuống nhún ướn mái tóc, rồi bơi vào bờ, kiểu bơi của chàng làm cho cả Dung và Nhã cùng ngơ ngẩn thán phục. Nhã chợt nhớ ra mưu định của mình, gã cố ý suýt xoa khen ngợi :

- Chú Thành tuyệt thật nhỉ. Đẹp trai khỏe mạnh, ăn chơi lừng lẫy và...

Nhã ngừng lại với ý muốn bắt Dung phải chờ đợi, chú ý tới câu nói của mình, rồi Nhã buông giọng rõ ràng đầy ước muốn :

- Và chú ấy chiều đàn bà, cưng đàn bà thì nhất !

Dung bắt buộc phải kêu lên :

- Ô anh này... Ăn nói kỳ cục chưa kìa !

Nhã cười :

- Quên... Dì trẻ quá thành ra đôi khi tôi quên không giữ ý !

Ba người rời bãi về trại, Thành vác cây dù trên vai, bộ quần áo chàng mặc lấm tấm ướt nước biển, mái tóc ướt rũ xuống trán mang cho Thành vẻ khắc khổ, phong trần của những gã thanh niên sống nhiều trước tuổi.

Dung ngắm Thành say mê, nàng tưởng tượng đến những giờ vui tròn vẹn với Thành, chắc chắn những phút bên nhau ấy sẽ làm nàng thỏa mãn và không bao giờ quên.

Dung nhớ câu nói của Nhã về Thành : «Chú ấy chiều và cung đàn bà thì nhất» !

Cho tới khi bước vào cổng trại, khi Thành ra bờ giếng tắm nước ngọt và nàng vào phòng tắm, hình ảnh mạnh khỏe, rắn rỏi của Thành vẫn ám ảnh nàng. Dung nhớ nồng nàn giờ phút Thành nằm phủ lên thân thể nàng, cơ thể Dung hừng hực nóng khi nghĩ tới phút quyết định lại là phút dở dang vì Nhã phá đám nàng và Thành...

Dung nuốt ực nước bọt vào yết hầu, vục gáo nước vào lu nước ngọt và hăm hở xối ào ào cho quên cảm giác buồn bực, khó chịu xâm chiếm trí não và những đòi hỏi nôn nao dục đã ở phần dưới thân thể mình.

Khi đã dịu cơn đam mê khao khát đàn ông, Dung bước lên nhà với một bộ đồ lụa trắng phau.

Ông chồng già đang ngồi với Thành và Nhã cạnh mâm cơm, ngừng lên say mê nhìn cô vợ trẻ :

- Em mặc bà ba trắng trông như một đóa ngọc lan.
- Chỉ nhìn đầm...
- Ai nhìn mình... Phải không cháu Thành ?

Thành gạt đầu, chàng bắt gặp đôi mắt lá dăm lẳng lơ, nóng bỏng của Dung nhìn chàng đầy âu yếm và nghịch ngợm. Thành nhìn đĩa đồ ăn và nói :

- Vâng. Trông bác gái có vẻ trẻ và đẹp nhất vùng này đấy.

Ông bác Thành thú vị rung đùi, Nhã cau mặt lại rất nhanh nhưng bình tĩnh ngay để nói :

- Ăn cơm đi chứ ba... Con đói lắm rồi.

Ông bác già cầm đũa, lườm con trai :

- Mà thì chỉ biết ăn... Suốt ngày lúc nào cũng kêu đói được...

Dung ngồi cạnh chồng xới cơm vào chén :

- Ăn đi rồi mình còn đi phố chứ. Em đã mời cháu Thành đi nhảy đêm nay rồi đấy.

Đôi đũa của ông chồng già ngừng lại trên những hột cơm đang bốc hơi nghi ngút.

- Đi đâu ?

- Đi nhảy !

Dung cười vui vẻ :

- Nhân tiện thể sát hạch xem tài nghệ nhảy nhót của anh tiên bộ đến đâu.

Nàng và cơm vào miệng. Một lát sau hỏi chồng :

- Mấy điệu nhảy kỳ trước em chỉ cho anh còn nhớ hay quên rồi... Gì nào ? Nhớ không ? Tango, Slow, Rumba...

Ông chồng già bỗng trở nên hứng thú :

- Ờ ờ... Nhớ chứ đâu có quên. Coi nào...

Ông ngừng ăn cơm để ngẫm nghĩ rồi hăng hái :

- Thế này...

Ông xoạc đôi đũa đang cầm trong tay xuống cạnh mâm cơm.

- Đây nhé... Tăng gô này.. Một hai ba bốn năm này Rumba thì...

Dung cười dòn xua tay :

- Thôi thôi... Nhâm hết rồi ông ơi ! Để ăn cơm xong tôi nhắc lại cho ông nhớ, tối nay đi thực tập liền nhé ?

Nàng quay sang bảo Nhã :

- Lát nữa tôi sang ông Vĩnh Lợi mời cô Lý Minh cho cậu thích...

Nhã thích ra mặt, gã trẻ tuổi không dấu được hân hoan. Thành góp chuyện cho bữa cơm tròn trịa niềm vui :

- Thời kỳ tiền hôn nhân thủ thật anh Nhã nhỉ ?

Nhã gật. Dung nói một câu ý nhị như riêng để nhắc với Thành :

- Nhưng đôi khi yêu nhau mà không vẹn tình cũng khổ can không nổi !

Ông chồng già thực thà cứ phây phây nói :

- Đời em có bị dở dang bao giờ đâu mà tả oán !

Thành cố nín cười cho khỏi văng cơm ra bàn. Chàng không ngờ ông bác chàng ngốc đến nỗi vẫn tưởng rằng ông cưới được một cô vợ trẻ còn trinh.

Chàng nhìn Dung, cặp mắt tinh ranh như ngầm khen ngợi tài khéo léo che đậy của nàng. Dung lờm Thành. Những cặp mắt trao nhau kín đáo cùng lúc với bàn chân nàng đặt nhẹ lên chân Thành ở dưới gầm bàn...

Suốt bữa cơm, bàn chân mịn mát của Dung tiếp tục hý hoáy nghịch ngầm kịch liệt với Thành.

Cho tới khi chàng buông đũa bát xuống mâm, nàng mới rút bàn chân áp ủ trên chân chàng ra để nói :

- Nghĩ một lát rồi đi nghe anh Thành.

Thành dạ thật to, thật nghiêm trang để ông bác họ vui lòng, chàng ra cạnh bàn, uống nước. Hơi trà thơm ngon làm Thành tỉnh táo, chàng châm thuốc lá, thú vị ngấm Nhã vừa bỏ đũa, bát là nhào đến trước gương chải đầu.

Ông bác Thành vui vẻ nói với cô vợ trẻ

- Ngó thằng Nhã kia. Cứ nhắc đến con Lý Minh là nó...

Dung cười :

- Cậu ấy phởn mà ly !

Nàng nhìn Thành nói một câu làm chàng hơi e ngại :

- Tình yêu đẹp ghê anh Thành nhỉ. Còn anh.

Ông chồng già đặt tay lên vai vợ :

- Em chả phải nói, Thành này thì quá trời rồi. Sắp cưới vợ đây chứ hiền gì !

Dung xa xăm nét mặt lại :

- Lấy vợ à ?

Ông bác Thành vẫn phây phây :

- Chứ sao ! Lấy đầm lai mới là độc chứ !

- Đầm lai ?

Dung hơi khựng lại. Cử chỉ của nàng chỉ có Thành là hiểu. Chàng rút một hơi thuốc lá sữa soạn đối phó với những lăm cẩm sắp xảy ra.

Dung đến cạnh bàn nước. Nàng rót vòi nước cao và mau rồi đặt ly xuống bàn hỏi Thành đang ngồi cạnh :

- Chừng nào cưới vợ hả anh Thành ?

Giọng nàng đầy vẻ cay cú.

Thành chép miệng :

- Cũng định vậy thôi... thưa bác.

Dung cười mỉa mai :

- Chùng nào đây ?

Thành nói nhỏ vừa đủ cho nàng nghe.

- Tùy bác đây !

Mắt Dung sáng rực lên. Nàng liếc Thành nhanh và sắc, cặp mắt nàng gần như bắt Thành phải nói rõ hơn.

Thành kéo một hơi thuốc chót. Chàng búng tàn lửa ra ngoài sân cỏ đã bắt đầu nhá nhem tối.

Ông bác già rời mâm cơm đứng lên, kéo ghế ngồi xuống cạnh bàn nước, chiếc tẩu được cẩn thận lôi ra khỏi bao da và ông trả lời thay cho Thành :

- Chắc tuần sau em phải sửa soạn lo liệu cho cháu Thành. Ở trong này nó chả còn ai ngoài chúng mình.

Thành bung ly nước trà uống từng hớp để tránh cặp mắt Dung đang nhìn chàng đầy bức dọc.

Ông bác vẫn vô tình hỏi Thành :

- Thế nào anh ? Tuần sau được chứ ?

Thành nói :

- Thừa tùy bác định.

Dung ngồi xuống cạnh chồng :

- Anh sắp lấy vợ đây hả ?

- Vâng.

- Thế mà...

Thành hiểu rằng Dung định nói :

- Thế mà anh dẫu tôi.

Thành cắt nghĩa

- Cháu định nói với bác trai lo liệu dùm cho. Tiện đây có bác thôi thì...

Dung cắt ngang :

- Anh định nhờ tôi ?

Ông bác già bập một hơi píp rồi xen vào :

- Thì cả anh với em.

Dung hơi tái mặt. Nàng nhìn mặt bàn rồi đột ngột lên:

- Gớm ! Ăn no mệt ghê ! cái điệu này chắc bỏ vụ đi nhảy mất !

Ông chồng già lập tức tán thành ngay :

- Một thì ở nhà nghỉ cho nó khỏe.

Dung nhìn Thành. Nàng như muốn hỏi : Thế nào ?
Úc chứ ? Thành đứng lên :

- Thôi hai bác ngồi chơi.

Dung lo ngại :

- Anh đi đâu giờ này ?

- Thưa bác chắc cháu đi với anh Nhã và Lý Minh ra phố.

Dung cố mỉm cười :

- Anh bỏ vợ chồng tôi ở nhà đấy à ?

Ông chồng già lừng khừng nói :

- Thì ở nhà để cho lũ trẻ nó tha hồ đùa nghịch với nhau.

Dung phụng phịu.

- Anh thì lúc nào cũng muốn nhốt người ta ở nhà.

- Ô ! Đâu có.

- Chứ...

Nàng nguẩy người hờn giỗi bắt nạt ông chồng già :

- Chứ sao anh không chịu đi nhảy với em.

- Sao em vừa kêu mệt !

Quay sang phía Thành, ông bác già xòe tay ra phân bua :

- Anh tính ! Thế có buồn cười không ! Lớn rồi mà lúc nào cũng cứ như trẻ con.

Thành cười. Nụ cười của chàng làm Dung bực bội. Nàng vùng vằng vào phòng.

Chàng nhìn theo bộ mônng tròn nhún nhảy sau lớp vải quần mỏng dính của nàng. Thành không khỏi cảm tưởng như chàng đã liên hệ chặt chẽ với Dung. Mỗi thay đổi của chàng là mỗi rắc rối cho gia đình nhỏ bé của ông già lắm cảm với cô vợ trẻ đa tình.

Sự vắng mặt của Dung đem cho căn phòng sự yên tĩnh dễ chịu. Thành nhìn ông bác già ngồi im thưởng thức hơi thuốc píp vẽ mặt ông rạng rỡ, bằng lòng với hạnh phúc của mình.

Chập sau ông hơi nhồm lên hỏi Thành :

- Anh tính việc cưới xin của anh thế nào đây ? Tiền bạc anh thu xếp thế nào... Có cần phải bác giúp đỡ không ?

Thành nhận được vẻ lo âu của ông bác sau khi hỏi chàng câu đó, chàng nói ngay :

- Thừa không ạ. Tụi cháu tính làm đại cho xong, tiền bạc chúng cháu cũng đã lo đủ cả, chỉ phiền bác đứng làm chủ hôn cho.

- Được...

Dung trở ra với đĩa trái cây, nàng đặt xuống bàn, cặp mắt nhìn Thành trách móc. Mặt nàng sì sì buồn phiền.

Nàng ngồi xuống cầm dao xẻ mạnh trái cam. Ông bác già nhìn vợ cặp mắt chan chứa si mê.

Sự im lặng tiếp tục kéo dài giữa ba người, Thành nhẹ nhàng đứng lên sau khi đỡ múi cam Dung đưa, chàng nhẹ nhàng buông hai tiếng cảm ơn rồi bỏ ra hiên.

Thành nghe tiếng chân người nhẹ nhẹ phía sau, chàng nghi rằng Dung đến cạnh và sửa soạn trả lời những lời hăn học của nàng. Nhưng người ra không phải là Dung mà là ông bác già với tẩu thuốc ngậm trên môi.

Hai người im lặng đứng với nhau, nhìn băng quơ ra khoảng vườn rộng. Thành không muốn nói gì cả, chàng ưa thích sự im lặng dễ chịu này. Hơn thế nữa, giữa Thành và ông bác cũng chả có gì để nói.

Dung ra đứng giữa Thành và ông chồng già. Ba người lại im lặng. Dường như không ai biết phải mở đầu câu chuyện thế nào.

Chập sau Dung nói trước :

- Sửa soạn đi ra phố chứ mình !

Ông chồng già do dự. Dung dục dã :

- Anh vào mặc áo quần đi. Ra phố giờ này ngồi ngoài bãi biển một lát rồi vào vũ trường. .

Nàng hỏi Thành :

- Anh Thành có muốn thay đổi chương trình không ?

- Tùy hai bác.

- Ở Nha Trang chả có gì ngoài hai mục nhảy và xi nê. Thôi để tùy anh lựa lấy một. Xi nê thường thường là phim cũ, sợ anh đã coi cả rồi...

Thành im lặng. Chàng biết rằng Dung muốn đi nhảy và muốn nhường cho chàng ngỏ lời. Thành nói.

- Nếu vậy cháu đề nghị hai bác nên đi nhảy vậy.

Dung huých khuỷu tay vào lưng chồng :

- Cháu anh chịu chơi ghê !

Ông bác già nhăn mặt. Thành hiểu ông ta khó chịu vì đề nghị của chàng.

Thành nói lại :

- Hay cháu với hai bác ra biển ngồi chơi, uống rượu rồi về.

Dung xì một tiếng :

- Nhưng anh cu Nhã đã hôn hờ mới Lý Minh đi nhảy rồi.

Ông chồng già hần đã hiểu tính cô vợ trẻ nên nói một câu thực chán đời :

- Thì nhảy. Em mê nhảy như điên, ai nữ bắt em ngồi chơi soi nước, hay chui vào rạp xi nê... Thích nhé ?

- Khỏi cần đi !

Nàng vùng vằng, Thành đuổi khéo ông già theo Dung, vào nhà cho chàng đỡ rộn.

- Bác gái lại hờn rồi ! Bác vào dỗ cho yên...

Chàng mỉm cười :

- Thấy hai bác hạnh phúc cháu chỉ mong cho chóng xong đám cưới.

Ông già cười sung sướng không dấu được :

- Ấy thế nhưng nhiều lúc bực cả mình !

Ông quay vào theo vợ. Thành bỏ chỗ đứng ra vườn. Chàng thấy Nhã từ phía cổng đi vào, dáng điệu gả tung tăng hơn hờ như bắt được vàng. Thấy Thành, gã giơ tay vui vẻ nói :

- Xong cả. Có xe, có đào... Tha hồ cho mình du dương nhày nhót đêm nay...

- Lý Minh của anh cùng đi chứ ạ ?

- Có ! Chú vào chỉ tôi đi «Bộp» chú Thành.

- Đi Bộp ?

- Ừ... Tôi đi Bê Bốp còn yếu !

Thành lười biếng chối từ :

- Thì tôi cũng có giỏi gì hơn anh đâu. Cần quái gì phải tập, lúc nào ra Piste anh nhảy tướt cũng xong.

Nhã bắn khoăn :

- Nhưng sợ rằng nhảy không được đẹp người ta cười.

- Piste đông, đèn tối ai hơi đâu để ý tới riêng ai mà anh ngại.

Hai người vào nhà. Vợ chồng ông bác già đang hôn nhau chùn chục vội vã bỏ nhau ra.

Thành nói ngay để cả bốn người khỏi ngượng :

- Tụi cháu sửa soạn đi ra phố. Hai bác cùng đi cho vui chứ ?

Ông bác già hỏi vợ :

- Thế nào ? Đi hay ở lại nhà... Tùy em đấy.

Dung nhìn Thành. Chàng tránh cặp mắt nàng bằng cách quay sang nói với Nhã :

- Thay đồ rồi đi chứ anh Nha ?

Nhã gật đầu :

- Vâng. Thay quần áo rồi mình chờ Lý Minh lái xe sang đón.

Thành vào phòng. Chàng đang biết chắc rằng Dung đang hậm hực vì cử chỉ lạnh nhạt của chàng. Thành mở va ly chọn áo quần, chàng tránh không nghĩ đến Dung. Có thể Dung cũng chẳng nghĩ tới Thành, chẳng còn đam mê chinh phục chàng từ khi biết Thành ra đây là để sửa soạn lấy vợ.

Nhưng cũng có thể điều đó làm Dung bị thúc dục thêm hăng hái. Người đàn bà nào cũng vậy, họ thích chinh phục một gã đàn ông trong vòng tay của kẻ khác, hơn là chinh phục những gã đàn ông quỳ dưới chân mình ngửa mặt van xin tình yêu.

Thành lo ngại điều ấy ! Chàng ngại Dung sẽ làm mọi cách để cướp chàng khỏi tay Jane. Khi đứng chải đầu trước gương chàng nghe có tiếng gõ cửa.

Thành nói :

- Vào đi !

Cửa mở, Dung không vào. Nàng đứng trong khung cửa một bàn tay nắm chặt quả nắm cửa, khuỷu tay kia ghéch lên cao đẩy bộ ngực nhô cao sau lần vải áo.

Thành giữ yên nhất lược trên đầu :

- Bác !

Dung cau mặt. Nàng khó chịu hỏi :

- Anh có muốn tôi có mặt đêm nay không ?

Tiếng «tôi» nàng thốt ra báo hiệu cho Thành biết giữa chàng và Dung đã có một khoảng cách vì đám cưới của chàng sắp thực hiện. Thành chặc lưỡi :

- Thừa... tùy Bác !

- Anh nghĩ thế nào ?

Nàng bước hẳn vào phòng. Xoay người lại đóng cửa, gài then.

Thành hỏi nhỏ :

- Sao em lại vào đây. Bác trai anh thấy thì sao !

- Lão ấy đi toilette.

- Như vậy...

Chàng ra mở cửa bảo Dung :

- Muốn nói gì để tôi nói với nhau.

Dung bấu môi :

- Thực ra cũng chả có gì để nói với nhau phải không anh ?

Thành bỗng nhiên nảy ra câu hỏi : Có nên dứt khoát với nàng không ? Và kéo dài cuộc tình để làm gì ?

Dung không để chàng có thì giờ suy nghĩ. Nàng đến cạnh chàng !

- Anh muốn nói gì thì nói đi.

- Chồng em sắp lên bây giờ đây.

- Mặc !

Thành dịu dàng

- Đừng kỳ thế Dung.

Chàng cười, cố cười cho thật tươi :

- Đêm nay anh nói em nghe.

Dung cau mặt, cay cú.

- Còn nói gì nữa ! Anh sắp lấy vợ kia mà !

Thành mỉm cười vì ghen tương sôi nổi của Dung.
Chàng nói :

- Sắp lấy vợ chứ bộ lấy rồi sao ! Vả lại...

Chàng quay lưng tiếp tục chài đầu :

- Yêu nhau là yêu, để ý đến những chuyện vặt ấy làm quái gì !

- Chuyện đó mà là chuyện vặt !

- Nó chẳng quan trọng gì cả... Dù có vợ hay chưa, khi người ta yêu thì đó là tình yêu nguyên vẹn.

- Nhưng như vậy...

Giọng nàng nghen ngào :

- Như vậy làm sao ở với nhau được đời đời !

Thành rùng mình :

- Bộ em tính ở với anh à ?

- Ở thế anh ? Anh không tin vậy sao ?

Thành bắt buộc phải nói cho Dung khỏi buồn lòng.

- Anh nghĩ tới việc đó đôi khi, nhưng cảm thấy vô vọng.

- Vô vọng !

Nàng nhắc lại hai tiếng đó bằng giọng bức bối rồi tiếp:

- Chỉ có một mình anh nghĩ thế thôi. Em lại khác !

- Em thay quần áo đi ra vũ trường tại mình sẽ nói nhiều.

Thay áo quần xong Dung uốn ẹo đi ra. Nàng mặc áo dài xanh thẫm, tóc búi cao, chuỗi hạt trai đeo thòng xuống trước ngực, chiếc áo hở cổ làm gáy nàng cao, trắng ngần với vẻ quý phái đặc biệt của những người đàn bà cổ cao ba ngón.

Thành nhận ra vẻ đẹp thiếu phụ của Dung. Vẻ đẹp nghiêm trang vừa phải và đầy những nét mời mọc thiết tha hứa hẹn nhiều phút yêu đương nồng nàn, mãnh liệt.

Nàng nói :

- Chưa lần nào được nhảy với anh Thành. Nghe cậu Nhã nói thì anh nhảy thật hay.

Thành im lặng cười nhẹ và mau.

Nụ cười làm cho Dung hơi cau mặt lại :

- Anh khó chịu ghê !

Thành đến gần Dung trong khi Nhã ra cổng đón Lý Minh.

Chàng nói nhỏ và cương quyết :

- Anh đã bảo em đừng gây gổ với anh trong căn nhà này. Nếu em nhận thấy khó chịu vì anh thì anh bước ngay cho em bằng lòng.

Dung hơi trề môi :

- Chẳng người ta muốn đi thì ai giữ được ?

Nàng nhếch môi cười :

- Nếu anh muốn xa em thì anh cứ đi.

- Khổ nỗi anh chưa muốn xa em !

Dung xúc động vì lời nói của Thành.

Nàng nhìn qua sắc tay, cặp mắt đầy vẻ buồn rầu.
Thành nói tiếp :

- Lát nữa ra sàn nhảy anh sẽ nói với em một chuyện.

Dung nôn nóng hỏi :

- Chuyện gì ? Phải anh định dứt tình với em không ?

Tiếng giày da và sự xuất hiện của ông chồng già làm Dung vội vã nói thêm :

- Vâng ! Ở ngoài này ngày nóng và đêm lạnh !

Ông bác Thành cười hề hề :

- Khí hậu y như sa mạc Sahara !

Ông ngồi xuống ghế, móc túi thuốc, nhồi một gói. Cái bíp mới và cách nhồi thuốc quá chắc, quá đầy của ông bác làm cho Thành nghĩ rằng phải vất vả lắm ông ấy mới hút tàn được gói thuốc này.

Nhã bước vào dục đã mọi người :

- Đi ba, đi. Đi chú !

Bốn người ra xe, Lý Minh ngồi trước tay lái chiếc xe hơi Simca cũ với vẻ kiêu hãnh và bằng lòng.

Nàng mặc áo Montagut trắng tóc buộc rẽ ra hai bên tai, khuôn mặt Lý Minh trái soan, trắng mịn, môi đỏ hồng cặp mắt đen và sâu với những cái nhìn hơi lạnh, cặp mắt có đuôi.

Nhã mở cửa xe lên ngồi băng trước, Lý Minh xích qua một chút nhường chỗ cho Nhã ngồi.

Nàng nhìn từng cử chỉ của Thành mở máy lái xe ra công.

Khi chiếc xe chạy phăng phăng trên đường quốc lộ số một ra thành phố, nàng nhìn ngọn đèn pha chiếu sáng mặt lộ rồi chột nói nhỏ khen Thành.

- Ông lái xe giỏi thật

Thành cười, nghiêng đầu tỏ ý cảm ơn nàng.

Nàng bặm môi lại suy nghĩ rồi chột kêu lên :

- Hôm nay thứ sáu phải không anh Nhã ?

Nhã sung sướng được Lý Minh hỏi đến, gã ồn ào :

- Thứ sáu...

Lý Minh ngắt ngang :

- Sáng chủ nhật tại mình đi chơi suối Dầu nghe anh ?

Nhã gật đầu phăng phăng, Lý Minh nói tiếp.

- Nhân tiện mời cả ông Thành đi với tại mình.

Thành có cảm tưởng như Nhã xịu mặt xuống sau câu nói ấy. Giọng Nhã quả nhiên đầy miễn cưỡng :

- Ừ... Cũng được.

Dung xen vào :

- Các cô cậu lại bắt vợ chồng tôi ở nhà nữa hay sao ?
Ồ ! có lẽ các bồ cho rằng hai đứa này già lụ khụ rồi sao !

Lý Minh duyên dáng.

- Há ! Hai bác cũng thích đi chơi xa hả ?

- Chớ sao !

- Vậy mời hai bác sáng chủ nhật đi luôn, cháu định tất cả sẽ đem theo bát và đồ nấu ăn để ở lại qua đêm cho tới sáng thứ hai mới về. Cháu bắt ba cháu đi chơi cho vui nữa...

Nàng nhí nhảnh nói tiếp :

- Từ khi mẹ cháu mất, ba cháu buồn suốt ngày. Mấy tuần nay lúc nào ông ấy cũng băng khuâng, không chịu đùa rồn với cháu và đàn dê nữa...

Nhã góp chuyện khi chiếc xe vượt qua cầu Bóng.

- Lúc nào buồn Lý Minh sang nhà mình chơi.

Lý Minh gật đầu

- Ừ.

Xe bắt đầu lượn theo con đường dẫn đến cầu Hà đề vào thành phố.

Thành thêm chân ga. Gió lửa ào ào vào xe làm mái tóc Lý Minh tạt vào mặt chàng như những ngón tay mềm vuốt ve chàng trên mặt nệm.

Chàng nghĩ tới Jane. Người đàn bà ấy đêm nay chắc buồn. Ở Sài gòn mà cô đơn thực là khổ. Thành phố đông người ồn ào ấy không thể làm cho Jane vui khi nhớ mong, hồi hộp đợi chờ Thành.

Chàng chắc lưỡi, thở dài nhè nhẹ, Thành nhận thấy chàng quả thực nhớ nàng. Nỗi nhớ không nguôi bắt đầu nổi lên cùng với nỗi buồn bàng bạc.

Chiếc xe đi vào thành phố, Thành cố quên Jane để theo dõi con phố hun hút nằm dài trong ánh đèn trước mặt. Chàng cảm thấy ngỡ ngàng với cảnh vật không mấy đổi thay, dù đã gần mười mấy năm xa cách.

Thành nói băng quơ.

- Chẳng có gì thay đổi cả.

Nhã hỏi :

- Chú bảo thay đổi gì ?

- Cảnh vật vẫn y như hồi tôi còn đi học ở đây.

Thành bùi ngùi tiếp :

- Thấy thế này mới biết mình thực mau già.

Nhã cố ý nói một câu như muốn ngăn không cho Lý Minh và Thành quen nhau thân hơn nữa :

- Bởi vậy chủ Thành mới sắp lấy vợ. Lại lấy vợ đảm lai mới là chúa chứ !

Thành không bức bối vì câu nói ấy ! Chàng cảm thấy ân hận vì sự thân mật của Lý Minh dành cho chàng đã làm Nhã ghen tuông, bức bối.

Chàng cười :

- Ai mà không lấy vợ một lần !

Lý Minh ngồi im nhìn băng quơ theo con đường trước mặt.

Sự bình thản của Lý Minh làm Nhã bằng lòng. Gã đổi sang giọng vui đùa dí dỏm :

- Tôi như chú nhát định là không để đến tuổi này mới kết hôn. Cảnh cha già con dại có nhiều cái phiền hà, vất vả !

Thành cười thay câu trả lời.

Chàng hỏi Nhã :

- Rẽ lối nào anh ?

Dung nói ngay :

- Tay trái đi anh. Tụi mình nhảy ở Đông Lâm.

Lý Minh reo :

- Ở Đông Lâm ban nhạc chơi hay lắm !

Thành đem xe vào lề đường. Chàng nghe tiếng nhạc từ trên lầu vọng xuống.

Chỗ này đây, nhiều năm về trước có một rạp xi nê chuyên chiếu những phim Tàu.

Thành thường hay nghỉ học vào coi những cuốn phim múa kiếm, đánh chưởng hay những mối tình đẹp đẽ của những con người thanh lịch trong xã hội cổ kính Trung Hoa.

Bây giờ rạp xi nê cũ không còn nữa, một tiệm ăn lớn đã mọc lên, với vũ trường sân thượng được trang trí đúng mặt tiền của những khiêu vũ trường, chủ nhân bắt buộc phải là dân Trung quốc làm giàu trên đất VN.

Lý Minh lắng tai nghe nhạc, nàng tấm tắc :

- Ban nhạc đang chơi bản «Mister lonely» hay quá.

Thành gật. Chàng nhớ những đêm buồn bã, ngồi một mình với ly rượu trên tay, những đêm chiến cuộc chưa lan rộng, căn phòng của Thành chưa cháy ra tro, chàng đã ngây ngất khi nghe lời ca của bản «Mister Lonely» buồn bã.

Lonely... I'm mister lonely...

Gã cô đơn... Tôi là một gã cô đơn...

Thành buồn buồn lặp lại lời ca bản nhạc chàng hằng ưa thích.

Dung hớn hở.

- Đi ! Tội mình lên chơi.

Nàng cười thật tươi, nói với Thành :

- Trăng sáng gió mát, nhảy trên sân hượng... Tuyệt diệu phải không anh ?

Thành gật. Chàng đi theo đám người vui vẻ vào nhà hàng, bước từng nấc thang dẫn lên vũ trường sân thượng.

Ông bác già vừa ặc ặc leo cầu thang vừa nhún nhảy như một thanh niên yêu nhạc. Cử chỉ giả tạo đầy cố gắng trẻ trung của ông làm cho Thành chán nản phờ phạc người.

Việc cóc gì ông ấy phải mua lấy những phiên nhiều vào tuổi già như thế nhỉ !

Ở vào cái tuổi ấy, nên an phận với một người vợ quê mùa và kính nể chồng, ngày hai buổi trà rượu, cờ bịch ung dung... Chiều chiều ngồi dưới dàn hoa, chơi một ván cờ cạnh bát điều thuốc缭绕 thơm ngát khói.

Sáng sáng ung dung hớp một chung trà Chính Thái ướp hoa nhài, ngắm vòi nước ngũ sắc do những người thợ vườn tưới đều trong nắng.

Thành nghĩ rằng cuộc đời như thế chắc phải đáng sống hơn là hung hăng rước một cô vợ trẻ vào những ngày còn lại mệt mỏi của đời mình, để vừa mệt vì tuổi tác ứa tàn, vừa mệt vì những đêm phục dịch cho tình yêu cực nhọc...

Dung đi cạnh chàng, nàng nói nhỏ :

- Anh bảo lên đây anh sẽ nói với em về chuyện tại mình.

Thành gật đầu :

- Để lát đã em... Sao em nóng tính ghê thế nhỉ !

Dung bĩu môi. Nàng im lặng lao nhanh hơn để đi cạnh ông chồng già, cặp mông nàng nhún nhảy như muốn hát vỗ mặt Thành - anh chàng trẻ tuổi leo từng bậc thang phía dưới.

Cả bọn ngồi vào bàn. Chiếc bàn đặt gần mép sân thượng. Ngồi ở đây Thành có thể nhìn thấy thành phố phía dưới những cửa tiệm, đèn thấp sáng choang, những khách bộ hành đi lại trên hè...

Dung hỏi :

- Anh uống gì anh ?

Thành gọi một Martell sec làm Dung nhăn mặt, nàng thì thâm :

- Lát nữa nói chuyện với em mồm anh nồng hơi rượu.

Thành mỉm cười không nói gì.

Ông bác già qua lại hỏi chàng :

- Ngồi đây thú quá anh nhỉ ?

Thành mỉm cười im lặng.

Nhã bô bô nói :

- Ở thành phố này mà không có đăng xinh chắc là buồn ghê lắm.

Thành hơi khó chịu vì câu nói của Nhã, gã cố gắng chứng tỏ với người đẹp Lý Minh gã là một kẻ chơi bời sành sỏi, nhưng càng cố gắng càng trở thành què mùa thảm hại như những anh thợ may cả đần ngồi uống rượu, đầu hót với gái trong Bar !

Ban nhạc dứt bản Slow để ồn ào chơi một bản nhạc ngoại quốc giạt gân ra rít.

Nhã nghiêng đầu nghe ngóng rồi vui mừng :

- Nhảy Bộp điệu này được phải không chú ?

Thành gật.

Nhã hỏi Lý Minh với giọng nồng nàn :

- Anh với em nhảy Bộp ?

Lý Minh nhìn ra sàn nhảy, trên khoảng Piste lộ thiên chỉ có hai cặp đang nhún nhảy TWist, hai gã Hoa kỳ vừa nhảy vừa giỡn với hai vũ nữ một cách không mấy

đứng đắn.

Lý Minh nhăn mặt nói :

- Vắng quá...

Nhã hăng hái :

- Sợ quái gì !

Gã hung hăng nắm tay cô gái Trung Hoa xinh xắn :

- Nhảy em...

Lý Minh miễn cưỡng đứng lên theo Nhã ra sàn nhảy, ông già mỉm cười nhìn theo cậu con trai.

- Cái thằng hăng tợn nhỉ !

Thành nhìn Nhã và Lý Minh, cố nén cười khi Nhã nắm tay dập dìu mãi chưa biết bắt nhịp lúc nào.

Thành nâng ly rượu lên tay, những cục nước đá chạm vào thành ly thủy tinh lạnh canh ròn rã. Chàng uống mấy hớp, bằng lòng với ly rượu ngon.

Dung hỏi :

- Thế nào anh ? yêu đời đấy chứ ?

Thành hơi cúi đầu :

- Dạ.

Dung nhìn mặt khó chịu kín đáo với cung cách kính trọng quá đáng của chàng.

Cặp môi nàng hơi vểnh lên kiêu ngạo. Mắt nàng nhìn Thành nhanh và lảng. Nàng vẫn tin rằng nàng đẹp đủ để cho những gã đàn ông như Thành phải mê say. Thành im lặng. Chàng đang bận bịu vì những kỷ niệm khi ngồi đây, nhìn xuống thành phố Nha Trang trong một đêm trăng sáng và đẹp trời.

Chàng nghĩ tới những thằng bạn học ngày xưa, những buổi đi chơi xa, những lần về nhà những cô bạn gái từ vùng quê ra tỉnh học...

Một Hoan, một Quang, một Yến, một Quỳnh... Rồi bọn thằng Du.

Những người bạn gái và những đứa bạn trai hầu như không mấy đứa còn ở Nha Trang vì chiến tranh đã đem chúng nó đi xa...

Thành hồi tưởng đến những ngày đi với Phương Anh lên đèo Rù Rì, những buổi học sóng nức nhưng êm đềm... Những đêm lên Thành, lên Suối Dầu, hay về

những vùng quê nấu chè ăn dưới trăng cùng với lũ bạn bè tình nghịch...

Tất cả đã qua đi không còn dấu tích gì.

Cho tới khi nhạc dứt, vài người vỗ tay rời rạc, Lý Minh giựt tay ra khỏi tay Nhã, đi nhanh vào bàn.

Nhã đuổi theo, những bước chân gã hấp tấp tưởng như sắp đá lung tung vào chân bàn, chân ghế.

Tới bàn, Lý Minh ngồi xuống với vẻ bức bối không che dấu được. Nhã ngồi xuống cạnh nàng, vừa thở vừa hỏi :

- Chú Thành thấy ban nhạc họ chơi kỳ cục không ?

Hai tay Nhã xòe ra phân bua kịch liệt :

- Lúc thì nhanh, lúc thì chậm làm mình lú lú không biết đường nào mà nhảy nữa ?

Lý Minh bậm môi lại một lát rồi khinh khỉnh hỏi :

- Anh học nhảy Bộp với ai hả anh Nhã ?

Nhã nhìn Thành nháy mắt rồi nói.

- Học với chú Thành đấy !

Lý Minh nhìn Thành. Chàng im lặng không nở cái chảnh. Cái chảnh bây giờ thì Nhã vỡ mặt vì ngượng với đào !

Cặp mắt Lý Minh tiếp tục nhìn Thành lâu đầy giễu cợt rồi mĩa mai :

- Ông Thành lát nữa mà nhảy thì nhất ! Chắc thiên hạ sẽ phải lác xệch mắt đi ! Lác không mở ra được nữa ông Thành nhỉ ?

Thành cúi đầu thấp để cung kính nói :

- Cám ơn cô nương !

Lý Minh xám mặt vì sự riêu cợt của Thành. Nàng không biết làm gì hơn là trút cơn giận lên đầu Nhã :

- Lần sau, trước khi nhảy Bộp anh phải học với những người nhảy giỏi. Anh học những cha âm a âm ớ, ra piste múa may quay cuồng như trúng gió làm em phải ngượng ê cả mặt.

Trước cơn giận phũ phàng, tàn ác, vô nhân đạo và cóc cần lịch sự của Lý Minh, Nhã đực mặt như chó ăn vụng bột.

Rồi Nhã mỉm cười. Nụ cười đúng kiểu những ngài sợ vợ, những vị chủ trương đàn bà cũng như quan to cứ

một điều nhin, chín điều lành cho nó chắc - Nụ cười của Nhã làm Lý Minh cảm thấy cơn giận ứ trong lòng, như tất cả những người đàn bà con gái đẹp khi quá giận, Lý Minh nhất định đòi về, nhất định lái xe về không nhảy nữa !

Dung tức bực nhưng cố nén để vuốt ve cô gái Tàu đang cầu :

- Thôi vua Lý Minh ! Cậu Nhã còn trẻ, giận làm quái gì.

Nàng nắm tay ông chồng già và Lý Minh khuyến khích :

- Hai bác cháu ra đi một đường Tăng Gô Xi Noa đi nào...

Trước cơn giận dữ dội, dã man của cô gái Tàu đã tàn nhẫn đổ lên đầu ông con quý tử, ông chồng của Dung cũng rét vì cái tài nhảy nhót gầy còm của mình !

Ông bèn cười, nụ cười câu tài hèn không chịu được :

- Thôi mà em ! Cháu nó đang giận để nó ngồi im nghỉ ngơi cho hả đã... A... Hay bác đề nghị cháu Sinh nhảy vờ Thành bản Tăng Gô này nhé !

Dĩ nhiên là Lý Minh nguẩy ngay đi, nguẩy kịch liệt đến nỗi thoáng trong một giây, Thành có cảm tưởng như chàng là một tên cùi hủi !

Thành đứng lên đến cạnh Lý Minh, cúi đầu thật thấp để nói thật dịu dàng

- Nếu không giận tôi, xin Lý cô nương vui lòng nhảy với tôi bản nhạc này.

Như hầu hết nhưng cô gái nửa tỉnh nửa mê mau hờn nhưng cũng mau quên, Lý Minh có vẻ hơi nguôi giận.

Thành tiếp :

- Xin mời cô nương. Tôi tin rằng cô nương thứ lỗi cho tôi rồi.

Lý Minh yếu điệu đứng lên, Thành đưa nàng ra Piste. Nhả hậm hực như một chú chó con mất phần xương. Dung nhãn mặt khi thấy Thành ôm Lý Minh thật sát như một cặp tình nhân.

Thành vòng tay ôm cái lưng thon của người con gái Trung Hoa dậy thì.

Bộ ngực căng và nhọn, cứng, chắc chắn của Lý Minh áp vào ngực áo chàng, gọi cho chàng cảm giác nóng ẩm tan dần ra khắp từng thớ thịt da trong người.

Chàng ôm nàng sát hơn nữa, chàng nhìn những cặp khác cũng đang chấp vào nhau trong ánh đèn rất mờ mờ man dại trên Piste.

Hơi thở của Lý Minh càng lúc càng dồn dập vì sự cọ sát tối tân và mạnh bạo giữa nàng và người trai Việt Nam láu lỉnh, một lát sau nàng chợt nói :

- Ông Thành. Ông nhảy hay quá đi mất !

Máu trắng hoa lãng mại theo với hơi thở dồn dập của Lý Minh vụt bốc lên ngùn ngụt trong lòng Thành, chàng nói rất mơ, rất nhẹ :

- Sao gọi bằng ông. Tôi già lắm rồi sao Lý Minh ?

Người con gái Trung Hoa đỏ bừng đôi má. Nàng ngáp ngừng rồi nói một câu làm chính Thành cũng phải ngạc nhiên :

- Ông đâu có già ! Trông ông chắc còn nhiều cô thích!

- Vậy Lý Minh đồng ý gọi tôi bằng anh chứ. Tôi xin gọi Lý Minh bằng em, hoặc gọi tên Minh và xưng anh. Tên Minh trong tiếng Việt nghe lạ mà hay.

- Tên Minh tiếng Việt nghĩa là gì... anh nhỉ ?

- Chúng ta cứ coi như là sáng sửa, minh mẫn, thông minh... Anh vẫn ưa những người con gái thông minh hơn những người con gái không được thông minh, dù là thông minh vừa phải...

- Thế còn những người con gái thật thà ?

- Thực thà là đức tính tốt, nhưng đôi khi người con gái hối hận vì sự thực thà quá nhiều của họ. Bởi thế tôi ưa những người thật thà vừa phải, thực thà phần nào thôi...

Lý Minh hỏi một câu không che được nét vờ vĩnh :

- Thực thà phần nào thôi là thế nào anh ?

Tiếng anh nàng gọi thật dịu và mềm. Tưởng như cặp môi mọng, hồng, xinh xắn được Thượng đế tạo thành chỉ để gọi chàng bằng tiếng anh ngọt và hiền như thế...

Thành bỗng dưng muốn cúi xuống hôn nàng. Nhưng viễn ảnh của một cái tát xiếc nổ ròn tan trên má chàng làm cho Thành ngần ngại.

Thành đành tảng lờ không trả lời Minh để tiếp tục đưa nàng nhảy trên piste rộng.

Khi đưa Minh trở về bàn, ông bác già đón Thành và Lý Minh với nụ cười khoan khoái :

- Thành ! Bravo cháu ! Nhảy như thế mới là nhảy chứ.

Lý Minh hớn hờ :

- Cháu không ngờ anh Thành nhảy hay đến thế.

Nàng nhìn Thành bằng cặp mắt làm Nhã cau mặt lại. Thành tỉnh bơ bung ly rượu nhưng phải để xuống vì một bàn tay vỗ nhẹ lên vai, chàng ngửa lên, vui vẻ :

- Yên !

Người vũ nữ vừa đến với Thành cười thật tươi :

- Anh mới ra hả anh ?

- Ra hồi sáng.

- Đạo này anh hơi ốm.

Thành kéo ghế cho Yên ngồi. Chàng giới thiệu cô vũ nữ trẻ đẹp với mọi người :

- Ông bà bác anh ! Cô Lý Minh, anh Nhã, anh họ anh và Hồng Yên.

Yến cúi đầu chào mọi người. Nàng khều nhẹ đùi Thành.

Chàng hiểu ý đứng lên :

- Xin phép hai bác.

Thành đưa Yến ra piste Nhạc Slow nổi lên. Yến nói :

- Ở đây nhạc chơi thả dàn không có tua tiếc gì cả! Thường thường là TWIST với SLOW, BOSTON để chiều mấy ông khách Mỹ phần đông chỉ biết nhảy 3 nhịp đó thôi.

Nàng nheo mắt nhìn chàng :

- Anh biểu diễn Tango với đào hách quá !

- Không phải đào. Cô hàng xóm đấy.

- Chắc là nai sút chuồn !

- Anh nói thật mà.

Anh ra đây làm gì thế ?

Thành dấu biến ngay chuyện ra đây để sửa soạn đám cưới với Jane. Chàng nhận thấy cô bạn cũ đẹp dễ hơn, nẩy nở và mềm mại hơn.

Những thứ đó khiến Thành nói dối tỉnh bơ :

- Anh ra nghỉ mát ít lâu. Còn em ? Sao lại hoa trôi bèo dạt ra đến chỗ này ?

- Em không muốn ở Saigon.

Nàng kéo chàng nhảy vào giữa Piste.

- Đứng đây anh.

Yến nói :

- Ở Sài gòn độ này làm ăn khổ quá ! Đăng Xinh ít cave nhiều. Có khi cả tuần không «gặt» được lấy năm cái tích kê. Bám víu vất vưởng mãi ở Saigon chắc có ngày chết đói !

- Thế ở đây có khá hơn không ?

- Sống được anh ạ.

- Mỗi tháng «quyên» được bao nhiêu hả Yến ?

- Vài ba chục ngàn...

Nàng chép miệng :

- Ấy thế còn hơn là làm ở Saigon !

Giọng Yên kể lễ ngâm ngùi :

- Làm ở Saigon muốn đủ ăn tiêu theo mực phong lưu thì không thể nào chỉ là vũ nữ.

- Diễn nôm ra là phải thêm nghề đi khách ?

Yến gật đầu :

- Anh hiểu rồi thì đừng nói ra. Nói nghe thảm quá.

Hai người im lặng nhảy với nhau, Thành nhìn thấy Dung nhảy với chồng.

Ông chồng già nung niu từng bước chân, cố gắng nhảy cho thật đẹp, nhưng ông ấy càng cố gắng càng vất vả thảm hại hơn.

Dung chán ngấy ra mặt. Nàng như không chú ý đến bước chân mà dồn cặp mắt theo rồi từng cử chỉ của Thành với người vũ nữ xinh đẹp hơn nàng.

Mặt Dung hơi cau lại khi bắt gặp cặp mắt Thành nhìn nàng.

Thành tỉnh bơ. Chàng cảm thấy không còn tiếp tục làm đời Dung thêm sóng gió. Nên để cho nàng sống trầm lặng để hành hạ ông chồng già yêu thương nàng thì hơn. Nhưng cặp mắt Dung nhìn chàng làm gợn lên

trong lòng những nỗi băn khoăn. Chàng vốn vẫn muốn tránh những ngày trống vắng, nhất là khi bên cạnh luôn luôn có một người đẹp chỉ muốn ngã vào vòng tay Thành.

Sau cùng chàng tặc lưỡi nghĩ thầm muốn ra sao thì ra. Việc gì đến sẽ đến.

Cái tặc lưỡi của Thành làm Yên hỏi :

- Gì thế hả anh ?

- Đâu có gì !

- Em nghe anh tặc lưỡi có vẻ như anh sắp liều lĩnh, gì đây ?

Thành cười :

- Biết hết ! Không dấu gì em được cả ! Thế này...

Giọng Thành kể lễ ngọt ngào :

- Có một chị đàn bà có chồng, chồng già và không đẹp lão một tý nào...

- Yêu anh ?

- Có thể... Nhưng thứ tình ấy không thể gọi là tình yêu được.

- Thế gọi là gì... Động cốn sao ?

- Gân gân như vậy ! Và người đàn bà ấy muốn anh «tò tí» với nàng.

- Anh còn ngượng gì nữa ! Người như anh mà ngượng...

Yến mỉm cười. Nàng hất mái tóc ra sau :

- Em nghĩ rằng ở vào cái tuổi anh thì chả khi nào «nghịu» với đàn bà !

- Biết thế rồi nhưng đôi khi mình cũng ngại.

- Ngại !

Yến cười thành tiếng, rồi nhìn Thành riều cợt :

- Anh mà ngại ! Khó tin không chịu được ông ời !

- Thực đấy mà. Ngại không phải vì lương tâm câu xé!

- Thế vì gì ? Vì sức khỏe anh sa sút rồi sao ?

- Không... Mình nghỉ đến đời sống gia đình người khác.

Khuôn mặt phờ ra của Thành làm Yến mỉa mai :

- Ngày xưa khi anh cho em đọc đâu có khi nào anh nghĩ thế...

- Cũng vì...

Thành ngần ngại rồi nói tiếp nhẹ nhàng dịu ngọt :

- Vì hồi đó anh không lĩnh kinh lo nghĩ đến tương lai như ngày nay !

Yến có vẻ buồn rầu, nàng nói :

- Xui xẻo cho bọn chúng em là phần lớn đàn ông chỉ nghĩ tới tương lai khi chưa biết đi chơi hoặc đã đi chơi chán ngấy. Tụi em ở vào giữa hai khoảng ấy nên ít có đứa nào lấy được chồng con cho tử tế hạnh phúc đàng hoàng !

Nàng ngẫm nghĩ một lát :

- Mà thôi ! em lại lắm cảm tạ oán mất rồi !

Nàng đổi giọng vui vẻ ồn ào hơn :

- Tụi mình nói chuyện khác nghe anh họ Sở ?

- Đồng ý ! Chuyện gì anh nghe cũng được.

- Anh nói chuyện của anh đi...

- Anh không muốn nói ở đây. Nói ở đây không được long trọng, nghe không khoái.

- Thế nói ở đâu bây giờ ! À ! Em biết rồi !

Mũi giày Yến thúc vào chân Thành oán trách :

- Anh lại muốn kéo em bỏ vũ trường đi với anh đây.

- Đấy ! Thực đúng là con người thông minh có khác !

Thành thì thầm thực dịu dàng với Yến :

- Em nghỉ bây giờ được chưa nhỉ ?

- Anh muốn dẫn em đi đâu với anh bây giờ ?

- Ra biển xem trăng, ăn uống, vớ vẩn gì đó rồi...

- Rồi về phòng em ngủ ? Xí ! Em đâu có...

Thành cắt ngang lời Yến bằng một cái hôn nhanh và nồng nàn.

Dung nhìn thấy cảnh ấy. Nàng cảm thấy đau nhói trong lòng. Dung bỗng bực tức cau mặt lại trách chồng :

- Anh nhẩy gì mà vất vả quá kéo xe !

Ông chồng già chịu đựng cơn giận dữ băng quơ của vợ với một nụ cười.

Nụ cười của chồng làm cho Dung hậm hực. Nàng không còn biết nói gì thêm cho bớt cảm giác tức giận trong lòng. Nàng chỉ mong cho ông chồng phản đối nàng để cãi nhau vung vít cho hả giận, để có người cho nàng trút lên tất cả cái kỉnh càng lúc càng nhiều vì Thành với Yến không còn trên Piste.

Dung nhìn vào bàn, nàng nhận thấy Thành đang dằn dò Nhã, Yến cầm bóp đứng bên chờ đợi...

Óc Dung loé lên câu hỏi :

- Thành sắp dẫn Yến đi ! Đi đâu ?

Chàng sẽ về hay ngủ lại với người vũ nữ ?

Dung bối rối. Nàng bước nhăm luôn mấy nhịp, để giày của ông chồng già đè lên chân nàng đau điếng.

Cơn giận giữ nỏ bùng lên, Dung đứng dừng ngay lại :

- Thôi ! Vào đi anh !

Ông chồng già vẫn ôm xiết thân hình cô vợ trẻ không chịu buông ra. Dung bực bội !

- Vào anh, em mệt quá !

Nàng vùng ra khỏi vòng tay chồng :

- Nghỉ một lát đi anh. Người đông quá ! Nóng, ngột như là đi chợ Tết.

Dung buông tay đang quàng cổ ông chồng già, nàng gỡ tay chồng, rảo bước về bàn.

Ông chồng lão đảo theo sau, mặt nhăn nhó vì phải bỏ dở bản Slow.

Dung kéo ghế, vung vẳng ngời xuống rồi mới quay lại hỏi Thành đang đứng cạnh Nhã

- Đi đâu đó anh Thành ?

- Chắc ! Gặp cô bạn quen rủ ra bờ biển tâm tình vật vĩnh.

Dung cau mặt lại :

- Tụi tôi mời anh đi nhảy, anh bỏ chúng tôi tách đi riêng !

Nàng nhún vai biểu diễn một sự chê bai hờn giỗi :

- Kỳ cục quá ! Không điệu chút nào.

Thành ngán ngại. Quả thực chàng bỏ đi nửa chừng cuộc vui thế này là bậy. Nhưng nếu ở lại, nếu nhảy với Dung, Thành nghĩ rằng khó tránh khỏi những rắc rối

sau này.

Chàng có ý để Dung yên lành với cuộc sống quen thuộc chàng không muốn đặt nàng vào những biến chuyển làm đảo lộn đời nàng.

Chắc chắn Thành sẽ không lấy Dung. Cuộc tình giữa chàng với nàng nếu có thì đó cũng chỉ là một mối tình đầy ngang trái, đầy cả những sự kiện có thể làm Dung thành một người đàn bà không còn một chỗ trở về !

Ở vào cái tuổi như nàng, tìm kiếm và chiếm đoạt được trọn vẹn một người đàn ông như ông bác Thành, đó là một thành công tốt, đền bù cho những thất vọng và vất vưởng của nàng sau những ngày khám phá và cố gắng xây dựng hạnh phúc với những người trai trẻ hào hoa nhưng thất bại. Thất bại hoàn toàn !

Thành nói.

- Xin phép hai bác cho cháu đi...

Dung quả quyết :

- Anh ở lại đây nhảy với tụi tôi đi. Ai lại bỏ đi kỳ cục thế bao giờ !

Yến nhìn Thành dò hỏi. Chàng gật đầu nói :

- Thôi mình ở đây chơi khuya đi với nhau vậy.

Chàng kéo ghế cho Yến ngồi. Như mọi người chồng hào hoa phong nhã và chiều vợ, chàng đỡ cái bóp của Yến đặt lên bàn.

Dung bực bội bung nước uống, nhìn lên ban nhạc để tránh trông thấy cảnh Thành nuông chiều cô vũ nữ xinh đẹp sắc sảo hơn nàng.

Ông bác già của Thành xoa xoa hai tay vào nhau !

- Bác không ngờ cháu Thành nhảy quá hay. Hay như một vũ sư nhà nghề. Từ mai anh dạy cho bác nhảy TANGO nhé ! Bác gái anh cũng có chỉ cho bác nhưng cô ấy nóng tính mình nhầm một tý là âm lên, mất thú đi...

Ông cười đặt tay lên đùi cô vợ trẻ :

- Người đẹp thế này mà hay cáu !

Dung đặt ly nước xuống bàn.

- Ông gàn bỏ xừ đi ai mà không cáu !

Dung nhìn Yến. Cặp mắt nàng đầy hằn học làm cho Yến khó chịu, nàng nói với Thành :

- Ra nhảy đi anh !

Thành đưa nàng ra piste. Yển nói :

- Anh với bà bác trẻ của anh có ấm ở tình cảm với nhau không ?

Thành nghiêng đầu :

- Hỏi gì lạ thế em ? Em nghi...

- Nghi cóc gì nữa ! Trông là biết ngay !

- Biết gì ?

- Con mẹ ấy yêu anh ra mặt.

- Nó ghen !

- Ghen với em ?

- Chắc thế !

Yển cười, hai chiếc răng khểnh mờ mờ trong ánh đèn màu của bản Boston :

- Biết đâu anh với bà ta ngoài mặt thì bác bác cháu cháu nhưng nửa đêm thì...

Nàng khúc khích cười :

- Nửa đêm thì không bác, không cháu gì nữa. Gãy giường, nát chiếu với nhau !

- Tâm bậy !

- Chứ còn không ! Cái tính nhăng cuội của anh ai còn lạ gì !

Nàng suy nghĩ một lát rồi trách móc :

- Hồi tui mình cặp nhau cũng vậy. Anh với em như thể mà khi người ta đi chợ, con Y-von nó đến, anh dám gạ nó rập rình thì quả là điều can không nổi !

- Chỉ phịa !

- Nó kể em nghe...

- Sao em không nói gì anh cả ?

Nàng mơ màng :

- Vì hồi đó em yêu anh. Yêu ghê gớm. Em không nói chỉ vì em không muốn nói thành tiếng rằng người em yêu lại không yêu em như em nghĩ ! Thà im lặng để nghĩ rằng con Y-Von nó bịa, nó muốn phá hạnh phúc của em... Em thích nghĩ như vậy hơn... Nghĩ như vậy mình còn được an ủi là trên đời cũng còn có một người đàn ông yêu mình và chung thủy với mình.

- Em lãng mạn đấy nhỉ ?

- Không phải lãng mạn mà vì cô đơn ! Khi vũ nữ cô đơn thì thảm lắm. Thảm nhất vì đêm nào cũng phải nghe người ta tán tỉnh mình và biết rằng người ta giả dối... Rồi đêm về mình ngủ một mình !

Thành gật. Chàng hồi hận ghê gớm.

Trong đời chàng, ít nhất Thành cũng ở với hơn mười người đàn bà rồi lại bỏ đi. Chàng như một con bướm lang thang kiếm tìm hoa đẹp nhất, nhưng vẫn «no bụng đói con mắt», vò hết đóa hoa này đến đóa hoa khác rồi lại bay đi...

Yến nói tiếp :

- Cho tới bây giờ không biết anh có còn dĩ tính hay không. Chắc vẫn còn ! Những người đàn ông như anh là loại nòi tình nên lang bang can không nổi. Con nào lấy anh thì cứ gọi là khổ suốt đời...

- Nói vậy đúng nhưng không đúng với bây giờ. Bây giờ quả thực là anh muốn nghỉ ngơi.

- Anh sắp lấy vợ ?

Yến cười. Nụ cười buồn và đau đớn :

- Chắc anh lấy một cô nhà giàu ?

- Không ! Lấy một người cũng ở trong hội giang hồ. Anh nói ra em đừng cười... Anh sắp lấy Jane. Em biết Jane chứ nhỉ ?

Yến gật đầu :

- Biết quá chứ nhỉ !

Giọng nàng đầy buồn phiền :

- Bao giờ anh làm đám cưới với Jane ?

- Có lẽ vài tuần nữa !

Yến cười :

- Nhiều khi em mong được ở vào địa vị của Jane. Đòi gái giang hồ được một người như anh lấy làm vợ quả là hạnh phúc !

Thành gật đầu :

- Anh cũng nghĩ rằng cuộc hôn nhân này thật may cho Jane. Cả Jane và anh, hai đứa cùng muốn nghỉ ngơi, cùng «phong khiếm quy ẩn» không lý đến chuyện giang hồ.

- Thế còn bà bác của anh ? Coi kìa ! Mẹ ta nhìn em chăm chăm trông lạnh cả người ! Nhìn như quân hần quân thù không bằng ! Có ghen thì cũng phải ghen cho kín chứ !

Thành nhìn về phía Dung ngồi. Chạm vào mắt nàng, Thành có cảm tưởng như cầm Dung hơi banh ra, nàng nghiêng chặt cổ dần lòng ghen tức đang phùng phùng bốc lửa trong nàng.

Tự dưng Thành thương cho người đàn bà lẳng mạn ấy. Chàng ân hận đã không xác định thái độ dửng dưng, dứt khoát của chàng ngay buổi gặp Dung và đưa nàng đi tắm.

Bây giờ sau những phút giây gần gũi với nhau, tình yêu chắc chắn đã nở hoa trong lòng nàng. Nó có thể làm Dung thành ra liều lĩnh để giữ cho tình yêu ấy không bị nhạt đi.

Yến nói tiếp :

- Cái ngữ đó lúc ghen là ghen hăng lắm ! Nếu anh muốn đùa với ái tình thì đừng nên đùa với loại đàn bà ấy... Có ngày mẹ ta dám lừa lúc anh ngủ mà cắt đứt đầu anh ra khỏi cổ !

- Thôi đừng hù nhau nữa !

- Ấy rồi anh coi có đúng không.

Bản nhạc dứt, Thành đưa Yên về bàn.

Dung chợt cười nhạt nói :

- Anh Thành không nhảy biểu diễn nữa à !

- Thôi ! xin bác cho cháu hai chữ bình an !

Dung tím mặt sau câu đùa cợt của Thành. Nàng nhún vai :

- Vâng ai mà dám đụng đến anh !

Nàng đứng dậy kéo ông chồng già ra piste.

Ông chồng Dung càu nhàu nói :

- Sao em thỉnh thoảng cứ hay hằn học với nó thế ?

- Hằn học ! Ai mà hằn học với thằng ấy !

- Anh cảm thấy em có vẻ...

Dung lo ngại gắt át hằn tiếng chồng :

- Vẻ gì ? Anh đừng vớ vẩn !

- Thực mà... Cứ y như em thù hận, ghen tức...

Dung hừ một tiếng :

- Anh nghĩ rằng tôi ghen với con Vũ nữ ấy à ? Anh ăn nói điệu gì thế ! Không lẽ anh cho là tôi yêu thằng cháu của anh sao !

Ông chồng già thấy vợ giận dữ bèn nói dịu :

- Ai mà nghĩ thế !

- Thế thì anh bỏ cái giọng ăn óc nói mò của anh đi !

- Chắc ! Em thì cứ hay...

- Cứ hay gì !

Dung vùng vằng định bỏ về bàn. Ông chồng giữ lại :

- Thì thôi ! Việc có đáng gì đâu nào !

- Ông mà nói thế một lần nữa thì tôi bỏ về Sài gòn đấy !

- Ủ ! Thì thôi !

Dung hậm hực :

- Vợ chồng một ngày cũng là nghĩa ! Ở với nhau thì phải thủy chung chứ.

- Thôi xin lỗi em mà... Anh có nghĩ gì bây bạ thì trời chu đất diệt anh đi !

Dung tạm hài lòng. Ông chồng già đã bị nàng át giọng bạt cả nghi ngờ.

Dung thầm nhận thấy nàng vô ý. Nàng đã tỏ ra ghen tức với Yến hơi xỗ xàng trước mặt mọi người.

Nhưng cứ nghĩ đến cảnh Yến và Thành định tách ra đi riêng với nhau là nàng bức dọc.

Nàng nhận thấy giữa Thành và Yến dường như đã có nhiều liên lạc tình cảm đậm thắm hơn nàng.

Và giữa nàng với Thành hình như đã dần xa cách hẳn nhau.

Dung tự dưng buồn bã băng khuâng như mất vật gì quý báu !

Nàng tự hỏi : Không lẽ nàng đã bị Thành quyến rũ đến nỗi mong ước được bỏ tất cả để theo chàng ?

Chắc chắn là không được !

Thành sắp lấy vợ, người vợ của Thành chắc phải là một người đàn bà đẹp sắc xảo, hoặc ít nhất thì cũng phải là con gái nhà lành có tiền có của.

Loại đàn ông như Thành không thể lấy một người vợ hoàn toàn không tính toán, gã không còn tình yêu bông bột như tuổi dậy thì, gã đã từng trải đã lăn lóc chai sạn vì cuộc sống, gã không thể lấy vợ mà không cân nhắc đắn đo...

Như vậy đối với nàng, làm gì có tình yêu.

Tất cả chỉ là dục vọng bùng cháy trong lòng gã khi cọ sát với một người đàn bà trắng trẻo, nảy nở như nàng !

Thế mà Dung vẫn tưởng gã yêu nàng !

Dung ngẫm nghĩ chua xót cho tình cảnh của nàng. Cũng vì ý nghĩ âm thầm cay đắng ấy, nàng ôm ông chồng đắm thắm, quý hóa hơn. Đầu nàng ngã hẳn vào vai chồng, tạm hài lòng với hạnh phúc của mình...

Nhưng khi cặp mắt Dung nhìn thấy cách Thành nhẩy với Yến, Yến áp hẳn má vào má Thành, thỉnh thoảng lại mỉm cười vì những lời Thành thầm thì bên tai... Dung lại uất ức, bực bội muốn đập phá một vật gì cho hả !

Nàng cố không để ý đến Thành, nhưng chỉ một lát là nàng phải lại nhìn !

Thành vẫn tỉnh bơ. Anh chàng coi như Dung không có ở đây !

Dung nhớ đến từng giây phút lúc chiều. Những phút mà nàng và chàng như chập vào nhau hai người như một.

Những giây phút ấy không lẽ Thành đã quên rồi !

Anh !

Không lẽ anh đã quên ?

Không lẽ anh coi em như một người đàn bà để anh giải trí, để anh táy máy trong những lúc anh không biết làm gì...

Không lẽ tất cả tình cảm giữa anh và em chỉ là một giọt nước rơi trên mặt cát, chỉ là một cơn sóng bạc đầu đổ vào bờ biển rồi bọt vỡ tan...

Anh !

Em đã yêu anh !

Không phải bây giờ, mà tình yêu đã đến với em từ thuở còn con gái. Thuở vào đời em theo bạn đến thăm anh. Hình ảnh của anh đã là một hình ảnh nảy nở trong tâm hồn em như một mầm cây gieo trên mảnh đất nhiều màu mỡ !

Em đã cuu mang tình yêu tuyệt vọng ấy. Qua bao nhiêu mối tình, qua bao nhiêu gã đàn ông đã đến với em...

Tất cả chỉ là những kiếm tìm tha thiết một con người đích thực mà em đã mê say, đó là anh.

Và tới bây giờ...

Những ngày cuối cùng của một đời con gái, anh đã ngẫu nhiên trở lại trong chỗ đứng của một «ông cháu họ» cũng vì thế anh đã châm ngọn lửa dĩ vãng cháy bùng trong lòng em !

Em lại yêu anh. Tình yêu sống lại hải hùng như xác quỷ nhập tràng !

Em đã bị mê hoặc, bị say đắm vào một thế giới mơ hồ nhưng đầy kỳ hương dị thảo của yêu thương...

Thế mà anh bây giờ dừng dưng.

Bây giờ lại bình thản coi như em và anh chưa một lần nào quen biết.

Anh Thành... Anh Thành...

Chợt Dung sửng sốt vì câu hỏi của ông chồng :

- Em gọi tên ai thế ?

Dung bối rối :

- Không !

- Anh nghe em lầm bầm mà...

- Em hát !

Dung cười, nụ cười buồn bã. Nàng nói với chồng :

- Em hát anh ạ ! Hát một bài ca thật buồn khóc cho một mối tình tan vỡ ngay từ lúc nó nên hình !

Ông chồng cười hên hếch :

- Vợ tôi sao lãng mạn thế !

- Vâng. Em lãng mạn. Em khổ vì lãng mạn anh nhỉ ?

Dung tiếp tục nói. Nói với chồng nhưng thực ra nàng nói với một bóng bình trong thật gần gũi mà cũng thật xa xôi :

- Em biết em lãng mạn. Em biết tình yêu là trái đắng mà em vẫn cứ muốn ăn. Có bao giờ anh hiểu em không nhỉ ?

Dĩ nhiên ông chồng già rất ngây ngô nói phây phây :

- Anh hiểu em chứ ! Hiểu em và yêu em nhất trên đời!
Hi hi !

Dung ôm thật sát người đàn ông đang nhẩy với nàng.
Nàng muốn người ấy là chàng... Là Thành ! Là gã đàn
ông tưởng đã yêu nàng rồi lại quên nàng. Quên tình bỏ
tàn nhẫn không chút ngại ngùng...

Ông chồng Dung chợt hốt hoảng :

- Ô ! Sao em lại khóc thế này !

Ông đứng dừng ngay lại giữa đám đông trên Piste :

- Dung ! Có chuyện gì thế Dung ?

Dung nghiêng răng cố cầm nước mắt.

Nàng cố gắng nói trong khi lòng Dung quặn đau vì
chính câu nói ấy :

- Em mừng ! Em mừng vì anh yêu em hơn hết mọi
người !

Ông chồng hể hã :

- Trời ơi thế mà em làm anh lo muốn chết !

Dung cười. Nàng cười lớn rồi sặc sụa. Nàng cười ròn nước mắt chảy càng mau.

Vài người nhẩy gần Dung tò mò nhìn nàng.

Ông chồng vẫn phom phom hỉ hả cười theo vợ. Ông nói :

- Nhiều khi em thực là trẻ con ! Chiều em nhiều lúc cáu cả sường !

Dung gục đầu vào vai chồng. Nàng không cười được nữa. Nàng vừa bắt gặp đôi mắt Thành nhìn nàng thương xót.

Thương !

Anh thương xót em ư ?

Không !

Em không cần niềm thương ấy !

Dung ngã hẳn đầu lên vai chồng. Nàng nhắm mắt lại, Nàng không muốn thấy gì cả. Nàng ước mong tất cả xung quanh đều tối đen để nàng khỏi thấy Thành ôm thật thiết tha thân thể Yên trong lòng !

Dung kéo ông chồng nhảy gần bục nhạc. Nàng nói với người nhạc trưởng :

- Tắt đèn !

Gã cười cười.

Dung hét :

- Tắt đèn đi !

Ông chồng già chặc chặc :

- Dung ! Em đùa gì kỳ quá ! Hét inh cả tai !

- Vui tý mà anh !

- Ủ... thế thì thôi vậy.

Nhưng ngay khi gã nhạc trưởng rời chỗ đứng để sửa soạn tắt đèn. Thành đem Yến lại nhảy gần Dung.

Yến cười với ông bác của Thành.

- Bác nhảy hay ghê !

Ông bác cười rất phỡn.

Yến tiếp :

- Bản nhạc này cháu đã yêu cầu chơi «đúp». Bác dìu cháu nhé ?

Nàng buông ngay Thành ra. Cười rất tươi đến cạnh vợ chồng Dung.

Thành nắm tay Dung.

- Nếu vậy để cháu nhảy với bác vậy... Kính mời bác.

Yến tách đôi vợ chồng Dung. Nàng ôm lấy ông bác Thành. Ông già cười phây phây hãnh diện.

Thành ôm Dung.

Đèn tắt ngúm. Sàn nhảy và bàn ghế chung quanh chìm hẳn vào màn đen mênh mông. Ban nhạc chơi những dấu nhạc trầm buồn.

Thành ôm Dung chặt hơn, nàng nói nhỏ :

- Anh đừng vỡ vĩnh nữa !

- Vỡ gì ?

- Vỡ vệt yêu em !

- Ít khi anh vỡ yêu ai lắm !

- Sao anh có thể hò hững với em như vậy ?

- Như thế nào là hò hững ! Đâu phải cứ nhảy với Yên là hò hững với em ?

- Có nhiều cách nhảy ! Anh nhảy với Yên như là một cặp nhân tình !

Thành thản nhiên nói :

- Thì đúng là một cặp nhân tình rồi, chỉ khác là tình đã cũ, đã chìm vào quên lãng của thời gian.

Dung mĩa mai, cay cú :

- Thì bây giờ anh làm cho nó hồi sinh ! Anh làm cho nó dù chết hẳn rồi cũng phải lồm cồm bò dậy.

- Anh không tin tình yêu có thể sống lại trong những cô vũ nữ.

- Họ cũng là đàn bà !

- Nhưng là một loại đàn bà đặc biệt, loại đàn bà yêu thật dữ dội thật phũ phàng rồi cũng rất mau quên.

Thành nói xong ôm chặt lấy Dung hơn.

Chàng hôn nàng đắm thắm làm Dung xúc động đến nỗi đứng ì trên piste tối.

Thành thì thầm :

- Anh hôn em lần cuối !

Dung hoảng hốt

- Lần cuối !

Thành nói :

- Anh muốn em sống bình yên. Cuộc sống của em bây giờ không dễ gì tìm kiếm được. Em hãy gìn giữ nó, đừng đập vỡ nó rồi không thể nào chấp lại được đâu.

- Anh khuyên em cứ kéo dài cuộc sống vô vị thế này với ông già ấy ?

- Đời sống đích thực chả có vị gì ngoài những chua cay ! Em đừng mua lấy đau khổ vào đời. Em nên hài lòng với một đời sống yên ổn, hơn là vùng vẫy để rơi vào vực thẳm lang bạt, giang hồ.

Giọng Thành trầm xuống thật chân thành. Chàng nói:

- Tất cả những gã đàn ông trai trẻ đều không thể nào yêu em chân thành và lâu dài. Chúng nó bị quyến rũ vì nhan sắc, vì nhục thể hoặc vì tiền bạc của em trong một thời gian rồi sẽ bỏ em bơ vơ. Một thời gian ngắn ngủi không đáng cho mình hy sinh cả một đời người, nhất

là chà đạp lên tình yêu của một người đàn ông bỏ tất cả để yêu em...

- Anh muốn nói đến ông bác của anh ?

- Đúng ! ông ấy là người duy nhứt yêu em hơn tất cả mọi người.

Dung mĩa mai :

- Hơn cả anh ?

- Đó là cái chắc !

- Như vậy là anh không yêu em.

- Không !

Dung đứng sững lại cay đắng nói :

- Anh đã nói với em những gì, đã làm những gì trong buổi chiều nay.

- Đó là một thí dụ để cho em biết rằng em dễ bị lừa vì những gã trẻ tuổi hơn chồng em.

- Anh đừng giả giọng dạy đời.

- Anh nói thật ! Đó là sự thực để em hiểu rằng em nên giữ gìn hạnh phúc hiện nay.

Dung nhún vai :

- Em cóc cần !

Nàng nói như khóc :

- Thế ra anh đã lừa em... hách thật !

- Không hẳn thế... Anh muốn nói là anh không thích thỏa mãn thú tính giai đoạn của mình để cả đời em phải khổ vì anh !

- Thế à ! Cám ơn anh ! Anh nhân đạo ghê quá nhỉ !

Thành im lặng. Đèn vừa bật sáng. Bản nhạc dứt. Chàng đưa Dung về bàn. Nhìn Yến như ngằm cám ơn.

Yến mỉm cười kín đáo, nàng giữ ông chồng Dung lại nhảy bản thứ hai.

Nhã cũng đã năn nỉ được Lý Minh ra nhảy với gã.

Thành và Dung ngồi cạnh nhau, Dung cúi mặt nhìn dãy chai và ly một lát rồi cười nhạt nói :

- Anh thuê cô vũ nữ Yến ấy bao nhiêu để đọc quyền thuyết luân lý giáo khoa thư cho em hả anh ?

Thành nói nhỏ :

- Thuê cô ấy bằng cả đêm nay !

Dung kinh ngạc :

- Anh sẽ đi cả đêm nay ?

Thành gật. Dung cay cú ra mặt :

- Và ngủ với cô ta ?

Thành gật như máy.

Dung chợt cười gằn :

- Em không ngờ anh lại khôn nạn đến thế !

Nàng bĩu môi :

- Cho dù anh có làm gì với cô ta thì cũng mặc xác anh nhưng ít ra nếu có lương tâm thì anh đừng nên xác nhận, kể lể với em về những gì anh làm với cô ấy. Dù sao thì cũng đã một lần anh nói yêu em... Anh khả ố đến thế này... thì tệ thật.

- Sao em hỏi anh ?

- Mặc xác tôi ! Tôi có quyền hỏi. Nhưng anh, anh không được quyền trả lời tôi như vậy !

- Xong rồi !

- Xong rồi là thế nào ?

- Là em muốn sỉ vả anh thế nào cũng được ! Anh chấp hết !

- Phải rồi con người như anh thì còn biết ngượng là gì nữa !

Thành phì cười vì thái độ hờn giận, ghen tức của Dung. Chàng mỉm cười :

- Nhảy với anh đi

- Không thèm !

- Em giận anh à ?

- Sức mấy !

- Sao mặt em ục ra xí thế ?

- Mặc tôi !

- Vậy đêm nay anh về với em nhé ?

Dung sững sốt nhưng cố phớt đi :

- Ăn thua gì với tôi nhỉ.

- Nếu vậy...

Dung xì một tiếng cắt ngang lời Thành :

- Tôi thì có quyền gì mà giữ chân anh.

Thành nắm tay nàng :

- Đừng lẳng mạn nữa em ! Hãy chịu khó yêu thương ông bác anh đi còn anh anh sắp lấy Jane rồi !

- Vâng ! Ai mà chả biết anh lấy vợ đảm !

- Em trẻ con bỏ xù đi !

- Dĩ nhiên... tôi đâu có mong làm người lớn để đỡ trò đạo đức bán rong ! Đạo đức giả !

- Anh chịu thua em rồi !

Thành đứng lên. Dung hốt hoảng.

- Anh đi đâu ?

- Sửa soạn đi về.

- Về đâu ?

- Em muốn anh về đâu ?

Dung ngồi im, đột nhiên, Thành biết ngay là Dung khóc biểu diễn. Khóc không ngoài mục đích giữ chân chàng không cho đi với Yến.

Thành hậm hực một lát rồi thở dài :

- Được ! Anh chiều em, đêm nay cũng là đêm cuối của chúng mình.

Dung im lặng chịu đựng cơn giận của Thành. Nhìn nàng, Thành có cảm tưởng như chàng là một anh chồng hư hỏng và nàng là một cô vợ hiền, hiền nhưng ghen và sẵn sàng ngồi im cho chồng hực hặc, miễn rằng chàng đừng đi chơi mà không có nàng.

Tự dưng Thành thương hại cho Dung. Chàng dịu giọng.

- Em can dự hơi thô bạo vào tự do của...

- Của anh ! Vâng em biết ! Em chịu hết mọi phiền trách. Miễn rằng...

Mắt Dung long lanh như sắp khóc làm cho Thành lại phải dỗ dành

- Anh nóng ! Anh xin lỗi em.

Dung chùi nước mắt.

Hai người im lặng thật lâu.

Đột nhiên Dung nói «nhảy với em đi anh ?»

Nàng nắm tay chàng đứng lên, chỉ xuống mặt đường xa xôi phía dưới, Dung hỏi Thành :

- Một ngày nào đó nếu anh nghe tin em say rượu, em đứng ở đây lao đầu xuống vĩa hè dưới kia thì anh nghĩ sao anh ?

- Anh không muốn nghe tin ấy.

- Tại sao ? Vì anh sợ rằng anh sẽ hối hận suốt đời ?

- Không hẳn thế... Anh vốn dĩ vẫn ghét những người tự tử...

Chàng đưa nàng ra Piste, nói tiếp :

- Đời sống là một giá trị tuyệt đối thiêng liêng và quý báu. Tất cả những xúc động đều có thể làm đẹp được cho cuộc đời nếu mình biết trang hoàng và xếp đặt nó trong từng ngăn. Mỗi ngày là một ngăn tủ đã đóng lại, mình rút chìa khóa ra và dứt đi để khỏi phải mở nó ra một lần nào nữa...

Thành mỉm cười :

- Và như vậy mình có thể sống mà... chấp hết !

Thành biết chắc rằng chàng nói dối vụng về khi Dung nhìn chàng đầy riều cợt.

Nhưng chàng không muốn nhìn nhận rằng chàng đã nói những điều mà không một ai thực hiện được. Dĩ vãng qua đi bao giờ cũng để lại đầy những vết tích trong đời sống, chịu đựng và quên lãng được là điều mà thực ít người làm được, nhất là những người lãng mạn và đa tình.

Dung hỏi :

- Còn anh ? Anh có làm được thế không ? Anh dám can đảm đoán rằng anh chia được đời sống ra thành từng ngăn như chia một chiếc tàu lặn ? Rằng anh có thể trang trí được những đau khổ và bất hạnh của anh thành ra những vui thú bình thường ?

- ...

- Nếu anh làm được thế thì anh không phải là anh! Bởi vì chỉ những kẻ vai u thịt bắp mồ hôi dầu mới không xúc động vì dĩ vãng mà thôi. Anh định khuyên em những điều mà anh không làm được !

Dung ôm Thành sát vào người nàng hơn. Nàng tiếp :

- Đời người ta có những kỷ niệm không bao giờ quên được. Nhảy với anh, yêu anh có nghĩa là anh đang kiến trúc những đau khổ cho tương lai em đây !

- Biết như thế sao em không chấm dứt đi ?

- Nếu làm được thì đã không phải nói với anh những lời lảm cẩm thế này !

- Và em cứ tiếp tục gây phiền hà đau khổ cho em ?

- Đâu phải mỗi mình em mâu thuẫn và vô lý thế đâu !

- Đồng ý !

Thành chặc lưỡi :

- Càng nói ra chúng mình càng cảm thấy có gì là cái cuộc đời này !

Dung cười :

- Và cũng chả ra gì là những mối tình... còn !

Thành nhìn vào khuôn mặt Dung. Nàng nói câu ấy với hai giọt nước mắt vừa rơi trên má.

Hai giọt nước mắt chân thành của Dung làm Thành đau nhói trong lòng. Chàng thầm thì nói :

- Em hiểu cho anh ! Anh không thể nhẫn tâm phụ bạc Jane, anh cũng không muốn phá gãy cuộc sống bình yên của em...

Chàng buồn bã hôn nhanh lên má Dung và tiếp :

- Đêm nay..

Dung chặn ngang :

- Đêm nay anh về trại với em. Em muốn ngủ với anh một đêm rồi mai sáng hai đứa mình xa nhau vĩnh viễn. Em để anh về với Jane và anh để cho em bình thân sống bên chồng.

- Anh cũng muốn nói với em như vậy. Đêm nay anh không đóng cửa phòng.

- Em sẽ sang ngủ với anh. Dù có gì xảy ra cũng mặc !

- Chồng em ?

- Ông bác anh hả ?

Dung nhìn ông chồng già đang nháy với Yên. Nàng nói :

- Tối nào ông ấy cũng uống rượu thuốc. Đêm nay em pha vào rượu hai viên thuốc ngủ !

Bản nhạc dứt, Thành đưa Dung về bàn. Chàng lẩn tránh những tia mắt của ông bác. Mặc cảm tội lỗi làm cho Thành bức rứt. Chàng chỉ muốn bỏ về tránh mặt

ông bác già để khỏi gợn lên trong lòng niềm hồi hận càng lúc càng tăng.

Chợt Dung nói với mọi người :

- Nhảy một bản nữa rồi tụi mình về nhé...

Nhã tiếc rẻ :

- Còn sớm mà dì !

- Về sớm còn đi bắt còng về nhậu.

Lý Minh reo lên :

- Phải đẩy bác ! Đi bắt còng, bắt cua khoái hơn là nhảy nhót ở đây...

Dung quyết định :

- Vậy tụi mình nhảy hết bản này là về đấy nhé !

Ông chồng Dung ngáp. Cái ngáp vô ý không che đậy làm Dung nhăn mặt. Thành chán ngán :

- Thôi mình về !

Yến hỏi chàng :

- Về với em chứ anh ?

- Anh phải về trại.

Yến nói thầm vào tai Thành :

- Vì bà bác hờ của anh ghen ?

- Tâm bậy !

- Trông mắt bà ta em biết ! Biết quá đi đấy chứ !

Thành cười mỉm, đỡ dành Yến :

- Em tha cho anh đêm nay. Sáng sớm mai anh ra với em. Anh muốn ở với em vài ngày rồi về Saigon. Em bằng lòng chứ Yến ?

Nàng buồn bã nói :

- Tùy anh ! Kể ra sống lại với anh vài ngày như xưa cũng thú.

Yến xách bóp đứng lên :

- Đề em xin tài phán nghỉ vài hôm.

Nàng nghiêng đầu nhìn chàng.

- Sáng mai em chờ anh nhé. Địa chỉ em đây.

Thành nhận danh thiếp của Yến bỏ vào túi. Chàng nhận thấy mặt Yến dửng dưng nhưng cặp mắt nàng

thật buồn. Dung hấp tấp dục chồng trả tiền. Cả bọn kéo nhau xuống nhà. Trước khi mở máy xe, Thành trông thấy Yến một mình đứng chờ xe xích lô ở ngã tư.

Hình ảnh lẻ loi của một người vũ nữ về khuya làm Thành xúc động. Chàng lái xe đến ngừng lại gần nàng. Mở cửa xuống, đến gần Yến :

- Anh đưa Yến về.

Yến nhìn vào lòng xe chật chội. Nàng vuốt tóc dịu dàng nói với Thành :

- Thôi anh về đi. Về làm vui lòng bà bác anh đi. Em về một mình đã quen rồi.

- Sáng mai anh ra nhà em nhé !

- Vâng. Nếu anh thích.

- Còn em ?

- Em hả ? Em thì thế nào cũng được !

- Yến giận anh đấy à ?

- Không ! Nếu giận thì em không đến gặp anh.

Nàng vẫy xích lô. Bước lên và giơ tay vẫy chào Thành. Dáng điệu nửa đài các nửa chán chường.

Chiếc xe đạp xuống dốc, Thành đứng nhìn theo.
Chàng cảm thấy lòng mình man mác nỗi buồn !

Trở lại xe, ngồi vào tay lái Thành lái xe chậm chậm.
trong phố khuya.

Lý Minh đùa cợt :

- Nàng đi mất rồi chàng buồn dữ !

Thành cười cười :

- Hơi buồn !

Chiếc xe chạy loanh quanh những con phố hẹp ngừng
lại trước rạp hát Thành Xương.

Thành ăn uống rời rạc và im lặng. Dung nhú mày
hỏi :

- Anh Thành nhớ cô vũ nữ ngơ ngẩn cả người à ?

Thành lắc đầu :

- Không.

Ông bác chàng hỏi :

- Sao có vẻ buồn buồn thế cháu ? Bộ cô ta hờn dỗi
đoạn tuyệt với cháu rồi ư ?

Lý Minh góp chuyện :

- Anh Thành coi bộ có số đào hoa !

Nhã hậm hực vì Lý Minh vừa gọi Thành với tiếng anh trù mến và thân mật, Nhã nói ngay :

- Chú ấy thì trăm ngàn vợ ! Suốt đời thu xếp tình cảm cũng đủ hết ngày giờ.

Ông bác Thành đầy vẻ thèm thuồng.

- Tuổi trẻ sống như vậy cũng hay.

Bữa ăn kết thúc mau chóng. Thành trả tiền rồi hấp tấp ra xe.

Chàng đưa mọi người về trại với tốc lực khá nhanh. Dung có vẻ vui vì hành động vội vã của Thành.

Khi xe ngừng trước sân, nàng xuống sau cùng, cầu vào vai Thành một cái nhắc thăm chàng nhớ để ngõ cửa phòng.

Thành gật. Chàng đóng cửa xe vào nhà.

Lý Minh đang cau có gậy gổ gì đó với Nhã ở góc nhà.

Dung và chồng vào phòng thay quần áo.

Thành đến cạnh tủ rượu. Chàng rót một ly whisky, ngửa cổ uống một hơi dài, cố quên cảnh Yến đứng đợi xe ở góc đường.

Chàng muốn quên tất cả những gì sắp xảy ra với Dung trong căn nhà này. Lý Minh đến cạnh Thành chào chàng. Thành gật. Chàng rót ly rượu thứ hai làm nàng đứng lại :

- Ô ! Anh Thành buồn gì mà uống rượu ghê thế anh ?

- Không...

- Anh uống rượu như uống nước.

Nàng đến giằng chai rượu trong tay chàng đem cất vào tủ.

Thành uống cạn ly rượu thứ hai. Đặt ly xuống bàn, chàng dừng dừng đi thẳng vào phòng.

Thành nghe tiếng đóng cửa xe thật mạnh của Lý Minh tiếng máy nổ, rồi nhanh ra cổng.

Nhã mở cửa phòng Thành bước vào. Gã nhìn chàng đang ngồi bên cửa sổ hút bíp.

Cử chỉ của Nhã đầy vẻ hăm hực và cay cú của những cô cậu dậy thì, còn đầy ứ trong người chất «ngựa non

háo đá.

Thành quay lại. Nhận thấy cặp mắt nãy lửa của Nhã đang nhìn chàng.

Thành hỏi :

- Có chuyện gì thế anh Nhã ?

Nhã hùng hồ kéo ghế ngồi xuống gần Thành :

- Chú tán tỉnh cả Lý Minh phải không ?

- Sao anh nghĩ như thế...

- Tôi không nghĩ. Tôi thấy nữa là khác !

- Anh thấy gì ?

- Chú đã quyến rũ Lý Minh của tôi.

- Lý Minh không phải là con nít. Nàng đâu có dễ bị quyến rũ như anh nghĩ.

- Dù vậy thì chú cũng đã át giọng tôi, chú cố tình biến tôi thành một thằng hề ! Chú không biết nhường nhau khi mình đi chơi.

- Như thế nào mà anh bảo là tôi át giọng anh ?

- Nếu không thì tại sao Lý Minh lại gây gổ với tôi và sẵn sóc chú ? Sẵn sóc một cách đặc biệt ưu ái !

- Tại sao anh không hỏi Lý Minh !

- Thế thì nói làm cóc gì !

- Anh không dám hỏi Lý Minh rồi anh vào đây trút hết cay cú bức bối vào tôi sao chứ.

- Bởi vì từ trước tới nay chưa bao giờ Lý Minh đối với tôi như vậy cả. Từ lúc có anh, giữa tôi và Lý Minh như có một cái vực chia cách...

Thành thương hại người anh họ quá bộp chộp và non nớt trong địa hạt ái tình, chàng giảng giải :

- Đó không phải lỗi ở tôi. Nếu anh muốn, thì tôi xin phép giảng giải anh nghe.

- Tôi không cần ai dạy tôi về yêu đương cả.

Nhã đứng lên đi đi lại lại trong phòng rồi đứng lại :

- Tôi yêu cầu chú một điều.

- Anh cứ nói.

- Sáng mai chú rời khỏi nơi đây ngay.

- Anh đuổi tôi ?

- Chú nghĩ thế nào thì nghĩ !

Thành riều cọt :

- Vì anh sợ tôi ở đây sẽ cướp mất Lý Minh. Sao anh không nghĩ rằng dù tôi ở ngoài phố thì vẫn có thể hẹn được với cô ấy như thường. Và như thế anh không tài nào kiểm soát được tôi cả...

Nhã tái mặt lại vì giận :

- Như vậy anh nhất định phá hoại đời Lý Minh ! Tôi đã nói để anh biết là tôi với Lý Minh là... là...

Nhã áp úng một hồi. Thành nói :

- Tôi hiểu ! Tôi hiểu.

- Tôi chỉ yêu cầu chú để Lý Minh yên thân. Tôi sẽ cưới nàng.

- Nhưng nàng có đồng ý hay không ?

- Mặc xác tôi !

Thành vỗ cho tàn thuốc rơi khỏi cối bíp. Chẳng nói với Nhã :

- Nói thực với anh giữa tôi và cô nàng Lý Minh ấy không có gì cả. Tôi cũng chẳng tán tỉnh cô ta làm gì. Có một điều anh cần phải biết là những người con gái dậy thì thường không thích những người bạn trai ngang tuổi mình. Cô ấy cần có cảm tưởng được che chở, được dìu dắt hơn là chỉ được nuông chiều. Nghĩa là anh phải tỏ ra già dặn hơn cô bạn gái của anh !

Nhã tần ngần bẻ những ngón tay rồi nói :

- Tôi hiểu lắm chú. Tôi quá nóng.

- Đó là cái chắc rồi !

- Nhưng tôi có cảm tưởng như Lý Minh đã yêu chú mất rồi !

- Không phải thế ! Ở vào cái tuổi dậy thì, Lý Minh bị mê hoặc vì những gã đàn ông sống dày dạn, nhưng không hẳn thế mà nàng yêu họ, nàng lẳng mạn chốc lát rồi sẽ quên ngay.

Nhã thở dài, buồn bã. Thành hiểu rằng Nhã ân hận vì vốn sống ít ỏi của hắn, lo sợ đến một ngày nào đó gã sẽ mất Lý Minh.

Thành khích lệ ông anh họ nồng nàn :

- Anh không có gì đáng lo ngại cả. Việc anh nên làm là kiếm một việc gì đó để tự lập rồi cưới Lý Minh. Những cô gái dậy thì thường vẫn yêu những người đàn ông tự lập.

- Tôi đã nghĩ đến việc đi làm, nhưng ba tôi không muốn tôi làm những việc tầm thường. Ông muốn tôi ở nhà trông nom trang trại và sau này ứng cử vào nghị trường. Ba tôi có mộng lớn là phải tham chính, đòi ông đã hết hy vọng thành công nên ông muốn tôi phải thay ông hoàn thành mộng ấy. Nhưng tôi...

Nhã bậm môi chán nản nói :

- Tôi không dám hy vọng rằng tôi có thể hoàn thành được mộng của ba tôi.

Thành an ủi :

- Trên đời có nhiều cái bất ngờ lắm anh ạ !

Nhã đứng lên chào Thành. Mặt gã buồn so. Nổi buồn vì ái tình trắc trặc làm cho Nhã rũ người nhìn về tương lai bằng đôi mắt chán chường, cam chịu những thất bại vì mình vô tài, bất tướng.

Thành nhìn theo Nhã buồn rầu khép cửa. Chàng ngán ngẩm nghĩ đến những người còn tồi hơn ông anh họ mà

cũng đang hò hét loạn xạ trong chính trường...

Chàng nhồi một cồi bíp mới. Bập một hơi dài theo dõi những nhánh khói nhẹ nhõm bay lên rồi loảng đần sau khung cửa sổ mở ra vườn.

Hương hoa nhài, hoa đại lý theo cơn gió mặn lùa vào phòng, ru Thành vào giấc ngủ êm đềm.

Nhưng Thành chợt tỉnh vì một bàn tay mát rượi đặt lên má chàng. Thành mở mắt nhìn lên, Dung đứng bên giường. Bộ quần áo mỏng làm hằn lên cặp ngực đầy và căng cứng của nàng.

Bóng đèn sáng trên bàn làm thân thể Dung nổi bật lên trong lớp vải mỏng dính. Eo nàng thon đẹp, hông nở, hằn lên lớp quần lót màu hồng. Nàng ngồi xuống cạnh chàng, nói nhỏ với Thành :

- Em ngấm anh ngủ thật lâu. Anh ngủ coi hiền và ngoan ghê.

Dung cúi xuống hôn lên trán Thành như một người mẹ hôn con.

Thành hỏi :

- Em khóa cửa phòng chưa ? Có lẽ Nhã nó còn thức !

- Nó không có ngủ ở nhà.

- Nhã đi đâu ?

- Nó xách chai rượu và gói mền ra bờ biển. Anh biết tại sao không ?

- Cu cậu hình như tuyệt vọng con bé Lý Minh !

- Tâm hồn Nhã nó mềm như con gái ! Động hơi phật ý là hồn là giận dữ và có khi khăng khăng đòi tự tử !

Dung cười mỉm, dưới ánh đèn ngủ, má nàng hồng lên xinh đẹp, ánh mắt long lanh sáng, hàng mi cong chớp nhanh khi vòng tay Thành ôm gọn lấy eo nàng.

Những ngón tay nàng lùa vào mái tóc chàng. Thành thấy thân thể mình bắt đầu phiêu du vào một thứ cảm giác khoái cảm tuyệt vời.

Dung hỏi :

- Anh nghĩ gì mà cứ tủm tỉm cười ?

- Một chuyện vui vui...

Nàng nằm xuống cạnh chàng. Bàn tay xinh đẹp của Dung vuốt nhẹ nhàng trên lớp da ngực chắc nịch của người đàn ông khỏe mạnh, đẹp trai.

Dung rút đầu vào nách Thành bàn tay tiếp tục xoa nắn bộ ngực trần đầy, ánh đèn ngủ nhạt mờ vì ánh trăng chiếu vào cửa sổ.

Mùi hoa bát ngát thơm. Ngoài vườn những cành lá run ào ào trong gió lớn.

Thành quên hết mọi vật xung quanh. Chàng chỉ còn biết rằng trong cánh tay chàng hiện đang có một Dung cường nộ dục tình.

Đột nhiên Thành giật nảy mình cùng lúc với tiếng thét của Dung.

Thành ngồi bật dậy. Ngoài song cửa đột ngột hiện ra nửa người của gã thanh niên đang ngơ ngác như quỷ nhập tràng. Tóc gã ước sừng cùng với quần áo. Tay gã cầm chai rượu không. Cả người gã bốc lên toàn mùi rượu. Thành có ý nghĩ như gã đã đổ cả chai rượu lên đầu cho chảy ướt sũng mặt và quần áo.

Dung quơ lấy bộ áo ngủ bằng voan mỏng. Nàng cố gắng che đậy thân thể trần truồng trước cặp mắt dữ dội của đứa con chồng.

- Dì ! Dì ngủ với chú Thành ! Dì ngoại tình với đứa cháu của chồng ! Tại sao ? Tại vì bố tôi già yếu mà Dì còn trẻ tuổi, trẻ và say đắm và khao khát dục tình...

Thành suýt một tiếng rồi bảo Nhã :

- Anh Nhã ! Đừng gào ầm lên như vậy. Anh say khướt đi rồi !

- Tôi say ? Không ! Sức mấy mà say !

- Đồng ý !

Thành nói nhỏ với Dung :

- Mặc quần áo vào, về phòng ngủ đi em !

Dung hậm hực :

- Thằng khốn nạn làm hỏng hết !

Nhã rú lên cười :

- Dì Dung ! Dì lắm bầm chửi tôi phải không ? Phải mà ! Tôi làm các người không kịp ngủ với nhau...

Gã ngừng nói, khật khưỡng đến vịn vào song cửa, dướn người lên hỏi Thành :

- Chú Thành ! Chú đã làm gì bà mẹ ghẻ của tôi chưa ?

Gã nhếch mép cười. Nụ cười đần độn của người say, nói tiếp :

- Chắc làm rồi chứ ? phải không ?

- Anh Nhã ! Nói khẽ chứ !

- Nói nhỏ. Việc gì tôi phải nói nhỏ !

Nhã lè nè :

- Tôi nói to ! Nói thật to !

- Lý Minh nghe tiếng anh nói bây giờ !

Nhã cười :

- Lý Minh ! Lý Minh hả ! cóc cần, tôi đếch cần ! Lý Minh tôi lắm !

Thành kéo dài cuộc trò chuyện để Dung có đủ thì giờ mặc quần áo lên về phòng :

- Sao thế anh ? Lý Minh tốt lắm mà !

- Tốt ! Nàng vừa cự tuyệt tôi xong. Cự tuyệt dã man và đuổi tôi đi như đuổi một con chó !

- Anh vừa đến Lý Minh ? Đến vào giờ này ? Ba giờ đêm ?

- Tôi đến ! Tôi đập cửa kêu nàng dậy ! Tôi xin nàng yêu tôi ! Tôi van lạy nàng yêu tôi !

- Rồi sao ?

- Nàng đuổi tôi về !

- Anh về chứ ?

- Tôi không về ! Tôi nằm trước cửa phòng nàng. Đ.m. thằng anh nàng, nó đuổi tôi. Nó vác tôi vút vào bể nước. Nó dìm tôi uống no nước lạnh ! Đ.m. nó ăn hiếp tôi ! Tôi giết nó ! Tôi giết nó !

Nhã vụt chạy vào bếp ! Gã trở ra với con dao bở củ nhọn hoắc trong tay, vùng lên chém vùn vụt vào luống hoa dưới khung cửa sổ phòng Thành.

Dung run rẩy thảm thì :

- Nó say ! Nó điên rồi ! Đóng cửa lại anh ! Đóng cửa lại anh ! Nó ném dao vào đây...

Thành bật vội lấy mồm Dung :

- Im đi ! Em nói ra là em súi nó làm như vậy đó !

Nhã vẫn hùng hục dao chém loạn xạ vào những luống hoa, gã hét lớn :

- Giết ! Giết hết ! Tao giết hết ! Thằng nào động đến Lý Minh ! Thằng nào đuổi tao về ! Tao giết ! Đ.m. tao

giết chết hết tụi bay !

Một vài nhà lục đục mở cửa vì tiếng hét của Nhã. Thành nhìn những cửa sổ các gia đình gần đó vừa sáng rực ánh đèn. Chàng nói :

- Về phòng ngay đi Dung ! Lối xóm họ đổ sang đây bên này bây giờ !

Dung hoảng sợ :

- Anh làm sao cho Nhã nó im ngay đi ! Nó nói chuyện em với anh ra thì...

- Yêu chí !

Dung tàn nhẫn. Thành gắt :

- Về đi !

Nhã đang chém loạn xạ bỗng ngừng ngay lại. Gã giương mắt nhằm vào khung cửa sổ phòng Thành. Sau tiếng rít của con dao phay ngang trong không khí, Nhã hét !

- Về hả ! Mày đuổi tao về hả ! Tao giết mày !

Nhã lao đảo chạy đến sát khung cửa.

Dung hét lên khủng khiếp. Thành nhoài người thò tay thật nhanh ra ngoài song cửa để đóng sập lại nhưng Nhã đã lao đến nơi. Gã vung dao lên chém vút vào cổ tay Thành !

Dung rú lên hoảng hốt vì nàng không biết làm thế nào cứu Thành cho kịp...

Nàng nhìn thấy lưỡi dao sáng loáng giơ lên cao chặt mạnh vào cánh tay Thành đang nắm thành cửa sổ...

Thành bật ngửa người nằm lăn trên nệm. Chàng lăn thêm một vòng nữa đứng xuống đất.

Dung òa khóc :

- Anh ! Anh ! Thành !

Nàng xô đến ôm lấy Thành :

- Anh có sao không anh ?

Thành lắc đầu :

- Không ! Em về phòng em ngay đi !

Nhã hục hặc cố gắng rút con dao gã chém ngập vào khung cửa vì hực cổ tay Thành.

Dung nói :

- Tay anh có bị...

- Không !

Thành nắm cánh tay Dung đưa ra cửa. Hai người đứng lại trước cửa phòng Dung. Tiếng ngáy đều đặc của ông bác già vẳng ra làm Dung yên tâm :

- Lão ấy vẫn ngủ anh ạ. Chắc thuốc ngấm kỹ lắm.

Nàng nắm tay Thành kéo lại :

- Anh đi đâu ?

- Ra kéo Nhã nhốt nó vào buồng. Để nó say như vậy nó dám chém chết người hay đốt nhà mất.

- Chưa bao giờ nó say như thế cả. Anh đừng ra, nguy hiểm...

- Em đừng sợ.

Dung ôm chặt lấy Thành không cho chàng mở cửa lớn ra vườn.

Thành gỡ tay Dung :

- Không thể để cho Nhã nó gào thét, phá phách như vậy được !

- Nhưng anh ra nó chém chết anh bây giờ.

- Em đừng ngại !

Thành giựt tay chàng khỏi tay Dung cầm chiếc ghế trong tay mở cửa ra ngoài. Dung hốt hoảng chạy theo.

Nhã đang điên cuồng bầm vằm cánh cửa sổ, thấy Thành và Dung gã trừng mắt nhìn hai người rồi cười nhạt :

- Chúng mày bắt tao phải không ?

Nhã giơ dao lên cao hằm hè :

- Vào đây ! Đến đây ! Tao chém chết hết Đ.m.

Thành bảo Dung :

- Em đi vào đi !

- Không !

Thành quát lớn, lôi Dung xềnh xệch vào nhà, đóng ập cửa lại.

Chàng ra đứng trước mặt Nhã, một vài người lối xóm đã thức giấc kéo ùa nhau ra xem.

Nhã giờ dao hăm hở làm mọi người ùa nhau chạy dạt ra xa.

Thành nâng ghế lên thủ thế trước mặt. Chàng quát :

- Anh Nhã. Vứt dao đi ! Anh Nhã !

Nhã lò dò nhìn Thành. Trông gã lúc này như một con quỷ. Đầu tóc, áo quần gã ướt sũng nước, mắt long lên đỏ ngầu, nước miếng nhiều dài hai bên mép.

Thành dịu dàng hơn :

- Anh Nhã. Khuya rồi anh để cho mọi người yên.

Nhã cười dài :

- Để cho chú ngủ yên với...

Thành xô đến cắt ngang lời Nhã bằng cách thọc một chân ghế vào vai gã.

Nhã lồng lên :

- Đm. mày đánh tao hả ! Mày đánh hả ?

Gã vung đũa chém loạn xạ. Thành nghiêng rặng giữ chiếc ghế đầu đỡ những lưỡi dao điên cuồng.

Chàng lùi dần đến gần bề nước. Nhã theo sau vung dao chém lia lịa trong tiếng rú thất thanh của Dung.

Chợt Nhã ngừng lại. Gã lắng tai nghe. Thành ném chiếc ghế đầu thật mạnh vào bụng Nhã, nhào ngay đến nắm chặt cổ tay ông anh họ say mềm. Chàng nghiêng rặng chiu cú đâm của Nhã vào mặt để vận ngược cánh tay Nhã. Con dao rớt xuống đất, cánh tay Nhã bị bẻ quặt ra sau.

Thành đẩy gã vào gần bề nước rồi thụp xuống thật nhanh nhấc bằng hai chân Nhã hất cả người gã vào trong bề nước.

Thành nhảy vào theo Nhã vừa ngoi lên liền bị Thành cặp ngay lấy cổ chìm xuống nước. Rồi Thành kéo đầu Nhã lên. Nhã thở vội vàng, phun nước phèo phèo. Thành mặc cho Nhã đứng trong bề nước, chàng nhảy ra ngoài :

- Anh ngâm cho tới bao giờ tỉnh rượu hãy ra.

* * *

Thành đi ra phố ở được hai hôm Dung bắt đầu một cuộc cãi nhau gay gắt với ông chồng già !

Vụ say rượu của Nhã đã làm ông chồng nàng thất mắc vì câu hỏi :

«Không lẽ ông lại ngủ say đến thế hay sao ?»

Hơn nữa thái độ lảm lý của đứa con trai, vẻ hững hờ của cô vợ trẻ làm cho ông bức tức suốt ngày. Buổi trưa ăn cơm xong, như thường lệ thì ông kéo Dung vào buồng hú hý linh kinh. Trưa nay ông ngồi ở bàn ăn hỏi Nhã :

- Mà lớn rồi...

Ông đổi giọng nghiêm làm Dung khó chịu :

- Mà phải ăn ở cho ra người tử tế...

Dung xô ghế đứng lên. Nàng không muốn nghe tiếp giọng lè nhè của ông chồng già. Nàng thềm một căn phòng yên tĩnh để nghỉ ngơi, để cố quên hình ảnh trống trải của chiếc ghế trống mà trước đây hai bữa, Thành còn ngồi trước mặt nàng với điều thuốc trên tay.

Ông chồng già nói :

- Em ngồi lại một chút. Anh muốn nói với em một chuyện.

Dung tỉnh bơ đứng lên vào phòng.

Ông chồng già hậm hực :

- Dung !

Nhã chán nản đứng lên, ông bố đập mạnh nắm tay xuống bàn thét lớn :

- Màý ngòì đó đã !

- Ba muốn nói gì con ?

- Màý là thằng mất dạy !

Nhã im lặng cúi mặt nhìn ly nước bắn tung ra bàn vì cái đập tay của ba mình.

Lòng Nhã đầy ngập một nỗi buồn phiền. Lý Minh không muốn gặp Nhã. Nàng cố ý lánh mặt nhiều lần ! Nhã cố tình săn đuổi, dàn xếp để gặp nàng nhưng liên tiếp thất bại !

Nhã rơi vào một nỗi chán đời ghê gớm. Cơm không muốn ăn, báo không thiết đọc. Tất cả mọi sinh hoạt thường lệ bị đảo lộn, bỏ rơi. Nhã nằm lì trong phòng suốt ngày mà khóc, thỉnh thoảng bỏ ra bờ biển, nằm dài trên cát và nảy ra ý muốn tự tử để chết trên mặt cát này với đầy kỷ niệm, dấu vết của Lý Minh.

Bây giờ ngòì trước mặt cha. Nhã mở bừng lên nỗi oán hận ông bố đã mê say cô vợ trẻ đến nỗi xua đuổi má Nhã về ở Ba Ngòi.

Nhã hậm hực nhắc lại :

- Ba muốn nói gì con ?

- Mà y là thằng mất dạy !

Ông bố nhắc lại câu nói đầy cáu kỉnh rồi tiếp :

- Mà y nuốt rượu cho say mà y đập phá, mà y hò hét...

- Sao ba biết ?

Ông bố thộn mặt ra trước câu hỏi «Sao ba biết» của con trai.

Ông hừ một tiếng :

- Tao đâu có ngu, có điếc như mà y tưởng ?

- Đêm hôm đó ba ngủ say...

- Tao ngủ say ! Phải ! Những người ta không kể cho tao nghe chắc !

- Ai kể cho ba nghe ? Dì Dung phải không ạ ?

Dung mở vung cửa phòng xô ra :

- Cái gì ? Cái gì mà lại dính tôi vào đấy ! Tôi không kể cho ai nghe cả ! Cậu Nhã ! Cậu tưởng rằng đêm hôm đó chỉ có một mình tôi chứng kiến hay sao ? Cả xóm

này nhà nào cũng dậy, kể cả Lý Minh cũng chạy sang đứng nhìn cậu múa may quay cuồng để mỉm cười...

Nhã hậm hực. Mặt gã tái lại. Dung hiểu ngay nàng vừa gây một lầm lỗi lớn, nàng không nên nhắc đến Lý Minh lúc này mới phải !

Dung dịu dàng hơn :

- Tuy nhiên chuyện đó cũng không có gì quan trọng !

Ông chồng già của Dung xì một tiếng :

- Không quan trọng ! Em nói thế vì em không nghĩ tới uy tín của gia đình mình.

Nhã cau :

- Uy tín ! Thừa ba gia đình chả còn uy tín, giá trị nào hết ! Hết cả rồi ! Ba thì sống thế này ! Dì Dung thì ngoại tình ! Con thì..

- Hả ! Mà nói gì Nhã ? Mà nói ai ngoại tình ?

Nhã đi nhanh ra cửa. Gã uất ức nói văng lại :

- Ba cứ hỏi cô vợ lẻ yêu quý của ba đi !

Tiếng cửa đóng sập lại mạnh mẽ. Dung lịm người. Ông chồng già ngồi lặng trên ghế ! Mắt ông nhìn xững

vào mâm cơm nguội lạnh trên bàn.

Rồi ông đứng bật lên hất mạnh mâm cơm xuống đất chén bát đập vỡ tan, nước canh bắn vung vào mặt mũi Dung, Dung thét :

- Ông làm cái gì thế ! ông cộc súc vũ phu vừa thôi chứ ! Ông tin một thằng điên khùng như thằng Nhã hay sao !

- Tin hay không là quyền tôi ! Tôi hỏi cô điều này...

Ông chồng già chống nạnh đứng giữa phòng nhìn trừng trừng vào nét mặt thản nhiên đến vênh váo của cô vợ trẻ :

- Có phải cô ngoại tình không !

Dung nhún vai :

- Tôi không ngờ ông lại có thể hỏi tôi một câu như thế !

- Sao không ! sao lại không !

Ông chồng nghiêng răng lại rít lên :

- Tôi không có quyền à ! Tôi hỏi cô lần chót !

Ông ta xô đến cạnh Dung, dáng điệu điên cuồng như một con chó dữ.

Dung thụt ngay vào phòng. Nàng đóng ập cửa lại.

Ông chồng đập, đập huỳnh huých vào cánh cửa :

- Mở ra ! Mở ra con khốn nạn !

Dung đứng giữa phòng. Nàng đã chán ngấy cuộc sống này rồi. Nàng không thể kéo dài được nữa.

Dung chặc lưỡi. Nàng mở tủ lấy va ly đặt trên giường. Trong tiếng đập cửa liên hồi của ông chồng già Dung xếp từng bộ, từng bộ áo quần vào va ly.

Nàng lật cuốn chi phiếu vẫn dấu trong kẹt tủ, nhìn số tiền sáu trăm ngàn nàng dành dụm, cấu véo được của ông chồng và yên chí, hăng hái đóng nắp va ly lại.

Dung mở ngăn kéo bàn phấn. Nàng lấy ra một tập giấy năm trăm, gói vàng vòng, bỏ vào sắc tay.

Tiếng đập cửa mạnh hơn cùng với tiếng hét điên cuồng :

- Mở ra ! Khốn nạn !

Dung bình tĩnh kiểm soát lại tất cả mọi thứ nàng mang theo. Tất cả đều đầy đủ không thiếu món gì.

Lòng Dung không một mảy may xúc động khi nhìn căn phòng quen thuộc, cảnh vườn ngoài cửa sổ. Nàng chợt thấy lòng mình nhen nhúm một niềm vui, như một người sống bận bịu, tù túng nhiều ngày chợt được tự do đi chơi thỏa thích.

Nàng xách va ly ra đứng cạnh cửa.

Tiếng đám, đập vào mặt gỗ nghe nhưc óc.

Dung nói :

- Được rồi ! Được rồi ! Tôi mở cho ông !

Nàng mở cửa. Ông chồng lao ngay vào. Dung lách mình ra phòng ngoài. Chiếc va ly nặng trĩu trên tay.

Nàng đặt va ly xuống :

- Tốt hơn hết là tôi nên bỏ đây đi ! Tình nghĩa vợ chồng như thế này là hết !

Ông chồng già ngơ ngác :

- Cô đi ! Cô đi à ?

Dung gật đầu :

- Chả còn đẹp để gì mà ở với nhau.
- Như vậy là cô nhận rằng cô đã ngoại tình ?
- Đó là điều mà ông phải tìm hiểu lấy.
- Cô phải nói ! Nói đi ! Tôi không tìm ! Không cần tìm.
- Ông muốn biết ?
- Muốn !
- Tôi ngoại tình !
- Thật... thật nhay thế ?
- Vâng ! Thật thế ! Nhã nó nói đúng.
- Cô dám... dám... công nhận.
- Tôi không muốn dấu diếm ông.
- Cô ngoại... ngoại với ai ? Với thằng nào ?
- Ông hỏi làm gì ?
- Tao giết nó !

Dung cười nham hiểm :

- Ông tự tìm lấy nó !

- Không ! Cô nói ! Cô phải nói.

Ông chồng già nhào ra đứng chặn ngang khung cửa.

- Không nói thì không bao giờ cô ra khỏi cái nhà này!

Dung đứng nhìn ông chồng già đang cuống lên vì uất ức. Nàng biết rằng người đàn ông hiền lành này đã nổi giận quá mức vì nàng.

Dung cố gắng mỉm cười :

- Tôi không nói !

Nụ cười nũng nịu của cô vợ trẻ làm ông chồng già lúng túng.

Dung tiếp tục cười duyên :

- Nếu ông ép tôi phải nói thì tôi sẽ nói !

- Nói đi ! thằng ấy là ai ! là đứa nào ?

- Nhã !!!

- Hả ?

Ông chồng già trợn mắt lên hỏi dồn :

- Ai ? Cô nói ai ? Đứa nào.

- Nếu thằng ấy là Nhã thì sao ?

- Vô lý !

- Thế thì ông đừng hỏi tôi nữa !

Ông chồng già gầm gừ như một con thú dữ.

- Nói ! Cô phải nói ! Đứa nào ? Cô ngoại tình đứa nào ?

Dung xách va ly lên, nàng quả quyết đi ra cửa.

- Thôi ! ông nên để tôi đi...

- Cô đi ?

- Vâng ! Tôi chán ngấy cuộc sống trong gia đình này rồi !

- A ! Thế ra cô đi theo trai !

Dung nhún vai bất cần đời.

Ông chồng già thét lớn.

- Tôi đã gây dựng cho cô được như ngày nay để bây giờ cô thế này à !

- Ông đừng kể ơn ra chứ !

- Tôi không kể nhưng cô không có quyền đi khỏi nhà này !

- Không có quyền ! Hừ ! Tôi muốn đi đâu thì tôi đi.

Dung quay lại nhìn ông chồng già đang thộn mặt ra vì ngạc nhiên và kinh hoảng. Nàng nói :

- Ông hiểu cho tôi. Tôi sẽ điên nếu ở với ông trong căn trại buồn tẻ này.

- Sao em không bảo tôi mượn nhà ngoài phố ?

- Vô ích ! Tôi không yêu ông.

- Hả ?

- Tôi không thể sống với người tôi không yêu !

- Cô là vợ tôi !

- Bây giờ hết rồi.

Nàng quày quã bước ra sân. Chiếc va ly nặng trĩu một bên vai. Ông chồng già hùng hục chạy theo giằng

va ly. Dung đặt xuống :

- Ông đừng làm thế vô ích ! Tôi quyết định rồi !
- Không được ! Em không thể bỏ anh được !
- Mặc dù tôi đã ngoại tình ?

Ông chồng già im lặng sâu thẳm. Dung nói :

- Tốt hơn hết để tôi đi...
- Em đã hết yêu anh ?

Dung hơi xúc động trước câu hỏi quá thảm thương của chồng. Nàng ngần ngừ, ông chồng nỉ non tả oán :

- Vợ chồng ở với nhau. Em nỡ bỏ anh đi như thế này sao Dung.

Ông chồng già long lanh nước mắt.

Dung chặc lưỡi.

- Ở với nhau cũng chẳng hạnh phúc gì đâu !
- Anh không cần ! Miễn có em bên anh là đủ.
- Thôi... ông đừng nói nữa ! Ông nên để tôi đi.
- Không được !

Ông chồng kiên quyết giữ va ly lại. Dung thờ thần đứng nhìn con đường dẫn ra quốc lộ.

Nàng bỗng nổi lên thật nhiều ngàn ngại. Nàng nghĩ tới Thành. Chàng không chắc đã tán thành việc làm này của nàng. Chàng có thể sẽ cự tuyệt...

Dung để cho chồng đem va ly vào nhà. Nàng nói vọng vào :

- Em ra phố tìm thuê nhà.

Ông chồng già hý hửng :

- Ủ ! Liều liệu về nghe em !

Dung xuống xe Lam ở bến xe lầy lội. Nàng đi lang thang trong những con phố nhỏ. Đầu óc Dung trĩu nặng hình ảnh của Thành.

Nàng mong gặp Thành, mong được nhìn mặt chàng một lần.

Nàng đứng lại trước vũ trường Đông Lâm. Ngừng đầu lên nhìn tầng lầu cao chói vót. Nắng buổi chiều làm Dung chói mắt. Nàng tự hỏi : Đi đâu đây ? Tìm Thành ở chỗ nào ?

Dung nhớ đến người vũ nữ tên Yến. Có lẽ Thành ra ở với nàng.

Dung lên thang máy. Nàng cần biết địa chỉ của Yến. Nàng cần thiết phải gặp Thành. Để làm gì Dung cũng không biết... Trong lòng nàng lúc này chỉ còn một thúc hối : Gặp Thành

Thang máy đưa Dung lên cao. Nàng bước ra sân thượng của nhà hàng. Những tấm vải màu che nắng bọc gió biển căn phòng. Quầy rượu rực lên đủ màu sắc của đèn mờ và vỏ chai.

Khách uống ngồi quanh chiếc bàn thấp. Ban nhạc dồn dập chơi những bản giât gân.

Dung ngồi vào chiếc bàn trước đây hai ngày nàng đã ngồi với Thành.

Nàng nhìn ra Piste vắng, tưởng tượng như Thành còn ở gần nàng.

Người bồi đến, Dung gọi một ly rượu và một coca. Nàng đặt ly rượu bên cạnh để có cảm giác như Thành đang ngồi cạnh nàng.

Dung nhấp từng ngụm coca, theo dõi từng người đẹp chung quanh mặc dù nàng không mấy may hy vọng nào

gặp được người vũ nữ tên Yến giờ này !

Nàng thở dài. Ban nhạc vừa chơi một bản Slow. Tiếng hát của người ca sĩ thật buồn, từng câu bát quện thuộc tủa ra trong tiếng trống giữ nhịp đều đặn, âm giọng buồn rầu.

Lòng Dung đầy ắp buồn rầu. Nàng cất tiếng hát theo người ca sĩ, mắt nặng và cay như sắp khóc...

«Vâng ! Tôi là kẻ cô đơn.
Tôi không có ai trong đời...»

Anh ! Anh Thành...

Giờ này anh ở đâu anh ? Có bao giờ anh biết rằng em đã cố tìm anh ?

Có bao giờ anh biết rằng em đang ngồi đây. Ngồi ở chỗ mà hai ngày trước anh ngồi bên em. Anh nhìn xuống đường phố ban đêm. Anh nói với em những lời chua cay mà ngọt dịu, dứt khoát mà vẫn âm vang hứa hẹn nồng nàn.

Bây giờ em ngồi đây. Ly rượu này. Tiếng hát đó. Đường phố kia. Tất cả vẫn hiện hữu, vẫn nguyên vẹn nhưng anh thì cách xa. Mà anh thì không một ngày nào trở lại tìm em thăm hỏi em.

Anh đã đi biên biệt. Anh đã đi và quên hẳn em ư ?

Dung chùi nước mắt ! Nàng nhìn ly rượu đã tan gần hết đá. Nàng bung ly rượu ngậm môi vào tưởng tượng như nàng đã đặt môi đúng chiếc ly mà Thành đã uống. Nước mắt Dung rơi xuống mặt bàn. Nàng dốc cả ly rượu cay vào miệng, nhắm mắt nuốt ực xuống yết hầu, Dung sặc sụa ho. Những bàn xung quanh quay lại nhìn nàng.

Dung bức tức vì những cặp mắt ấy. Nàng vẫy bồi lại gần :

- Martell sec !

Anh bồi nghiêng đầu hỏi lại. Dung gằn giọng :

- Martell sec !

Nàng uống hết ly rượu đem ra. Lại ho, lại sặc, lại chùi nước mắt. Dung gọi ly thứ ba :

- Ly lớn ! Thật lớn.

Dung kéo chiếc ghế không lại gần với ghế của nàng. Nàng xoa bàn tay trên thành ghế, tưởng tượng như đang xoa cặp vai Thành.

Ly rượu được đem ra. Dung chậm rãi uống từng ngụm rượu nhỏ. Nàng cảm thấy rượu bớt cay và nổi buồn như nhẹ hẳn dần đi.

Dung uống cạn ly rượu một cách thích thú. Nàng gọi một hộp thuốc lá «Con Mèo». Với những điều thuốc thơm Dung uống ly thứ năm.

Trời đổ tối dần dưới phố. Đèn bật sáng quanh chỗ Dung ngồi. Ban nhạc tạm nghỉ. Mọi người lục đục ra về.

Dung mở sắc lấy đồng hồ ra coi : bảy giờ tối !

Nàng rùng mình vì đã ngồi đây suốt bốn tiếng đồng hồ để uống cạn năm ly rượu và hút nửa hộp thuốc thơm!

Dung cảm thấy đầu nàng nặng trĩu. Chân như mềm đi. Dung biết rằng nếu đứng lên là ngã.

Dung bảo người bồi.

- Anh pha cho tôi một Soda chanh đường và đem cho tôi hai viên thuốc giải rượu. Dọn cơm tôi ăn.

Nàng đón tám thực đơn. Những hàng chữ nhảy múa, quay cuồng.

Dung trả lại tấm thực đơn :

- Món gì cũng được !

Nàng nhìn theo người bồi trở lại quầy rượu. Ngã đầu vào lưng ghế, Dung ngửa mặt nhìn tấm vải dù bọc gió phồng lên làm cho Dung băng khuâng.

Dừng nghĩ đến Thành, giờ này chắc đang ngồi với Yến cạnh mâm cơm nóng. Nàng nhói đau trong lòng. Tự dung Dung ao ước có một căn phòng nhỏ để sống với Thành như cặp vợ chồng dù chỉ sống với nhau ngắn ngủi thôi, dù sau đó chàng lại ra đi để đến một hôm bất ngờ trở lại với nàng.

Dung đứng lên. Nàng lão đảo ra đứng cạnh lan can, nhìn xuống con phố nằm hun hút phía dưới.

Anh ! Một lần em đã nói với anh rằng nếu em yêu anh và mất anh, nếu em không thiết sống, em sẽ lên đây uống rượu thật say rồi lao xuống vỉa hè, đầu em sẽ vỡ nát, thân thể sẽ tan tành...

Chiều tay em uống rượu say, em đứng chỗ này.

Dung nhào người ra can lan. Mặt hè phố đông người qua lại.

Nàng hình dung đến lúc nàng đạp mạnh hai chân, nhào người ra ngoài không khí nàng sẽ rơi nhanh xuống trong một nỗi kinh hoàng, rồi bịch một cái nàng sẽ mê đi và linh hồn sẽ bay vút lên cao, bỏ lại trên hè phố thân thể lạnh buốt của nàng...

Dung rùng mình. Nàng thụt đầu vào. Nhưng rồi nàng lại nhào ra. Vĩa hè phẳng phiu phía dưới, những đầu người di động nhỏ bé, chậm chạp làm cho Dung thích thú ngắm nhìn.

Chợt Dung thót ruột lại vì một bàn tay nắm cứng lấy vai nàng, sức kéo mạnh làm Dung ngã một bên vai vào ngực người lạ.

Nàng quay lại rồi gào lên :

- Anh Thành !

Thành nhìn Dung. Cặp mắt hàng đầy oán hận và xót xa. Tiếng của chàng đầy bức tức :

- Em say rượu phải không ?

Dung mím môi, gật đầu. Nàng vừa nhìn thấy Yên đang kéo ghế ngồi vào một cái bàn ở góc sân thượng. Yên mặc áo dài trắng, tóc dài xỏa ngang lưng trông đẹp và hiền như một người vợ đi ăn cơm tiệm với chồng.

Yến nhìn Dung đứng với Thành. Cặp mắt nàng đầy khinh miệt làm Dung nổi bùng cơn giận hờn.

Nàng cay đắng nhìn Thành, giọng nàng âm ức :

- Phải ! Em say rượu đấy ! Rồi sao ?

- Rồi sao nữa ! tâm bậy.

- Cái gì ?

Dung gào lên.

- Ai tâm bậy ? Anh nói ai tâm bậy ?

Thành bóp mạnh vai Dung làm nàng nhăn mặt vì đau.

Dung giựt vai ra khỏi tay Thành :

- Anh làm gì thế ?

- Em không được uống rượu.

- Mặc tôi !

Nàng vùng vằng ngồi xuống ghế. Thành ngồi xuống cạnh Dung :

- Em buồn gì thế Dung ?

- Ăn nhậu gì tới anh mà hỏi !

- Anh có trách nhiệm về hành động của em !

Dung xì một tiếng :

- Xin lỗi ! Chả ai có trách, nhiệm về đời người khác cả !

Thành chán nản ngồi im. Sự im lặng của chàng càng làm Dung uất ức. Nàng hậm hực nói :

- Anh tự thôi phồng anh lên thành một người quan trọng. Anh lúc nào cũng muốn nắm gọn cuộc đời người khác trong tay anh !

- Khoan ! Đừng có nóng

Thành nhìn ly rượu và hai viên thuốc người bồi đem ra. Dung khó chịu vì người bồi đặt hai viên thuốc giải rượu trên bàn. Nàng muốn hất xuống đất nhưng Thành đã đặt tay lên trên :

- Uống thuốc đi Dung.

- Không !

- Em say quá rồi.

- Mặc tôi.

Nàng cay cú :

- Anh về bàn với người đẹp của anh đi. Để nàng ngồi cô đơn thế kia nàng giận, nàng bỏ anh bây giờ...

Thành mỉm cười :

- Uống thuốc đi em.

Thành đặt hai viên thuốc trên tay đưa cho Dung cùng với ly Soda chanh.

Dung trề môi. Nàng cảm thấy gợn ở cổ. Dung biết rằng nàng sắp mưa ra sần. Nàng cố gắng đứng lên. Men rượu ngấm, bốc hực lên đầu làm Dung choáng váng. Nàng vịn tay vào lưng ghế. Nhắm mắt lại, cố giữ cho cảm giác đảo lộn xung quanh dịu bớt đi.

Cổ họng Dung gợn lên ngứa ngáy. Nàng đành mở mắt để cổ đi vào «toa-lét». Thành lo ngại đi sát cạnh nàng. Dung quay phắt lại :

- Anh đi đi !

Nàng cảm thấy màu áo và cặp mắt của Yến làm nàng muốn đập phá tan tành quây rượu. Dung há mồm gọi to :

- Anh... Anh...

Nhưng gan ruột nàng đã đảo ngược lên. Dung vội ngồi chụp xuống nhưng không còn kịp nữa. Nàng mửa ộc ra tất cả những gì trong bao tử vào đây hai mũi giày và ống quần của Thành.

Dung lắc đầu nhè nhẹ, quệt ngang bàn tay qua miệng. Thành đỡ lấy cánh tay nàng.

- Về kia ngồi đi Dung.

Thành dìu nàng về chỗ cũ. Người bồi nhả mặt đến gần :

- Ông cần gì không ạ ?

- Một cái khăn ướt ! Anh mời dùm cô áo trắng kia lại đây...

- Cô Yên...

- Vâng. Cô Yên đó. Anh bảo là ông Thành mời.

Người bồi đem khăn ướt đến cho Thành. Gã đến bàn Yên. Thành đắp khăn lên trán cho Dung, thoáng nhìn thấy Yên lắc đầu nói với bồi gì đó. Chàng đoán là Yên quyết liệt chối từ...

Dung vẫn ngã đầu trên lưng ghế. Nàng mặc cho Thành đắp khăn lên trán. Nàng đang bận bịu vì một nỗi

một não, phiền buồn và bắt đầu khóc âm thầm trong cơn say đột tâm hồn Dung, làm chân tay nàng như tê liệt. Thành lau nước mắt cho Dung. Người bồi đến gần nói với chàng :

- Cô Yến nói là không ăn thì nhịn chứ không ngồi ăn chung với...

Thành vội vã xua tay ra hiệu cho gã đừng kể lễ thêm. Chàng nhăn mặt nói :

- Thôi được !

Dung lè nhè nói :

- Anh về ngồi với người đẹp của anh đi ! Về đi ! Phải. Em không xứng đáng để ngồi với nó !

Dung cố nhắc đầu gối dậy ngay ngắn nhưng lại phải ngã đầu vào thành ghế.

Thành ái ngại nhìn Dung. Chàng cảm thấy thực sự xót thương cho người đàn bà lãnh mạn này.

Thành đặt tay lên tay Dung dịu dàng :

- Đừng buồn như thế em. Anh lúc nào cũng...

Yến đứng cạnh Thành làm chàng dứt ngang câu nói. Mặt Yến hầm hầm vì giận, nàng cau mặt nhìn Dung rồi hậm hực nói với Thành :

- Em về trước nghe anh.

- Sao lại về ?

Yến cười khinh bạc :

- Sao thì anh biết đó !

Thành đứng lên theo Yến ra cửa. Chàng giữ Yến đứng lại và nói :

- Em không hiểu anh một chút nào. Anh phải an ủi Dung vì...

Yến cắt ngang :

- Vì anh còn thích ngủ với người ta nhiều bận nữa chứ gì ? Vì anh đã chán ngấy em rồi. Phải mà.. Em biết cái phận em chỉ là một thứ đồ chơi của anh...

- Đừng chua ngoa thế chứ em. Em dù sao cũng phải hơn những người đàn bà khác chứ...

- Không. Em vẫn chỉ là một người đàn bà như trăm ngàn người đàn bà khác. Em vẫn biết hờn giận đau đớn

khi thấy anh quyến luyến anh năn nỉ những người mà anh bảo rằng anh đã dứt tình !

- Không lẽ bỏ mặc cho Dung lao đầu xuống vĩa hè tự tử !

- Anh tin rằng nó dám liều như thế sao ? Anh nhầm. Người đàn bà nào mà không năm bảy lần dọa đàn ông rằng mình sẽ tự tử...

- Anh thấy trong trường hợp này Dung có vẻ dám liều như thế lắm...

- Cái đó tùy anh.

Thành bán người khi Yến sắp xuống cầu thang. Chàng bị đặt trước một chọn lựa : Dung hay Yến ?

Chàng vội vã :

- Khoan đã Yến.

Yến quả quyết nói thẳng băng :

- Em muốn anh dẫn em đi tiệm khác ăn cơm. Nếu anh không thích thì cứ việc ở lại với người đẹp của anh, lát nữa anh về nhà em mà lấy áo quần...

Thành cúi :

- Em nhất định không chịu hiểu cho anh gì cả !

- Em là như thế đó. Em ích kỷ hơn ai hết, mặc dù anh chỉ ở với em vài ba ngày rồi anh lấy vợ :!

Thành quay mặt lại nhìn Dung. Chàng bắt gặp cặp mắt mệt mỏi nhưng tha thiết của nàng đang nhìn mình. Cặp mắt ấy làm Thành quyết định ở lại an ủi Dung hơn là đi theo Yên.

Chàng nói nhỏ với Yên :

- Thôi được... Em về nhà trước đi.

Yên đứng xững lại nhìn Thành. Môi nàng mím lại tức giận rồi Yên rít lên :

- Anh là đồ khôn nạn. Đồ Sở Khanh !

Thành im lặng quay vào. Chàng ngồi xuống cạnh Dung. Giọng Thành đầy hậm hực.

- Rồi ! Anh bỏ Yên để vào đây với em. Em uống thuốc giả rượu đi rồi chúng mình về với nhau.

Dung im lặng bung ly Soda chanh chiêu gọn hai viên. Nàng ngã đầu vào ghế chờ thuốc ngấm. Thành im lặng nhấp từng hớp rượu cay.

Chàng cảm thấy trò đùa đã trở nên nguy hiểm, những ngày ở lại đây có thể còn gây cho Thành thật nhiều rắc rối. Chàng nghĩ tới Jane đang chờ đợi ở Sài Gòn chàng nghĩ đến bảy ngày trời đã trôi qua với hai người đàn bà chưa xúc tiến được chút nào cho việc cưới xin Jane.

Thành bỗng dung ân hận. Chàng hối tiếc đã không cưới Jane ngay ở Saigon, đã nhất định bày đặt ra những ngày ra đi lắm cảm để vướng víu vào những tình cảm rắc rối thế này...

Dung chợt ngồi dậy.

- Anh đỡ em về...

Chợt nàng ngừng lại hỏi :

- Về đâu anh ?

- Anh không có nhà ở đây. Tội mình vào phòng ngủ vậy.

Chàng dìu Dung ra cửa. Cảm tấm bông tính tiền xé vụn tung lên cao, Thành cảm thấy đó như chính là những mảnh đời của Yến, của Dung của chàng.

Dung hỏi thì thầm bên tai Thành, giọng nói của nàng êm đềm nhưng toàn hơi rượu cay :

- Anh ghét em lắm phải không anh ? Chắc anh bức mình vì em phá hỏng đêm vui của anh với Yến ?

Thành nói :

- Không.

Dung cúi mặt nhìn mũi giày Thành dính lổn ngổn toàn những thứ nàng mới mưa ra, một khoảng ống quần chàng thấm ướt. Dung ân hận nói :

- Em làm bẩn quần và giày của anh rồi !

Nàng tựa một bên vai vào Thành, bước chân Dung phiêu bồng, lảo đảo, hơi rượu ngấm chưa kịp tan làm đầu nàng nặng trĩu, mặt đất như lồi lõm, xa, gần làm cho Dung chóng mặt.

Thành xúc một bên nách Dung chàng dìu nàng vào thang máy xuống nhà.

Dung thủ thủ :

- Em muốn nằm với anh gần biển, em thích được nghe tiếng sóng đổ vào bờ mà bên cạnh có anh.

- Anh tưởng em ghét nghe tiếng sóng ?

- Vâng. Nằm một mình em ghét nhưng nằm với anh em cảm thấy tiếng sóng làm căn phòng ấm cúng và hai đứa gần gũi với nhau hơn.

- Lãng mạn quá !

- Em khổ vì thế đấy anh !

Thành vẫy một chiếc xích lô chàng và nàng leo lên. Người phu xe quay mũi ngược ra hướng biển theo lời Thành.

Vừa thót lên đạp được vài vòng, người phu xe đã phải thắng lại vội vàng vì một chiếc xe hơi chặn ngang.

Thành trông thấy Lý Minh ngồi trước tay lái, trong xe có ông già Nhã và ông Vĩnh Lợi.

Ông già mở cửa xe nhảy vội xuống đường, mặt hầm hầm giận dữ Thành thở dài bảo Dung :

- Đòi anh khôn nạn rồi !

Dung bước xuống, Thành vừa đặt chân lên hè thì bàn tay ông bác đã đập vào má chàng choáng váng. Ông rít lên.

- Thằng khôn ! bác cháu gì mày... Mày dụ dỗ vợ tao !

Dung túm ngay lấy áo chồng. Nàng bị Nhã giằng ra đẩy cho ông Vĩnh Lợi, Dung vùng vẫy cố thoát ra khỏi hai cánh tay cứng rắn của ông võ sỹ Trung Hoa già.

Nhã gườm gườm nhìn Thành gã xoạc chân đứng tấn tay co tay rũ sửa soạn ra đòn.

Thành xoa bên má vừa bị tát chàng mím môi tự hỏi phải làm thế nào đây ?

Ông già hần học cắn hận nói :

- Thành... Mày nghĩ thế nào mà có thể rủ vợ tao trốn theo mày ?

- Bác làm !

- Làm ! Hừ... Phải đợi tới bao giờ thì mới không làm, đợi cho tới lúc mày có năm bảy đứa con với vợ tao chắc.

Thành ngán ngẩm đứng im. Chàng không muốn giải thích, chàng không thiết phản kháng. Chàng mặc cho câu chuyện trôi nổi tới đâu hay tới đó.

Ông bác gầm lên :

- Tao sẽ tông cổ mày vào tù. Thằng khốn nạn !

Đám đông người hiếu kỳ bắt đầu vây quanh, Nhã mở cửa xe để ông Vĩnh Lợi đẩy Dung vào, nàng vùng vẫy kịch liệt, nàng khóc lóc bi thảm nhưng vẫn bị giữ chặt trong lòng xe.

Nhã quay lại nhìn Thành :

- Nói cho chú biết coi chừng đấy !

Ông bác vẫn căm giận nhìn Thành như muốn giết chết chàng ngay. Ông rít lên qua kẽ răng nghiến chặt :

- Mày khôn hồn thì xếp đồ đạc cút ngay. Tao còn thấy mày ở trong thành phố này thì đừng trách !

Thành mỗi một điều thuốc lá, lòng chàng bình tĩnh hơn bao giờ hết, chàng thăm như thế là mọi việc đã xong, Dung bắt buộc phải trở về nhà và chàng tự do với Yến đêm nay.

Nhưng Dung chợt gào lên :

- Các người bỏ tôi ra ! Bỏ tôi ra ! Bắt cóc... Cảnh sát đâu ! Cảnh Sát đâu...

Nhã vọt chạy đến cửa xe quát lớn :

- Câm mồm đi !

Dung vẫn tiếp tục gào Cảnh sát. Ông chồng già cuống, ông vào trong xe cùng với Nhã. Chiếc xe nổ máy thì đám đông đã tách ra nhường chỗ cho một chiếc Jeep Cảnh sát kê sát chặn chiếc xe hơi của Lý Minh vào lề đường.

Thành bực bội đứng lên, chàng đã định bỏ đi nhưng bây giờ nếu đi là tự gây ra thêm nhiều phiền phức.

Người Trưởng toán đến cạnh xe bảo Lý Minh tắt máy. Dung gào lên :

- Các ông cứu tôi... Cứu tôi ! Chúng nó bắt cóc tôi !
- Câm mồm !

Cơn giận làm ông chồng Dung giơ tay lên đe dọa tát vào mặt nàng, người cảnh sát nói ngay :

- Ông đừng hành hung bà ấy.
- Nó là vợ tôi. Nó bỏ nhà theo trai. Nó ngoại tình.

Dung hét.

- Nói láo ? Nó nói láo !

Người Cảnh Sát ôn tồn nói :

- Mời quý vị về Ty cho chúng tôi được hân hạnh giải quyết việc này.

Quay sang phía Thành anh lịch sự mời :

- Ông có thể dùng xe riêng đến Ty của chúng tôi bây giờ chứ ạ ?

- Vâng. Tôi sẽ tới ngay bây giờ bằng xe của quý ông. Chàng lên xe Jeep, ngồi cạnh người tài xế và viên trưởng toán, chiếc xe rồ máy chạy sau chiếc xe du lịch cũ do Lý Minh cầm lái.

Mọi người đều được mời vào Ty Cảnh Sát thành phố. Dung giựt tay ra khỏi tay chồng nàng tiến đến gần Thành nhưng trước con mắt của mọi người Dung lại thụt lùi lại đi cạnh Lý Minh.

Viên Cảnh sát trưởng toán mời mọi người ngồi vào những chiếc ghế dài trong phòng đợi, anh ta khép cửa quay ra, ông chồng già của Dung rít ngay lên đầy giận giữ :

- Cô Dung... Cô đã thấy nhục chưa ? Cô đã thấy phiền nhiễu cho ông Vĩnh Lợi và cháu Lý Minh chưa ?

Dung thản nhiên đến tận nhẫn trả lời chồng :

- Tất cả do ông mà ra hết !

Nhã xen vào nói với cha :

- Thôi ba khỏi nói nhiều.

- Nhưng mà tức không chịu được... Đàn bà gì mà lại có thứ người lằng loàn, hư đốn thế là cùng.

Dung cười khẩy :

- Ông giữ tôi lại làm gì ! Sao ông không để tôi đi ? Tôi đâu có muốn ở lại một giây nào trong căn nhà ấy với ông.....

Nhã xen vào nói :

- Dì đừng nên nói vậy... Dù sao con người ta cũng phải có tình, có nghĩa chứ không ai khôn nạn được như...

Gã kéo dài phút im lặng lừng lờ của câu nói để nhìn Thành rồi mai mỉa hỏi :

- Phải không chú Thành ?

Thành mỉm cười ra cái điều «chấp hết» rồi im lặng không trả lời.

Sự im lặng khinh khỉnh của Thành làm Nhã điên người vì tức giận, gã găm gù :

- Hừ ! Tôi không thể ngờ chú lại như thế được.

Thành nói nhỏ :

- Anh có muốn tôi nói hết ra không ? Tôi đã nói với anh về chuyện này rồi cơ mà...

Nhã tái mặt gã luống cuống át giọng Thành :

- Anh im đi... À... Chú im đi !

- Vâng. Nếu anh muốn. Tốt hơn hết cả anh cũng vậy !

Nhã hậm hực nín thinh. Thành mỗi điều thuốc, im lặng nhả khói lên trần nhà để khỏi phải nhìn ai xung quanh. Dung ủ rũ ngồi chống tay lên cằm. Nàng xích ra xa chỗ ngồi cạnh ông chồng, dán mắt vào mũi giày cao gót và vạt áo dài xanh nhạt.

Sự im lặng kéo dài giữa toán người ngồi trong phòng đợi làm Thành khó chịu, chàng mở cửa ra ngoài hít hóng mát nhưng đứng dừng ngay lại vì một người vui vẻ vỗ vai Thành :

- Thăng khỉ ! Ra bao giờ mà lại vào đây ?

Thành nhận ra Hàn, anh chàng Đại Úy Trưởng Đoàn Kiểm Soát Dân Sự mà ba tháng trước chàng gặp nó khi trình diện tái ngũ.

Chàng thắc mắc hỏi Hàn khi hai người bắt tay vui vẻ :

- Mày đòi ra ngoài này hả ?

Hàn nhăn nhó một cách sung sướng :

- Tao biệt phái ngoại ngạch sang bên Phú Lít và được ra làm Cò ở ngoài này...

- Cảnh sát Trưởng ?

Hàn gật. Thành vui mừng cho bạn :

- Đúng boong chỉ số An Ninh của mày rồi. Thơm tho nhé...

- Sức mấy mà thơm ! Ra ngoài này công việc làm ngày đêm không hết. Tình hình an ninh nát bét như tương...

Hàn kéo Thành vào căn phòng :

- Vào đây đã !

- Thì giải quyết công việc của mày đi.

- Ôi giao ! Một vụ ngoại tình lắm cảm chứ có quan trọng gì đâu. Để lát nữa cũng chả chết thằng Mỹ nào.

Quay sang viên Trưởng toán Hàn ra lệnh :

- Chú lấy lời khai của họ đi, hỏi xem có muốn thừa gửi gì không, nếu không thì cho họ về, nhớ yêu cầu họ đừng làm mất an ninh công cộng nhé.

Viên Trưởng toán nhìn Thành rồi nhăn nhó gãi gáy. Thành hiểu ngay tâm trạng khó xử của anh ta. Chàng nói với Hàn :

- Mà làm ơn phân giải cho nó xong đi. Vụ này tao có hân hạnh dính vào trong đó.

- Hà ?

Hàn đứng dừng lại nhìn Thành :

- Mà ngoại tình với ai ở ngoài này ? Sao lòi thôi lem nhem ghê gớm thế khi ?

- Chắc. Chuyện cóc ra gì cả. Mà lấy lời khai của họ đi rồi sẽ biết.

Hàn chán nản lắc đầu :

- Tao chán mà quá... Vừa cặp với Jane và định lấy nhau chưa xong thì dính ngay vào gái có chồng. Dính dáng vào làm gì cho nó khổ thân mà...

- Thì cứ điều tra nội vụ tự khắc mà biết tao bị «kẹt» và thiếu nỡ thế nào !

Hàn vào văn phòng. Thành tự ý đi vào phòng đợi, chàng muốn để cho bạn vô tư làm việc hơn là bắt ép nó phải dầm dúi giải quyết có lợi cho chàng.

Viên Trưởng toán Cảnh Sát sau khi trình bày nội vụ với Hàn đã ra xe tiếp tục tuần cảnh.

Hàn ngồi im lặng hút thuốc nghe ông chồng già hung hăng buộc tội Thành :

- Nó ra nhà tôi nhờ tôi đứng chủ hôn cho nó lấy vợ rồi nó tán tỉnh, tăng tịu với vợ tôi, nó quyến rũ vợ tôi lấy hết tiền bạc, nữ trang để theo nó ! Tôi bắt gặp quả tang. Khi hai đứa ngồi chung xích lô với nhau !

Giọng ông già Thành trở nên đầy ắp căm thù :

- Tôi xin ông Cò lập vi bằng đưa chúng nó ra tòa cho chúng nó tù hết ! Tù hết ! Cho thằng này ít nhất cũng mười mười lăm năm tù biệt xứ, cho nó đi đày Côn Lôn Đảo !

Dung xem vào chua ngoa, đánh đá :

- Được ! Ông muốn đưa tôi ra tòa hả ? Đưa thì đưa đi, con này đâu có sợ tòa, cây ngay không bao giờ sợ...

- Câm đi ! Cô câm miệng. Tôi không nói cô, tôi nói thằng này.

- Sao ông kêu là chúng nó, chúng nó là ai, là những ai ?

Hàn nhăn nhó xen vào :

- Ông bà bình tĩnh dùm cho, bây giờ đến bà xin bà cho chúng tôi biết...

- Vâng ! Thưa ông thực ra giữa chúng tôi không có gì mờ ám cả. Anh Thành đây là cháu của chồng tôi. Anh ấy ra ở lại nhà tôi vài hôm rồi ra ngoài phố vì không muốn làm bận chúng tôi, nhất là chồng tôi khó chịu hay nghi ngờ. Chiều nay tôi lên Đông Phát thì gặp anh Thành đi với một cô bạn gái...

Ông chồng Dung gầm lên :

- Nói láo ! Chúng mày hẹn nhau tăng tịu với nhau mà còn dám múa môi, khua mép...

Hàn đau khổ giơ một bàn tay lên :

- Lần chót xin ông bình tĩnh cho.

Ông chồng già hậm hực ngồi im, bàn tay ông xoắn chặt lấy vải quần như muốn xé tan rã cho hả giận.

Dung vẫn bình thản nói :

- Tôi xin lấy danh dự mà nói rằng giữa tôi với ông này. Nàng chỉ vào Thành không có chuyện gì xảy ra cả. Chúng tôi là bạn từ ngày xưa, bây giờ là hai bác cháu chuyện chúng tôi ngồi chung xe luân lý có thể kết án nhưng đôi pháp luật tôi nghĩ rằng...

Hàn gật đầu :

- Vâng. Chúng tôi không thể buộc tội bà được.

Hàn quay sang phía ông bác của Thành đang đỏ mặt vì uất ức :

- Trong trường hợp ông muốn thừa kiện ông Thành, tôi nghĩ là hơi khó khăn vì chúng tôi không bắt được quả tang hai người đó ngoại tình, vả lại còn phải có sự chứng kiến của ông Thừa phát lại mới đủ yếu tố để ông khởi tố.

Nhã chột thì thào vào tai cha, mặt ông bác họ của Thành hơi tái lại rồi nói với Hàn :

- Thôi... Thừa ông chúng tôi cũng chẳng thừa kiện làm gì, chỉ xin ông bắt vợ tôi phải trở về nhà.

- Thừa ông việc đó cũng không thuộc thẩm quyền của Cảnh sát chúng tôi, đó là việc của Tòa án.

Ông chồng già nhìn Dung nửa oán hờn, nửa năn nỉ làm Dung khó chịu.

Nàng không còn thấy việc trở lại với ông chồng là cần thiết và hứng thú, nàng cũng không cảm thấy mấy may hối hận hay buồn khổ nào. Dung ngạc nhiên vì tình yêu đã biến nàng thành một người đàn bà quên hết tình nghĩa và dĩ vãng.

Nàng chỉ còn một ao ước là mau ra khỏi Cảnh sát cuộc để đi ngay với Thành đến một nơi nào đó.

Và Dung hỏi Hàn :

- Như vậy thưa ông xong cả chứ.

Hàn lưỡng lự, ông chồng già nói thêm :

- Xin ông Quận vui lòng bỏ qua đi cho việc chúng huyên náo ngoài công lộ. Tôi không muốn thừa kiện gì cả, việc gia đình tôi xin để cho tôi giải quyết riêng với nhau.

Ông ta nhìn Thành, cặp mắt nham hiểm và thù hận nhưng giọng nói thật dịu dàng khoan dung :

- Thành... Bác muốn gặp cháu để nói riêng với cháu một vài chuyện. Lát nữa cháu vào nhà bác chơi.

Hàt ngằm đưa mắt nhìn Thành cùng lúc với Dung nhìn người yêu ngằm ngằm ra hiệu cho chàng từ chối. Chợt Thành đứng lên, chàng trả lời :

- Vâng. Cháu sẽ theo bác về nhà ngay bây giờ.

Dung hoảng hốt lườm Thành rất mau nhưng ông già đã vui vẻ nắm tay Thành hết sức cởi mở và trù mến rõ ràng đầy giả tạo :

- Quý hóa quá. Quý hóa quá.. Nào bác cháu mình đi.

Quay sau phía Hàn ông ngỏ lời cảm ơn tíu tít.

Thành nhìn bạn chàng nhún vai bất chấp ngoại thú nguy hiểm có thể chờ sẵn ở nhà ông già. Hàn mỉm cười. Trong óc Hàn đã có cách tránh cho Thành những phút lâm nguy.

Dung bối rối ra mặt nàng ngồi chờ người trên ghế không đứng lên theo mọi người. Lý Minh đến gần nhắc nhở :

- Bác Dung, mọi người đi về cả rồi kia.

- Tôi không về Minh ạ.

Dung nói to cố ý để Hàn nghe tiếng :

- Tôi không đủ can đảm nhìn họ giết hay hành hạ anh Thành.

Lý Minh nhăn mặt :

- Đừng sợ bác ! Có cháu và ba cháu họ không dám hành hung ông ấy đâu.

Cô gái Trinh Hoa xinh đẹp nắm tay Dung kéo nàng đứng lên, Dung ngần ngại một lát rồi chắc lưỡi theo Lý Minh ra ngoài.

Nàng không yên tâm nếu để Thành về trại với gia đình chồng nàng, nàng muốn có mặt ở đó để nhân dịp này cắt đứt hẳn mọi quyến luyến, ràng buộc giữa nàng và ông chồng cũ

Chiếc xe do Lý Minh lái chạy nhẹ nhàng trên mặt đường dẫn ra ngoài thành phố. Thành ngồi băng trước với Dung, chàng im lặng nhìn ra hai bên đường tối mịt chiếc xe vừa chạy qua.

Chàng nghĩ tới những gì sẽ xảy ra với chàng, có thể đó là một cuộc trả thù ghê gớm, đồ máu cũng chưa biết chừng. Nhưng chắc chắn chàng có thể đối phó được để thoát thân...

Chiếc xe qua cầu xóm Bông, qua khoảng đường vùng cung nghĩa địa và rẽ vào con đường sỏi, ngừng lại trước sân rộng của các trại thấp đèn măng sông sáng choang.

Thành mở cửa bước xuống, vào nhà, chàng được ông bác mìm cười mời ngồi xuống ghế, ông Vĩnh Lợi ngồi cạnh chàng phía tay trái, Nhã ngồi phía tay mặt, ông bác ngồi trước mặt, Lý Minh và Dung ngồi ở chiếc ghế dài đặt sát mặt giường.

Không khí trong nhà im phăng phất tiếng dầu được bơm lên măng sông ù ù đều đặn, buồn chán, hơi nóng ngọn đèn tỏa xuống làm rát mặt Thành, những con thiêu thân bay từng đàn quanh bóng đèn, theo nhau rớt dần xuống thau nước lạnh pha dầu hôi đặt dưới đèn.

Ông bác cố ý im lặng nhìn Thành chăm chú đầy đe dọa, rồi chợt ông vỗ tay, tiếng vỗ tay ròn làm Dung giật mình ớ lên một tiếng nhỏ.

Từ trong hai căn phòng phía sau có tiếng chân người đi nhanh ra phòng khách, từ phía ngoài vườn cũng nổi lên tiếng giày bước vào, cánh cửa lớn ra vào được hai gã thanh niên từ ngoài vào khép lại, khóa kín. Hai gã thanh niên khác từ nhà sau đi ra, bốn gã lăm lăm cầm trong tay những lưỡi dao quắm cán dài chia nhau đứng vây sau ghế ngồi của Thành.

Cảnh tượng đột ngột trước mắt làm cho Dung hốt hoảng thét lên :

- Không được... Không ai được làm gì anh ấy !

Ông chồng già quay lại nhìn nàng, cặp mắt ông trợn lên dữ tợn :

- Câm miệng đi ngay đồ khốn nạn !

Quay lại phía Thành, ông ta cười đắc thắng, mĩa mai cái đầu nhẵn bóng gập gù đầy tự đắc và thú vị :

- Ông Thành ! Ông không phiền tôi chứ ?

Thành cố bình tĩnh để cười :

- Vâng. Cháu chả bao giờ dám làm phiền ai cả, tuy nhiên ai làm phiền cháu cũng không dễ !

- Không dễ ! Hừ !

Nhã bữu môi nhìn Thành rồi tiếp :

- Tôi tưởng dễ quá đi chứ !

- Thế à. Nếu anh tưởng dễ thì anh cứ thử đi !

Nhã mím môi rồi nghiêng răng lại gã nháp nhồm muốn đứng lên nhưng cái lừ mắt của ông Vĩnh Lợi làm gã

đánh hăm hực ngồi xuống.

Thành hơi nghiêng đầu nhìn ông Vĩnh Lợi, chàng hỏi:

- Thưa ông thế ra ông có dính vào trong chuyện này, nếu tôi không nhầm thì bốn gã đứng sau tôi là người làm trong trại của ông.

- Vâng. Tôi vốn dĩ vẫn không ưa những gã Sở Khanh, những thằng điếm đực. Ngày xưa vợ tôi bị lừa rồi chết cũng vì chúng nó !

Thành cảm thấy mồ hôi bắt đầu rịn ra ở sống lưng, chàng cố quên cảm giác khó chịu ấy, chàng hơi ân hận vì không ngờ có ông Vĩnh Lợi dính vào. Ông già Trung Hoa trùu buôn lậu và thảo khấu này không phải là người để cho chàng dễ đối phó như ông bác họ ngờ nghệch và hay cáu giận một cách ồn ào, luộm thuộm...

Chàng hơi nhồm đầu ra tới trước cho da bụng hơi nhô ra phía trước và yên chí rằng khẩu súng mợn của Hàn vẫn được dặt kín đáo ở lưng quần sau vải áo sơ mi.

Nhưng chợt ông Vĩnh Lợi hắt đầu. Thành cảm thấy lạnh toát hai bên cổ, hai gã thanh niên đã kề hai lưỡi dao quắm vào quanh cổ Thành, ông Vĩnh Lợi nhẹ nhàng mỉm cười, vuốt chòm râu bạc rồi từ từ nói :

- Khẩu súng của ông đen theo vô ích quá. Ông chỉ có thể bắn hạ được một người của tôi và sau đó ông hết sống ! Đầu ông sẽ bị chẻ ra như người ta bửa một trái dừa khô...

Thành buột nhói tận đỉnh đầu, càng cố không nhắm mắt để ung dung thò tay vào trong áo móc khẩu súng đặt lên bàn :

- Ông nói đúng. Tôi nhận rằng trong trường hợp bị bao vây như thế này súng lục thực vô ích.

- Ông khá lắm. Về bình tĩnh của ông có thể làm người khác nghĩ rằng ông không sợ, trừ tôi... Tôi biết rằng ông đang sợ, không nhiều đâu nhưng cũng đủ để ông ân hận vì đã vào đây theo lời mời của chúng tôi.

Thành kín đáo bóp chặt hai bàn tay vào nhau.

- Tôi không sợ quá đến như thế.

Ông Vĩnh Lợi mỉm cười, nụ cười giả này không hiền hậu một ly ông cụ nào, nụ cười nham hiểm, bình tĩnh. Thứ bình tĩnh của những tên thảo khấu về già nhìn một người sắp bị gã giết. Nụ cười làm cho Thành rùng mình.

Ông Vĩnh Lợi vẫn cười mỉm chột nụ cười tắt không để lại một dấu vết nào, ông ta nói :

- Ông không sợ quá... Phải ! lẽ ông còn hy vọng vào bạn ông, nói thẳng ra là của viên Cách Sát Trưởng tên Hàn hiếc gì đó... Ông nhầm. Tôi đã tiên liệu việc đó từ khi Lý Minh lái xe về sở Cảnh Sát cũng như tôi đã đoán chắc rằng bà Dung sẽ đi và ở với ông.

Dung nói lớn đầy uất ức :

- Ông nhầm... Hơn nữa ông không đủ tư cách để xen vào việc riêng của chúng tôi. Ông chỉ là một người hàng xóm, tôi tưởng rằng ông phải có đủ thông minh và lịch sự để đừng can thiệp trắng trợn vào đời tư gia đình người khác chứ !

Ông chồng Dung gầm lên :

- Tôi nài nỉ ông Vĩnh Lợi giúp tôi. Cả hai chúng tôi đều không ưa những điểm đực và những con đàn bà đa tình, phản bội, lăng loàn như thằng Thành và cô.

- Vậy các ông sẽ làm gì chúng tôi ? Làm gì thì cũng còn phải có luật pháp !

- Luật pháp !

Ông Vĩnh Lợi cười lớn mỉa mai, giọng ông ta đánh lại :

- Chúng tôi vẫn tôn trọng luật pháp đấy chứ bà. Chúng tôi đâu có dám giết hại người, giết người thời này tuy dễ thật đấy nhưng tôi không thích lôi thôi trong tuổi già của tôi...

Dung lo sợ :

- Ông sẽ làm gì chúng tôi ?

Nhã xen vào nói bằng giọng đặc thẳng, huênh hoang thực khó chịu :

- Không giết các người đâu mà sợ !

Thành thản nhiên cười tùm tùm :

- Thì đến hành hạ nhau là cùng...

Nhã quắc mắt nhìn Thành đầy căm hận, gã rít lên :

- Dù mày còn sống thì đời mày cũng tàn. Tao sẽ có cách làm cho mày dập phổi, hỏng trí não mà một vạn Y Sĩ cũng không khám ra được một vết tích nào hòng buộc tội tao.

Thành cảm thấy rõ ràng ánh đèn trong phòng chợt như sáng hẳn lên làm chàng chói mắt. Dọc theo sống lưng chàng một luồng hơi lạnh buốt từ từ dâng lên từ thắt lưng và làm cả trí não như tê cóng lại.

Chàng biết rằng mình sợ. Mình sợ thật rồi...

Chàng rút bao thuốc lá, lấy ra một điếu châm lửa, kéo một hơi dài, ngón tay cầm cây quẹt của chàng hơi run. Thành ném vội cây quẹt xuống đất để đối phương khỏi nhận thấy chỗ yếu của chàng.

Ông Vĩnh Lợi bỗng cười nhẹ trong cổ họng :

- Ông Thành nhận rằng ông bắt đầu sợ chứ ?

Thành bình thản cố gắng bình thản gạt đầu :

- Vâng. Sợ nhưng tôi đủ sức chờ đợi mọi trò của quý ông.

Ông Vĩnh Lợi bắt tay ra hiệu cho bốn gã thanh niên nhấc những mũi dao quắm ra khỏi gáy Thành. Bốn tên lòu lại phía sau, những bàn tay gân guốc vẫn nắm chặt cán dao, lăm lăm chờ bửa vào đầu chàng trai ngồi quay lưng lại với bọn chúng.

Thanh biết chắc rằng chàng đã thua, sức chàng không đủ mạnh để đánh gục tất cả những người trong phòng này. Thành tự hỏi bọn này đang tính mục gì đây ? Trừng trị chàng vì Dung đã nhất định yêu chàng, bỏ chồng để quyết lấy chàng hay chỉ là một lối dọa nạt của những anh nhà giàu rừng mớ thích giết người làm trái ý mình

nhưng không dám làm chảy máu ai.

Chàng nhìn vào mặt ông Vĩnh Lợi, chàng đã chán ngấy kéo dài giây phút chờ đợi nhức tim này, chàng muốn kết thúc vụ rắc rối để rồi đến đâu thì đến, ra sao thì ra.

Thành nói :

- Tôi đang ở trong tay ông, ông muốn làm gì thì làm đi. Chuyện chết sống ở đời có số cả, dầu muốn tránh cũng không thể nào tránh được.

Ông Vĩnh Lợi nhìn ông chồng già của Dung :

- Tôi đã giúp ông đủ cả rồi. Bây giờ đến lượt ông quyết định lấy một mình.

Ông chồng Dung trở nên lúng túng một cách thảm hại, bất chợt ông hùng hổ đi đến gần Thành, thẳng cánh tát vào mặt chàng hai cái thật mạnh.

Thành không tránh chàng nghiêng răng cho khỏi cắn vào lưỡi, má chàng rất như bị dội nước sôi. Nhã lao đến.

Thành biết ngay rằng Nhã hậm hực, âm ức chàng từ lâu vì chuyện Lý Minh cự tuyệt gã, dịp này là để gã dồn tất cả căm giận ấy vào chàng. Thành quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Nhã, tiếng quát của chàng dội lên sang

sảng :

- Nhã ! Liệu hồn !!!

Nhã đứng khựng quay lại vì cặp mắt Thành nhìn gã bóc ra rùng miếng thịt.

Gã đứng trơ trơ giữa phòng hai bàn tay nắm lại bóp chặt cứng vào nhau

Dung thét lớn :

- Bớ người ta...

Lý Minh bật ngay mồm Dung lại bằng một vuông vải nhỏ tằm thuốc mê Dung vùng vẫy yếu ớt dần rồi gục vào vai cô gái Trung Hoa xinh đẹp đang nhìn hai gã đàn ông.

Thành chậm chạp đứng lên. Chàng nhớ rằng ngay phía sau chàng vẫn có bốn gã thanh niên lực lượng lắm lắm nắm vững cán dao, nhưng chàng mặc kệ, chàng không thể để Nhã đánh chàng.

Chàng có thể nhịn ông bác vì một phần sự bỏ đi quyết liệt của Dung do chàng dính líu tới một cách vô tình, nhưng với Nhã, Thành cảm thấy gã không thể lợi dụng dịp may này để cư xử tồi tệ với chàng...

Ông Vĩnh Lợi vẫn đứng im. Ông nhìn Thành, nhìn Nhã. Cặp mắt sáng quắc của ông dần dần dịu xuống khi thấy Thành vẫn thản nhiên nhìn Nhã đợi chờ gã lao vào.

Nhã chợt ngoảnh nhìn ông Vĩnh Lợi, cặp mắt của gã nửa van nài giúp đỡ nửa oán trách sự im lặng của ông. Chợt Vĩnh Lợi cau mặt lại :

- Ông Thành có thể về được đây !

Nhã ngạc nhiên đến tột độ, gã nhướng lên :

- Sao bác lại cho nó về ? Bác phải giữ nó lại chứ bác !

- Vô ích !

- Cha con cháu trông nhờ vào bác mà...

- Tôi cũng chỉ giúp gia đình cậu đến thế thôi. Thế này kể như là quá đáng rồi...

Ông vẫy tay cho bốn gã thanh niên bỏ Thành đứng đó :

- Lý Minh đưa bà Dung về nhà cho bà ấy tĩnh lại đi

Nhã bối rối :

- Bác... Không lẽ bác đánh trống bỏ dùi ư ? Bác đã hứa giúp ba cháu đến cùng mà bác !

Ông Vĩnh Lợi cau mày :

- Đến thế này là cùng rồi.

Ông ra hiệu cho bốn gã thanh niên đem Dung về trại.

Ông bác già của Thành chán nản ngồi phượt người trên ghế không nhúc nhích, ông ta đưa cặp mắt buồn phiền nhìn hai gã thanh niên khiêng Dung nhẹ nhàng đi theo Lý Minh.

Nhã hậm hực.

- Thế này thì bực thật ! Úc không chịu được !

Ông bác của Thành thở dài rồi đột ngột quát to :

- Mày cầm mồm mày lại ! Thằng hèn !

Ông ngừng nhìn Thành, giọng nói yếu ớt đến nỗi gần như thều thào :

- Anh về đi ! Tôi chịu thua anh ! Từ nay trở đi đừng bao giờ anh bén mảng tới vùng này nữa.

Thành quay lại nhìn ông bác già chàng cảm thấy trong lòng tràn ngập những niềm ân hận sâu xa. Chàng biết rằng sự tan vỡ của gia đình nhỏ bé này một phần cũng vì chàng mà có. Thành nói, ngượng ngùng và ăn năn :

- Cháu không biết nói thế nào...

Nhã xì một tiếng vụt bỏ ra nhà sau. Thành không để ý tới gã, chàng tiếp tục nói với ông bác đang một mình ngồi nghe !

- Cháu thề với bác rằng không khi nào bao Dung bỏ bác mà đi. Cháu nói thẳng với bác là cháu đã bỏ ra ngoài phố chỉ vì muốn Dung quên cháu và ở lại đây, chiều nay gặp lại Dung ở Đông Lâm đúng là một ngẫu nhiên...

Chàng mím môi lại, chàng không biết phải nói gì nữa để an ủi người chồng buồn bã này.

Ông bác Thành chợt nhếch mép cười rồi nói :

- Xét cho cùng thì đây cũng là một dịp may. Tôi đã làm Dung nhiều quá. Có thể đây cũng là một dịp may, để tôi suy xét lại hành động từ trước tới giờ của tôi trong gia đình này...

Thành gật đầu. Chàng chợt nghe tiếng ông Vĩnh Lợi thốt lên sững sốt :

- Nhã !!!

Thành cảm thấy vai chàng đau nhói, theo phản ứng tự nhiên Thành vùng cánh tay vòng ngang ngực xoa chỗ

đau, nhưng chàng choáng người khi sờ được cán dao găm cắm ngập vào bả vai mình.

Sự nhận biết ấy đem đến cho Thành một cảm giác đau đớn khủng khiếp. Chàng quay phắt người lại. Nhã cầm lăm lăm trong tay một lưỡi dao khác, thứ dao găm mỏng và sắc của những võ sinh học võ Thiếu Lâm.

Ngay trước mắt Thành, ông Vĩnh Lợi đã nhảy ra che chở cho chàng, ông gần giọng nói :

- Nhã ! Kể từ bây giờ tôi không nhìn nhận anh là học trò của tôi nữa ! Anh hèn... Anh không xứng đáng là một người con trai !

Nhã gườm gườm nhìn ông thầy võ Trung Hoa, gã bành hai bên cầm biểu tỏ một nỗi hờn căm kinh khủng đang sôi nổi trong lòng.

Cặp mắt của gã nhìn chàng làm cho Thành hiểu ngay tất cả những căm giận và nhất là ghen ghét trong mắt Nhã. Có lẽ lúc nào gã cũng nghĩ rằng vì sự có mặt của Thành nên «người đẹp Lý Minh» hất hủi, xua đuổi gã.

Sự tuyệt vọng vì tình trở thành một niềm ghen tức tuyệt đỉnh đặc cả vào Thành. Gã cố gắng hại chàng, cố gắng hại chàng chỉ là để chứng tỏ với chính gã rằng gã không thua chàng !

Thành mím môi nhin đau, chàng thoáng lo âu không hiểu mũi dao có tẩm thuốc độc hay không ? Nhìn Nhã đứng ngó mình uất ức, Thành tạm yên tâm, con người nông nổi như gã chưa chắc đã quá hiểm độc đến nỗi tẩm chất độc Curare vào lưỡi dao. Tuy nhiên khi nghĩ tới Curare, Thành không khỏi rợn người, chất đó tan theo máu rất nhanh, chỉ trong vài phút nó đủ sức giết chết cứng một người không thể kêu la được...

Chàng chép miệng nói với Nhã :

- Đủ rồi. Tôi chìm anh vào bể nước cho tỉnh rượu, anh phóng được một dao vào người tôi. Nếu anh cho rằng giữa tôi với anh có một món nợ thì nó kể như đã được thanh toán xong rồi !

Nhã vẫn đứng im, dường như những giòng máu túa ra trên vai áo trên thịt da của Thành làm cho gã sợ hãi, dường như lời khai trừ gã của ông Vĩnh Lợi làm cho gã sững sờ.

Nhã mang đầy đủ những nét của một con người tuyệt vọng đến tận cùng và gần như chỉ muốn quên sinh hoặc trở thành điên loạn.

Thành muốn an ủi gã, nhưng vết đau trên vai làm Thành nhận thấy chàng thù ghét gã nhiều hơn. Thành

cổ ngậm nỗi bức tức để không nói một lời. Chàng bỏ ra ngoài, chàng nhìn ra con đường hun hút dài trước mặt, chàng nhìn bóng núi ngã đen trên khoảng đất sào sạc những lùm cây, chàng nghe tiếng chân người đi phía sau, trong một khoảnh khắc Thành chán nản đến nỗi không thiết quay lại để xem có phải Nhã đang lao đến giết chàng không...

Chàng nghĩ tới sự chết, cảm thấy nó không còn là thứ cần phải lẩn tránh. Chàng buông thả hoàn toàn cuộc đời mình vào những rủi may, chàng ân hận xót xa cho những người sống chung quanh mình... Niềm hối hận không rời ấy chìm Thành vào một trạng thái mệt mỏi cùng độ mà chưa lần nào đến với chàng...

Trong một thoáng thật nhanh, hình ảnh của Học, của ba nó, của Jane, Yến, Dung, Lý Minh, Nhã, ông bác già, ông Vĩnh Lợi rồi Hạnh, Hàn...

Tất cả tạo thành những chập chờn, những đảo lộn cùng với cảnh vật xung quanh. Thành ngã xuống một vòng tay của người nào đó...

Khi chàng tỉnh dậy, ngọn đèn cháy sáng leo lét trong gian phòng nhỏ yên tĩnh. Nan giường tre nhún nhảy dưới lưng, chiếc gối bông êm đỡ đầu chàng xoay nghiêng...

Thành dần dần nhớ lại những chuyện đã xảy ra, chàng biết chắc rằng mình còn sống, mình đã ngất đi vì mất nhiều máu và bây giờ nằm đây...

Chàng nhớ đến bàn tay đã đỡ chàng khi gục xuống trên mảnh sân nhà ông bác già. Thành nghĩ tới ông Vĩnh Lợi, chàng vòng tay sờ vết thương trên vai, lưỡi dao đã được rút ra, một lớp băng quần dày cộm quanh bả vai chàng.

Thành lắng nghe tiếng gió xào xạc ngoài vườn, tiếng sóng vỗ dồn đều đặn ngoài bãi cát và chàng nghĩ rằng đang được nằm trong một căn phòng nào đó thuộc dãy nhà dài ở trại của cha con ông Vĩnh Lợi.

Thành nhắm mắt lại cố dỗ giấc ngủ chàng không muốn nghĩ đến những gì đã qua đi hay sắp tới, chàng vốn sợ hãi những phút dài dặt dặt bắt phải suy nghĩ miên man chờ sáng.

Trong khi giấc ngủ chậm chậm tìm đến với Thành chàng nghe tiếng cửa từ từ bị mở hé ra. Ý nghĩ Nhã vào để cố giết chàng làm cho Thành mở mắt và chống khuỷu tay còn khỏe mạnh xuống vườn sẵn sàng đá thật mạnh vào hạ bộ Nhã nếu gã xô đến bỏ lưỡi dao xuống chặt đứt mạng sống của chàng...

Cánh cửa chợt ngừng lại dường như người mở cửa đang lắng nghe tiếng động ở trong phòng.

Thành bồi hồi chờ đợi. Trán chàng bắt đầu có những giọt mồ hôi mỗi sợi tóc như cứng thêm ra, lưng Thành đặt trên mặt chiếu bỗng như bị đội lên vì từng thớ thịt rung động mãnh liệt thúc dục chàng vùng dậy hét lớn hoặc ập ngay cửa lại.

Cánh cửa lại nhẹ nhàng bị đẩy rộng thêm.

Một bóng người nhỏ nhắn lách vào, Thành nhìn rõ Lý Minh. Nàng mặc bộ quần áo ngủ bằng gấm, may rộng theo kiểu Trung Hoa.

Trong bóng tối mờ mờ của gian phòng, thoát trông Lý Minh như một nhân vật Liêu Trai trong truyện của họ Bồ.

Nàng đến cạnh giường Thành, đứng im nhìn chàng đang giả vờ ngủ mê. Nàng đứng như thế thật lâu, Thành không biết nàng sắp làm gì. Chàng hơi hé mắt nhìn và tự hỏi Lý Minh vào phòng chàng lúc nửa đêm để có ý định gì đây ?

Chàng nghe nàng thở dài, tiếng thở dài buồn bã âm vang giữa khoảng thời gian tịch mịch làm cho Thành đột nhiên bùi ngùi.

Chàng lơ mờ hiểu rằng giữa chàng và cô gái Trung Hoa chắc hẳn đã có những cảm tình lưu luyến, đã có những phiền toái sắp sửa lại ủa đến với chàng.

Thành mở mắt ra nhìn Lý Minh, nàng vẫn đứng đó, nàng chưa biết Thành đang nhìn mình, cho đến khi Thành lên tiếng. Lý Minh giật thót người kinh hoảng, nàng hơi lùi lại trong khi Thành nói nhỏ :

- Lý Minh !

Nàng cúi đầu đứng ngây người trước cảnh tượng bất ngờ rồi đột nhiên Lý Minh vụt quay đi, nàng bước nhanh ra cửa, đóng lại vội vàng...

Thành nằm lại trong phòng. Chàng nghe tiếng gió xào xạc ngoài vườn rộng, tiếng sóng đổ i ọp vào bờ. Chàng nhớ đến Dung, giờ này nàng không hiểu có ngủ được hay không ? Giờ này không hiểu Dung có bị tiếng sóng đổ vào bờ làm cho cô đơn và buồn tủi hơn không...

Rồi Thành ngủ thiếp đi giữa những buồn phiền quái ác thường đến với chàng trong những đêm mất ngủ, trần trọc một mình.

Buổi sáng hôm sau Thành bị đánh thức vì một bàn tay đặt lên trán chàng. Ông Vĩnh Lợi ngồi bên giường mỉm cười và hỏi :

- Thế nào ông Thành ? Khá đấy chứ ?

Thành gượng nhồm dậy nhưng bị đè xuống.

- Cứ nằm nghỉ vài hôm. Vết thương sâu lắm !

Thành ngạc nhiên :

- Tôi thấy ít đau nhức...

- Chúng tôi đắp cho ông bằng thuốc của nhà, con nhà võ bao giờ cũng phải có những thuốc hay.

Thành ngỏ lời cảm ơn. Ông Vĩnh Lợi nhìn chàng hơi nheo mắt lại :

- Ông thật can đảm.

Thành ngần ngại, chàng nóng ruột muốn biết rõ hơn về tình trạng sức khỏe của mình :

- Thưa.. Tôi còn phải nằm dưỡng vết thương bao lâu nữa ?

- Một vài tuần.

Thành thở ra một hơi dài chán ngấy. Nửa tháng nằm đây, trong căn phòng này, một mình nghe tiếng gió rung cây, tiếng sóng đổ vào bờ, giữa những người không mấy thân thiết...

Ông Vĩnh Lợi dường như hiểu nỗi chán nản của Thành ông ta nói :

- Ông cứ coi đây như nhà của ông, cứ tự nhiên khỏi phải e ngại gì cả nhé.

Thành ngỏ lời cảm ơn ông lần nữa.

Ông Vĩnh Lợi săn sóc vết thương cho chàng xong, bỏ ra ngoài.

Dung thập thò ngoài cửa, nàng nhìn vào phòng, Thành gọi :

- Dung.

Dung sung sướng bước vào, nàng ngồi xuống cạnh giường của Thành, bàn tay nàng nắm lấy tay chàng :

- Biết anh chỉ bị thương nhẹ và về được đây em mừng quá trời.

- Lý Minh kể hết cho em nghe rồi chứ ?

Dung gật. Nàng nhìn Thành, cặp mắt ngời lên những sung sướng và cảm động.

Thành đắn đo một lát rồi nói nhanh :

- Anh muốn nhờ em một việc nhưng em phải hứa sẽ làm thật gấp cho anh.

- Em hứa.

- Em đánh điện tín cho Jane dùm anh, bảo nàng ra ngay với anh ngoài này. Địa chỉ của Jane đây.

- Anh định...

Dung nghẹn tắt lại không nói được hết câu, nàng mở mắt nhìn Thành kinh hoàng, oán trách. Thành cố gắng nhẫn nại :

- Nếu em không thích thì anh nhờ người khác vậy.

Dung mỉm cười nụ cười chịu đựng cay đắng đến tận cùng.

- Thôi... Anh để em giúp anh. Em muốn tự tay mình chấm dứt cuộc tình giữa anh và em...

Dung chụp lấy mảnh giấy ghi địa chỉ Jane, nàng đi như trốn chạy khỏi căn phòng và cặp mắt nhìn nàng đầy thương xót của Thành...

PHẦN THỨ III

Thành bắt đầu nóng ruột, chàng đến ghi-xê hỏi người thư ký hãng hàng không Giao-Chỉ :

- Trễ hơn một tiếng rồi sao phi cơ vẫn chưa tới hả ông?

Viên thư ký ngừng lên nhìn chàng cặp mắt dò xét theo đúng tác phong thư lại của những viên chức gia đề sửa soạn cho lời trả lời tùy theo giá trị bề ngoài của người hỏi.

Rồi ông ta cung kính nói :

- Thưa... Có lẽ phi cơ trục trặc gì đó ạ.

Thành lắc đầu chán nản. Câu trả lời này là câu thứ ba do ba người có nhiệm vụ trả lời chàng.

Thành đành ra ghé ngồi. Chàng bắt buộc phải tiêu khiển bằng cách nhìn những người xung quanh, nhưng những khuôn mặt đã quen thuộc với nhau sau hơn một giờ đợi phi cơ lại làm chàng ngán ngẫm.

Chàng đành nhìn vào cửa bán vé, theo dõi những điệu bộ làm dáng của các cô chiêu đãi viên hàng không, những câu nói sùng sộ của các nhân viên bán vé và cả

những bộ mặt nhăn nhó vì không mua được chỗ đi, về thật sớm.

Thời gian đi quá chậm và buồn, đồng hồ tiếp tục nhích đầu kim lên đến số ba, Thành chắc lưỡi. Người ngồi cạnh chàng - một thanh niên trẻ. - cau có than thở :

- Thưa ông chưa có chuyến nào về chậm như chuyến này. Gã nhìn đồng hồ, tiếp tục nhăn nhó - Phi cơ gì mà trễ đến hai tiếng đồng hồ !

Thành gật đầu. Chàng không biết làm cách nào để chia xẻ nỗi bức bối với chàng thanh niên ngoài cách chửi đồng :

- Chán thật ! Công ty nhiều khi bê bối quá !

Anh chàng thanh niên có lẽ cũng không còn cách nào để giết thì giờ hơn là hùng hồn tố khổ công ty hàng không, như công tố viên buộc tội kẻ phạm pháp.

Thành đành lơ đãng ngồi nghe. Những người trẻ tuổi thường hay bất mãn thật nhiệt thành.

Cuối cùng, chàng thanh niên nhăn mặt, đặng hắng, sửa soạn kết luận một câu thật khắc nghiệt thì tiếng loa vang lên :

- Thưa quý vị, chuyến bay 567 của hãng chúng tôi không thể đến đúng giờ đã ước đoán. Kính mong quý vị vui lòng thứ lỗi và xin trở về.

Gã thanh niên đứng bật lên :

- Chết người ta thật !

Gã quay lại phía Thành, hai tay gã xòe ra định bày tỏ nỗi bất bình nhưng Thành đã hỏi :

- Ông có biết tại sao lại có chuyện trục trặc thế này không ?

Gã thanh niên nhún vai, bày tỏ nỗi chán chường... Nhưng gã chợt túm ngay lấy một nhân viên của hãng hàng không vừa đi qua, hai người nói với nhau một lát. Thành nhận thấy mặt gã thanh niên tái nhợt hẳn đi, gã không giơ tay bắt tay người gã đã túm lại hỏi, gã chậm chạp quay lại nhìn Thành, nhìn mọi người trong phòng đợi đang đổ dồn cặp mắt nhìn gã hy vọng nhận được tin tức mới lạ.

Đột nhiên gã thanh niên hét lớn :

- Rớt rồi ! Phi cơ rớt rồi ! Chết hết !

Cả căn phòng đợi ồn ngay lên, gã thanh niên hung hăng tiếp :

- Thằng bạn tôi làm ở trong công ty vừa cho biết xong. Phi cơ rớt ngoài biển !

Sau câu gã nói, một nỗi kinh hoàng nổ tung trên nét mặt mọi người. Một người đàn bà đứng tuổi xô đến hỏi:

- Chuyến nào ? Cậu nói chuyến bay nào ?

- Chuyến này...

Gã thanh niên không nén được cảm xúc nữa, gã gào lên đau đớn thảm thiết :

- Chuyến này ! Chuyến bay năm trăm sáu mươi bảy.

Thành hoa mắt, chàng cảm thấy xung quanh như tối xăm lại. Chân chàng như nhũn đi và cả người chết lịm vào một cảm giác rã rời tuyệt vọng.

Mọi người cùng theo nhau xô đến văn phòng hãng hàng không. Thành lười biếng ngồi xuống ghế. Chàng đã ở trong không quân, chàng đã được nhìn tận mắt những cảnh rớt phi cơ, chàng thậm nghĩ dù có theo mọi người vào văn phòng thì những người đi chuyến phi cơ đó cũng đã chết cả rồi !

Chàng ngã đầu vào tường, xung quanh chàng ngập tiếng khóc nức nở vang âm những lời kể lể, oán trách mè nheo...

Thôi thế là hết ! Chuyến phi cơ Jane đi ra với chân gầy rớt, thân xác nàng giờ này đã chìm trong biển sâu. Nỗi hy vọng được yên nghỉ, xây dựng lại cuộc đời của chàng và của Jane cũng đã chìm trong đáy biển đau thương, chia biệt...

Thành móc túi áo, chàng nhìn tờ điện tín Jane đánh ra hỏa tốc, báo cho chàng biết nàng sẽ đến với chàng trên chuyến phi cơ 567 trưa nay...

Trên tám giấy xanh thắm, Jane dặn dò chàng phải cấp tốc sửa soạn lễ cưới ngay, nàng muốn sau khi đến Nha Trang một ngày, nàng đã là vợ của chàng.

Thành thở dài buồn bã, chàng đi ra cửa, xé vụn mảnh điện tín mang ước vọng của Jane, thứ ước vọng từ đây sẽ chẳng bao giờ chàng thực hiện được cho nàng !

Chàng đứng giữa phố đông, nhìn thiên hạ nhớn nhó vui sướng, chàng cảm thấy nỗi đau đớn càng lúc càng tỏa rộng và xoáy sâu vào lòng mình đầy những ân hận và xót xa.

Thành vẫy xích lô bảo đưa tới quận Cảnh Sát, chàng muốn gặp Hàn, muốn ở với nó trọn ngày nay để cùng với nó chia sẻ nỗi buồn khổ cùng này.

Hàn đón chàng ở Ty vui vẻ và sung sướng, nó kéo tuột Thành vào văn phòng, lôi ra chai rượu trong ngăn tủ, vừa mở nút chai nó vừa cười nói :

- Tao định vào thăm mày mấy lần nhưng bận quá. Tao gửi quà vào mày có nhận được không ?

Thành gật. Hàn nói tiếp :

- O... Sao mày thộn cả người ra thế khi ?

- Jane vừa tử nạn phi cơ !

Hàn cau mặt lại rồi ngồi im. Chai rượu mở xong đặt ngay ngắn trên mặt bàn. Thành thở dài nói tiếp :

- Tao chỉ mong được kết thúc cuộc đời bay nhảy của tao bằng đám cưới với Jane, bây giờ thì hỏng cả. Bây giờ tao nhìn về tương lai mà quả thực cũng chưa biết sẽ thu xếp đời tao thế nào.

- Đành trông vào số mệnh.

Thành cười cay đắng :

- Số phận mình khôn nổi lại chả tốt đẹp gì !

Chàng rót rượu ra ly, uống một hớp rồi chua chát tiếp:

- Tao không hiểu sao số tao lại đen đến thế....

Hàn định nói nhưng tiếng xôn xao ngoài văn phòng Ty Cảnh Sát làm hắn yên lặng nghe ngóng. Rồi có tiếng gõ cửa, một Cảnh sát viên bước vào báo cáo có án mạng ở Hòn chồng. Thủ phạm bị dân chúng bắt ngay tại trận với đầy đủ tang vật và vừa gửi về Ty.

Hàn lơ đễnh hỏi :

- Nó giết người nào ?

- Thằng đó nó đâm chết một cô gái tên là...

Viên Cảnh sát dờ sổ tay đọc rồi ngừng lên nói :

- Cô Dung ! Trần thị Mỹ Dung.

Anh ta nhìn Thành rồi tiếp :

- Cô gái ấy là người đã bị mời về đây cách đây độ một tháng nay vì vụ ngoại tình gì đó... Xếp !

Thành nhắm mắt lại. Chàng không tin chuyện này lại xảy ra, chàng không thể nào ngờ ông bác họ hiền lành của mình lại trở thành một kẻ sát nhân !

Hàn ra hiệu cho người cảnh sát ra ngoài, hắn ngồi im tay mân mê góc tập hồ sơ dây cộm.

Thành mím môi đứng lên, chàng bắt tay Hàn :

- Thôi chào mày ! Tao mệt mỏi quá rồi !

Hàn lắc đầu thương xót bạn :

- Mày chờ đây một chút, để bảo nhân viên nó đưa mày về nghỉ ít lâu ở nhà tao. Mày có vẻ bị khủng hoảng tinh thần ghê gớm lắm...

- Tao biết ! Tao muốn từ giã mày để bỏ Nha Trang về Sài gòn. Tao cảm thấy như tao đi tới đâu là đem bất hạnh lại cho nơi đó.

Thành mở cửa, chàng quả quyết ra khỏi văn phòng ty Cảnh sát, chàng muốn tránh tất cả gặp gỡ mọi người.

Chàng gặp Lý Minh hốt hoảng từ trên xe đi vào ty Cảnh Sát, Lý minh giữ Thành lại :

- Anh Thành... Sao kỳ vậy anh ?

Thành lắc đầu, óc chàng trắng xóa những đau đớn, chàng nói :

- Tôi cũng không ngờ ông bác tôi lại giết Dung. Ông ấy ghen...

Lý Minh hạ giọng nói nhỏ :

- Ba em bảo em đi tìm anh ngay. Nhã nó đang thù anh, nó đang cố tìm anh để giết anh chết.

Nàng nắm vội lấy tay chàng khuyên nhủ :

- Anh cố tránh nó nghe anh. Nó bây giờ như một thằng điên !

Thành gật. Lý Minh hỏi :

- Chị gì đó ra chưa anh ?

- Jane chết rồi ! Phi cơ bị rớt !

- Ủa sao hôm nay kỳ quá. Từ sáng tới giờ bao nhiêu là chuyện đến với anh. Anh định thế nào anh ?

- Tối nay tôi lên xe lửa về Saigon. Không phải vì sợ Nhã mà vì tôi không thể ở lại đây để nhìn những đổ vỡ mà mình chịu một phần lớn trách nhiệm.

Lý Minh chột buồn, giọng nàng run lên :

- Tối nay anh vào Saigon ?

Thành gật đầu :

- Đó là cách hay nhất để tránh những rắc rối có thể vì Nhã mà xảy ra. Hơn nữa ở ngoài này có còn gì để cho tôi ở lại. Có lẽ cũng chả bao giờ tôi tự ý đến thành phố

này nữa !

- Anh Thành...

Lý Minh gọi tên chàng run giọng đến nỗi Thành ngạc nhiên :

- Sao thế Minh ?

- Anh đưa em về...

Nàng trao chìa khóa xe cho Thành. Hai người đến cạnh chiếc xe, vừa mở cửa Thành nghe một tiếng bốp, chàng nhìn thấy một vật tròn, cứng đen đũi được ném đập vào xe và rơi xuống gần chàng và Lý Minh.

Thành ôm vội lấy Lý Minh lăn xuống đất, chàng cuộn tròn thân thể nàng trong tay để lăn đi nhiều vòng, nằm sát với vỉa hè Thành la lớn cho những người đang đi xung quanh vừa đứng lại nhìn chàng như nhìn một thằng điên :

- Nằm xuống đi ! Lựu đạn ! Lựu đạn !

Ngay sau tiếng thét cuối cùng của Thành là một tiếng nổ, nhiều tiếng rú bật lên đau đớn, hai ba người gục quần quai. Lý Minh tái mét hồn hèn nói với Thành :

- Chắc thằng Nhã định giết anh và em !

Thành nhìn quanh, chàng không thấy bóng dáng Nhã đầu, chàng chỉ nhìn thấy đám đông người từ mọi phía chạy ủa tới bu quanh những người bị nạn.

Đám cảnh sát trong ty chạy tủa ra, họ chờ ngay những nạn nhân người loang đầy máu vào bệnh viện. Hàn đến gần Thành, hấn nhìn chàng đang phủi bụi đất bám đầy quần áo

- Thành... Có lẽ mày nên ở trong văn phòng tao thì hơn. Tao sẽ bảo vệ mày từ bây giờ cho tới lúc mày bỏ thành phố này về với Saigon...

Hàn nắm tay Thành :

- Tình hình và thù hận không dễ dàng đối phó như mày tưởng tượng đâu ! Nguy hiểm cho mày đấy !

Lý Minh theo Thành và Hàn vào ty Cảnh sát, nàng chưa hết sợ, mồ hôi còn lấm tẩm ứa ra từ hai bên tóc mai, mặt nàng vẫn chưa lại sắc hồng...

Thành kéo ghế cho Lý Minh ngồi, chàng giới thiệu nàng với Hàn rồi nói :

- Lý Minh nên cẩn thận. Có lẽ Nhã nó điên thật rồi. Một người điên nguy hiểm vì nó tỉnh táo nhiều... Quả tạc đạn được gói trong khăn mùi xoa để không có dấu

tay thì đủ biết nó không ngu như mình nghĩ...

Thành buồn rầu ngồi im suy tính. Chàng không còn tha thiết gì với việc ở lại thành phố này, chàng chỉ muốn đi ngay, muốn xa rời những con đường mà đâu đâu cũng gọi lên trong lòng những ân hận, băn khoăn và lo ngại, khốn cùng.

Chàng muốn nghỉ ngơi, muốn xây dựng một cuộc đời mới và quên tất cả phiền toái của kiếp sống lang bạt bằng cách lấy Jane, mong mỗi rằng cuộc sống vợ chồng sẽ uốn nắn chàng trở thành một con người bình thường trong xã hội. Nhưng Jane đã tử nạn, Dung đã bị giết, Nhã luôn luôn tìm chàng để báo thù mỗi thù chàng không cố ý gây ra...

Thành nói với Hàn :

- Tao xin tỵ nạn trong này từ giờ cho tới tối nay, tối nay tao về Saigon.

- Không hiểu Nhã nó có theo mày không. Phiền thật !

- Theo tao ? Có lẽ nó theo tao rồi... Đành vậy...

Chàng thở dài. Nhã, kẻ tuyệt vọng bây giờ chỉ sống để báo thù chàng. Chàng bắt đầu lo ngại gã, chàng bắt đầu cảm thấy những việc mình làm thực là vô tích sự...

Lý Minh hỏi Thành với giọng buồn phiền :

- Em về trại lấy quần áo đem sang cho anh nhé ?

- Em đề việc đó cho Hàn lo dùm anh, Nhã cũng đang tìm em để giết.

- Em không sợ. Em biết chắc rằng Nhã không dám giết em nếu đi một mình.

- Nó là thằng trí óc không bình thường nữa rồi. Nó có thể làm đủ mọi chuyện chúng mình không ngờ được.

Lý Minh ngồi im một lát rồi quả quyết đứng lên :

- Nhất định em phải về trại nói cho ba em biết.

Nàng đứng lên, Hàn gọi :

- Cô Minh ! Cô nên để chúng tôi giúp đỡ cô.

Lý Minh mỉm cười :

- Em tin rằng Nhã không dám làm gì em đâu.

Hàn lắc đầu :

- Không nên tin vào mình quá nhiều như vậy.

Lý Minh cương quyết :

- Thôi anh để em về trại càng hay. Biết đâu Nhã nó đang tìm ba em để trả thù !

Nàng quay sang phía Thành nói nhỏ cho chàng đủ nghe nàng :

- Em muốn chính em được giúp anh...

Thành nhún vai. Chàng biết rằng có cản ngăn Lý Minh cũng chẳng bao giờ nàng nghe lời chàng. Chàng nhìn theo Lý Minh rồi nói với Hàn :

- Mà y nên cho một nhân viên giỏi theo nàng.

PHẦN THỨ IV

Lý Minh nhìn con đường quốc lộ nằm dài trước mặt. Xe nàng vượt qua cầu Hà Ra, đi vào đám khói của những đồng rác cháy suốt ngày đêm bên lề đường ngoại ô.

Lòng nàng nặng trĩu những phiền buồn vì cuộc chia ly sắp tới với Thành...

Giờ này, người trai Việt mà nàng yêu đương đang chờ chuyến tàu đêm để ra đi, từng giờ, từng phút trôi qua, thu ngắn lại khoảng thời gian nàng ở gần chàng.

Lý Minh nghĩ rằng nàng không thể nào giữ Thành lại được, chàng đã nhất định bỏ đi, tránh những kỷ niệm buồn và tránh cả hận thù ngàn ngụt lửa trong lòng Nhã !

Ý nghĩ về Nhã quyết tâm trả thù làm Lý Minh bắt đầu lo sợ, nàng rùng mình khi nghĩ tới trường hợp Nhã chặn ngang đầu xe... Lúc đó nếu có chắc rằng nàng sẽ vô cùng lúng túng vì không chắc đã đủ can đảm cho xe húc vào kẻ đứng chắn đường.

Nếu thế, không hiểu Nhã sẽ làm gì nàng đây ? Gã sẽ hăm hiếp nàng ? Hành hạ nàng rồi mới giết nàng chết đau đớn và thảm khốc vì đã nhất định không đoái hoài

yêu thương tới gã....

Nhưng ý tưởng đó qua đi như một bóng mây, nỗi buồn vì sắp phải xa Thành làm Lý Minh buồn bã, làm nàng quên hẳn những lo âu và đề phòng gã con trai si tình, đồ ky, quá khích đã trở nên một tên sát nhân nguy hiểm...

Lý Minh thở dài, nàng nhìn đồng hồ tay, chỉ còn năm tiếng nữa chuyến tàu đêm về Sài gòn sẽ khởi hành, năm tiếng cuối cùng của những ngày quen biết, gặp gỡ và gần gũi với Thành.

Những ngày đã qua đi nhưng để lại cho nàng thật nhiều tiếc nhớ, nàng hồi tưởng đến những thời gian Thành dưỡng thương trong trang trại của cha nàng, những buổi chiều chàng ngồi ngoài hiên trầm ngâm với khói thuốc lá, những chiều chàng bơi ra tít tắp phía biển xa rồi nằm ngửa cho sóng dạt vào bờ... Những lúc chàng cưỡi ngựa cùng nàng lên núi trọc, hai người buộc ngựa lưng chừng núi để leo lên đỉnh, cùng đứng dưới cây thánh giá to, cao nhìn thành phố Nha Trang mỗi ngày một loang dần ra bốn phía...

Tất cả đã qua đi mau chóng, sau một tháng trời thoải mái, một tháng trời không có mặt của Dung, không bị quấy rầy vì bất cứ một người đàn bà nào khác bên

Thành. Ba mươi ngày dài chỉ có chàng và nàng, chỉ có một mối tình trong suốt, thần tiên, mối tình câm mà Lý Minh ấp ủ nhưng không bao giờ dám nói với Thành...

Rồi chiều nay, Jane tử nạn phi cơ làm Thành buồn rũ rượi, vụ ám sát ghê tởm của một người bị nghi ngờ là Nhã, những lời chia ly của Thành và bây giờ, chiếc xe này đưa nàng về trại lấy quần áo cho chàng bỏ nàng về với Saigon.

Lý Minh chợt cảm thấy cặp mắt nàng nặng và cay, dường như nước mắt đã ứa ra cùng với những ý nghĩ của nàng, dường như nàng cảm thấy rằng nàng đã yêu chàng hơn, nàng tưởng và không chắc nàng có đủ can đảm để chàng đi...

Không... Thành không thể bỏ đi một mình, chàng không thể bỏ nàng ở lại với trang trại đầy kỷ niệm với thành phố đầy buồn phiền...

Nhưng giữ chàng lại bằng cách nào đây ?

Xe hỏng ? Hành lý bị mất cắp ? Nàng ốm đau ? v.v... Tất cả những lý do ấy chỉ có thể giữ chân Thành được một đêm nay, nhiều lắm là một vài ngày...

Lý Minh chợt nghĩ đến một giải pháp. Nàng sẽ theo chàng ! Không thể bỏ nhà để tự ý theo chàng... Nàng sẽ

tìm có để cùng đi với Thành trên một chuyến tàu, cùng sống chung trong một thành phố với chàng ít lâu. Ở đó, có thể rằng tình yêu sẽ đến. Tình yêu đến vì Thành tuyệt vọng. Thành đau đớn và chàng cần an ủi, cần một người để yêu thương...

Nàng bằng lòng về quyết định ấy. Nàng mở máy xe lái về trại với một niềm vui nhẹ nhẹ và một đôi cánh hy vọng vừa vẫy nhẹ dưới bay lên...

Ông Vĩnh Lợi đón con gái bằng nụ cười gượng.

Chiều nay ông buồn. Buổi chiều với nắng tắt dần trên những đỉnh núi xa thường gợi cho ông những ý tưởng tàn úa của đời người, ông đang ở vào tuổi ấy. Đời sống được đếm từng ngày, thời gian được tiếc nuối thiết tha, đôi khi là sự buông xuôi, bỏ mặc cho cuộc sống trôi đi không muốn kèm giữ lại...

Lý Minh nhận ra sự cố gắng của cha cùng với nụ cười. Nàng e ngại hỏi.

- Ba lại nhớ má phải không ?

Câu nói của con gái làm ông Vĩnh Lợi chột bắn khoăn. Đã từ lâu ông không nghĩ tới người vợ cũ...

Ông lắc đầu nói thực lòng mình với con :

- Ba nhìn nằng trên đỉnh núi và nghĩ đến đời ba.

Lý Minh ái ngại :

- Ba còn khỏe lắm mà ba.

Nàng đến gần ông Vĩnh Lợi. Nàng mong được cha ôm vào lòng như những ngày còn nhỏ.

Nàng muốn đôi cánh tay khỏe mạnh của cha nâng nàng lên cao, tung tiu tridu mến và lắng nghe nàng nói những chuyện của nàng.

Ông Vĩnh Lợi như đọc được những ước muốn của cô con gái út, ông giờ cánh tay ra đặt lên vai Lý Minh ve vuốt, lòng ông run động dịu dàng. Ông nhớ tới đứa con trai giờ này vẫn ở trên núi xa nó phải trông coi trại chăn nuôi trên đó thỉnh thoảng mới cùng lão bộc về trại thăm ông. Ông nói với đứa con gái xinh đẹp và khỏe mạnh.

- Thằng anh mày sao lâu quá chả về... Hôm nọ nó về chơi, dìm thằng Nhã vào bể nước rồi sáng hôm sau nó lại vội vã đi ngay..

Nghe cha nhắc đến Nhã, Lý Minh chợt ngừng lên kể :

- Con vừa thoát chết xong ba.

- Sao thế ?

- Con và anh Thành bị ném lựu đạn nhưng anh Thành ôm con lăn xuống đường tránh được, lựu đạn nổ làm bị thương nặng nhiều người đi đường.

- Việt cộng ném hả con ?

- Không. Có lẽ lựu đạn của một người nào đó định giết anh Thành, con nghĩ kẻ đó là thằng Nhã.

- Nhã...

Mặt ông Vĩnh Lợi hằn lên những vết nhăn nhó rồi ông thở dài :

- Tội nghiệp cho thằng ấy. Nó nông nổi và hành động không chịu suy tính đàng hoàng...

- Ba có tin rằng thằng Nhã nó định giết con và anh Thành không ba ?

- Không lẽ thằng ấy tệ đến thế.

Ông Vĩnh Lợi thở dài, vuốt tóc con gái.

- Chiều con ra ngoài đó làm gì ?

Lý Minh nói dối :

- Con ra phố mua sách, tại ba đang ngủ con không dám hỏi...

Nói xong nàng ân hận. Nàng vẫn không dám thú thực với ba nàng thứ tình cảm đã làm nàng đau khổ ngấm ngấm, thứ tình cảm đã buộc nàng dính líu vào những buồn vui, chuyển dịch, hiểm nguy cùng với gã đàn ông Việt Nam vừa chiếm trọn tình yêu say đắm của nàng.

Ông Vĩnh Lợi im lặng nghe con nói. Cặp mắt ông hơi nhúu lại rồi giọng ông trở thành nghiêm khắc nhưng vẫn dịu dàng :

- Và con gặp Thành ?

Lý Minh dạ một tiếng nhỏ. Nàng chưa kịp thu xếp để nói với cha về trường hợp bịa đặt nào đó để ba nàng tin rằng nàng không ra phố tìm chàng. Nàng hồi hận vì ngay khi gặp Thành trước Ty cảnh sát nàng đã cố ý hốt hoảng để nói với chàng rằng ba nàng bảo nàng ra gặp Thành để lưu ý chàng về lòng hận thù của Nhã.

Nàng cũng chợt khám phá ra rằng nàng bắt đầu nói dối cha khéo léo và mạch lạc. Sự dối trá đã được nàng dùng đến như một màn sương mù dày đặc bao phủ tâm sự và tình cảm của nàng.

Chợt ông Vĩnh Lợi nói nhỏ :

- Con nói dối ba !

Lý Minh điếng người. Nàng chưa biết phải trả lời ra sao thì ba nàng tiếp :

- Sao con chẳng nói thật với ba... Ba không bao giờ ngăn cấm con yêu người khác. Tuổi của con là tuổi yêu đương, đó là luật tự nhiên của tạo hóa. Ba quý những tình yêu thẳng thắn trong lễ giáo, ba muốn con phải xử sự đường hoàng cho đúng với tinh thần của con nhà võ như giòng họ nhà mình.

- Vâng.

Lý Minh cố gắng vâng một tiếng nghẹn ngào. Ba nàng đã biết nàng yêu Thành. Ba nàng đã mở ra cho nàng một dịp thuận tiện để nói với ông về ước muốn của nàng.

Nhưng Lý Minh ngần ngại. Nói ra nỗi ước ao được theo Thành điều đó nào có khác gì nàng thú thật với cha rằng nàng đã mê trai đến độ muốn bỏ cả gia đình. Ông Vĩnh Lợi vuốt tóc con :

- Con cứ nói đi ! Ở vào tuổi của con, con có quyền muốn những điều đôi khi quá đáng, có thể say mê những chuyện góm ghê và nông nổi. Ba là người không xen vào để cấm đoán hay trách móc con, ba muốn xen vào để cố vấn và khuyến khích, hợp tác với con trong việc

đi tìm một chỗ ấm êm hạnh phúc cho con gởi gắm cuộc đời con...

Giọng nói của ông Vĩnh Lợi dịu dàng, tha thiết làm Lý Minh ứa nước mắt. Nàng biết rằng ba nàng phóng khoáng, yêu thương và thông cảm các con, nhưng trong địa hạt tình cảm nàng ngỡ ba nàng có thể thẳng thắn đưa ra những sự thực mà Lý Minh vẫn khép nép sợ sệt và dẫu kín. Ông Vĩnh Lợi nói tiếp :

- Mẹ con mất sớm, Ba cố gắng lo lắng và tâm tình với các con...

Lý Minh ồ lên khóc cắt ngang lời ba nàng.

Ông Vĩnh Lợi bảo con :

- Đi vào trong nhà rồi nói cho ba biết con muốn gì. Nín đi con ! Nín đi con !

Hai cha con đi vào căn nhà ngói đỏ rợp bóng mát. Lý Minh ngồi xuống tràng kỷ với cha nàng lau nước mắt :

- Con định dẫu không nói với ba, con sợ... Con không dám.

Ông Vĩnh Lợi cố gắng mỉm cười. Ông nhìn con gái, nó lớn quá rồi. Nó đã gần vượt qua tuổi dậy thì... Ông cảm thấy một nỗi buồn nhẹ nhàng đến trong tâm hồn. Con

gái ông đã lớn. Nó đã yêu và không hiểu có hạnh phúc với tình yêu đầy sôi nổi của nó không. Ông ngồi nghĩ đến Thành. Gã đàn ông Việt Nam ấy chính là người mà con gái ông dù đã cố che đậy trước mặt ông những cảm tình của nó dành cho Thành, nhưng vẫn hé ra cho ông thấy tình yêu của nó cháy sáng bằng những hy vọng đặt vào người đàn ông mà nó yêu thương.

* * *

Thành đón Lý Minh với nỗi vui mừng đầy cố gắng. Chàng bỗng ngạc nhiên vì nàng bước vào phòng với hai bàn tay không. Thành hỏi :

- Hành lý của anh đâu ?

- Em để ở nhà.

Nàng cúi đầu mân mê những ngón tay búp măng xinh đẹp.

- Ba em muốn gặp anh...

- Bây giờ ?

- Vâng.

- Có chuyện gì đó Lý Minh ?

Nàng đỏ mặt :

- Em không biết !

Thành chán nản đứng lên. Hàn bước vào phòng :

- Sắp sửa ra ga hả mày :

- Không ! Tao phải về Trại với Lý Minh có chút việc.

Hàn lo lắng :

- Việc gì ? Nhã hả ?

Lý Minh lắc đầu.

Hàn cười :

- Ủ ! Đi đi Thành. Tao bảo tài xế chở mày đi với hai nhân viên nữa.

Hàn ra ngoài. Lý Minh nói nhỏ với Thành :

- Tụi mình đi riêng thích hơn anh ạ.

- Đừng liều thế em ạ. Nhã nó không hiền lành đâu.

- Nhưng chuyện này không thể có người lạ xen vào được !

Thành giật mình :

- Chuyện gì mà quan trọng thế em ?

Lý Minh đỏ mặt không nói.

Thành chắc lưỡi :

- Thôi được ! Chúng mình đi với nhau vậy.

Hàn đứng nhìn theo bạn và cô gái Trung Hoa. Chàng vẫy tay chào lại Thành. Người Cảnh sát Phụ tá mỉm cười nói với Hàn :

- Ông ấy coi bộ đào hoa với đầy máu liều...

Hàn mỉm cười, nghe Thành nói vọng lại :

- Tao đi ! Hai hôm nữa không thấy tao là kẻ như đi đứt !

Lý Minh ngồi cạnh xì một tiếng với Thành :

- Anh làm như em đón anh đi xử bắn không bằng !

Thành ngồi vào tay lái :

- Anh nói đùa với nó cho vui.

Chàng lái xe vùn vụt trên đường quốc lộ. Rẽ vào trại Vĩnh Lợi và theo Lý Minh vào nhà.

Ông Vĩnh Lợi đợi Thành trong phòng khách. Lý Minh kéo ghế cho chàng ngồi rồi bỏ ra ngoài.

Thành cảm thấy vẻ mặt của ông Vĩnh Lợi dường như bắt đầu có phiên toái.

Chàng ngồi im nhìn ông già Trung Hoa mặt bỗng khó dăm dăm, chàng tự hỏi có phải mình lại vô tình gây thêm phiền nhiễu cho gia đình ông ấy ?

Ý nghĩ đó khiến Thành nói :

- Cháu không biết phải cảm tạ bác thế nào cho tròn ơn bác đã giúp cho qua khỏi vết thương và...

Ông Vĩnh Lợi gơ tay chặn ngang lời Thành :

- Không đáng gì chuyện đó anh ạ !

- Thưa... cảm ơn bác. Tối cháu về Saigon.

- Bao giờ anh lại ra đây ?

- Thưa chắc không bao giờ.

Thành nhận được những nếp nhăn trên trán ông Vĩnh Lợi. Thành hồi hộp chờ đợi những biến chuyển nào đó

sắp đến với mình.

Ông Vĩnh Lợi nói nhanh :

- Hình như anh với Lý Minh có vài chuyện rắc rối ?

Thành thót ruột sau câu nói ấy. Chàng đã vô tình gây ra cho gia đình ông bác những chuyện buồn phiền ghê gớm. Bây giờ lại đến Lý Minh sao ?

Chàng ngẫm nghĩ lại tất cả mọi hành động và ngôn ngữ của chàng quả thực không có gì đáng gọi là rắc rối.

Nhưng cặp mắt ông Vĩnh Lợi vẫn làm cho Thành bối rối. Chàng lúng túng một lát rồi cố gắng bình thản nói :

- Dạ... không !

- Chắc anh biết là Lý Minh nó mền anh ?

Thành ú ớ đến thộn mặt ra nhìn ông Vĩnh Lợi, Thành không thể ngờ được rằng câu chuyện lại ám ớ thế này.

Ông Vĩnh Lợi lại phây phây tiếp :

- Anh nghĩ về con gái tôi thế nào nhỉ ?

Thành mất bình tĩnh. Chàng tự hỏi ông Vĩnh Lợi sắp đòn phép gì đây. Sao đem chuyện con gái ông ta buộc lấy chàng.

Thành đáp :

- Thừa bác Lý Minh rất dễ thương ?

- Anh thương nó chứ ?

- Cháu... cháu...

Thành ú ớ được vài tiếng «cháu... cháu» rồi tịt !

Chàng nhìn ông già Trung Hoa bằng cặp mắt ngạc nhiên. Chàng không thể ngờ được ông Vĩnh Lợi lại đích thân làm mai cho con gái.

Ông Vĩnh Lợi vẫn phây phây :

- Thế nào cháu ?

Tiếng cháu ngọt ngào làm cho Thành thêm luống cuống. Chàng bối rối tự hỏi : Làm thế nào đây ?

- Từ chối ư ?

Chàng cảm thấy mang ơn ông Vĩnh Lợi quá nhiều. Và Lý Minh như một con chim non đang tập truyền từ cành cây yêu thương này sang cành tình duyên khác ! Nàng đang đặt cả mối tình đầu vào chàng. Từ chối bây giờ có khác nào ném người con gái ngây thơ nhưng đầy cuồng nhiệt ấy xuống một vực thẳm tuyệt vọng khủng

khiếp !

Thành thở dài. Chàng đã vô tình gây ra cho gia đình ông bác họ những chia ly, tan vỡ, chết chóc kinh hoàng, chàng không muốn lại một lần nữa gieo xuống gia đình ông già góa vợ này những bất hạnh có thể xảy ra.

Nhưng không phải vì thế mà hứa láo. Đối với tâm hồn nguyên vẹn đẹp đẽ và tin tưởng của nàng mỗi lời hứa là một vết khắc xuống lòng nàng những giòng sông cuộn cuộn hy vọng và tin tưởng lâu dài, là vết nắng hồng ấm áp sưởi trái tim đang giá băng chờ đợi của nàng...

Thành nói :

- Ý của bác thế nào ạ.

Ông Vĩnh Lợi nhú mày :

- Bác thương nó. Mẹ nó mất sớm. Anh nó vì công việc làm ăn nên bỏ trại đi luôn. Nó ở với bác, là nguồn an ủi của bác, xa nó bác có lẽ sẽ rất buồn. Nhưng thà phải xa nó mà nó hạnh phúc với cháu còn hơn...

- Thưa bác. Thú thật với bác là cháu cũng mến Lý Minh, nhưng cháu chưa có thể và cũng chưa có thể có sự nghiệp để bảo bọc nàng.

- Ý anh muốn chối từ ?

Thành ngồi im.

Ông Vĩnh Lợi lại buồn bã :

- Nếu anh không yêu nó, tôi cũng không ép và không thể nào ép được lòng anh...

Cả hai người cùng im lặng. Chợt Lý Minh xô vào. Nàng đứng giữa phòng. Mắt nàng đỏ hoe.

Thành hiểu rằng nàng đã nghe tròn câu chuyện, chàng tránh không nhìn Lý Minh đến ngồi cạnh cha, nàng nhìn Thành gọi :

- Anh Thành !

Thành bắt buộc phải nhìn nàng. Lý Minh chùi nước mắt :

- Anh chê em ở điểm nào ! Em quê mùa quá phải không ? em không bằng được cô vũ nữ Yến của anh vì thiếu lẳng lơ, em không bằng bà Dung vì kém nhiệt tình và lãng mạn hay em kém cô nàng Jane nào đó vì em không phải là dân Sài Gòn ?

- Không ! Không phải !

Thành nói dịu dàng hơn :

- Anh có tự ái của một người đàn ông ! Anh chưa nuôi nổi em !

Lý Minh ngắt lời :

- Em không cần anh phải nuôi em !

- Đó là bổn phận của anh...

- Anh hèn lắm ! Anh không dám nói tuột ra rằng anh không yêu em ! Anh cứ...

Thành nhìn vào mắt người con gái Trung Hoa liêu lĩnh và lẳng mạn hơn tất cả những người con gái nhà lành chàng đã gặp :

- Không ! Anh không nói dối !

Thành nói chậm và rõ từng tiếng :

- Anh không nói dối... Anh yêu em !

- Hả ?

Lý Minh mở lớn cặp mắt ướt sũng nước mắt nhìn chàng :

- Anh nói thật !

Thành hết ngượng ngùng dù có mặt ông Vĩnh Lợi giữa hai người. Chàng nói :

- Thật !

Ông Vĩnh Lợi đứng lên, bỏ vào phòng riêng.

Lý Minh nhìn Thành mừng rỡ :

- Sao anh không... Anh kỳ quá !

Thành cúi mặt nhìn mũi giày. Lý Minh thực đúng như một con chim non. Nàng chưa biết cách dấu diếm tình cảm, nàng bộc lộ ra thẳng thắn với tất cả chân thành, tưởng như trên đời ai cũng phải thực thà tương xứng với nàng.

Lý Minh chợt nắm lấy tay Thành

- Em mê anh rồi yêu anh ngay từ hôm thấy anh đứng với ba em ở trong vườn nhà em. Anh ! Sao anh không nói với ba em đi ! Anh tưởng rằng em sẽ đòi hỏi ở anh tất cả mọi tiện nghi như vợ của một ty phú hay sao ?

- Không... Nhưng sự thực là anh nghèo... Quá nghèo. Hơn nữa cuộc đời anh thật bấp bênh. Làm vợ một người như anh, cầm chắc trong tay là em sẽ thành chinh phụ suốt đời.

- Thời này ai mà không phải vào lính ! Nhưng..

Nàng buông tay chàng :

- Sao anh nói yêu em nhanh và dễ dàng thế ? Em sợ như là anh nói dối em vì lòng thương hại.

- Anh nói thực với em là anh quá mệt mỏi ! Cái chết của Jane đã búng anh ra khỏi chỗ trú ẩn và hy vọng cuối cùng. Anh muốn tìm một người đàn bà làm vợ. Tìm bất cứ ai. Và em đến đúng vào lúc đó... Tuy vậy anh tin rằng anh không làm em khổ. Anh cần tình yêu, em cho anh và thế là đủ rồi. Anh tin rằng chúng mình sẽ hạnh phúc, bởi vì cuộc tình duyên này kết hợp nhờ duyên kiếp nhiều hơn là tự chúng mình.

- Anh nói thật ?

Thành xích đến ngồi cạnh nàng. Chàng vuốt tóc nàng:

- Đừng hỏi anh như thế nữa !

Lý Minh áp má vào ngực Thành. Vòng tay nàng ôm lấy chàng, cầu mong một sự che chở và thương yêu.

Thành nói :

- Trước đây mười phút anh không thể ngờ được rằng anh yêu em !

Lý Minh nũng nịu :

- Thế tại sao bây giờ...

- Khi em bước vào mắt em đỏ hoe em hỏi anh như hỏi một kẻ thù anh yêu em ngay từ lúc đó. Anh không hiểu được anh ! Có lẽ anh hư hỏng và dễ bị lôi cuốn vì đàn bà.

Lý Minh tinh nghịch :

- Em không phải đàn bà !

Thành hôn lên một bên má hồng như thoa phấn của nàng, chàng ôm nàng chặt hơn trong vòng tay :

- Rồi em em sẽ thành đàn bà !

Lý Minh cắn nhẹ vào vai áo Thành :

- Anh xấu quá ! Em không thèm chơi với anh đâu !

Nàng đứng lên vén lại mái tóc. Mặt nàng đỏ au làm cho Thành nuốt nước bọt, chàng bắt chéo hai chân nhìn Lý Minh đi những bước chân như mọc cánh vào phòng tắm.

Ông Vĩnh Lợi mở cửa phòng riêng bước ra. Thành bỗng ngượng ngùng không dám nhìn vào mắt ông Vĩnh

Lợi.

Chàng nghe một câu nói thật dịu dàng :

- Ba sẽ bàn về việc cưới hỏi với... con ! Bây giờ lo tắm rửa đi rồi còn ăn cơm chiều.

Tiếng gọi chàng bằng «con» của ông Vĩnh Lợi làm cho Thành ấp úng. Chàng chưa bao giờ có một ông bố vợ nào.

Và bây giờ chàng bắt đầu có những sợ sệt và khép nép của một chàng con rể.

Thành ra khỏi phòng khách. Chàng cảm thấy da thịt Lý Minh như còn bám trên thịt da chàng một mùi thơm... con gái.

Chàng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Khi đi trong hành lang chàng gặp Lý Minh vừa tắm xong. Nàng liếc chàng nháy mắt đùa nghịch sung sướng.

Thành nói :

- Thật bất ngờ em nhỉ ?

Lý Minh đứng lại :

- Anh bảo gì ạ ?

- Người em thơm ngát mùi xà bông !

- Anh ! Kỳ quá hà !

* * *

Ba ngày sống trong trại với gia đình Lý Minh làm tâm hồn Thành dần dần êm ả. Chàng bớt bị dẫn dắt vì những chuyện buồn phiền đã xảy ra nhờ Lý Minh luôn luôn sống, đùa nghịch bắt chàng phải luôn luôn xoắn xít, chiều ý và nâng niu nàng.

Tâm hồn tươi trẻ của người vợ sắp cưới đem cho Thành một vài nỗi vui nho nhỏ nhưng lâu bền. Chàng có cảm tưởng như quên mình đang sống giữa tuổi ba mươi để hưởng thụ cuộc đời của những ngày hai mươi xanh mát nhất.

Thành bắt đầu khám phá được nhiều kỳ thú hơn là khó chịu, khi yêu và ở trong nhà với một cô gái nhà lành vừa xong tuổi dậy thì.

Chàng khởi sự bước tương lai bằng những suy tưởng đẹp đẽ và thoải mái hơn, Lý Minh gần như một sinh vật lạ lùng đã làm cho Thành thay đổi được phần đời sống một cách thần nhiên, dễ dàng và lý thú...

Giữa ngày thứ ba, Thành và Lý Minh tạm tách rời nhau vì ông Vĩnh Lợi muốn chàng con rể bất ngờ của ông phải lên núi gặp ông anh vợ và thăm qua tài sản gia đình nhà vợ.

Nhưng khi đôi ngựa tới cổng trại ông Vĩnh Lợi gò cương lại ngẫm nghĩ rồi bảo Thành :

- Con vào gọi Lý Minh đi theo.

Thành thúc ngựa vào gọi nàng. Lý Minh đang đứng trong chuồng ngựa. Nàng chạy ra nghe Thành nói rồi nhảy cẫng vào nhà thay quần, áo.

Ba con ngựa đi nước kiệu ra khỏi thôn Hải Thành.

Thành hỏi ông Vĩnh Lợi :

- Bắc sợ Nhã nó đến trả thù ?

- Ừ ! Lý Minh ở nhà với bọn người làm bác vẫn không yên tâm. Nhã nó đã thành một thằng điên vì thù hận mù quáng !

Lý Minh bĩu môi :

- Ba nói vậy chứ con đâu có sợ nó ! Bốn người làm nhà họ Lý mình ai cũng dư sức hạ nó mà ba !

Ông Vĩnh Lợi chép miệng :

- Ba linh cảm như có những điều không may sắp xảy đến với mình...

Lý Minh cau mặt :

- Ba nói nghe ghê quá !

Ông Vĩnh Lợi thở dài :

- Theo số tử vi thì năm nay nhà mình phải có tang.

Câu nói và vẻ mặt âu sầu của ông Vĩnh Lợi làm cho Thành nghĩ tới Nhã ông anh họ từ bốn hôm nay không biết bỏ đi đâu. Căn nhà của ông bác Thành được giao cho một người làm vườn trông nom, đồ đạc quý giá trong nhà đã được Nhã chất lên một chiếc cam nhông chở ra thành phố.

Ngôi mộ của Dung nổi lên ở góc vườn, dưới một rặng ổi non. Một lần Thành đến viếng mộ nàng, người giữ vườn đóng sập cửa lại không cho chàng vào trại. Chàng đành đứng ngoài rào, nhìn vào nấm mộ của người đàn bà bạc phước, lòng run lên những tình cảm xót thương cùng cực.

Ý nghĩ về Nhã càng làm thắc mắc lo ngại tăng thêm trong lòng Thành. Nhã đi đâu ? Hoạch định và hành động những gì ? Đó là những điều Thành muốn biết. Chàng cũng đã nghĩ đến ngày trở về của Nhã. Ngày đó chắc chắn phải ghê gớm và kinh hoàng...

Ông Vĩnh Lợi chợt cho ngựa đi sát với Thành để hỏi :

- Cháu thử đoán xem Nhã nó đi đâu và làm gì ?

Thành suy luận rồi nói :

- Nhã nó chở hết đồ đặc quý đi chắc để bán. Nó cần tiền...

Ông Vĩnh Lợi ngẫm nghĩ rồi nói :

- Nó cần tiền ! Một là để mưu toan trốn đi xa sau khi trả thù xong. Hai là nó dùng tiền đó để báo thù, trong trường hợp ấy, nó có thể có súng lựu đạn và bọn giết mướn.

Lý Minh hốt hoảng gạt đi :

- Ba làm như mình đang ở nước Mỹ !

Ông Vĩnh Lợi chép miệng :

- Nước mình đang chiến tranh, cuộc chiến nào cũng thay đổi xã hội và làm sản sinh thêm nhiều nghề và người mới. Ba nghĩ mình cứ cẩn thận thì hơn.

- Nhưng gia đình mình đâu có oán thù gì với nó. Ngoại trừ anh Thành ra thì họ Lý nhà ta không...

Ông Vĩnh Lợi ngắt ngang lời con gái :

- Nhã bản tính nó cố chấp và hèn hạ. Nó không suy xét, cân nhắc kỹ càng đâu. Hơn nữa, Thành kể như đã là người thuộc vào gia đình nhà mình rồi.

Lý Minh đỏ mặt. Nàng thúc hai gót chân vào bụng ngựa cho con vật chạy nhanh lên đi trước.

Ông Vĩnh Lợi nói với Thành.

- Nhã là một thằng nguy hiểm đấy Thành ạ !

Thành gật đầu :

- Vâng cháu quá tình bối rồi trước hoàn cảnh éo le này... cháu thực không ngờ câu chuyện giữa Dung và cháu lại dẫn đến hậu quả bi thảm thế này !

- Tất cả đều là số mệnh ! chúng ta chỉ là những con cờ trong bàn tay định mệnh... sức mình lo được tới đâu hay ngần này...

Cặp ngựa của ông Vĩnh Lợi và Thành bắt đầu đi qua trại củi ở chân đèo. Lý Minh thả cương cho ngựa phi nhanh lên đầu dốc.

Ông Vĩnh Lợi dục Thành :

- Đi cháu ! Bác tự nhiên nóng ruột lạ lùng !

Thành cúi rạp người cho ngựa phi nhanh lên đèo. Chàng và ông Vĩnh Lợi bắt kịp Lý Minh ở đỉnh đèo quanh co. Ba người rẽ một đường nho nhỏ. Họ men theo dòng nước, vượt qua một chặn đường dài sáng ngọn núi kế bên.

Lý Minh chỉ tay lên sườn núi bảo Thành :

- Trại của gia đình em ở phía trên kia. Anh của em ở để trông nom rẫy bắp và một rừng thuốc lá.

Thành nheo mắt nhìn lên sườn núi. Chàng không nhìn được gì ngoài một màu xanh rì của lá rừng hoang, mọc rậm rạp trên hàng chục ngọn núi cuối cùng của dãy Trường Sơn chạy dài ra phía biển.

Lý Minh vui vẻ hỏi :

- Anh thấy mái nhà chưa hả anh ?

- Không !

- Dễ thấy lắm mà...

Nàng ngừng nói. Cặp mắt nàng chăm chú nhìn lên sườn núi rồi chợt lo âu hỏi :

- Ba ơi ! Sao con không thấy mái nhà của anh con ?

- Thì vẫn đó chứ đâu. Bộ thằng anh mày nó đi sơn đảo hải được à !

- Con không thấy thiệt mà ba !

- Chắc lá rừng che mắt con gái của ba rồi.

Thành nhìn theo hướng cặp mắt tìm kiếm của Lý Minh. Chàng nhận thấy cả một khoảng lưng chừng núi xanh rì những rẫy khoai mì và thuốc lá. Rẫy chạy dài ra đến mênh mông tưởng như nó leo vượt được sang triền núi ở phía xa tít tắp.

Chàng hỏi Lý Minh :

- Chắc phải hàng trăm mẫu mì và thuốc em nhỉ ?

Lý Minh gật đầu, dường như nàng không nghe được câu hỏi của Thành, nàng gật đại cho xong. Cặp mắt nàng vẫn cố gắng tìm kiếm mái nhà quen thuộc của người anh dựng trên triền núi.

Vẻ lo lắng, nhấp nhô trên yên ngựa của Lý Minh làm Thành phải nói :

- Coi chừng ngã ngựa bây giờ em !

Hai tiếng ngã ngựa làm ông Vĩnh Lợi gò cương lại, quay đầu nhìn con gái :

- Lý Minh ! Cẩn thận tý nào ! Ngựa đang leo núi mà con nhấp nhô hoài...

- Ba ơi ! nhà mất tiêu rồi ba ơi ! Con không thấy gì hết !

Lý Minh thúc ngựa cho đứng ngang với ba nàng. Ngón tay nàng chỉ lên sườn núi trên cao :

- Con không thấy gì cả ! Ba cho con mượn cái ống nhòm đi ba !

Ông Vĩnh Lợi đưa ống viễn kính buộc bên yên ngựa cho Lý Minh.

Nàng nhô hần lên đứng trên hai bàn đạp, đùi nàng kẹp lấy mấu yên, ống viễn kính dán vào cặp mắt nàng chiếu nhếch lên cao.

Lý Minh chột thét lên :

- Nhà cháy tiêu rồi ba ơi !

Ông Vĩnh Lợi «hả» một tiếng sừng sốt. Ông giằng lấy ống viền kính rồi chọt hít vào một hơi dài :

- Ủa có chuyện gì đây ! mau con ! mau lên Thành !

Ông thúc ngựa nhanh lên núi. Lý Minh hấp tấp dục ngựa theo sau. Thành hồi hộp giật cương theo nàng.

Lần đầu tiên Thành cỡi con ngựa ở một đường mòn cao chót vót. Chàng nhìn xuống phía dưới và chọt rùng mình, nếu vô ý ngã xuống bây giờ, chắc chắn là cả người sẽ lăn đi thật xa xuống chân núi đầy đá lớn và gai nhọn.

Thành nhìn xuống vó ngựa, bàn tay vỗ về dịu dàng quanh cổ con vật có vẻ quen thuộc với đoạn đường dốc cheo leo nguy hiểm này...

Thành bị bỏ rơi lại phía sau. Chàng chắc lưỡi nhìn theo tám vó ngựa leo phẳng phẳng lên cao dần. Chàng không đủ can đảm phóng theo cha con Lý Minh trên sườn núi đầy cây rậm và hiểm trở này.

Thành cho ngựa đi chậm chậm. Cẩn thận nhìn khoảng đường dốc, tránh những tảng đá trơn trượt, những bụi rậm nhiều gai..

Nửa giờ sau chàng lên đến rẫy thuốc lá và khoai mì. Cả một khoảng lưng núi được trồng toàn khoai mì và thuốc lá chạy dài ra tận phía xa,

Giữa hàng chục mẫu hoa màu, một khoảng đất bị cháy nám đen, ông Vĩnh Lợi Và Lý Minh xuống ngựa và đang vây quanh một thanh niên vạm vỡ. Ba người bỏ dở câu chuyện để quay lại nhìn Thành.

Thành xuống ngựa đến cạnh Lý Minh. Nàng chỉ người thanh niên giới thiệu :

- Anh ruột của em.

Thành bắt tay người anh rể tương lai :

- Anh ạ !

- Vâng ! Chào chú !

Lý Minh đỏ mặt vì lời xưng hô của ông anh. Nàng đi di mũi giày trên mặt đất !

Thành nhìn căn nhà đã cháy thành tro, nhìn nền đất đen kịt lổm chổm những đồ đạc chưa hoàn toàn bị thiêu hủy.

Cảnh hoang tàn làm cho Thành thất vọng nhưng cố giữ im lặng.

Chợt ông Vĩnh Lợi lo lắng hỏi con trai :

- Rồi thế nào ?

- Thì như ba thấy đây...

Ông Vĩnh Lợi thở dài đầy bức bối.

Lý Minh cào nhẹ vào tay Thành. Chàng hiểu rằng nàng muốn nói với mình gì đó.

Thành giả vờ đi xa đám đông. Chàng đứng ở cuối nền đất cháy đen, dùng mũi giày gạt chiếc ghế gỗ cháy dở vờ như để quan sát, tìm tòi gì đó.

Lý Minh đến gần chàng. Nàng nói nhanh :

- Đêm hôm qua anh trai em suýt bị giết chết.

- ...

- Anh ấy đi săn, tới sáng về thì thấy người làm rẫy bị trói chặt bỏ nằm trong giữa rẫy thuốc lá... Nhà bị đốt cháy không còn gì. Ông già làm rẫy sau khi được cởi trói đã xin nghỉ rồi.

- Ông ấy có kể lại gì không ?

- Có ! Ông ấy bảo là nửa đêm có bốn người ập vào nhà. Họ bật đèn pin rọi vào giường anh của em rồi dí

dao, súng bắt ông ta ra ngoài trời lại bịt mắt kín mít, hỏi anh của em đâu. Ông ấy nói dối là anh của em về tỉnh chơi mấy hôm. Bọn bốn người ấy đốt nhà rồi kéo nhau đi. Họ hăm dọa ông thợ làm rẫy cho nhà em là nếu còn làm ở đây thì họ sẽ giết chết.

- Và ông ấy xin thôi việc rồi ?

- Vâng !

Thành im lặng nghĩ nhanh đến Nhã...

Nhã có thể hành động như thế không ?

Nhã nguy hiểm đến nỗi toan tính giết chết hết mọi người mà gã thù hận.

Chàng bắt đầu lo lắng. Nhã có vẻ là một thanh niên không khù khờ như chàng lầm tưởng.

Nhã dường như đã mù quáng vì hận thù, nhưng Nhã hành động khá khôn ngoan và tính toán cẩn thận.

Lý Minh chợt cắt ngang ý nghĩ của Thành. Nàng nói :

- Anh đoán xem bọn người nào hãm anh ?

- Ba em có thù oán gì với ai không ?

- Không.

- Thế thì anh chịu thua.

- Biết đâu thằng Nhã nó đã mướn được người và kéo bọn họ vào cuộc trả thù anh và gia đình em.

Nàng thở dài :

- Nếu đúng như vậy thì thực là khổ...

Thành chép miệng :

- Anh không tin rằng tình hình lại xoay chuyển đến nỗi thế ! Nhã nó có thể thù ghét, muốn giết anh chứ anh ruột của em, gia đình em không lẽ.

Lý Minh nói ngay :

- Anh của em có một lần đánh và dìm nó vào bể nước cho tỉnh rượu rồi đuổi nó ra khỏi trại. Anh còn nhớ đêm Nhã nó say ?

Thành rùng mình. Chàng đang cố gắng quên hết dĩ vãng. Chàng không muốn nhớ đến những việc đã vô tình bị dính líu vào, để rồi gây ra thảm cảnh cho gia đình ông bác, để lại vì chàng mà gia đình Lý Minh khởi sự rồi - bây giờ - phải đối phó với những hiểm nguy.

Nét mặt ân hận của Thành làm Lý Minh tưởng rằng chàng sợ hãi. Nàng không nói gì nữa. Mũi giày miết

hoài trên lớp tro than của nền nhà cháy nám.

Ông Vĩnh Lợi sau khi trò chuyện với con trai liền gọi Thành.

Thành và Lý Minh đến gần. Ông Vĩnh Lợi nói :

- Tình hình có vẻ nguy hiểm rồi con ạ !

Thành vâng một tiếng gọn. Chàng đã được coi như người nhà của ông Vĩnh Lợi nên bắt đầu xúc động vì khuôn mặt đăm chiêu lo lắng của mọi người.

Lý Minh bỗng nói :

- Về trại thôi chứ ba.

Ông Vĩnh Lợi gật đầu bảo con trai :

- Con về ở trong trại với ba.

- Còn ơn đây ?

- Cho bọn người làm lên trông nom vậy. Chẳng lẽ bốn thằng người làm trại mình không giữ nổi sinh mạng của bọn nó !

Bốn người cùng xuống núi. Ông anh ruột cùng ngồi chung một ngựa với Lý Minh, ông Vĩnh Lợi đi sát bên Thành :

Dù sao mình cũng phải thông báo cho Cảnh sát địa phương.

* * *

Thành đón điều thuốc của Hàn mời. Chàng mời lửa, hút một hơi dài. Thở khói lên trên trần và nhìn bạn.

Hàn vẫn cắm cúi trên hồ sơ.

Văn phòng vắng và yên tĩnh, tiếng máy lạnh rừ rừ chạy ở góc phòng như ru dần Thành vào giấc ngủ trưa mệt mỏi.

Hàn chợt ngừng lên nói :

- Buổi tối hôm đó Nhã có mặt suốt đêm ở Nha Trang. Nhân viên của tao báo cáo là nó ngủ với một con đĩ ở khách sạn bờ biển.

- Nó có thể mượn người làm việc đó cơ mà.

- Thì chỉ còn có nghi vấn đó. Tuy nhiên cho tới giờ này tao vẫn chưa biết gì về bọn người đó cả.

Hàn gập chồng hồ sơ lại.

- Nhưng chắc chắn là tính mạng của mày bị đe dọa.

- Tao các cầu. Sinh ký tử qui cơ mà. Nhưng còn gia đình của Lý Minh. Lỡ có ai chết thì trăm sự lại vì tao mà có...

- Tao thấy hay nhất là mày nên về Saigon. Ở đây tỉnh nhỏ việc ám hại mày tao sợ rằng chúng nó có thể thành công thì tao mất mặt !

Hàn cười lớn vui vẻ :

- Đùa mày đó ! Cứ ở đây đi. Đừng có về Saigon mà đi đứt !

Thành chán nản lắc đầu :

- Ở mãi đây chán quá. Mà bỏ và Saigon bây giờ thì thực đúng là đồ hèn. Thì cả nhà ông nhong nhong sẽ chửi tao là thằng không quân tử !

Chàng dụi điều thuốc vào đĩa gạt tàn.

- Mẹ kiếp ! Muốn bắn giết nhau thì nó bắn đại đi ! Kéo dài tình trạng này nhức tim thấy mẹ !

Hàn cười :

- Thôi quên chuyện ấy đi ! Ra phố uống tý bia chứ mày !

- Đi thì đi ! Tao còn sống sót ngày nào hay ngày nấy.

Hàn dẫn nhân viên trực nơi chàng đến uống rượu. Dẫn Thành ra xe, chiếc xe hơi êm đềm chạy qua những đường phố đông người. Dừng lại trước tiệm rượu ven biển.

Hai người ngồi vào một góc tiệm. Gió muối thổi vào mát rượu.

Thành trầm ngâm uống hết ly này sang ly khác khiến Hàn thương hại nói :

- Mà sợ thật đấy à ?

- Sợ thì không bực mình thì có. Chuyện không đáng gì mà thành ra thù hận lằng nhằng !

- Đàn bà vẫn là đầu mối nhiều chuyện bực mình !

- Chán ơi là chán !

- Chán cũng phải sống, phải tỉnh táo mà đề phòng !

Thành chép miệng :

- Nhiều khi tao cũng chán cả đời sống. Đời mình cũng chả còn gì mà ham ! Jane chết rồi, tao vì cái tang ấy mà như mất hẳn ý muốn với đời mình.

- Mày đừng nói phét ! Mày đâu có yêu Jane đến như thế ! Nhờ anh tý !

- Đồng ý là tao không yêu Jane đến nỗi nàng chết, chết theo nàng, nhưng dù sao giữa Jane và tao cũng có kỷ niệm, có hứa hẹn và tin tưởng rằng sau đám cưới, đời mình sẽ rẽ vào khúc quanh mới, cũng hy vọng rằng mình tìm được hạnh phúc sau hơn ba mươi năm nửa đời nửa đoạn vì sự nghiệp áo cơm, vì tình yêu giằng giện.

- Tao hiểu. Ít ra thì đó cũng là một mát mát. Đã mát mát thì tiếc...

Thành bưng ly bia sủi bọt uống một hơi dài, chàng cảm thấy chất men làm ruột chàng nóng râm ran.

Chàng nhìn bạn, từ hôm gặp Hàn, bạn bịu toi bời vì những công việc rắc rối, nhiều kê, chàng chưa có dịp hàn huyên, thăm hỏi Hàn về gia đình nó. Thành nhìn ra bãi biển và hỏi Hàn :

- Gia đình, vợ con mày dạo này ra sao nhỉ ?

- Vẫn như thường.

- Từ hôm gặp mày, ít nghe thấy mày nhắc đến bà đầm. Có lẽ sao thời gian chung sống, vợ mày đã trở thành một con ngáo ộp làm hoen mờ những chuyện ái

ting và hạnh phúc rồi chẳng ?

- Không đến nỗi bi đát quá như vậy... Sở dĩ tao không thường nói đến vợ tao vì cứ mỗi khi nhắc đến nàng là mỗi lần tao ân hận vì làm khổ một người con gái.

- Mà mày muốn nói là mày làm khổ vợ mày ?

- Tao đâu có nhân đạo được đến thế.

Thành cảm thấy vui vui trước gương mặt buồn bã của Hàn những lúc nó buồn trông thật là thảm hại, cặp môi nó trề ra, lưỡi thập thò, lấp ló như sắp sửa uồn lại để khóc rầm lên. Hình ảnh ấy gợi cho Thành những nét hờn giận của trẻ thơ, chàng thích nhìn những đứa trẻ phụng phịu, dỗi hờn, chàng thích Hàn vẽ lại được vẻ cay cú thơ ngây ấy.

Hàn cau mặt :

- Mày nhìn tao y như bố nhìn con thế ?

- Những khi mày buồn bã, cái kính mày có những nét dễ thương.

- Sur mày...

Thành cười lớn sảng khoái. Trong khoảng khắc chàng quên được hết mọi bức bối, quên hết những ân hận,

những buồn phiền đang kết tụ dồn dập quanh chàng, tạo thành những liên lụy phiền toái và hiểm nguy cho cả những người dính líu đến Thành.

Hàn ngắm nụ cười của bạn, Hàn cảm thấy thương cho Thành.

Ba mươi tuổi rồi còn gì ! Suốt khoảng thời gian ấy, Thành sống lang bạt, liêu lĩnh bất cần đời, chối bỏ những nền nếp luân lý để chiều theo ý muốn của nó đến cùng.

Dạo này, Thành đổi khác nhiều. Nó bỏ gia đình ông bác ra ở với Yên, điều đó chứng tỏ rằng nó bắt đầu để ý tới luân lý, lương tâm và gia đình... Nó hứa hôn với Lý Minh cũng chứng tỏ đã quan tâm đến ân nghĩa, đến hậu quả của tuyệt vọng mà Lý Minh có thể bị đọa đầy...

Hàn nói ý nghĩ đó ra với Thành.

Thành hơi ngạc nhiên rồi nhẹ nhàng lắc đầu :

- Tao nói thực với mày tao nhận lời lấy Lý Minh chỉ vì tao đã chán hết mọi thứ... Tao cảm thấy nếu có đôi chút trách nhiệm, nếu có một mục đích cho đời sống cũng... hay. Thế thôi ! Trong trường hợp tao bây giờ, tao có thể lấy bất cứ người nào nếu người ta muốn lấy tao...

- Trường hợp của mày tao nghĩ là trường hợp của một gã bị mặc cảm tội lỗi và cố gắng chuộc cho mình những an ủi càng sớm càng hay, càng nhiều càng tốt... Cố thoát ra khỏi những dằn vặt của lương tâm bằng cách đem vui thú lại cho người khác để tạm hài lòng với chính mình...

- Mày cắt nghĩa có vẻ loay hoay loay quanh quá ! Nói mẹ nó ra là tao bị ám ảnh vì cái chết của Jane, của Dung vì những bất hạnh của gia đình ông bác họ và muốn tạo cho mình cảm tưởng vô tội...

- Trong thực tế mày cũng không có tội.

Thành chỉ một ngón tay vào khoảng không :

- Tao vẫn thường tự hỏi tao như vậy. Tao vẫn thường nhắc lại hàng ngàn, hàng triệu lần câu hỏi tao có tội lỗi gì trong chuyện đã xảy ra ? Tao có trách nhiệm gì với những người đã chết, có liên hệ gì với những bất hạnh có thể sắp xảy ra cho mọi người dính líu đến tao ?

Hàn đăm chiêu rồi nói :

- Trên pháp lý mày có tội và gì cả.

- Thế về lương tâm ? Mày nghĩ là tao có tội phải không Hàn ?

Thành xòe hai bàn tay ra trước mặt, chàng phân bua :

- Tao không phá hoại chuyến phi cơ Jane ra đây với tao, tao không dụ dỗ Dung bỏ chồng trốn theo tao, tao không xúi ông bác tao giết vợ, tao không thúc dục Nhã báo thù.

Ngẫm nghĩ một lát, Thành thở dài chán nản :

- Nhưng tao vẫn cảm thấy tao bị hành hạ vì một tội lỗi, một trách nhiệm nào đó tuy mơ hồ nhưng luôn luôn ám ảnh tao. Bình tĩnh, khách quan mà xét thì có thể tao đáng bị trách cứ. Nguyên do gây ra thảm kịch này chỉ vì tao có máu thích đùa cợt với ái tình, thích chinh phục những người đàn bà lẳng mạn trong khi lòng mình không yêu họ... Tao vẫn thích được thỏa mãn tự ái chiếm đoạt... Nhất là trong trường hợp của Dung... Tao không ngờ hậu quả của nó lại tệ thảm đến như bây giờ...

- Mà nói đúng.

Thành hốt hoảng :

- Tao nói đúng ?

Cái gật đầu của Hàn làm Thành lịm người. Chàng hy vọng Hàn sẽ biện bạch cho mình. Chàng mong mỗi Hàn sẽ phủ nhận những điều chàng nói, mặc dù Thành biết

rằng nếu Hàn chối cãi cho chàng là Hàn nói dối.

Mặc dầu Thành biết mình đã nói đúng, nói thật lòng mình, nhưng chàng vẫn muốn Hàn bảo chàng nói sai để thoát khỏi những ám ảnh, những ân hận, những dằn vặt vẫn đeo đuổi Thành.

Hàn nhìn bạn thương hại. Hàn biết rằng Thành đang ở trong một trạng thái tuyệt vọng và đầy ăn năn. Hàn biết rằng cái gập đầu của mình ám ảnh nó suốt đời, Hàn vẫn phải nhìn nhận sự thật.

Chàng muốn thừa nhận nó để tìm cho Thành một lối thoát, để Thành yên tâm hơn, tìm được phần khởi và tin tưởng hơn.

Hàn nói :

- Tuy nhiên chuyện đó không xảy ra cho một mình mày. Chuyện đó đã có, đã thường xuyên được ghi nhận ở bất cứ nơi nào, ở phần đông những gã đàn ông thanh niên được đàn bà thích yêu thương và cung phụng tất cả hay một ít tâm hồn, thể xác cho chàng !

Gã đàn ông nào cũng muốn được giống cái say mê, gã đàn ông nào mà chả thích được sống cuộc đời gập đi không hết gập, nhất là những gã đã có vợ lâu năm hay sắp sửa lấy vợ, muốn thử xem mình còn «ăn khách»

hay không. Nó là tâm trạng của phần lớn những người đàn ông sợ mình đã già, muốn thử xem mình còn quyến rũ được hay không. Có thể là vì thương hại cho người đàn bà yêu mình say đắm nữa... Trường hợp của mày có lẽ mày thương hại Dung thì đúng hơn.

- Đúng... Tao thương hại nàng nhiều hơn là muốn thử xem tao có còn đào hoa chi số hay không...

Như vậy mày có thể yên lòng với chuyện cũ. Cái chết của Jane hoàn toàn vì số mệnh, cái chết của Dung có thể coi như là nghiệp chướng của nàng, của ông bác họ mày.

- Còn thằng Nhã ?

- Phải coi nó như một thằng bất bình thường.

Thành trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tao nghĩ nó là thằng con có hiếu. Có thể là đôi khi nó ghen tương lắm lắm nhưng chúng mình không thể trách nó cố gắng trả thù cho cha nó.

- Tao không tin rằng nó có hiếu. Nó là loại người ích kỷ quá đáng. Không thỏa mãn được mong ước của mình thì điên lên và muốn hại người khác. Nhã đã vượt qua mức độ ghen ghét, đố kỵ của phần đông những người

bình thường. Nó đã đứng trong hàng ngũ những kẻ lệch lạc trí não thích giết người để thỏa mãn lòng đố kỵ của nó... Loại người như vậy rất nguy hiểm cho xã hội...

Thành cắt ngang :

- Dù sao thì nó cũng có lý đôi chút và đáng được tha thứ...

- Nếu nó dừng đi quá xa nữa. Nếu nó ngừng lại ở tình trạng bây giờ, tao hứa với mày tao sẽ để Nhã nó yên...

- Việc cần làm là phải gấp cho bằng được nó. Tao phải gấp nó, chịu cho nó đánh đấm mình một trận toi bời cho hả những hậm hực, oán hận trong lòng nó...

- Mày chọn đường nguy hiểm đây Thành ạ !

- Con người sống chết có số, sợ đêch gì !

Thành muốn tiếp nhưng phải ngừng lại. Một người đàn bà xinh đẹp và diêm dúa đến ngồi cùng bàn với chàng và Hàn. Hàn giới thiệu :

- Bà Ngọc, chủ nhà hàng này. Ông Thành bạn tôi.

Người đàn bà bắt tay Thành hờ hững, thứ bắt tay đúng phép xã giao. Bà ta hỏi Hàn :

- Anh đi xe riêng tới đây ?

- Vâng.

- Anh cho tôi mượn xe tý nhé. Tôi cần đi mười lăm phút rồi về, các cháu nó vừa ở Saigon ra chờ tôi ở trạm hàng không. Nhà tôi lấy xe đi Cầu Đá từ sáng chưa về..

Hàn vui vẻ :

- Chị lấy đi. Tôi lấy xe ông bà xài hàng tuần lễ thì sao.

- Vâng...

Bà Ngọc nhận chìa khóa của Hàn. Cúi đầu cười cảm ơn Hàn, chào Thành rồi vội vã đi ngay.

Hàn mỉm cười nói với Thành :

- Chồng bà này khuyến khích tao ăn hối lộ kỹ quá. Lủy muốn biếu tạo nửa triệu để được khai thác một sông Ru Lét ở trong khách sạn của vợ chồng Lủy.

- Mà y gạt mạnh đi chứ ?

- Không.

- Phét !

- Thằng nào mà không thích tiền... Nhưng tao vừa đỏi ra đây, năm ba tháng đầu ít ra mình cũng không nên tập hự hồng. Giữ mình trong sạch lâu bao nhiêu hay ngần nấy...

Thành cười. Chàng định nói một câu chế riễu bạn thì cả phòng run lên. Cửa kính bể nứt ra rơi xuống sàn vỡ ròn tan. Vài người đàn bà bột hoảng rú lên, nhiều gã đàn ông tái mặt đứng vùng lên đổ xô ra ngoài.

Hàn cau mặt. Thành nói nhanh trống ngực đập mau hơn bình thường.

- Vem chúng nó phá hoại phải không này ?

Hàn gật :

- Có lẽ thế.

Hàn đứng lên, gọi bồi tính tiền nhưng tiệm rượu không còn ai.

Thanh nghe tiếng kêu cháy cháy um sùm ở phía ngoài, chàng ngửi mùi ét-xăng thơm ngát. Linh tính gợn lên trong óc Thành một nỗi lo ngại. Chàng nói với Hàn :

- Không lẽ chúng nó đặt bom trong xe của mày !

Hàn tím môi lại chạy tuốt ra ngoài, gã nói lại với Thành :

- Theo tao mày ! Có lẽ đúng như vậy đây !

Thành nhanh nhẹn chạy theo Hàn ra ngoài chỗ để xe. Đám đông đang vây quanh một chiếc xe hơi cháy ngùn ngụt. Thành nhận ra đúng là xe của Hàn.

Chàng lách đám đông tiến vào. Hàn đang đứng cạnh thi thể bà Ngọc được đặt nằm co quắp trên hè đường. Hàn không chú ý tới chiếc xe đang bắt lửa. Hàn ngồi xuống cạnh người đàn bà bạc mệnh. Đỡ tám chân người bồi đem ra, đắp lên thân thể bà Ngọc.

Thành đứng im lặng bên cạnh Hàn.

Chàng nghĩ tới Nhã...

Hàn quay mặt lại nhìn Thành cặp mắt Hàn rực lên những giận dữ :

- Mày có nghĩ là tội thằng Nhã làm vụ này không ?

Thành e dè :

- Biết đâu Việt Cộng muốn giết mày.

- Tao không tin... Các cơ sở nội thành của Vẹm đã bị tụi tao dẹp sạch...

Thành gượng nói :

- Tao không tin bọn thằng Nhã dám làm chuyện này !

Hàn bực tức :

- Để nhân viên họ giáo nghiệm sẽ biết ngay.

Chiếc xe Cảnh Sát hụ còi lao đến, toán Cảnh Sát viên nghiêm chỉnh chào Hàn, chia nhau giữ trật tự và cô lập khoảng đường xảy ra tai nạn.

Hàn kéo Thành đến gần chiếc xe Jeep của nhân viên, Hàn leo lên cùng với Thành. Hàn bảo người tài xế lái xe :

- Chú cho tôi về ty.

Chiếc xe vụt đi nhanh chóng. Hàn im lặng hút thuốc suốt con đường từ bờ biển về văn phòng.

Cho tới lúc xuống xe trước ty Cảnh Sát Hàn mỉm cười vỗ vào vai bạn :

- Tiên sư mày... Nếu đúng là bọn thằng Nhã làm vụ này thì ông bắt đền mày một chiếc xe mới !

Nét mặt vui vẻ của Hàn làm cho Thành thoáng ngạc nhiên rồi thích thú :

- Đồng ý !

Hai người vào văn phòng. Người tùy phải cung kính nói ngay :

- Thưa ông có cô nào đó đợi ông ngoài phòng khách.

Hàn hỏi :

- Cô nào ?

- Thưa..

Người tùy phải nhìn vào mảnh giấy xin tiếp kiến :

- Thưa ông cô Lý Minh.

- Anh ra mời cô ấy vào đây...

Vừa đẩy cửa vào văn phòng, Hàn vừa nói với Thành :

- Đây... có vợ sướng chưa ? Mới vắng nhà tý ti là lòng lộn ngay lên bỏ đi tìm... Cứ làm như người chàng bằng vàng y...

Thành chưa kịp trả lời Hàn thì Lý Minh từ ngoài bước vào nắm tay chàng :

- Anh... Anh làm em lo quá !

Thành mỉm cười cho vừa lòng cô vợ sắp cưới :

- Lo gì ! Em làm như anh là con nít !

- Tại anh đi từ sáng tới giờ !

Hàn nó giữ anh ăn cơm.

- Ba ở nhà lo cuống lên, ba bắt em với anh Phát đi tìm anh đây...

- Anh Phát đâu rồi ?

- Chờ anh Hàn lâu quá anh Phát bỏ đi thọc bị da.

Hàn đã ngồi vào bàn giấy, chàng chỉ chiếc ghế mời Lý Minh :

- Mời Lý cô nương ngồi chơi, Thành vẫn được tôi bảo trợ mình vàng không mất mát gì đâu.

Lý Minh đỏ mặt vì e thẹn.

Hàn cười lớn khoái chí :

- Ông Thành thực là tốt số đào hoa. Giữ không khéo là ông ấy hay lăng nhăng lắm đấy.

Hàn mỉm cười sau câu nói, nụ cười tắt hẳn trên môi khi tiếng lao xao ngoài văn phòng mỗi lúc một nhiều.

Hàn bấm chuông gọi người tùy phái. Anh ta vào ngay, mắt hốt hoảng nói ngay trước khi Hàn kịp hỏi :

- Thưa ông Quận, cái ông hồi nãy đi với cô đây bị bắn ở bàn bi da.

Hàn đứng bật lên :

- Có sao không ?

- Dạ anh em đã chở vào nhà thương rồi a.

- Bắt được người bắn ông ấy không ?

- Dạ nó chạy về bến xe, anh em đang đuổi...

- Anh ra bảo tất cả nhân viên trực bao vây khu bến xe, cố bắt nó cho bằng được...

Hàn hấp tấp nói với Thành :

- Mà đã thấy bọn chúng nó làm quá hay không ? Tao không thể làm ngơ cho thằng Nhã được rồi...

Thành buồn bã nhìn theo bạn vội vã bỏ ra ngoài huy động nhân viên bao vây bắt hung thủ.

Lý Minh nước mắt đoanh tròn !

- Anh với em vào nhà thương thăm anh Phát đi anh.

- Anh phải đi với Hàn.

- Anh đi làm gì ?

- Không thể để Cảnh sát bắn chết Nhã được ! Anh biết nó không bao giờ chịu hàng đầu.

- Nhã bắn anh Phát sao anh ?

- Chưa chắc... Nhưng có thể là nó lắm.

Lý Minh bồi rồi :

- Em làm sao bây giờ ! Em về gọi ba nghe anh !

Thành cương quyết nói :

- Em ở lại đây !

Chàng đóng cửa phòng, khóa lại, mặc cho Lý Minh khóc lóc, gọi chàng bên trong.

Thành theo kịp Hàn trước khi nó lên xe. Chàng nói nhanh :

- Cho tao theo mày với ! Mày làm ơn cho vài người vào trại Vĩnh Lợi trông chừng cho tính mạng ông

bố vợ của tao. Tao nghĩ chúng nó chia nhau chơi ván bài càn lảng.

Hàn đồng ý ngay với bạn, Hàn để lại nửa tiểu đội ở lại giữ Ty, phái ba nhân viên An Ninh vào ngay trại của ông Vĩnh Lợi rồi cùng với Thành kéo nhân viên đổ về khu vực bến xe.

Tại đây, sáu nhân viên Cảnh Sát và số an ninh chìm đã chia nhau bao quanh khu nhà tù rập hất Thanh Xương đến đường Độc Lập. Hàn nhảy xuống xe :

- Các anh ra tận mé sông.

Toán Cảnh sát vội vã kéo đi. Số còn lại tăng cường cho đám nhân viên đang tìm hung thủ.

Người Trưởng toán đến chào Thành rồi báo cáo :

- Thằng ấy bắn xong chạy lọt vào khu này.

- Liệu nó thoát được ra chưa ?

- Dạ chưa. May là xe cộ vừa mới đình công phản đối Cảnh sát bến nhờ vậy nó không trà trộn được vào với đám đông hành khách. Nó đang trốn ở một trong bốn cái ngõ này.

Thành hỏi :

- Ông nhìn thấy được mặt nó không ?
- Dạ không ? Nó có vẻ trẻ và nhanh nhẹn lắm.

Thành nói nhỏ với Hàn :

- Mày làm ơn nói nhân viên cố bắt sống nó.
- Được. Tụi tao cố gắng...

Hàn dặn dò người Cảnh sát trưởng toán, lấy khẩu súng của người tài xế đưa cho Thành :

- Mày cần có cái này cho nó chắc ! Bắn còn sũa đây chứ ?

Thành gật đầu. Hàn vui vẻ :

- Hôm nay cho mày được dịp biểu diễn tài bắn của mày.

Thành lo ngại :

- Tao đã xin mày đừng bắn chết nó cơ mà.
- Yên chí... Yên chí.

Hàn quay sang bảo nhân viên :

- Gọi loa cho nó ra hàng đi chú !

Nhân viên Cảnh sát được lệnh nhanh nhẹn cầm ống phóng thanh được khuếch đại bằng pin rời chỗ đứng. Anh ta đứng ở khoảng đường giữa năm đầu ngõ.

Tiếng loa vang đi thật xa :

- Hung thủ hãy hàng đi. Hung thủ hàng đi. Anh bị chúng tôi bao vây kín hết lối thoát rồi !

Trong năm phút nữa nếu không hàng chúng tôi sẽ tiến vào... Năm phút nữa không hàng chúng tôi sẽ tiến vào... Yêu cầu đồng bào không chứa chấp hung thủ trong nhà. Gia đình nào đã bị hung thủ đột nhập vào xin dùng mọi cách báo tin cho hàng xóm để chúng tôi biết tin.

Nghỉ một lát, tiếng loa lại vang lên :

- Ba phút nữa Cảnh Sát sẽ kéo vào. Hung thủ hàng đi. Hung thủ hàng đi ! Người bị bắn không chết. Người bị bắn không chết. Hung thủ hàng đi để được khoan hồng. Anh không thể chống cự nổi với một đại đội Cảnh Sát và hàng trung đội quân đội tăng cường với chúng tôi vây gia khu nhà này... Yêu cầu đồng bào tố cáo ngay với cơ quan là hữu trách mọi sự đột nhập di chuyển của

kê sát nhân...

Thành phì cười nói với Hàn :

- Nghe mấy tiếng sát nhân thì bố nó cũng không dám ra hàng.

Hàn chắc lưỡi :

- Nó sống hay chết đều tùy ở chính nó !

- Đông như thế này mà không bắt sống được nó à ?

Hàn nhún vai :

- Được nhưng chắc phải chết thêm vài người nữa. Tao không muốn hy sinh nhân viên vào những việc cà lơ như thế này.

Thành nghẹn ở cổ. Chàng không thể để cho toán Cảnh Sát giết chết hung thủ, gã có thể là Nhã. Thành không muốn gây thêm tang tóc cho gia đình ông bác, chàng cảm thấy hơn bao giờ hết chàng phải nhìn nhận trách nhiệm của mình với thảm kịch đã xảy ra cho gia đình nhỏ bé, êm đềm ấy.

Thành cầm ngang khẩu súng kiểm soát đạn, dặt khẩu súng vào trong áo Thành băng qua đường.

Hàn gọi theo :

- Thành ! Mày điên đấy à !

Thành quay lại nói, bước chân vẫn băng qua con đường hẹp :

- Đây là dịp duy nhất để tao khỏi bị ám ảnh vì những mặc cảm tội lỗi ! Tao muốn giải thoát cho chính tao những dằn vặt khó chịu và dai dẳng.

Thành bước vào ngõ hẻm. Gia đình nào cũng đã đóng kín cửa. Lòng ngõ vắng đến rợn người.

Thành đứng nép dưới hiên một căn nhà, chàng tự hỏi không biết hung thủ có ẩn náu trong ngõ này không ?

Tuy vậy chàng vẫn men theo dưới những hàng hiên, bước từng bước di chuyển thật nhanh những khoảng trống để nép mình vào ven tường đi sâu vào hẻm.

Ngay khi nép sát vào trụ cổng một căn nhà gần cuối ngõ, Thành nghe tiếng thét gọi thất thanh từ ngoài vắng vào, tiếng thét của Lý Minh !

Nàng gọi tên chàng. Tiếng gọi đầy đau đớn, kinh hoàng, tiếng gọi cố gắng bắt buộc Thành phải bỏ cuộc để ra ngoài hẻm, nhường số phận hung thủ cho toán Cảnh Sát bao vây kín xung quanh.

Thành cố không để tiếng gọi chi phối sự nhận xét, cân trọng của mình.

Tuy vậy, sự im vắng lặng lẽ của ngõ hẻm vẫn làm Thành hơi rùng mình.

Chàng đứng thật im, lưng dán vào mặt tường nghe ngóng xung quanh.

Chợt Thành nghe tiếng ngói cọ vào nhau ngay trên chỗ chàng đứng. Thành nhào xuống đất, lăn nhanh đi nhiều vòng.

Tiếng súng rõ ròn, bụi đất rung lên ngay chỗ Thành đứng khi nãy. Thành tiếp tục lăn nhanh vào cuối hẻm. Chàng đứng bật lên, viên đạn thứ hai đục bức tường ngay sát đầu Thành, vôi vữa bắn vào mặt Thành rất rát...

Thành rút súng ra cầm trong tay. Chàng biết chắc rằng kẻ bắn chàng đã rời chỗ núp trên mái ngói. Có thể là gã đang men theo những mái nhà để chĩa súng từ trên cao bắn vào đầu Thành.

Chàng bỏ chỗ đứng, lưng dán vào tường chàng nhẹ nhàng đi vào phía cuối cùng của ngõ cụt. Chàng tập trung tư tưởng lắng nghe tiếng động chung quanh. Nhưng tất cả lại yên tĩnh rùng rợn.

Tiếng máy phóng thanh từ ngoài lại vang lên, Thành cau mặt lại vì âm thanh chói chói đã làm chàng không nghe ngóng được sự chuyển dịch của kẻ muốn giết chàng.

Tiếng nói của Hàn vọng vào :

Hung thủ hàng đi ! Anh bị phát hiện ở trong con hẻm này rồi... Chúng tôi đã cho một tiểu đội biệt kích vào trong hẻm bắt anh buông khí giới ra hàng. Nếu anh chống cự chắc chắn anh sẽ chết...

Thành biết rằng Hàn «đánh đòn gió» để làm hung thủ mất tinh thần. Chàng biết rằng ngoài đầu hẻm, trong lực lượng Cảnh Sát bao vây không có lấy nửa móng Biệt kích nào.

Thành vội vã quên ngay ý tưởng vờ vờ, chàng rón rén rời chỗ nấp, chàng vẫn men theo tường lần sang trụ chiếc cổng cuối cùng của ngõ hẻm.

Thành có thể xoay lưng vào cuối ngõ, chàng nhìn thật nhanh trên các mái nhà. Không có bóng một người nào trên đó. Có lẽ hung thủ đã lợi dụng lúc Hàn gọi loa để chuyển từ trên mái xuống. Gã có thể nấp ở bức tường, một góc cột một cửa ngõ nào đó quanh quần đầu đây. Gã có thể đang chĩa mũi súng và sắp sửa nhả đạn vào

đầu, vào ngực hay vào gáy Thành.

Ý nghĩ đó làm cho Thành rợn tóc gáy. Chàng dựa lưng thật sát vào tường. Ngã gáy vào lớp vôi vữa loang lổ sau lưng.

Khấp cơ thể Thành mồ hôi đã vã ra ướt sũng áo quần.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên da tay trên trán trong chân tóc hai bên thái dương.

Thành không chịu được sự yên lặng khủng khiếp xung quanh nữa. Chàng chìa súng vào khúc tường cong trước mặt bấm cò.

Viên đạn ghim vào mặt tường, hất tung vôi gạch rơi lả tả xuống mặt con hẻm đầy nắng gắt.

- Tôi có súng. Anh bị bao vây rồi. Hàng đi.

Xung quanh Thành vẫn lặng lẽ.

Thành nói to hơn :

- Một mình anh không thể chống lại được xã hội. Anh Nhã ! Anh Nhã ! Anh bỏ súng xuống. Anh hàng đi. Tôi bảo đảm với anh là anh sẽ được Cảnh sát trưởng ở đây tha thứ.

Thành chỉ nhận được sự im lặng xung quanh. Chàng nghiêng rặng lại, chàng cố đè nén nỗi lo ngại mỗi lúc một tăng thêm trong lòng.

Phải rồi ! Biết đâu hung thủ không phải là Nhã.

Biết đâu hung thủ lại là một tên Cộng sản cuồng tín được lệnh ám sát Lý Phát, hoặc được lệnh nhưng gã bắn lầm.

Nếu hung thủ là một tên cộng sản cuồng tín, có lẽ gã sẽ không chịu ra hàng, có lẽ gã chiến đấu đến cùng vì sợ Bác và Đảng sẽ giết hết gia đình gã !

Phải rồi... Nếu hung thủ không phải là Nhã... Cũng không phải là một tên Cộng Sản nào đó.....

Nếu gã là một tên giết mướn chuyên nghiệp được Nhã trả tiền để làm việc ám sát Lý Phát... Như vậy gã cũng không chịu hàng vì có thể gã đã có hàng chục tiền án, ra hàng là chắc chắn phải chịu tử hình...

Nếu gã là tên giết mướn liều lĩnh, Thành chắc chắn khó thể chống lại gã được. Chàng chỉ là một tay súng tài tử, chàng chưa quen với những cuộc săn đuổi rình rập, bắn giết...

Những ý nghĩ đó làm cho mồ hôi trong người Thành toát ra nhiều hơn. Nỗi lo sợ cũng lớn mạnh hơn làm Thành bắt đầu cảm thấy ngón tay đặt trên cò súng của chàng run nhè nhẹ.

Đột nhiên Thành cảm thấy một vật nặng ấn ngay xuống trên đỉnh đầu mình. Chàng chưa kịp phản ứng thì đã nghe giọng nói lạnh lùng :

- Đứng im mày !

Giọng nói lạ tai làm Thành khiếp đảm thật nhanh.

Chàng cảm thấy khắp sống lưng mình bị tê cứng vì một thứ hơi lạnh lạ lùng bốc nhanh lên suốt tận đỉnh đầu.

- Bước tới một bước ! Ném súng xuống !

Thành vút khẩu súng trên tay xuống đất bước tới một bước.

Giọng nói từ trên bờ tường tiếp tục :

- Đi tới bức tường trước mặt. Chống hai tay vào đó ! Cử động là tao bắn liền...

Thành bước đến bức tường phía trước mặt. Chàng nói :

- Anh bị vây rồi ! Anh không thoát nổi đâu ! Anh có giết tôi cũng vô ích tội anh còn nặng thêm !

- Câm mồm !

Thành nghe tiếng nhảy từ trên tuôn xuống.

Chàng bàng hoàng tự sỉ vả mình. Gã hung thủ đã nhảy xuống sân căn nhà cuối ngõ trước khi chàng men theo dãy tường ngoài đến phía trong cùng của con hẻm.

Ngay khi tiếng máy phóng thanh khuếch đại âm ỹ giọng nói của Hàn thì hung thủ đã dụng díp đó leo lên đầu tường chĩa súng xuống đỉnh đầu Thành bắt chàng ném súng như chơi trò Cao Bồi đánh nhau với Mọi Da Đỏ giữa hai toán trẻ con.

Thành hậm hực vì suy đoán ấy. Chàng ức đỏ mặt vì sự khờ dại của mình, chàng vẫn đinh ninh hung thủ còn quanh quẩn phía trước mặt vì đã căn cứ theo hướng đạn bắn chàng vì quá tin tưởng vào thánh giác của mình...

Thành đến trước bức tường cũ nát. Chàng từ từ áp tay vào mặt tường, chàng tự nhủ nên nghe theo lời tên hung thủ nhanh nhẹn và mưu trí này.

Tuy nhiên Thành nói tiếp :

- Anh nên nghe tôi hàng đi !

Đầu chàng đau nhói vì một viên đá ném vào gáy. Trán chàng đập vào mặt tường đau điếng. Tiếng nói khàn khàn từ phía sau phát ra :

- Tao bảo mày câm mồm lại ! Đừng nói đến chuyện ra hàng. Mẹ kiếp ! Nếu mày là Cảnh sát thì tao bắn hạ mày rồi con ạ !

Thành rùng mình. Hung thủ đã biết chàng không phải là Cảnh sát, chắc chắn gã biết chàng là Thành là người mà gã đã nhận tiền của Nhã để hạ sát chàng bằng được !

Từ sau lưng chàng tiếng hung thủ lại cất lên, bình tĩnh và ung dung :

- Tự mày dẫn xác vào con ạ ! Con sám hối đi !

- Anh giết tôi vô ích. Anh không thoát được đâu !

- Thế à ! Bộ tạo không có đường hầm đi ra tới bờ biển hay sao ? Bộ bọn chúng tao xông bừa vào hẻm cho chúng mày bắt à ? Đồ ngu !

Sau câu nói đắc chí của hung thủ, óc Thành nhói lên đau điếng, chàng mím môi lại, hàm răng dần dần thay cho cặp môi đề nghiền chặt vào nhau.

Chàng sẽ thua !

Chàng sắp chết !

Chàng và tất cả mọi nhân viên công lực, kể cả Hàn chắc chắn cũng không ngờ được trong hẻm này có một con đường hầm dẫn ra bờ biển.

Thành nhắm mắt lại. Óc chàng bỗng lóe lên một thắc mắc. Thành hỏi ngay :

- Anh đừng dọa ! Có đường hầm sao anh chịu mắc kẹt trong này ?

Ai bảo mày là tao kẹt. Tao muốn hạ vài thằng cóm gộc, cóm thọt trước khi cười vào mũi chúng nó rồi đi.

Thành hiểu ngay gã đàn ông đứng sau chàng là một trong những tên du đảng gộc, một trong những người sống bằng những việc làm phạm pháp và gã coi việc giết hại, chống đối hành hạ nhân viên công lực là một trò vui đầy hứng thú.

Chàng biết rằng chỉ trong vài phút nữa gã hung thủ này sẽ giết chết chàng.

Trước cái chết đang đếm từng bước vào cuộc đời mình. Thành thả hai tay khỏi bức tường. Chàng quay lại khoanh tay nhìn gã đàn ông sắp giết chàng.

Thành đột ngột kêu lên :

- Phiến ! Phiến phải không ?

Gã thanh niên cầm súng chĩa vào Thành chột cau mặt lại nhìn chàng.

Thành mừng rỡ bước đến hai bước, chàng nói nhanh :

- Thành đây mà ! Thành trước cùng làm với bồ ở phi đoàn 819 đây !

Phiếu, gã thanh niên cầm súng à một tiếng. Mũi súng hơi hạ xuống bỗng nhích ngang lên như cũ, gã quát :

- Đứng im !

Thành khựng lại. Chàng nói :

- Hàng đi Phiến ! Cảnh sát Trưởng ở đây là...

Thành nín bật. Chàng vừa phạm vào một lỗi lầm !

Phiến hừ một tiếng :

- Thà chết tao cũng không hàng chúng nó ! Mày câm mồm !

- Phiến !

- Câm !

Thành im lặng khi nhìn thấy cặp mắt đỏ gay của Phiến.

Gã là nhân viên dân chính trước đây năm năm được cử làm huấn luyện viên thể dục cho phòng tập thể dục thẩm mỹ của phi đoàn 819 mà Thành phục vụ.

Sau đó nghe nói gã dính líu vào một vụ nhảy dù hàng lậu thuế và từ đó ấy biệt tin luôn.

Cho đến hôm nay gặp lại gã. Niềm hy vọng vừa sáng rực trong lòng Thành chợt tắt ngấm ngay khi mũi súng của Phiến ngăn chàng cách ả hai sải tay.

Phiến cười gần :

- Đừng thuyết phục tao vô ích.

- Anh phải sáng suốt nhận định tình thế. Anh không thể nào trốn khỏi tình này đâu !

Phiến hừ một tiếng ngắn :

- Đó là việc của tao !

Mũi súng nhích lên. Thành biết rằng chàng sắp chết. Viên đạn trong nòng súng sẽ bay ra, chẻ vỡ đầu chàng. Tay súng của Phiến không run, gã có vẻ đã quen với việc bắn vào đầu người khác. Hy vọng sống sót vỡ tan

trong lòng Thành.

Hai bên thái dương Thành như lồm hẫ vào, mồ hôi rỉ ra. Từng lỗ chân lông như đều bịt kín vì những giọt nước đá lạnh băng. Thành chớp mắt hỏi :

- Có phải Nhã nó muốn anh giết tôi không ?

Phiến gật, gã nói không thương xót, không xúc động, gã nói như một người kể với bạn về một chuyện thật tầm thường :

- Tao không biết Nhã nhiecc gì cả ! Tao nhận tiền của bất cứ người nào để giết những ai mà người ta muốn. Thế thôi.

Thành tò mò hỏi tiếp :

- Sau tôi anh sẽ giết ai nữa ?

- Lý Minh !

Phiến nói xong gã cười, tiếng cười khoái trí, thú vị :

- Có lẽ mày cay lắm đấy nhỉ ?

Chợt đầu hẻm có tiếng động, tiếng ống lon rỉ lẩn lộn lóc trên đường đi. Thành thấy một con chó hoang chạy vào ngõ.

Phiến quay mặt ra nhìn. Thành biết rằng đây là dịp độc nhất để chàng chiến đấu giành lại sinh mạng mình. Chàng lao tới cả hai đầu gối Thành thúc mạnh vào hạ bộ Phiến.

Lối đánh liều lĩnh và bất ngờ của Thành làm Phiến học lên vì đau, viên đạn nổ tròn tan bay lên cao. Thành nghiêng răng đập mạnh vào mặt Phiến. Chàng không nghĩ tới nỗi đau đớn, chàng cần sống, phải sống. Chàng có thể tàn tật chảy máu nhưng chàng phải được sống sót.

Phiến bị một lúc hai ngón đòn lạ lùng nhất của Thành gã ỏi một tiếng. Máu mũi phụt ra, Thành nghiêng răng bẻ quặt tay cầm súng của Phiến ra sau, chóng hét lên âm ỉ :

- Hàn ! Cảnh sát ! Cảnh sát ! Vào đây...

Phiến vùng vẫy. Gã bóp cò. Viên đạn thứ hai vọt khỏi nòng sơi tung mặt đất. Thành nghiêng răng bẻ mũi súng ra khỏi hướng nhắm vào người chàng. Tất cả sức lực chàng dồn cả vào hai tay cố gắng không để cho Phiến bắn được chàng.

Cuộc giằng co làm cho Phiến rít lên căm giận :

- Đ.m. Tao giết mày ! Tao giết mày !

Thành vẫn ôm lấy cánh tay cầm súng của Phiến. Chàng nghiêng răng chịu cho Phiến dùng tay trái đâm liên tiếp vào mặt, ngực và bụng mình.

Chàng bám chặt lấy sự sống, bẻ quặt tay Phiến cầm súng ra phía sau.

Chợt tiếng chân chạy rầm rập đến gần. Phiến luồn tay vào túi áo, gãi rút ra một lưỡi dao móng sáng loáng. Thành nhìn thấy mũi dao giơ lên cao, bàn tay trái của Phiến sắp sửa hạ xuống đâm mũi dao nhọn lũng lưng Thành.

Thành mặc kệ. Chàng tin rằng dù bị đâm thì hy vọng sống sót vẫn nhiều hơn khi chàng vẫn giữ chặt được khẩu súng quay mũi đi hướng khác.

Nhưng tiếng thét của Hàn làm Thành nhẹ nhõm. Lưỡi dao của Phiến bắt buộc phải ngừng lại vì mũi súng của Hàn dí sát ngay vào màng tang gã :

- Vứt súng, vứt dao đi mày ! Tao bắn vỡ óc mày bây giờ thẳng chó !

Phiến buông tay cho súng và đạn rơi xuống đất. Thành thả tay Phiến ra. Chàng bây giờ mới cảm thấy những chỗ trúng đòn đau ê ẩm. Thành lão đảo dựa lưng vào tường. Xung quanh chàng đầy nghẹt Cảnh Sát vây

quanh.

Phiến bị còng tay dẫn ra xe, Hàn đến gần bạn :

- Có sao không Thành ?

Thành nhăn nhó :

- Nó đâm tao lã người !

Hàn dẫn Thành ra đầu hẻm. Thành vừa thở vừa nói :

- Mày cho nhân viên vào căn nhà cuối hẻm tìm cho ra đường hầm của bọn chúng nó. Đường hầm ăn thông ra bờ biển.

- Được rồi... Cứ ra xe vào nhà thương cho bác sĩ săn sóc đã !

- Khởi ! Mày cho tao về ty. Có y tá ở đó chích cho tao mũi thuốc khỏe là xong.

Chiếc xe phóng vùn vụt về đến Ty Cảnh Sát. Hào dìu Thành vào phòng y tá trực.

Mũi thuốc khỏe làm Thành dễ chịu. Chàng nói nhanh:

- Mày khai thác nó ngay chứ Hàn ?

- Dĩ nhiên. Bắt buộc tao phải bắt thằng Nhã càng sớm càng hay !

Hàn đi ra cửa, quay đầu lại nói với Thành :

- Mà y vào với vợ mà y đi. Cô nàng khóc nhể cả lên trong phòng giấy của tao.

Thành đứng dậy. Bụng và ngực chàng vẫn ê ẩm vì những cú đâm của Phiến. Hàn nói :

- Nằm nghỉ chút đã !

- Tao theo mà y, mặc kệ Lý Minh !

Hai người đi xuống phòng điều tra, Phiến đã được xích vào hai chiếc trụ sắt. Hai cánh tay gã dang rộng, chuẩn bị còng vào chiếc móc sắt gắn chặt trên nền xi măng xám ngoét.

Người Cảnh Sát phụ trách khai thác cung từ nói với Hàn :

- Thằng này vùng vẩy ghê quá nên chúng tôi phải xích nó lại thế này.

Hàn đến trước mặt Phiến :

- Ông bạn đừng nóng. Phải biết điều tý chứ ! Ông bạn nên cho chúng tôi biết thêm chút ít thì hơn.

Quay sang bốn nhân viên Hàn dặn dò :

- Các anh cư xử với nó tử tế tý nhé. Cùng lắm hãy biểu diễn võ công. Tôi cần biết rằng ai thuê nó, bọn nó có những đứa nào, ở đâu, vũ khí và tài nghệ ra sao để mình đỡ thiệt anh em khi vây bắt bọn chúng.

Hàn nhìn đồng hồ và tiếp :

- Chậm lắm là một tiếng nữa các anh cho tôi biết ngay.

Kéo Thành ra ngoài Hàn nói :

- Tuy làm nghề này nhưng tao không nỡ coi người khác bị ăn no đòn. Mình cứ mang linh kính đi là con khỉ ! Còn mày... Mày hách xì xằng thật. Nhất định phen này tao phải xin cho mày cái Cảnh Sát Danh Dự bội tinh đeo chơi.

Thành im lặng. Chàng đang rối bời với những ý nghĩ lo âu về Nhã. Chàng muốn bắt được Nhã càng sớm càng hay để thuyết phục gã quên mối thù ghê gớm đã biến gã thành một kẻ khát máu ngu xuẩn.

- Này nghe tiếng khóc ty tử của vợ sắp cưới của mày chưa. Vào dỗ nàng đi. Tao phải chỉ thị cho nhân viên sửa soạn thanh toán cho xong bọn giết mướn này.

Thành mở cửa văn phòng Hàn, chàng bước vào. Lý Minh đang ngồi khóc. Thấy Thành nàng đứng bật lên. Tiếng khóc sục sục bị cắt ngang thật dễ dàng :

- Anh làm em lo quá ! Em nghe nhiều tiếng súng hết hồn.

- Không sao cả. Em vào bệnh viện thăm anh Phát xem sao.

Chàng đưa nàng ra cửa. Lý Minh năn nỉ :

- Anh đi với em đi !

- Anh phải ở lại cho xong công việc rắc rối này đã.

Chàng nắm tay nàng dắt ra chiếc xe hơi cũ nát :

- Em cứ yên chí vào thăm anh Phát. Hàn đã cho một nhân viên Cảnh sát mặc thường phục lái xe bảo vệ cho em. Ở nhà thương cũng đã có hai nhân viên an ninh của Hàn phái đến với anh của em rồi !

Thành mở cửa cho Lý Minh vào. Chàng ngỏ lời cảm ơn viên Cảnh Sát lái xe cho nàng.

Thành quay vào, Hàn đang ngồi trước chai rượu và hai ly nước đá, Hàn chỉ chiếc ghế cho Thành :

- Ngồi đây mày. Chờ nửa giờ nữa rồi tụi mình đi.

Thành đón ly rượu của bạn, chàng uống một hớp dài, khoan khoái vì rượu ngon, vì cảnh nguy hiểm đã qua. Thành nói :

- Có bắt tay với tử thần tao mới cảm thấy đời sống mình là quý.

- Mày sợ chứ ?

- Dĩ nhiên. Tao không hiểu vì sao nó không bắn tao ngay !

- Những thằng sát nhân nhà nghề thường phạm phải cái lỗi buồn cười nhất, chúng nó hay cà kê dê ngỗng một hồi rồi mới hạ sát nạn nhân, chúng nó thích kéo dài giây phút kinh hoàng của người sắp chết và coi đó như những phút giải trí thích thú.

Hàn cười nheo mắt nhìn bạn rồi tiếp :

- Kể ra mày liều thật đấy.

- Bắt buộc phải liều !

Thành thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, chàng nhớ tới những lần thoát hiểm suốt trong đời chàng, chưa một lần nào Thành sợ như hôm nay và phản ứng liều lĩnh như chàng đã làm lúc này.

Hàn chột cau mặt vì tiếng thét vẳng từ phòng điều tra vào văn phòng. Hàn đứng dậy bảo Thành :

- Chúng nó lại quên không đóng cửa. Mình xuống theo dõi xem sao.

- Tao không thích coi cảnh người đánh người.

Nhưng rồi hai người vào phòng điều tra. Phiến đang quần quai dưới đất, quanh gã bốn người Điều tra viên đứng vây quanh, người nào cũng đang xoay tay nhìn tên sát nhân đang từ từ bò dậy.

Hàn đến bên :

- Các chú chơi trò đá cầu phải không ?

Người trưởng toán gật đầu :

- Vâng. Nó chưa khai.

Mặt Hàn đánh lại :

- Cho nó vào thùng phuy.

Hai nhân viên xóc nách Phiến đứng lên. Hàn giơ tay chặn họ lại, nhìn vào mặt Phiến, Hàn nói gằn từng tiếng:

- Anh nên biết điều. Khai ra đi. Chúng tôi có đủ mọi cực hình để bắt anh phải nói.

Phiến hừ một tiếng. Cặp mắt hấn rục lên những cái nhìn căm giận. Hàn nhún vai.

- Chúng tôi không muốn hành hạ anh. Chúng tôi đã xin anh nói cho chúng tôi biết sự thực.

Hàn ra lệnh cho hai nhân viên dìu Phiến đặt xuống ghế. Phiến thở dốc mệt mỏi đau đớn. Gã nhìn xuống mũi giày tóc rũ trên trán. Hàn nói tiếp :

- Anh suy nghĩ đi. Tôi ước mong anh hợp tác với chúng tôi để bắt cho xong đồng bọn anh. Tôi hứa với anh rằng nếu anh thành thực tôi sẽ để anh được hưởng trường hợp giảm khinh nhiều nhất.

Phiến chột ngừng lên, giọng hấn riều cọt :

- Ông sẽ thả tôi chắc ?

- Vâng. Nếu anh hợp tác với chúng tôi, tin rằng người bị anh bắn cũng sẽ bằng lòng tha thứ cho anh.

- Các ông đừng tưởng tôi là thằng con nít !

Hàn kiên nhẫn.

- Đó không phải là cái bẫy. Đó là điều duy nhất mà tôi có thể dành cho anh thay vì truy tố anh ra tòa án về tội cố sát, sử dụng vũ khí không giấy phép, phá hoại an ninh và trật tự xã hội... Và những tội đó, ít nhất anh cũng ở tù 5 năm là ít. Chưa kể tới những tiền án của anh có thể làm cho anh bị khổ sai nhiều hơn nữa.

Phiến cố gắng nói với vẻ bình thản :

- Tôi đâu có ngán tù tội !

- Tôi làm việc khác hẳn những người khác, có thể rằng lối làm việc của tôi phản lại mọi sách vở, luật lệ của ngành Cảnh sát và Tòa án, nhưng tôi vẫn thích làm sao cho được việc thì thôi. Tôi hứa với anh rằng nếu anh cung cấp cho chúng tôi những điều chúng tôi muốn biết, tôi sẽ quên tất cả để thả anh ra. Anh sẽ phải rời khỏi thành phố này trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Phiến cười cay đắng :

- Cái bẫy của ông có vẻ êm ái lắm !

- Dĩ nhiên. Nhưng anh đã lớn tuổi rồi. Anh chỉ còn năm mươi năm nữa để xây dựng sự nghiệp. Nếu anh ở tù năm hoặc mười năm, khi ra khỏi nhà giam anh liệu

còn làm được gì để sống cho tròn tuổi già... Đồng bọn của anh chắc chắn sẽ quên anh, cho anh rơi như chúng nó cho rơi hàng ngàn người khác khi tuổi xế chiều...

Anh suy nghĩ đi. Anh chỉ cần cho chúng tôi biết vài ba người đồng bọn của anh. Chúng tôi bắt được họ xong, chắc chắn rằng anh sẽ tự do về Sài Gòn...

Phiến mím môi lại, trán hấn đầy những vệt nhăn.

Thành xen vào :

- Anh Phiến... Tôi có thể bảo đảm với anh về lời nói của Hàn. Tôi cũng quả quyết với anh rằng Cảnh Sát ở đây sẽ để cho anh ung dung trở về thủ đô.

Phiến thờ dài. Gã có vẻ xúc động và đang bị quyền rũ vì viễn ảnh được tự do.

Hàn đứng lên, ra hiệu cho toán điều tra viên ra ngoài.

Hàn nói :

- Năm phút nữa tôi sẽ trở lại.

Hàn đặt bao thuốc lá lên bàn :

- Anh có năm phút để quyết định cả cuộc đời anh.

Thành theo Hàn ra ngoài, để một mình Phiến trong phòng rộng. Cánh cửa được Hàn khép lại, giao cho hai nhân viên đứng ngoài canh chừng.

Thành hy vọng :

- Tao nghĩ rằng nó sẽ khai hết nếu có gì bảo đảm cho lời hứa của mày.

- Kể ra việc tao làm có phần linh động.

- Mày sẽ giữ lời hứa ? Mày sẽ thả một thằng nguy hiểm trở lại xã hội ?

Hàn nói nhỏ :

- Tao sẽ cho nó về Saigon. Một nhân viên của tao theo dõi nó. Nếu nó lương thiện thì không sao. Trường hợp nó trở lại với nghề giết mướn thì trong đó người ta sẽ chụp nó liền... Tao vẫn mong mở ra được cho những kẻ tội lỗi một lối thoát đẹp đẽ.

Hai người cùng im lặng. Mỗi người theo đuổi những suy tưởng của mình.

Chợt Hàn nói nhanh :

- Trở lại với nó đi mày.

Giọng Hàn nhuốm vẻ buồn rầu :

- Thực ra dù nó có khai ra thì cũng chỉ bắt được thằng Nhã mà thôi. Đồng bọn của chúng nó chắc chắn đã bỏ Nha Trang trốn đi hết rồi. Theo kinh nghiệm của tao, chắc chắn không thằng nào ở lại đây khi đã có một thằng trong bọn bị mình bắt một cách ồn ào như thế...

- Tao cũng mong có thể.

Hàn mở cửa chiếc khóa to bản vừa được tháo ra thì cánh cửa bật tung ra. Hàn và Thành cùng bị mặt gỗ đẩy ngã ngửa trên mặt sân si măng.

Phiên chạy lòng ra, hai nhân viên gác cửa hét lớn :

- Đứng lại ! Đứng lại... Tao bắn !

Hàn chồm lên. Phiên đã chạy vượt ra gần cổng, hai nhân viên thôi tu huyết vang trời. Nhiều bóng người từ sau các cánh cửa túa ra cản đầu Phiên.

Phiên vẫn chạy phăng phăng tới trước, tay gã cầm một cái ma trắc lấy trong phòng điều tra.

Thành vùng dậy thì Hàn đã chạy khá xa. Thành nhìn theo đám đông chạy theo Phiên. Người Cảnh sát gác ngoài cổng chánh đã nâng súng lên bắn chỉ thiên, Phiên vẫn chạy vùn vụt ra đường phố.

Gã bị chặn lại vì một Cảnh sát viên từ một cửa hông xô ra, hai người đụng vào nhau, Phiến chồm lên mình viên Cảnh sát tay gã chop ngay được cây súng Ru lô nhưng ngay lúc đó hai nhân viên Cảnh sát đuổi tới nơi đã bóp cò súng.

Phiến chưa kịp đứng lên đã ngã vật xuống. Thành nghiêng răng nhin đau chàng chạy tới đám đông vây quanh Phiến.

Thành tách được vào trong, Phiến đã chết ! Viên đạn trúng đầu đục gáy hấn thành một lỗ thủng bầy nhầy óc và máu ứa ra ngoài. Gã nằm xấp, bàn tay bầu năm ngón co quắp trên nền si măng.

Hàn thở dài :

- Nó tự sát.

Thành nhìn xác Phiến được nhân viên bọc nằm trong tấm vải trắng đặt sát vào tường chờ xe Hồng thập tự. Lòng chàng dâng lên một nỗi buồn thảm xót xa. Phiến đã chết. Gã đã chọn lựa cái chết để khỏi phản bội bạn bè gã. Cái chết này một phần cũng vì chàng !

- May định làm gì ?

- Tao tìm nó !

- Tao sẽ cho một toán nhân viên đặc biệt theo mày.

- Thấy nhân viên của mày thì bố nó cũng không dám động vào tao. Ở tỉnh nhỏ như tỉnh này mày có bao nhiêu người ai mà không nhớ mặt hết.

- Như vậy là mày sẽ liêu ?

- Tao cũng chả thiết tha gì nữa với đời sống !

Thành bỏ mặc Hàn, chàng bước nhanh ra cổng. Hàn gọi theo :

- Thành... Tao cho mày mượn vũ khí...

Thành im lặng bước mau hơn. Chàng đã chán ngấy mọi chuyện, chán ngấy ngay cả mạng sống của mình. Chàng muốn đặt đời mình vào những may rủi và đợi chờ ngày Nhã đến tìm chàng.

Hàn đến cạnh Thành :

- Phiến đáng cho chúng mình kính phục nó. Nó là một trong mẫu thảo khấu Lương sơn Bạc còn sót lại thật ít thời bây giờ...

Thành im lặng. Chàng nhức nhối khó chịu vì cái chết của Phiến. Chàng muốn gặp Nhã ngay kết thúc thật nhanh chóng vụ này. Chàng có thể chết dưới tay Nhã

nhưng chàng không muốn vụ này kéo dài ra nữa, chàng không muốn vì Nhã vì những số tiền của gã mà sẽ còn nhiều người khác khởi sự những cảnh này...

Thành nói với Hàn :

- Xin mày để tao hành động một mình, mày đừng phá nhân viên theo bảo vệ tao nữa...

- Không được. Ngoài tình bạn đó còn là bốn phận của tao đối với một công dân nào trong thành phố.

- Được. Nhưng tao sẽ hành động một mình. Tao sẽ thành một con mồi nhử cho thằng Nhã ! Tao muốn chấm dứt ngay những cảnh tương tự thế này sẽ xảy ra...

Năm ngày sống tách biệt với Hàn và gia đình Lý Minh gieo vào lòng Thành những cô đơn buồn chán.

Chàng bỏ Nha Trang, chàng thuê một căn nhà nhỏ vùng Cầu Đá, mỗi ngày Thành thả bộ lang thang dọc theo bãi biển và con phố nghèo, chàng uống rượu trong những quán đông người, ăn mặc nhiều màu sắc với những cử chỉ khác thường để bắt mọi người phải chú ý tới chàng.

Chàng tin rằng Nhã không chịu để mất dấu chàng, gã có lẽ đã biết sự có mặt của Thành ở vùng Cầu Đá,

nhưng gã chưa muốn hành động ngay và Thành đợi chờ ngày ấy...

* * *

Ngồi xuống ghế !

Thành thả tay xuống, chàng ngồi lên chiếc ghế mây cũ, bần. Chàng nhìn Nhã đang ngó chàng với cặp mắt đầy căm thù.

Thành nhắm mắt lại thở dài. Chàng không thiết chống cự nữa. Chàng muốn bỏ mặc sinh mạng mình cho rủi may. Chàng không còn cách nào để tẩy xóa được niềm ân hận, chàng để mặc cho Nhã quyết định lỗi lầm vô tình của Thành đã gây ra tang tóc cho gia đình gã.

Nhã chợt nói, giọng gã lạnh lùng, tiếng nói lọt qua hàm răng lúc nào cũng như muốn nghiền lại :

- Tao thù mày ! Tao sẽ giết mày như giết con chó !

Thành mở mắt ra :

- Tôi vẫn chờ anh. Năm hôm nay tôi chờ anh, tôi tin rằng anh sẽ tới tìm tôi...

- Đúng !

- Anh muốn làm gì thì làm !

- Tao giết mày !

- Vâng.

Vẻ tự nhiên, dũng dũng của Thành làm cho Nhã thộn mặt nhìn chàng. Gã không còn vẻ hung hăng như trước nữa, gã có vẻ bị xúc động mạnh vì thái độ ung dung, thư thái của kẻ gã muốn hạ sát.

Gã đàn ông đi cùng với Nhã có vẻ lo lắng. Gã quan sát Thành kỹ hơn, trán gã nhăn lại cùng lúc với hai bên cằm cùng bành ra.

Gã đứng lên nhìn qua những khe vách. Nhã bồn chồn

- Có gì không anh ?

- Không !

Gã đàn ông xoay lại nhìn Thành, cặp mắt gã rục lên tia nhìn dữ dội.

- Mày gài bẫy các bố mày thì chết ngay con ạ.

- Có bẫy... Hừ !

Gã đàn ông im lặng nghe ngóng xung quanh một lát rồi tiếp :

- Tội tao đâu có ngu ! Làm đéo gì có bấy ở đây. Mà dù có, tao cũng chấp hết chúng mày ! Nếu sợ thì đã không tới !

Nhã có vẻ sốt ruột, gã dục dã :

- Mần nó chứ anh ?

Gã đàn ông ngồi im, mắt gã nhìn lên trần nhà suy nghĩ. Rồi gã vụt đứng lên :

- Cậu định thế nào ? Bắn nó ở đây chứ ?

Nhã trả lời thật gọn, dường như gã mong mọi kết thúc thật nhanh để bỏ ra ngay khỏi căn nhà :

- Vâng !

Gã đàn ông luồn tay trong túi áo lấy ra một ống cao su đen, cứng và dài hơn một gang tay. Thành biết rằng gã lắp ống hãm thanh, chàng chỉ còn vài phút nữa để sống.

Thành đột ngột hỏi Nhã :

- Tôi không sợ chết nhưng tôi muốn hỏi anh một câu.

Nhã im lặng. Gã nhìn Thành. Thành hiểu rằng gã chưa quen giết người, cặp mắt gã là cặp mắt của những

người có thể giết chết người khác trong cơn cay cú, nóng giận nhưng không đủ can đảm để bắn một người khi người đó ngồi im nhìn gã.

Thành không quan tâm tới điều đó, Nhã không bắn chàng, gã đàn ông lạ mặt sẽ bóp cò súng, Thành liếc mắt nhìn gã đang chậm rãi lắp ống hãm thanh vào đầu súng.

Chàng hỏi tiếp :

- Anh Nhã ! Có phải anh giết Dung không ?

- Tao ?

- Phải ! Chính anh đã giết Dung chứ không phải là bác !

- Láo ! Mẹ kiếp... Mà...

- Tôi có thể quả quyết rằng anh đã giết Dung ! Bác không thể nào có đủ can đảm cầm dao đâm người vợ yêu của mình cả, cho dù là Dung đã phản bội và phụ bạc với bác. Loại đàn ông si tình như bác không thể nào đâm nổi người đàn bà khôn khéo như Dung, bởi vì chắc chắn rằng lúc đó Dung sẽ tìm đủ mọi cách khóc lóc, năn nỉ, van xin để thoát chết...

Nhã nghiêng răng lại rồi thét lớn :

- Im mồm ông bắn bỏ mẹ mày bây giờ !

Thành tiếp tục nói, chàng muốn nói cho quên sợ hãi trước khi gã đàn ông nhả đạn vào giữa mặt chàng :

- Anh không quen giết người. Tôi biết anh đã bị hành hạ, bị ám ảnh vì hành động của anh. Có điều bác thương anh, bác đã hy sinh cả đời bác để nhận tội thay anh... Phải không ?

Câu hỏi gần giọng của Thành làm cho Nhã bỗng lui ra hai bước, gã có vẻ sợ hãi bắn khoản vì câu hỏi ấy. Mặt gã tái mét, hai tay nắm ghì báng súng, khẩu súng như nặng hơn, mũi chĩa xuống đất.

Thành muốn lao đến ôm lấy Nhã xoay gã lại che đạn cho chàng để nhảy lùi ra ngoài vườn rộng nhiều bóng cây nhưng chàng ngồi im, chàng không hiểu vì sao lúc này chàng mệt mỏi đến nỗi không muốn cử động nữa.

Và Thành bỗng hét lên :

- Nhã ! Phải anh đã giết Dung không ?

Nhã buông thõng hai tay xuống, gã nhột nhạt như một gã học sinh bị bắt gặp quả tang đang làm những điều kỳ cục đốn mạt.

Thành bị hành hạ vì tình trạng lạ lùng của cơ thể chàng không còn biết trút nỗi tuyệt vọng, kinh hoàng bằng cách nào ngoài cách thét lớn hơn :

-Nói đi ! Nhận đi Nhã ! Phải anh giết Dung không ?

Nhã chợt ngừng phất lên nhìn Thành, môi gã mím lại, mắt gã sáng rực làm Thành run mình. Nhã rít lên như một con vật bị dồn đến đường cùng :

- Đúng. Tao giết nó. Tao giết nó vì...

- Vì anh yêu Dung. Anh yêu Dung hiểu không. Anh tuyệt vọng trong tình yêu đó, anh hy vọng Lý Minh sẽ bù đắp tình cảm đó cho anh, nhưng Lý Minh cũng chối từ và anh trở nên thù hận Dung vì tình yêu, vì ghen với cha anh chứ không phải vì thương mẹ.... Tôi đã suy nghĩ, tôi biết chắc rằng anh muốn Dung phạm tội ngoại tình, anh muốn bắt gặp Dung ngoại tình để ép buộc nàng phải cho anh thỏa mãn dục vọng, anh bị ám ảnh, bị thúc dục đến điên loạn vì dục vọng và thèm muốn Dung, cuối cùng anh đã đưa tôi vào bẫy với hy vọng anh sẽ thỏa mãn được lòng mê đắm của anh. Nhưng rồi anh tuyệt vọng, anh trở nên một người bất thường, anh đã giết Dung chứ không phải bác !

- Đúng ! Mà nói đúng sự thực. Tao yêu Dung, tao yêu Dung, tao yêu cả Lý Minh nhưng mà đã phá nát tất cả... Tao không thể nào để yên cho mà chiếm đoạt Dung, tao đã giết nàng, tao giết nàng, tao sẽ còn giết tất cả chúng mà, mà nói đúng ! Tao yêu Dung nhưng bây giờ thì hết rồi ! Bây giờ mà phải chết Thành !

- Nhã... Phải anh đã tìm Dung để cưỡng hiếp nàng không ? Nhưng nàng đã chống cự và anh giết nàng chết? Đúng không ?

Nhã đưa súng lên cao gã nhắm vào Thành trong khi gã cười ròn tan, tiếng cười của Nhã làm Thành rợn tóc gáy gã điên thật chứ không lệch lạc thần kinh nhẹ như Thành hy vọng.

Mũi súng của Nhã vẫn chĩa vào mặt Thành, gã vẫn cười ròn rồi chợt tắt ngay giọng cười để nói :

- Mà giỏi thật, mà đoán đúng. Nhưng tao giết mà.

Nhã nghiêng răng cặp mắt gã trợn lên, bàn tay gã cầm súng giơ thẳng vào mặt Thành sửa soạn bóp cò.

Thành đứng bật dậy, chàng đã lấy lại được trạng thái bình thường của cơ thể, chàng không muốn chết dưới mũi súng của một thằng điên, chàng không muốn bị giết vì những lý do không liên hệ chút nào đến tình mẫu

tử của Nhã với mẹ gã hoặc vì tự ái, đau đớn vì cảnh tan nát của gia đình gã. Nhã chỉ là một kẻ điên, một thằng con trai làm bất cứ gì để thỏa mãn dục vọng...

Nhưng chân Thành chưa kịp nhắc lên khỏi mặt đất chàng đã thoáng thấy Nhã bóp cò súng. Thành đau giữa ngực, hai tay chàng ôm vội ngay lấy khoảng ngực vừa đau nhưng chàng không ngã vật xuống, chàng không cảm thấy đau đớn, không thấy tay mình ướt vì máu, chàng rơi vào nỗi ngạc nhiên lạ lùng và sâu thẳm.

Rồi Thành nhìn thấy Nhã đang lúng túng với cây súng. Óc Thành lóe lên ý nghĩ : Súng bị kẹt đạn ! Chàng lao ngay tới phía gã đàn ông lạ mặt, nhưng Thành đứng khựng lại vì mũi súng của gã không chĩa vào chàng mà đang nhắm về phía Nhã.

Vừa lúc đó Nhã ngoảnh lại nhìn gã đàn ông đi với gã, gã nhận thấy mũi súng đang đe dọa, mồm Nhã há hốc lên :

- O... Anh... Tại sao...

- Đứng yên đi chú !

Nhã vung tay lên thật nhanh, gã chĩa súng vào người đàn ông và bóp cò, tiếng kim hỏa kêu ròn ròn nhưng không một tiếng nổ nào vang lên. Gã đàn ông lạ mặt nói ngay :

- Tôi lấy hết đạn của chú ra rồi.

- Ồ...

- Đứng yên đây !

Gã đến gần Nhã, khẩu súng được nhét ngay vào túi và bằng một thế nhu đạo thật nhanh chóng gã đã bẻ quặt được tay Nhã ra sau, tay trái gã móc trong áo ra một cái còng có khớp răng cưa. Thành chỉ nhìn thấy Nhã kêu lên một tiếng đầy uất hận thì gã đã bị còng giật ngược hai bàn tay ra phía sau rồi.

Gã đàn ông để mặc Nhã đứng chôn chân trên nền nhà gạch, sẽ quay sang nói với Thành :

- Thừa ông tôi là nhân viên đặc vụ của ông Hàn.

Đến lượt Thành ngạc nhiên ngây người :

- Ông là nhân viên công lực ở Ty Cảnh Sát Thành phố này ?

- Vâng. Chúng tôi cũng nhận thấy vụ án của bà Dung có nhiều nghi vấn, nhất là sau cuộc thẩm vấn ông già cha của cậu này. Ông Hàn đã ra lệnh cho toán chúng tôi mở cuộc điều tra và hiện giờ thì mọi việc kể như đã hoàn tất. Chắc ông vừa trải qua tình trạng cực kỳ căng thẳng tinh thần...

- Vâng. Nhưng tôi ngại Nhã sẽ phản cung.

Gã đàn ông nhăn răng ra cười, gã giơ lên cho Thành thấy một hộp nhỏ để sẵn trong túi áo phía trước ngực :

- Tôi đã thâm thanh tất cả lời ông và cậu này.

Thành hỏi :

- Thế ra ông đã đánh lừa được Nhã tin rằng ông là một anh chuyên giết mướn ?

- Vâng...

Người đàn ông nhìn Nhã thương hại nói.

- Cậu này còn là tay mơ. Tay mơ quá sức. Cậu ấy làm sao đối phó được với ông Hàn.

- Hàn ?

- Vâng. Ông ấy không hiền như ông tưởng đâu ! Ông ấy là nhân viên đặc biệt của sở Đặc vụ Đông Nam Á. Vụ này đối với ông Hàn thực dễ như chơi...

Chàng ra ngoài đường, để mặc người đàn ông dẫn Nhã về Ty Cảnh sát, chàng thêm được ăn một bữa cơm ngon ven biển, được uống thật nhiều men rượu cay. Năm ngày dài chờ đợi để được giải thoát như buổi chiều ngã

tôi hôm nay, Thành cảm thấy không dễ thể xác và tinh thần chàng bị căng ra mãi.

Chín giờ đêm Thành về thành phố. Chàng tới tìm Hàn ở nhà riêng. Hàn ra mở cửa với chiếc khăn lông quấn ngang bụng gã cười bắt tay Thành.

- Nhân viên vừa báo cáo cho tao biết vụ của mày đã kết thúc. Cảm ơn mày đã hợp tác rất can đảm giúp tui tao. Vào uống tí gì chứ ?

- Tao đến chào mày.

- Mày đi đâu ?

- Tao về Saigon.

- O... Thế còn Lý cô nương.

Thành nói nhanh để trí óc khỏi nhớ tới người con gái Trung Hoa xinh xắn và lãng mạn :

- Mày nói giúp với nàng là tao không thể lấy nàng.

- Sao vậy ?

- Tới bây giờ tao biết chắc rằng tao yêu Jane thực tình mày ạ.

- Tao hiểu tâm trạng của mày. Bao giờ mày về Saigon?

Thành nhìn đồng hồ, giọng chàng buồn bã :

- Mười giờ đêm tàu chạy chuyên tốc hành.

- O.K. Uống tý rượu với tao đã ! À... Thế hành lý mày đâu ? Bỏ lại cả ở nhà Lý Minh à ? Nhờ anh tý ! Một vừa hai phải thôi ! Lo dựng cuộc đời mày cho nó thơm đi ! Dù sao thì con bão cũng... xong rồi !